

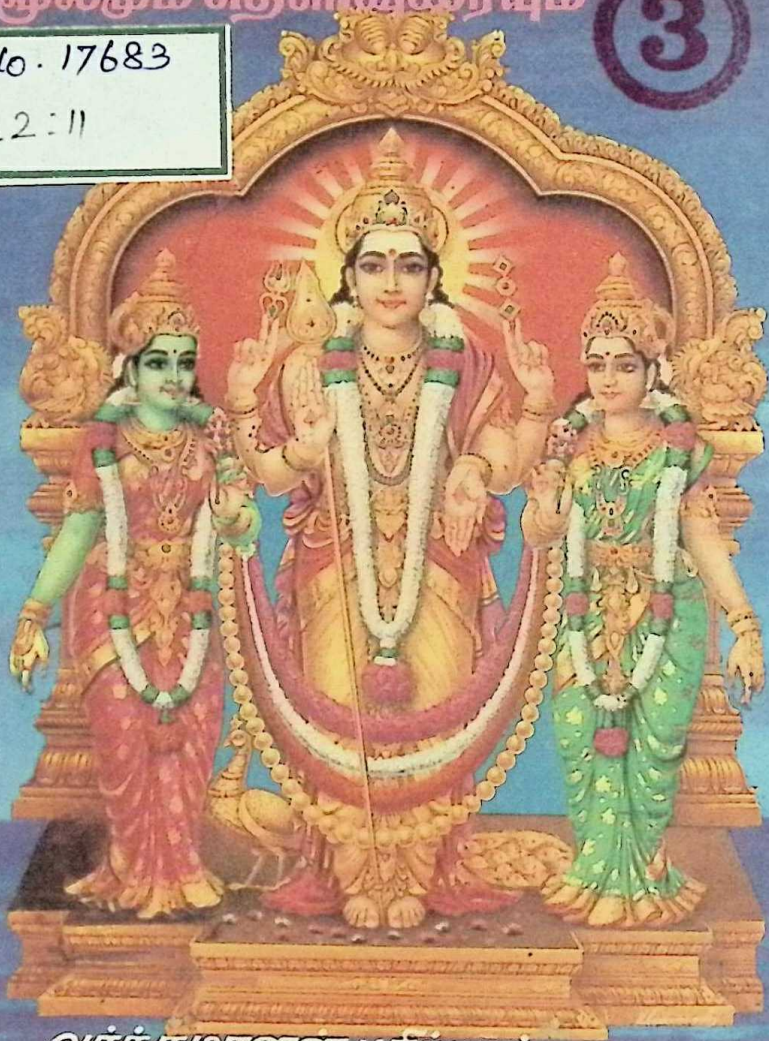
கந்த புராணம்

முழைத் தெளிவுரையும்

3

A.No. 17683

Δ2:11

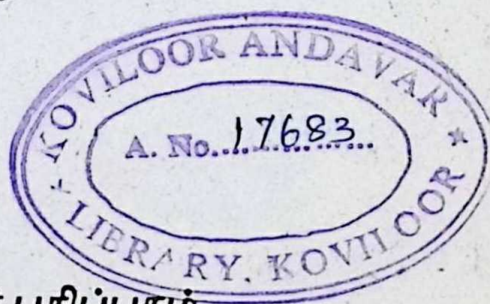
வார்த்தமானப் பதிப்பகம்

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய
கந்த புராணம்
மூலமும் தெளிவுரையும்

மூன்றாம் தொகுதி
அசுர காண்டம் - முற்பகுதி

உரையாசிரியர்
புலவர் **அ. மாணிக்கம் M.A.**
தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஒய்வு)
அ.மா. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,
141, உஸ்மான் சாலை,
தி. நகர், சென்னை -17.

Ph. 825 7995.

முதற் பதிப்பு : 1989

இரண்டாம் பதிப்பு : 1993

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : 10 தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ. 600. 00

அச்சிட்டோர்:

சௌந்தரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-30.

பதிப்பகத்தார் உரை

பத்தாயிரத்திற்கும் அதிகமான பாடல்களுக்கு ஒருவரே உரை எழுதி முடித்தல் என்பது அவ்வளவு எளிதான செயல் அன்று. ஆகவே இருவரால் இவ்வுரை முற்றுப் பெற இருக்கிறது.

கம்பராமாயணத் தெளிவுரைப் புகழ் திரு டாக்டர் பூவண்ணன் அவர்களும், திருப்பனந்தாள் செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் ஐந்து ஆண்டு அங்கேயே விடுதியில் தங்கிப் படித்துப் புலவர் பட்டம் பெற்றுப் பின் M. A. பட்டமும் பெற்ற பேராசிரியர் திரு. அ. மாணிக்கனார் அவர்களும் இணைந்து இந்த மாபெரும் நூலுக்கு உரை வகுத்தது மிகப் பொருத்தம் அல்லவா? முப்பது ஆண்டுகள் இவ்விருவரும் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்தவர்கள். இவர்தம் பணியின் முதிர்ச்சியை இவ்வுரையில் காணலாம்.

இன்று தமிழ்நாட்டிலேயே இவ்விருவரைப் போல் வேகமாக எழுதக் கூடியவர் வேறு யாரும் இலர். இவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவன் என்ற காரணத்தால் இந்த உண்மையை என்னால் கூற முடிகிறது.

கந்தபுராணத்தை மிக விரைவில் முடிக்க வேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டேன். அதற்

கேற்பப் பேராசிரியர் இருவரும் இதனை முடித்துத் தந்துள்ளனர். கடந்த சில மாதங்களாகக் காலை யிலும் கந்தபுராணம் தான்; நண்பகலிலும் கந்த புராணம் தான்; மாலையிலும் கந்தபுராணம் தான்; இரவெல்லாம் கந்தபுராணம் தான். சுருங்கக் கூறினால் ஒவ்வொரு மாதமும், ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு மணியும் இவர்களைப் பொருத்தவரை கந்தபுராணத்துடன் தான் ஓடிச் கொண்டிருந்தன.

இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இவ்விரு உரையாசிரியர்களின் பெயரும் சிறப்பான இடத்தைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. சாதனை புரிந்த பேராசிரியர் இருவருக்கும் நன்றியுடையேன்.

தமிழில் தோன்றிய எல்லா இலக்கியங்களையுமே பாமரரும் படித்தறிதும் வண்ணம் உரை வகுக்கும் பணியில் எனது பதிப்பகம் வெற்றி கண்டு வருகிறது. இன்னும் இரண்டு ஆண்டுக் காலத்தில் இந்தச் சாதனை முற்றுப்பெறும் என நம்புகிறேன்.

இதுபோன்ற இலக்கியங்களை இந்த முறையில் வெளியிடுவது என்பது மிகக் கடினமான செயலாகும். திறம் மிக்க ஒரு பேராசிரியர் அக்கறையோடு —மிகக் கவனத்தோடு பாட்டையும் உரையையும்

சரிபார்த்து நேருக்கு நேராக அமைத்து வெளியிடுவதில் ஆகும் காலச்செலவு அதிகம். கொஞ்சம் கவனக்குறைவு ஏற்பட்டால் கூடப் போதும்! பாடல் முழுதும் கந்தல் கூளமாக ஆகிவிடும்; எள்ளடித்த களம் போல் சிதறிப்போகும்; படிப்பவர் மூளையும் குழம்பிவிடும். 'விழி இமை கொட்டில் கோடி பிறழும்' என்று கூறுகிறதே, மனோன்மனீயம், அது இங்குத்தான் பொருந்தும். கூடுமானவரை குழப்பம் ஏதுமில்லாமல் இப்பகுதிகளை அமைத்துள்ளேன்.

நூற்பதிப்பின் வெற்றி என்பது எழுதுவதோடு நின்றுவிடுவதன்று; பதிப்பாசிரியன் பணியுடன் நிறைவேறுவதும் அன்று; பதிப்பின் வெற்றி என்பது அச்சகத்தார் கையில்தான் இருக்கிறது.

கந்தபுராண உரைஎழுதியாயிற்று! 'கந்தபுராணம் உரை முற்றும்' என்ற இறுதிப் பகுதியும் கைக்குக் கிடைத்துவிட்டது. இனி இதை எங்கே அச்சிடுவது? நூறு பக்கம் இருநூறு பக்கம் என்றால் கவலையில்லை. தவறு நேர்ந்தால் கூடப் பிரமாதமான இழப்பு ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாது. ஆனால் ஆயிரக் கணக்கான பக்கங்களை அச்சிடும் போது, அச்ச கத்தைக் கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டி

யிருக்கிறது. எதற்கும் நேரம் வரவேண்டும் என்கிறார்களே, அது இதுதான் போல் இருக்கிறது! மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு எங்கே அச்சிடுவது? எங்கே அச்சிடுவது? எனத் தேடி அலைந்தபோது அலைகள் அச்சக அதிபர் திரு. பி. என். சிவம் அவர்களின் அறிமுகம் கிடைத்தது. வினைக் கொள்கையில் நம்பிக்கையுடைய நான், இதனை நல்வினைப் பயன் என்பேன்! சோர்ந்து நிற்காமல், களைத்துப் போகாமல், எப்போதும் சுறுசுறுப்புடன் செயல்பட வேண்டும் என்ற குறிக்கோள் உடையவர் அன்பர் திரு. பி. என். சிவம் அவர்கள். இந்த இலட்சியம் எப்போதும் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்னும் காரணத்தினால் தான் ஓயாத அலைகளையே தமது அச்சகத்தின் பெயராக அமைத்துள்ளார்.

‘அலைகள் அச்சகம்’ இல்லையென்றால் தலைகீழாக நின்றிருந்தால் கூட இந்த மாபெரும் வெளியீடு குறித்த காலத்தில் இவ்வளவு அழகாக — மனநிறைவோடு வந்திருக்காது என்பது உறுதி. எட்டுவாரத்தில் எட்டுத் தொகுதிகளா? கனவா? கற்பனையா? சில நேரங்களில் மனித ஆற்றல், கனவையும் கற்பனையையும் கூடப் புறம் கண்டு வெற்றி காணும் போலும்!

என் சிந்தையினும் வேகமாகச் செயல்புரிந்த
அலைகள் அச்சக அதிபர் திரு. P.N. சிவம் அவர்
களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி என்றும் உரித்து.

எனது பிரமாண்டமான அறங்களுக்குப்
பேராதரவு அளித்துவரும் கம்பராமாயண
சந்தாதாரர்க்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்வேன்.
ஏதோ ஒரு வழியாகச் சொல்கிறேன், நன்றி
நன்றி!!

அன்பன்,
ஜெ. ஸ்ரீசந்திரன்

பொருளடக்கம்

எண்	பக்கம்
1. மாயைப் படலம்	10
2. காசிபன் புலம்புறு படலம்	46
3. அசுரர் தோற்று படலம்	66
4. காசிபன் உபதேசப் படலம்	82
5. மார்க்கண்டேயப் படலம்	90
6. மாயை உபதேசப் படலம்	212
7. மாயை நீங்கு படலம்	220
8. அசுரர் யாகப் படலம்	226
9. வரம் பெறு படலம்	276
10. சுக்கிரன் உபதேசப் படலம்	292
11. அண்டகோசப் படலம்	312
12. திக்கு விசயப் படலம்	354
13. எதிர்கொள் படலம்	414
14. உருத்திரர் கேள்விப் படலம்	424
15. நகர்செய் படலம்	430

கந்தபுராணம்

2. அசுர காண்டம்

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர் அ. மாணிக்கம் M. A.,

இரண்டாவது

அகர காண்டம்

1. மாயைப் படலம்

- 1784 ஊரி லான்குணம் குறியிலான் செயலிலான் உரைக்கும் .
 பேரி லான்ஒரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
 சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் தனக்கு
 நேரி லான்உயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்றான்.
- 1785 வீறு காசிபன் சிறார்களாய் மேவிய அறுபால்
 ஆறு கோடிய தாகிய அவுணருக் கரசன்
 மாறில் மங்கல கேசியாம் அரக்கியை மணந்து
 பேற தாகவே சுரசையென் றொருமகள் பெற்றான்.
- 1786 தூய அம்மகள் வளர்ந்தபின் புகர்எனும்தொல்லோன்
 தீய மாயையின் கல்விகள் யாவையும் தெருட்டி
 ஆய விஞ்சையின் வல்லபம் நோக்கியே அவட்கு
 மாயை என்றுபேர் கூறினன் மனத்திவை மதிப்பான்.

இரண்டாவது

அகர காண்டம்

1. மாயைப் படலம்

1784. தமக்கு என ஓர் ஊர் இல்லாதவரும், குணம் இல்லாதவரும், உருவம் இல்லாதவரும், தொழில் இல்லாதவரும், சொல்லப்படும் பேர் இல்லாதவரும், வேறொரு முன்பொருள் இல்லாதவரும், பின் பொருள் இல்லாதவரும், சார்பு இல்லாதவரும், பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவரும், மேற்பொருள் இல்லாதவரும், தமக்கு ஒப்பு இல்லாதவரும் ஆகிய இறைவர் உயிரைக் காக்கும் கடவுளாய் எம் உள்ளத்தில் நின்றருளினார்.

1785. சிறந்த காசிப முனிவரின் மைந்தராக உள்ள அறுபத்தாறு கோடி என்ற எண் உடைய அசுரர்க்கு முதல்வனாய் உள்ளவன் ஒப்பில்லாத 'மங்கல கேசி' என்ற பெயரையுடைய அரக்கியை மணந்து அம்மணத்தின் பயனாக 'சுரசை' என்ற பெயர் கொண்ட மகளைப் பெற்றான். (அறுபது கோடி அவுணரின் தலைவன் அசுரேந்திரன்.)

1786. தூய்மையான அந்தச் சுரசை என்ற மகள் ஐந்தாண்டு பருவம் உடையவளாக வளர்ந்த பின்பு, சுக்கிரன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆசாரியர், தீமையைப் பயப்பனவான மாய வித்தைகள் அனைத்தையும் அவளுக்குக் கற்பித்து, அந்த மாய வித்தையின் வல்லமையைப் பார்த்து, அவளுக்கு 'மாயை' என்று பெயர் இட்டுத் தன் மனத்தில் இவற்றை எண்ணினார்.

12 □ கந்தபுராணம்

1787 இன்ன லெய்திய அவுணர்கள் சிறுமையும் இமையோர்
மன்ன னாதியர் பெருமையும் வானநாட்டு

உறைவோ
நன்ன லம்தொலைந் தசுரரால் மெலிந்திட நந்தி
சொன்ன வாய்மையுங் கருதினை டுகரெனுந்
தூயோன்.

1788 கருதி இன்னண மேல்வரும் தன்மையும் கண்டு
குருதி தோயும்வேல் அவுணர்கோன் பயந்தகோற்
றொடியை
வருதி என்றுகூய் வரம்பறு பேரருள் வழங்கி
ஒருதி றந்தனைக் கேளெனத் தேசிகன் உரைப்பான்

1789 வனச மங்கைதன் கணவனால் வாசவன் தன்னால்
முனிவர் தேவரால் அளப்பிலாஅவுணர்கள்முடிந்தார்
அனையர் மேன்மையை யாவரும் உணர்குவர்
அதனால்
உனது தந்தையும் வலியிழந் தேயொடுங் குற்றான்.

1790 மின்பொ ருட்டினால் கேதகை மலர்ந்திடும் விளங்கும்
என்பொ ருட்டினால் மாமழை சொரிந்திடும் ஈட்டும்
பொன்பொ ருட்டினால் யாவுமுண் டாமதுபோல
உன்பொ ருட்டினால் அவுணர்க்கு மேன்மையது
உளதாம்.

1791 வாச மாமலர் மடந்தையும் வந்தடி வணங்கப்
பேசொ ணாததோர் பேரழ குருக்கொடு பெயர்ந்து
காசி பன்றனை அடைந்துநின் வல்லபம் காட்டி
ஆசை பூட்டியே அவனொடும் புணருதி அல்லில்.

1787. தேவர்களால் துயரம் அடைந்த அசுரரின் இழிவையும் அவரை வருத்திய இந்திரன் முதலியவர் உயர்வையும், தேவர் உலகில் உள்ளவர் பெருஞ்செல்வம் கெடப் பெற்று அவுணரால் வருந்துமாறு திருநந்திதேவர் உரைத்த சாபத்தையும் தூய்மையுடைய சுக்கிராசாரியார் நினைத்தார்.

1788. சுக்கிராசாரியார் இப்படித் தம் மனத்தில் நினைத்து எதிர்காலத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் அப்போதே தம் ஞர்னவுணர்வால் உணர்ந்து அறிந்து, இரத்தம் தோயும் வேலையுடைய அசுரேந்திரன் பெற்ற மாயை என்பவனைப் பார்த்து “பெண்ணே! வருவாயாக!” என்று அழைத்து அளவற்ற அருளைச் செய்து, “உனக்கு ஒன்றைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக!” என்று சொல்லலானார்.

1789. “திருமகளின் கணவரான திருமாலினாலும் இந்திரனாலும் முனிவராலும் தேவராலும் அளவில்லாத அசுரர்கள் இறந்துவிட்டனர். அவர்கள் அடைந்த மேன்மையை யாவரும் அறிவர். அதனால் உன் தந்தை அசுரேந்திரனும் வலிமை குன்றி அடங்கப் பெற்றான்.

1790. “மின்னல் காரணமாகத் தாமரை மலர்கள் மலரும். ஒளிரும் என் காரணமாகப் பெரியமழை பெய்யும். தேடிய பொருள் காரணமாக எல்லாம் கிடைக்கும். அது போல உன் காரணமாக அசுரர்களுக்குப் பெருமை உண்டாகும்.

(மழைக் காலத்தில் தாழை மலர்வதை ‘மின்னலாய் மலரும்’ என்றார் உபசாரமாக.)

1791. “நல்ல மணம் கமழ்கின்ற சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளும் வந்து உன் காலை வணங்குமாறு, சிறந்த புலவராலும் எடுத்துக் கூறமுடியாத பேரழகு வடிவத்தை நீ கற்ற மாயையால் கொண்டு போய்க் காசிப முனிவரை அடைந்து நின் வல்லமையைக் காட்டி, நின் மீது காதலை உண்டாக்கி அந்த முனிவருடன் இரவுக் காலத்தில் சேருவாயாக!

14 □ கந்தபுராணம்

- 1792 அல்லி டைப்புணர்ந் தசுரர்கள் தம்மையுண் டாக்கி
மெல்ல அங்கவர் தங்கட்கு நாமமும் விளம்பி
எல்லை யில்வளம் பெற்றிட அவுணருக் கியலும்
தொல்லை வேள்வியும் விரதமும் உணர்த்துதி
தோகாய்.
- 1793 இன்ன தன்மைகள் முடிந்தபின் நின்சிறார் எவரும்
நன்ன லம்தனை அடையவும் நண்ணல ரெல்லாம்
பன்ன ரும்பழி மூழ்கவும் அருந்தவம் பயில
அன்னை மீளுதி என்றனன் புகரெலும் ஆசான்.
- 1794 குரவன் வால்மையை வினவியே கோதில்சீர் அவுணர்
மரபு மேம்படு தன்மையால் மற்றிவை யெல்லாம்
அருளுகின்றனை ஆதலால் இப்பணி யடியேன்
புரிசு வேனென அவனடி வணங்கியே போனாள்.
- 1795 மயிலை அன்னவள் அவுணர்தம் மன்னற்கும் இனைய
செயலை ஒதியே அவன்விடை யுங்கொடு சென்று
கயிலை என்னநீ நாடியே காசிபன் இருந்து
பயிலும் நோன்புடை எல்லையை நாடியே
படர்ந்தாள்.
- 1796 திருவும் மாரவேள் இரதியும் திலோத்தமை யென்ன
மருவு தையலும் மோகினி யென்பதோர் மாதும்
ஒருத னித்திரு வடிவுகொண் டாலென உலகில்
பொருவில் மாயவள் பேரழ குருக்கொடு போனாள்.

1792. “மயிலைப் போன்றவனே! இரவுக் காலத்தில் சேர்ந்து அசுரரைப் பெற்று, மெல்ல அவர்களுக்குப் பெயரையும் தந்து, அளவில்லாத செல்வங்களை அவர்கள் பெறும் பொருட்டு, அசுரர்க்கு ஏற்ற பழைய வேள்விகளையும் நோன்புகளையும் அவர்க்குக் சுற்பிப்பாயாக!

1793. “இத்தகைய செயல்கள் யாவும் நிறைவேறிய பின்பு உன் புதல்வர் யாவரும் சிறந்த வளங்களைப் பெறும் பொருட்டும் பகைவர் எல்லாம் சொல்வதற்கரிய வசைக் கடலில் மூழ்கும் பொருட்டும், அரிய தவத்தைச் செய்வதற்குத் தாயாகிய நீ திரும்பி வருவாயாக!” என்று சுக்கிராசாரியார் மாயை என்பவனைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

1794. சுக்கிராசாரியார் உரைத்தவற்றை மாயை என்பவள் கேட்டாள். “குற்றம் இல்லாத சிறப்புடைய அசுரர் குலம் இப்போது அடைந்த தாழ்மை நீங்கிச் சிறப்பும்படி இவற்றையெல்லாம் எனக்கு அருள் செய்தீர்! ஆதலால் தாங்கள் இட்ட இந்தப் பணியை இப்போதே செய்வேன்”, என்று சொல்லி, அந்தச் சுக்கிராசாரியரின் அடிகளை வணங்கிச் சென்றாள்.

1795. மயில் போன்ற சாயலையுடைய மாயை, தன் தன் தந்தை அசுரேந்திரனுக்கு இவற்றையெல்லாம் சொல்லி, அவனது அனுமதியையும் பெற்றுக் கொண்டு சென்று, கண்டவர் கயிலை மலை என்று சொல்லும்படி திருநீறு அணிந்து கொண்டு, தவத்தைச் செய்கின்ற தவ வனத்தை நாடிச் சென்றாள்.

1796. இலக்குமியும், மன்மதனின் மனைவியான இரதியும், திலோத்தமை என்ற பெயர் அமைந்த பெண்ணும் மோகினி என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒப்பில்லாத பெண்ணும் ஒன்று கூடி, சிறந்த ஒரு வடிவத்தைக் கொண்டாற்போல், உலகத்தில் தன்னை ஒப்பவர் இல்லாத மாயையானவள், பேரழகு வாய்ந்த வடிவு கொண்டு சென்றாள்.

16 □ கந்தபுராணம்

- 1797 மண்ணுற் றோர்களும் மாதிரத் தோர்களும்
மதிதோய்
விண்ணுற் றோர்களும் அன்னவள் எழில்நலம்
விரைவில்
கண்ணுற் றோர்கிலர் அணுகினர் காமவேள்
கணையின்
புண்ணுற் றோர்விளக் கழலுறு பறவையின்
புலர்ந்தார்
- 1798 மதியும் ஞாயிறும் சூழ்தரு மேருவின் வடபால்
விதிம கந்தவம் புரிதரும் வியனிலை மருங்கின்
அதிர்சி லம்பொடு மேகலை புலம்புற அனையாள்
திதிக்கால் என்றெலாத் தேவரும் ஐயுறச்
சென்றாள்.
- 1799 சென்ற மாயை அக் காசிபன் இருக்கையில் திருவாழ்
மன்றல் வாலியும் தடங்களும் சோலையும் மணிசெய்
குன்று மாமலர்ப் பள்ளியும் மண்டபக் குழாமுந்
தன்றன் ஆணையால் துண்ணெனச் சூழ்தரச்
சமைத்தாள்.
- 1800 இனைத்தெ லாமவண் வருதலும் எந்தைதன் னடியை
மனத்தி னில்கொடு பொறியினை உரத்தினால்
வாட்டித்
தனித்து நோற்றிடும் காசிபன் புகுந்தஅத் தகைமை
அனைத்தும் நோக்கியீ தென்கொலென்று அதிசய
மடைந்தான்.
- 1801 முற்று மாங்கவை ஆசையின் நெடிதுபன் முறையால்
உற்று நாடியே மாயைதன் செயலென உணரான்
இற்றெ லாமிவண் இயற்றினர் யாரென எண்ணிச்
சுற்று நோக்கினன் யாரையும் காண்கிலன் தூயோன்.

1797. பூமியில் உள்ளவர்களும் எட்டுத் திசைகளில் உள்ளவர்களும் சந்திர மண்டலம் பொருந்திய வானத்தில் உள்ளவர்களும் அந்த மாயையின் அழகின் சிறப்பைச் சீக்கிரத்தில் பார்த்துத் தம்மை உணராதவராய் அவளை நெருங்கி மன்மதனின் மலர்க்கணைகளால் ஏற்பட்ட புண்களை உடையவராய் விளக்கின் ஒளியைக் கிட்டிய விட்டிற் பூச்சியைப் போல வாடினர்.

1798. சந்திரனும் கதிரவனும் நாள்தோறும் வலம் வருகின்ற மேரு மலையின் வடக்குப்பகுதியில், நான்முகனின் மைந்தரான காசிப முனிவர் சிறந்த தவச்சாலையின் அருகில் சிலம்பும் மேகலையும் ஒலிக்க 'இவள் திதியோ' என்று கண்டவர் எல்லாரும் சந்தேகம் கொள்ளவும், அந்த மாயை சென்றாள்.

1799. அவ்வாறு சென்ற மாயை, அந்தக் காசிப முனிவர் ஆசிரமத்தின் பக்கத்தில் திருமகள் வாழும் மணம் வீசும் வாவிகளையும் தடாகங்களையும், பூங்காக்களையும், மணிகள் இழைத்துச் செய்யப்பட்ட செய் குன்றுகளையும், சிறந்த மலர்ப் படுக்கைகளையும், மண்டபக் கூட்டத்தையும் தன் செயலால் விரைவில் நான்கு திக்குகளிலும் சூழ்ந்திருக்குமாறு அமைத்தாள்.

1800. இவையெல்லாம் அங்கு வருதலும், சிவபெருமானின் பொற்பாதங்களை மனத்தில் தியானித்து, ஐம் பொறிகளை அறிவால் அடக்கித் தனித்திருந்து தவம் செய்கின்ற காசிப முனிவர் அங்குப் புதிதாய் ஏற்பட்டுள்ளவற்றையெல்லாம் பார்த்து, 'இவையெல்லாம் என்ன?' என்று வியப்புக் கொண்டார்.

1801. தூய அறிவுடைய காசிப முனிவர் அவை எல்லாவற்றையும் ஆசையுடன் நீண்ட நேரம் பல முறை உற்றுப் பார்த்து, அவையெல்லாம் மாயை என்பவளால் தோன்றியவை என்பதை உணராதவராய், 'இவற்றையெல்லாம் இங்குச் செய்தவர் யார்' என்று எண்ணிச் சுற்றிலும் பார்த்து ஒருவரையும் கண்டிலர்.

வேறு

- 1802 மெய்த்தவ வுணர்ச்சியை விடுத்து மேலையோன்
அத்தன தருளினால் அணங்கு மாயையால்
வைத்தன கண்ணுறா மனம்கொள் காதலால்
சித்திர மெனவெரி இ யினைய செப்புவான்.
- 1803 வானநா டிழிந்ததோ மகத்தின் வேந்து உறை
தானநா டிழிந்ததோ தனதன் ஆதியோர்
ஏனைநா டிழிந்ததோ இதுவன் றேல்இவை
ஆனவா றுணர்கிலேன் அமுங்கு சிந்தையேன்.
- 1804 ஆரணன் செய்கையோ அகிலம் உண்டுமிழ்
நாரணன் செய்கையோ அவர்க்கு நாடொணாப்
பூரணன் செய்கையோ பிறர்பு ரிந்ததோ
காரணம் தேர்கிலேன் கவலும் நெஞ்சினேன்.
- 1805 புன்னெறிக் கானிடைப் புகுந்த இத்திரு
நன்னெறிக் கேதுவோ நலந்த விரந்திடும்
துன்னெறிக் கேதுவோ தொல்லை ஞாலமேல்
எந்நெறிக் கேதுவென் றிதுவும் தேர்கிலேன்.
- 1806 என்றிவை சொற்றிவண் யாவதாயினும்
நன்றதன் இயற்கையும் நமக்கு முன்னரே
ஒன்றறத் தெரிவுறும் உணர்ச்சி இங்ஙனம்
சென்றது பழுதெனச் சிந்தித் தானரோ.
- 1807 தெற்றெனத் தன்மனம் தேற்றித் தொன்மைபோல்
நற்றலம் இயற்றுவான் நனுகும் வேளையில்
மற்றது தெரிந்திடு மாயை தூமணிப்
பொற்றையில் தமிழளாய்ப் பொலிந்து தோன்றி
னான்.

1802. மேன்மையுடைய காசிப முனிவர் மெய்ய்மையான தவத்தில் நிலைத்த அறிவை இழந்து சிவபெருமானின் அருளால் மாயை என்பவள் மாய வித்தையால் அமைத்ததைப் பார்த்து, மனத்தில் உண்டான அன்புடன் ஒவியப் பாவை போல் வியந்திருந்து இவற்றைச் சொல்வார்.

1803. “தேவர் உலகம் தான் இருக்கும் இடத்தை விட்டு இங்கு இறங்கியதோ? வேள்வித் தலைவனான இந்திரனின் அமராவதி நகரம் இங்கு இறங்கியதோ? குபேரன் முதலியவர் வாழ்கின்ற அளகை முதலான நகரங்கள் இங்கு இறங்கினவோ? இவையல்லாது போனால் வருந்தும் மனத்தை உடைய நான் இந்த அற்புதங்கள் தோன்றிய விதத்தை அறியேன்!

1804. “நான்முகனின் செயலோ? உலகத்தை உண்டு உமிழ்ந்த திருமாலின் செயலோ? அந்த இருவராலும் தேடி அறிவதற்கு அரியவரான சிவபெருமானின் செயலோ? அல்லது மற்றவர் செயலோ? வருந்தும் மனத்தை உடைய யான், இவை தோன்றிய காரணத்தை அறிய மாட்டேன்.

1805. “அற்ப இயல்புடைய காட்டில் தோன்றிய இந்த வளங்கள் நல்ல வழிக்குக் காரணம் ஆகுமோ? நன்மையற்ற தீய வழிக்குக் காரணம் ஆகுமோ? பழைமையுடைய இந்த நிலவுலகத்தில் எவ்வழிக்குக் காரணம் என்று இதனையும் அறியேன்!”

1806. என்று இத்தகையவற்றைச் சொல்லி, “இங்கு எது நிகழ்ந்தாலும் நல்லதே! அதன் இயல்பும் என் முன்பு முழுமையாகத் தெரியவரும். அறிவு இத்தகையவற்றில் சென்றது தவறாகும்” என்றும் எண்ணினார்.

1807. அவர் விரைவில் தன் மனத்தைத் தெளிவித்துக் கொண்டு முன் போலவே தவத்தைச் செய்வதற்கு முனைந்த போது, அவரது செயலைக் கண்ட மாயை என்பவள், தூய்மையான மணியால் ஆன செய்குன்றில் தனியவளாய் விளங்கினாள்.

- 1808 தோன்றினன் நின்றலும் தொல்லை நான்முகன்
கான்றதொர் காதலன் அவனை நோக்கினான்
வான்றிகழ் சுற்பக வல்லி செய்தவத்
தின்றதொர் கொடிஇவண் எய்திற் றோவென்றான்.
- 1809 நாற்றலை யான்மகன் நம்முன் இக்கொடி
தோற்றிய தற்புதச் சூழ்ச்சிக் கேதுவென்
றாற்றறு தவத்திறன் அகற்றி ஆயிடை
வீற்றிருந் திடுவது விடுத்துப் போயினான்.
- 1810 கண்ணகல் வரைமிசைக் கடிது போயுறீஇ
அண்ணிய னாதலும் அரிவை யாய்உறப்
பெண்ணுரு வேகொல்இப் பெற்றித் தாலென
எண்ணினன் மையலுக் கெல்லை காண்கிலான்.
- 1811 புண்டரி கத்திகொல் பொன்னம் பாவைகொல்
அண்டர்தம் அணங்குகொல் என்னின் அன்னரைக்
கண்டறி வேன்எனைக் காதல் பூட்டிய
ஒண்டொடி இனையள்ளன் றுணர்கி லேன்அரோ.
- 1812 சேயிருங் கமலமேல் செம்மல் செய்கையால்
ஆயவள் என்னில்இவ் வழகு பெற்றிடாள்
ஏயது தேறினன் எல்லை இல்லதோர்
மாயையே பெண்ணென வந்த வாறென்பான்.

1808. அந்த மாயை அவ்வாறு தோன்றி நிற்கவும், பழைய நான்முகனுக்குச் சிறந்த மைந்தரான காசிப முனிவர் அவளைப் பார்த்தார். “தேவர் உலகத்தில் விளங்கும் கற்பக மரத்தில் படரும் கொடியானது தான் செய்த தவத்தால் இவ்விடத்தில் வந்ததோ!” என்று அவர் நினைத்தார்.

1809. நான்கு தலைகளையுடைய நான்முகனின் மைந்தரான காசிப முனிவர் ‘என் முன் இந்தக் கொடி தோன்றியது அதிசயமான ஆலோசனைக்கு இடமாகும்’ என்று எண்ணித் தாம் செய்யத் தொடங்கிய தவத்தை விட்டு, இருக்கும் அவ்விடத்தை விட்டு, அந்த மாயை நிற்கும் இடத்துக்குப் போனார்.

1810. காசிபர் இடம் அகன்ற அந்தச் செய்குன்றின் மீது விரைவாகப் போய்ச் சேர்ந்து நெருங்கியவுடன், தாம் பார்த்தது பெண்ணாக இருந்ததை உணர்ந்து, ‘இத்தன்மையுடையது பெண் வடிவமோ?’ என்று எண்ணி, காதலுக்கு எல்லை காணாதவர் ஆனார்.

1811. “இங்கு நின்ற இவள் வெண் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் கலை மகளோ? திருமகளோ? அல்லவா வேறொரு தெய்வ மகளோ? என்று ஐயம் கொள்ளலாம் என்றால், அவர்களையெல்லாம் நான் பார்த்து அறிந்துள்ளேன். எனக்குக் காதலை உண்டாக்கிய இவள் இன்னாள் என்பதை நான் அறியேன்!

1812. “சிவந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனின் படைப்பால் தோன்றியவள் என்றால், இவள் இந்த அழகைப் பெற்றிராள். இதனை நான் நன்கு தெளிவேன். முடிவில்லாத மாயமே பெண்ணாக வந்த விதம் இது” என்பார்.

22 □ கந்தபுராணம்

- 1813 புகன்றிவை பற்பல பொருவில் நான்முகன்
மகன்றன தருந்தவ வலியும் போதமும்
அகன்றனன் புணர்ச்சிவேட் டமுங்கி நைவதோர்
மகன்றிலின் பரிசென வருத்த மெய்தினான்.
- 1814 உண்ணிகழ்ஊன்பொருட் டுயிர்கொல் வேட்டுவர்
கண்ணியுட் பட்டதோர் கலையின் மாழ்குவான்
பெண்ணர சாயஇப் பேதைக் கென்கொலோ
எண்ணமென் றிடருழந் திரங்கி ஏங்கினான்.
- 1815 அதுபொழு தவுணரை அளிக்க வந்திடும்
திதிநிகர் மடமகள் சிறந்த கண்களால்
பொதுவியல் நோக்கொடு புணர்ச்சி நோக்கிலைக்
கதுமெனக் காட்டினள் முனிவன் காணுற
- 1816 கண்டனன் முனிவரன் கலங்கி னான்பொதுக்
கொண்டதோர் நோக்கியல் குறித்துக் கூடுதல்
எண்தரு நோக்கினால் இவளை யெய்துமா
றுண்டென நினைந்தனன் உவப்பின் உம்பரான்.
- 1817 பெருந்துயர் உதவுவெம் பிணியுந் தீர்ப்பதோர்
மருந்துமற் றாதலும் மையல் மேதகும்
அருந்தவ முனிவரன் அனைய மாதுதன்
திருந்திய நோக்கியல் தெளிந்து செப்புவான்.

1813. ஒப்பில்லாத நான்முகனின் மைந்தரான காசிப முனிவர் இத்தகைய பற்பல வற்றைச் சொல்லித் தம் அரிய தவ வலிமையையும் ஞானத்தையும் இழந்து, புணர்ச்சியை விரும்பி வருந்தி வாடுகின்ற ஆண் அன்றில் பறவையின் தன்மை போலத் துயரம் அடைந்தார்.

1814. உடலுக்குள் இருக்கின்ற ஊனைக் கவர்வதற் காக விலங்கு பறவை முதலான உயிர்களைக் கொலை செய்கின்ற வேடர்கள் இட்டு வைத்த வலையிலே சிக்கிய கலை மானைப் போல் காசிபர் வருந்தினார். 'பெண்களுக்கெல்லாம் அரசியான இவளது எண்ணம் யாதோ?' என்று துன்பம் உழந்து வருந்தி ஏக்கம் அடைந்தார்.

1815. அட்போது, அசுரர்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு முன் காலத்தில் வந்த திதி என்பவனைப் போன்ற மடமையையுடைய மாயை, அழகிய தன் கண்களால் பொது நோக்கினையும் சிறப்பு நோக்கினையும் அக் காசிப முனிவர் காணுமாறு விரைவாகக் காட்டினாள்.

1816. காசிப முனிவர் பார்த்து, அவளது பொது நோக்கத்தை எண்ணி வருந்திப் பின் அவளது புணர்ச்சி நோக்கினால் 'இவளை அடையும் வழி உண்டு' என்று எண்ணிப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டவர் ஆனார்.

(முனிவரன்—முனிவர்க்குத் தலைவன்)

1817. மாயையின் பொது நோக்கு, சிறப்பு நோக்கு என்ற இரண்டும். பெருந்துன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கொடிய நோயும் அந்த நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தும் போல் ஆக, காதல் மயக்கம் மிகப் பெற்ற காசிபர் அவளது பார்வையின் இயல்பையுணர்ந்து சொல்லலானார்.

24 □ கந்தபுராணம்

- 1818 கற்பனை முதலிய கடந்த கண்ணுதல்
சிற்பரன் யாவையும் சிதைய ஈறுசெய்
அற்புத மும்மவன் அருளும் பேர்ன்றதால்
பொற்புறு கின்றஇப் பூவை நாட்டமே.
- 1819 மாயையும் கொலையுமே மருவி வைகலும்
ஆயதோர் உலகினை அளிக்கும் நீர்மையால்
பாயிருந் திரைக்கடல் நடுவட் பள்ளிகொள்
தூயனை நிகர்த்ததித் தோகை நோக்கமே.
- 1820 இயலிருள் மேனியால் இடியின் ஆர்ப்பினால்
வியனுயிர் முழுவதும் வெருவச் செய்துடன்
பயனுறு தீம்புனல் பரிவின் ஈதரு
புயலையும் நிகர்த்தன பூவை பார்வையே.
- 1821 என்பன பலபல எண்ணி அன்னவள்
தன்படி வத்துருத் தகைமை காணுறீஇ
அன்பினில் வியந்துநின்று அழுங்கு நெஞ்சொடு
நன்பெரு நயப்பினால் நவிறல் மேயினான்.

வேறு

- 1822 வானுறு புயலின் தோற்றம் வரம்பில்சீர்க் கங்குல்
ஏனைய கருமை யெல்லாம் இலக்கணத் தொருங்கே
மீனுறழ் தடங்கணாள்பால் மேவிய என்பது அல்லால்
நானமார் கூந்தற் கம்மா நாம்புகல் உவமை யாதோ.

1818. கற்பனை முதலியவற்றைக் கடந்து விளங்கும் நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் எல்லாவுயிர்களும் அழியும்படி அழித்தருளுகின்ற வியப்பையும், அப்பெருமான் செய்யும் அருளையும் போல் இந்நங்கையின் பார்வை விளங்கியது.

1819. சூழ்ச்சியும் கொலைத் தன்மையும் பொருந்தி நாள்தோறும் இந்த வலகத்தைக் காக்கும் தன்மையினால் பரந்த பெரிய அலைகள் மடிந்து விழுகின்ற பாற்கடல் நடுவில் அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமாலை இந்த மங்கையின் பார்வை ஒத்தது.

(திருமால் சூழ்ச்சியும் கொலையும் மேற்கொண்டு உலகத்தைக் காக்கின்றார். அது போல் இவள் பார்வை, சூழ்ச்சியையும் இறக்கும் தன்மையையும் தந்து காத்தது என்பதாம்.)

1820. இந்தப் பெண்ணின் பார்வைகள் கரிய நிறமுடைய வடிவத்தாலும் இடி ஓசையாலும் பெருந்தொகையான உயிர்களை அஞ்சும்படி செய்து, பின் பயன்படுகின்ற இனிய நீரைப் பொழிகின்ற மேகத்தையும் போன்றவை!

1821. காசிபர் இவை போன்ற பற்பலவற்றை நினைத்து அவளுடைய வடிவத்தில் காணப்படுகின்ற அழகின் சிறப்பைக் கண்டு அன்புடன் புகழ்ந்து நின்று வருந்தும் உள்ளத்துடன் மிகப் பெரிய விருப்புடன் பின் வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

1822. “வானில் உலவுகின்ற மேகங்களின் வடிவம், அளவற்ற சிறப்பையுடைய இருளின் நிறமும், நீலமணி முதலான மற்றப் பொருள்களின் கரிய நிறமும் ஆகிய யாவும் இயல்பாய் அமைந்து ஒன்று சேர்ந்து, கயல் மீன் போன்ற கண்ணையுடையவளிடம் பொருந்தின என்பதே அன்றி, நறுமணம் கமழும் இவளது கூந்தலுக்கு யாம் சொல்லத் தக்க வேறு உவமை யாது உள்ளது? ஏதும் இல்லை!

26 □ கந்தபுராணம்

- 1823 கோட்டுடைக் குழவித் திங்கள் குனிசிலை இரண்டு
மானின்
குட்டுடை நுதற்கொவ் வாது தொலைந்துபோய்த்
தொல்லை வான
நாட்டிடைக் கரந்துந் தோன்ற நணுகியுந் திரியு
மென்னின்
மீட்டிதற் குரைக்க லாகும் உவமைகள் வேறும்
உண்டோ
- 1824 அருவத்தில் திகழும் காமன் ஆடலஞ் சிலையும்
நெற்றி
உருவத்துக் குடைந்து வான்புக்கொதுங்கிய மகவான்
வில்லும்
மருவத்தந் துரைத்தும் என்னின் மற்றவை யிரண்டும்
மாதின்
புருவத்தைப் போலா தம்மின் மீமிசைப் பொருந்து
மன்றே.
- 1825 வண்ணமா வடுக்கோல் நீலம் வாளயில் கயல்சேல்
என்றே
எண்ணின அவற்றி லொன்றும் யாவது மியல்புந்
நன்றால்
கண்ணிணைக் கிணையே தென்னிற் காமர்பாற்
கடலுள் எங்கோன்
உண்ணிய எழுநஞ் சென்னில் ஒருசிறி தொப்ப
தம்மா.
- 1826 எள்ளென்றும் ஒத்தியென்றும் ஏர்கொள்சம் பகப்போ
தென்றும்
தள்ளருங் குமிழ் தென்றுஞ் சாற்றினர் அவைகள்
நாடில்
தெள்ளிது மன்று வேறு செப்பவோர் பொருளு
மில்லை
உள்ளதொன் றுரைக்க வேண்டுந் துடைத்துக்
குவமை தேரின்.

1823. “இரண்டு கோடுகளையுடைய இளம்பிறையும் வளைந்து தோன்றும் வான வில்லும் என்ற இரண்டும்இந்தப் பெண்ணின் நெற்றியணியுடைய நெற்றிக்கு உவமையாகாத தால், பின்னிட்டு, பழைய தேவர்உலகத்துக்குச் சென்று மறைந்தும் தோன்றியும் திரியுமானால், பின்னர், இவற்றுக்குச் சொல்லத்தக்க உவமைகள் வேறு என்ன உள்ளன?

1824. “உருவமில்லாது விளங்கும் மன்மதனின் வெற்றி பொருந்திய கரும்புவில்லையும், நெற்றியழகுக்குத் தோற்று வானத்துக்குச் சென்றுள்ள இந்திரவில்லையும் சேர்த்து வைத்து உவமை கூறுவோம் என்றால், அந்த இரண்டும் இந்த மங்கையின் புருவங்களை ஒவ்வா. அவை தமக்குத் தாமே நிகராவனவாகும்.

1825. “அழகிய மாவடுப் பிளவும், அம்பும், நீல மலரும், வானும், வேலும், கயல் மீனும், சேல் மீனும் என்று உவமையாக மதித்த அப்பொருள்களுள் ஒன்றேனும் தகுதி உடையது ஆகாது. இவளது இருகண்களுக்கும் உவமை வேறு எது என்றால் அழகிய பாற்கடலில் சிவபெருமான் உண்ணு மாறு தோன்றிய நஞ்சு என்றால் ஒரு சிறிது உவமையாகும்.

1826. “என் மலர் என்றும், ஒந்தி என்றும், அழகு பொருந்திய சண்பகப்பூ என்றும், விலக்குவதற்கரிய குமிழம்பூ என்றும் உவமை உரைத்தனர். அவையெல்லாம் உவமையாகுமா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவை சிறந்த உவமையல்ல. வேறு சொல்லப் புகுந்தாலும் ஓர் உவமையும் இல்லை. இவளது மூக்குக்கு உவமையாது என ஆராய்ந்தால் பொருத்தமான ஒன்றறையே கூற வேண்டும்.

28 □ கந்தபுராணம்

- 1827 கொண்டையம் தடங்கட் பாவை கேழ்கிளர்
இதழ்க்கொப் புன்னில்
தொண்டையங் களியுண்டென்று செவ்வேனல்
அதுவுந் துப்பால்
உண்டிடும் விருப்பி னோருக் குலப்புறா அமிர்தம்
நல்கிக்
கொண்டிருந் திடினே ஒப்பாம் இல்லையேற் கூடா
தன்றே.
- 1828 முகையுறு தளவும்புள்ளின் முருந்தமும் குருந்து
முத்தும்
அகையுறு முடுவும் சாற்றில் அணியெயி றதற்கொவ்
வாவால்
புகையது தெரிந்தோர் வெஃக நன்னலம் புரியும்
நீரால்
நிகர்பிறி தில்லை திங்கள் நிலாவெனில் ஆகுமன்றே
- 1829 மயிரெறி கருவி வள்ளை தோரண மணிப்பொன்
னூசல்
பெயர்வன நிகர்க்கு மென்று பேசுதல் பேதை
நீர்த்தாம்
செயிரற வுலோக மாக்குந் திசைமுகக் கொல்லன்
செய்த
உயிரெறி கருவி போலும் ஒண்குழைக் காது மாதோ.
- 1830 கொங்குறு கூந்த லாள்தன் கோலவாள் முகத்துக்
கொப்பாம்
திங்களென் றுரைக்கில் தேயும் வளர்வுறும் சிறப்ப
தன்றால்
பங்கய மெனினும் உண்டோர் பழுதுமற்றதற்கும்
என்னில்
அங்கதற் கதுவே யல்லால் அறையலாம் படிமற்
றுண்டோ.

1827. கெண்டை மீனைப் போன்ற அகன்ற கண்களையுடைய இந்த மங்கையின் செந்நிறம் விளங்கும் உதட்டுக்கு உவமை இன்னது என்று ஆராயுமிடத்து, கொவ்வைக்கனி உண்டு என்று சொல்வேனே ஆனால், அந்தக் கொவ்வைக்கனியும் அனுபவத்தால் பானம் செய்யும் விருப்பம் உடைய ஆடவர்க்கு அமிர்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால் தான் உவமையாகும். இல்லையானால் உவமையாகாது.

1828. முல்லையின் அரும்பையும், பறவை இறகின் அடியையும், குருந்த மலரையும், முத்தையும், செறிவான நட்சத்திரங்களையும் உவமை சொன்னால், அவை இவளது வரிசையான பற்களுக்கு உவமை ஆகா. இவள் செய்யும் முறுவல் கண்டவர் விரும்புமாறு நல்ல இன்பத்தை அளித்தலால் உவமை வேறு இல்லை. சந்திரனின் ஒளியென்றால் ஒருவாறு ஒக்கும்.

1829. மயிரை வெட்டுகின்ற கத்தரிக்கோலினையும், வள்ளைக் கொடியையும், மகர தோரணத்தையும் ஆடுகின்ற பொன் ஊஞ்சலையும் ஒக்கும் எனச் சொல்வது அறியாமையாகும். உலகங்களைப் படைக்கும் நான்முகன் என்ற தச்சன் குற்றம் இல்லாது செய்த உயிர்களை அறுக்கும் கருவி ஒன்று உண்டானால், ஒளியுடைய தோட்டை அணிந்த இவளது காதுகள் அக்கருவியை ஒக்கும்.

1830. நல்ல மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய இந்த மங்கையின் அழகிய ஒளியுடைய முகத்துக்குச் சந்திரன் உவமையாகும் என்று சொன்னால், அச்சந்திரன் சிறிது காலம் தேயும்; வளரும். ஆதலால், அது உவமையாகச் சொல்லத் தக்க பொருள் அன்று. தாமரை மலர் உவமையாகும் என்றாலும் அதற்குக் குவிதலாகிய ஒரு குறை உள்ளது. ஆதலால் அந்த முகத்துக்கு அந்த முகமே உவமையாதலால், சொல்லக் கூடிய வேறு உவமை ஒன்றும் இல்லை.

- 1831 சரம்தெறு விழியி னாள்தன் களத்தின தொழிலைச்
சங்கங்
கரந்தன கமுகும் அற்றே அன்னது கண்டு நேரா
வரந்தரு புலவர் சொற்றார் மற்றவர் அதற்கோ
நாளும்
இரந்திடு தொழிலராகி இழுக்கமுற் றார்கள்அன்றே.
- 1832 மாயவன் அதரம் சேர்த்தி வரன்முறை இசைத்த
பச்சை
வேறெனும் அதுவும் யான்செய் மெய்த்தவம் அனைய
நீரான்
தூயபொற் றோள்கண் டஞ்சித் தோற்றதால்
என்னில் அன்னான்
சேயவன் வணக்கா தேந்துஞ் சிலைகொலோ நிகர்ப்பு
தம்மா.
- 1833 பூந்தள வனைய மூரல் பொற்கொடி கரத்துக்
கொவ்வா
காந்தனும் நறிய செய்ய கமலமா மலரும் என்னில்
மாந்தனீர் பொருவ துண்டோ வள்ளுகிர் கிள்ளை
நாசி
ஏய்ந்தள வற்றுக் காமர் இலைச்சினை யாய தன்றே.
- 1834 பொருப்பென எழுந்து வல்லின் பொற்பெனத்
திரண்டு தென்னந்
தருப்பயில் இளநீ ரென்னத் தண்ணெனா அழுதுள்
கொண்டு
மருப்பெனக் கூர்த்து மாரன் மகுடத்தில் வனப்பு
மெய்தி
இருப்பதோர் பொருளுண்டாமேல் இணைமுலைக்
குவமை யாமே.

1831. “அம்பை வென்ற கண்களையுடைய இந்தப் பெண்ணின் கழுத்து அழகைக் கண்டு சங்குகள் நீரிலே மறைந்து விட்டன. பாக்கு மரமும் அவ்வாறே சோலைகளில் மறைந்துவிட்டன. அதை அறிந்தும் பெருமை பொருந்திய புலவர் உவமையாகக் கூறினர். அதனால்தான் அப்புலவர்கள் நாள்தோறும் இரக்கும் தொழிலையுடைய வராக வசை பெற்றனர்.

1832. “கண்ணன் பசுக் கூட்டத்தை மேய்க்கும்போது தன் இதழ்களில் வைத்து ஊதிய பச்சை நிறத்தையுடைய மூங்கிலும், எளியேன் இயற்றிய மெய்ம்மையான தவத்தை ஒத்த தன்மையுடைய இந்தப் பெண்ணின் தூய அழகிய தோள்களைக் கண்டு அஞ்சித் தோற்றதேயாயின், அவருடைய மகனான மன்மதன் வளையாது ஏந்திய வில்லா உவமையாவது?

1833. “மூல்லை அரும்பு போன்ற பற்களையுடைய இவளது உள்ளங்கைகளுக்குச் செங்காந்தள் மலரும் நல்ல மணம் கமழும் செந்தாமரை மலரும் நிகராகா எனின் மாந்தளிர் ஒப்பாவது உண்டா? (மலர்களே உவமையாகாது போனால் தளிர் உவமையாவது எவ்வாறு?) கூர்மையான நகம் கிளியின் மூக்கை ஒத்து அழகால் அளவிறந்து மன்மதனின் முத்திரை ஆயிற்று.

1834. மலைபோல் வளர்ந்து, சூதாடுகருவியின் வடிவு போல் திரண்டு, தென்னை மரங்களில் பொருந்தும் இளநீர் போலக் குளிர்ந்து, அமிர்தத்தை உள்ளே கொண்டு, யானைக் கொம்பைப் போலக் கூர்மை படைத்து, மன்மதனின் மகுடத்தைப் போல் அழகும் பொருந்தியிருக்கின்ற ஒரு பொருள் உள்ளதானால் அதுவே இவளது இரண்டு கொங்கைகளுக்கும் உவமையாகும்.

- 1835 அந்திரு வன்னாள் மேனி அமைத்துவெம் முலைக்கண்
செய்வான்
சுந்தர வள்ளம் நீலுண் டுகிலிகை விதி கொள்
போழ்கில்
சிந்திய துள்ளி யொன்றின் ஒழுக்கங்கொல் சிறப்பின்
மிக்க
உந்தியின் மீது போய உரோமத்தின் ஒழுக்க மன்றே.
- 1836 மாசடை யாத நீல மணியுறழ் வண்ண மாலோன்
காசடை அகலம் தாங்குங் கனங்குழைத் திருவும்
போற்றுந்
தேசடை மாதி னுந்திச் சீரினுக் கனையன் துஞ்சும்
பாசடை நேர்வ தாமோ பகரினும் பழிய தன்றோ.
- 1837 கண்டுழி மாயும் அன்றே மின்னெனில் ககன மாநக்
கொண்டிடின உருவின் றாகும் கொடியெனில் துடிய
தென்னில்
கிண்டிறல் நாகமென்னில் சீரிதன் றணங்கின்
நாப்பண்
உண்டிலை யென்று மானும் உண்மைக்கோ ருவமை
யுண்டோ.
- 1838 மயலுடைப் பணியும் ஆல வட்டமும் வனப்புச்
செய்த
வியலுடைத் தேரும் அச்சுந் றிரங்கியே உயிர்க்கு
மென்றால்
கயலுடைக் கண்ணாள் அல்குல் கொப்பவோ காமர்
வீடல்
வியலுறுப் பென்பர் யாரும் மேலது காண்டும்.
அன்றே

1835. நான்முகன் அழகிய திருமகளை ஒத்த இந்தப் பெண்ணின் வடிவத்தைச் செய்து, விருப்பை அளிக்கும் கொங்கைகளின் கண்களைச் செய்யும் பொருட்டு, அழகிய கிண்ணத்தில் உள்ள நீல மையில் தோய்ந்த எழுநுகோலைக் கையிலே கொள்ளும்போது, சிந்திய ஒரு மைத்துனியின் வீழ்ச்சியோ சிறப்புடைய வயிற்றின் மேல் நீண்டு விளங்கும் மயிர் ஒழுங்கு!

1836. களங்கம் இல்லாத நீல மணி போன்ற நிறம் உடைய திருமால், கவித்த மணி செறியப்பட்ட மார்பிலே தாங்கியுள்ள கனமான காதணியை அணிந்த இலக்குமியும் போற்றும் பொற்புடைய இப்பெண்ணின் வயிற்றின் சிறப்புக்குத் திருமால் பள்ளி கொள்ளும் பச்சைநிற ஆல இலையானது ஒப்பாகுமா? ஒப்பு என்று சொன்னாலும் பழியாம் அன்றோ?

1837. மின்னல் என்று சொல்வோமானால் அது தோன்றியவுடனே அழிந்து போகும்! வானம் என்று கொண்டால் அது உருவம் இல்லாததாகும். பூங்கொடி என்று சொன்னாலும் உடுக்கை என்று சொன்னாலும் மிக்க வன்மையுடைய பாம்பு என்று சொன்னாலும் அவை சிறப்புடையவை அல்ல. இந்த மங்கையின் இடை உண்டோ இல்லையோ எனச் சந்தேகம்கொள்ள நிற்கின்ற உள்பொருளுக்கு ஓர் உவமை உண்டோ? இல்லையே.

1838. மயக்கம் செய்யும் பாம்பும் ஆலவட்டமும் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட இயல்புடைய தேரும் அச்சம் கொண்டு இரங்கி உயிர்க்குமானால், கயல்மீன் போன்ற கண்களையுடைய இவளது அல்குலுக்கு அவை ஒப்பாகுமா? ஆகா! அந்தச் சிறந்த உறுப்பு மன்மதனின் இருக்கை என்று மதன நூல் வல்லவர் சொல்வர். பின் புணரும்போது அத்தன்மையினை அறிவோம்.

(அச்சுற்றிரங்கி உயிர்த்தல்—பாம்புக்கு ஆகும்போது பயந்து வருந்திப் பெருமூச்சு வீடுதல். ஆலவட்டத்துக்கு ஆகும்போது அசைந்து காற்றுவீசுதல். தேர்க்கு ஆகும்போது அச்சை உடையதாய் ஒலிக்க ஓடுதல். இக்குற்றங்களால் அவை அவளது அல்குலுக்கு உவமையாகா.)

34 □ கந்தபுராணம்

- 1839 கோழிலை அரம்பை யீனும் குருமணித் தண்டை
வேழத்
தாழிருந் தடக்கை தன்னை நிகரெனில் தகுவ
அன்றால்
மாழையுண் கருங்கண் மாதின் மகரிகை வயங்கு
பொற்பூண்
குழுறு கவானே போலும் அவையெனிற் சொல்ல
லாமோ.
- 1840 அலவனாம் ஞெண்டை அன்னாள் அணிகெழு
முழந்தாட் கொப்பாப்
புலவர்கள் புகலா நின்ற வழக்கலால் பொருந்திற்
றன்றால்
திலகநன் மணியே! போல்வாள் தெய்வத் வடிவுக் கிந்த
உலகினுள் இழிந்த தொன்றை உரைக்கினஃ துவமை
யாமோ.
- 1841 தமனியத் தியன்ற பொற்பில் தாவினா ஆவம்
தானும்
சிமையநேர் கொங்கை மாதின் திகழ்கணைக் காலுந்
தூக்கிற்
சமமிது பொருளி தென்றே தமிழனேன் றுணிந்து
சிந்தை
அமைவுற அறிதல் தேற்றேன் ஐயமுற் றிடுவன்
யானே.
- 1842 அரும்புறு காலைக் கொங்கைக் கழிவுற்று முகமொவ்
வாது
சுரும்புற மலர்ந்த பின்னும் தொலைந்துகை
யினுக்கும் தோற்றுத்
திரும்பவும் அடிக்கும் அஞ்சிச் சிதைந்தது கமல
மென்றால்
பெரும்பயம் உற்று தோற்றும் பிழைத்தது போலு
மன்றே.

1839. “செழித்த இலகளையுடைய வாழை ஈனும் நிறம் விளங்கும் அழகிய தண்டையும், யானையின் நீண்ட பெரிய அகலமான துதிக்கையையும் ஒப்பு என்போமானால், அவையனைத்தும், மாவடுப் பிளவையொத்த மையுண்ட கரிய கண்களையுடைய இப்பெண்ணின், ‘குறங்கு செறி’ என்ற அணியால் குழப் பெற்ற தொடையைப் போன்றது என்றால் அவ்வாறு உரைப்பது பொருந்தும்.

(மகரிகை வயங்கு பொற்பூண்—மகர வடிவைப் போல விளங்கும் பொன்னால் ஆன அணி.)

1840. “அலவன் என்ற நண்டை அவளது அழகு விளங்கும் முழங்காலுக்கு நிகராகப் புலவர் புனைந்துரைக்கும் வழக்கமே அல்லாது அந்த வுலமை பொருத்தமான தன்று. சிறந்த நல்ல மாணிக்கத்தைப் போன்ற இந்தப் பெண்ணின் தெய்வீகமான வடிவத்துக்கு இந்த வுலகத்தில் உள்ளவற்றுள் இழிந்த ஒன்றை உவமையாகச் சொன்னால் அது உவமையாகுமோ? ஆகாதே!

1841. “பொன்னால் செய்யப்பட்ட அழகுடைய குற்றம் இல்லாத அம்புக் கூட்டையும், மலை முடி போன்ற கொங்கையையுடைய இப்பெண்ணின் கணைக் காலையும் நோக்குமிடத்து உவமை இது, உவமேயம் இது என எளியனான நான் நிச்சயித்து மனம் அமையுமாறு அறிய மாட்டேனாய் ஐயம் கொள்கின்றேன்.

1842. அரும்பாக இருந்த காலத்தில் கொங்கைகளுக்குத் தோற்று, வண்டுகள் மொய்க்குமாறு மலர்ந்த பின்னரும் முகத்துக்கு ஒப்பாகாது தோற்று, கைகளுக்கும் தோற்று, பின் கால்களுக்கும் தோற்று, தாமரை மலர் சிதைந்தது என்றால், பெரிய நீர் நிலையிலே நின்று தவம் செய்தும் பிழை பட்டது போலும்!

36 □ கந்தபுராணம்

- 1843 மேக்குயர் கூனல் ஆமை விரைசெறி குவளைத் தோடு
தாக்குறு பந்து பிண்டித் தண்டளிர் சார்பு கூறில்
தாக்குறு துலையின் தட்டுத் தொகுத்தொரு வடிவில்
வேதா
ஆக்குறின் மாதின் தானுக் கதுநிக ராகும் போலும்.
- 1844 ஆவியின் நொய்ய பஞ்சம் அனிச்சமா மலரும்
அன்னத்
தூவியும் மிதிக்கிற் சேர்ந்து துளங்குறும் அடிகள்
என்றால்
நாவியங் குழலின் மாது நடந்திட ஞாலம் ஆங்கோர்
பூவதோ அதுபூ அன்றேல் பொன்னடி பொருந்து
மோதான்.
- 1845 கயலுறழ் கருங்கண் செவ்வாய்க் காரிகை தனது
சாயல்
மயிலெனக் கூறின் அல்லால் மற்றதற் குவமை
யில்லை
இயலுறு வடிவிற் கொப்ப தேதுள திவளே போலச்
செயலுறத் தெழுதிற் றுண்டேல் சித்திரம் அஃதே
போலும்.
- 1846 ஆனனம் நான்கு செய்தாட் காயிர மடங்கோ
கொண்ட
மாமனி தன்னை வேதா வகுத்திலன் கொல்லோ
அன்னான்
தானமைத் துளனே என்னில் தலைபல தாங்கி
இந்தத்
தூநிலா நகையி னானைத் தொடர்ந்துபின் திர்வன்
அன்றே.

1843. மிகவும் உயர்ந்த முதுகு வளைந்த ஆமையை யும், மணம் கமழும் நீலமலரின் இதழையும், அடிக்கப்படுகின்ற பந்தையும், செழித்த அசோகந் தளிரையும், உவமை கூறவேண்டுமானால், நான்முகன் தூக்கப்பட்ட தராசின் தட்டில் அவற்றையெல்லாம் ஒருங்கு வைத்து ஒரு வடிவமாகச் செய்தால், அது இந்த மங்கையின் காலுக்கு ஒப்பாகும்.

1844. ஆவியை விட மென்மையான பஞ்சின் மேலும் சிறந்த அனிச்சப்பூவின் மேலும் அன்னப் பறவைத் தூவியின் மேலும் மிதித்தால் கால்கள் சிவந்து நடுங்கும் எனின், மயிர்ச் சாந்தைப் பூசிய கூந்தலையுடைய இப்பெண் நடப்பதற்கு நிலமானது ஒரு மலரா? அது மலர் அல்லாது போனால் அழகான அடிகள் தங்குமோ? தங்காதே!

1845. “கயல் மீனைப் போன்ற கரிய கண்ணையும் சிவந்த வாயையும் உடைய இந்தப் பெண்ணின் சாயலை மயிலின் சாயல் என்று சொல்வதே அல்லாது அதற்கு வேறு உவமை இல்லை. அழகுடைய இந்த வடிவுக்கு ஒப்பான வடிவு வேறு யாது உள்ளது? இவளைப் போல எழுதியது உண்டானால் அந்த ஓவியம் இவளை நிகர்க்கும்.

1846. நான்கு முகங்களைக் கொள்ளும்படி செய்த திலோத்தமை என்ற பெண்ணைவிட, ஆயிரம் மடங்கு அழகுடைய! இம்மங்கையை நான்முகன் படைக்கவில்லை போலும்! அந்த நான்முகன் படைத்திருந்தான் என்றால், பெருந் தொகையான தலைகளைக் கொண்டு, தூய நிலவைப் போன்ற பற்கள் கொண்ட இப் பெண்ணைப் பின்னே தொடர்ந்து திரிவார்.

- 1847 மையறு புவியில் வந்த மாதவன் அடியிலுள்ள
துய்யதோர் குறிகள் வானில் தொல்பெருந் திருவில்
வையும்
செய்யவன் றனது தேவி சிரத்தினும் இல்லை
யென்றால்
மெய்யுறு குறிகளெல்லாம் இளைத்தென விளம்பல்
பூற்றோ.

வேறு

- 1848 என்று முன்னி அவ்வேந்திழை தன்முனம்
சென்று காமர் திருவினுஞ் சீரியோய்
நன்று நன்றுநின் நல்வர வேயெனா
நின்று பின்னும் நெறிப்பட ஒதுவான்.
- 1849 யாது நின்குலம் யாதுநின் வாழ்பதி
யாது நின்பெயர் யாருனைத் தந்தவர்
ஒது வாயென் றுரைத்தனன் உள்ளுறு
காத லான்மிகு காசிபன் என்பவே.
- 1850 வனிதை கூறுவள் மாதவ நீயிது
வினவி நிற்றல் விழுமிதன் றென்னிடைத்
தனிய னாகியும் சார்ந்தனை நோற்பவர்க்கு
இனிய வேகொல் இணையதோர் நீர்மையே.
- 1851 ஏதில் நோன்பை இகந்துணர் வில்லதோர்
பேதை மாந்தரில் பேசியென் சார்வது
நீதி யேயன்று நின்கடன் ஆற்றிடப்
போதி யென்ன முனிவன் புகலுவான்.

1847. “குற்றம் இல்லாத இந்த வலகத்தில் வந்த பெண்ணான இவளது அடிகளில் உள்ள நல்ல இலக்கணங்கள், வான் உலகத்தில் பழைய செல்வத்துடன் இருக்கும் திருமாலின் தேவியான இலக்குமியினது தலையிலும் இல்லை. ஆதலால் இவளுடைய உடலில் உள்ள இலக்கணங்கள் எல்லாம் இத்தகையவை என்று சொல்லி முடியுமோ? முடியாது.”

1848. என இவ்வாறு காசிப முனிவர் நினைத்தார். அந்த மாயையின் முன்னால் சென்றார். “அழகிய திருமகளை விடச் சிறந்தவளே! நினது வரவு நல்லது, நல்லது” என்று சொல்லி, அவளது முன்னால் நின்று மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

1849. “உன் குலமானது யாது? உன் ஊர் யாது? உன் பெயர் யாது? உன்னைப் பெற்றவர் யார்? சொல்வாயாக” என்று, உள்ளத்தில் உண்டான காதலால் காசிப முனிவர் மாயை என்பவளைப் பார்த்து வினவினார்.

1850. மாயை என்ற அவள் சொல்லத் தொடங்கினாள். “பெருந்தவத்தவரே! நீங்கள் இவ்வாறு என்னை வினவுதல் சிறந்ததாகாது. என்னிடம் தனியாகவும் வந்தீர்! இவ்வியல்பு தவத்தவர்க்குத் தகுதியோ?”

(காமத்தை வெறுத்துத் தவம் செய்பவர் தன்னை விரும்பி வருதல் தகாது என்றாள் மாயை)

1851. “குற்றம் இல்லாத தவத்தை ஒழித்து மெய்யுணர்வு இல்லாத பேதைமையுடைய மானிடரைப் போல உரையாடி என்னை நெருங்குவது முறையாகாது. எனவே, தங்கள் கடமையைச் செய்யச் செல்வீராக?” என்று மாயை யானவள் உரைத்தாள். அப்போது காசிப முனிவர் சொல்லலானார்.

40 □ கந்தபுராணம்

1852 மங்கை கேட்டி வரம்பறு பற்பகல்
அங்கம் வெம்ப அகமெலி வற்றிடச்
சங்கை யின்றித் தவம்பல செய்திடல்
இங்கு வேண்டிய தெய்துதற் கேயன்றோ.

1853 பொன்னை வேண்டிக் கொ லோபொன்னின் மாநகர்
தன்னை வேண்டிக்கொ லோசசி யாம்பெயர்
மின்னை வேண்டியே அல்லது வேறுமற்று
என்னை வேண்டி அவ்வித்திரன் தோற்றதே.

1854 ஐதின் மேனி அலசுற யான்தவம்
செய்த திங்குனைச் சேருதற் கித்திரம்
நொய்தின் மேவினை நோற்றதற் குப்பயன்
எய்தி யுற்ற தினித்தவம் வேண்டுமோ.

1855 பேரும் ஊரும் பிறவும் வினவினேற்கு
ஓர வொன்றும் உரைத்திலை ஆயினும்
சேர வேபின் தெளிசுவன் காமநோய்
ஈரு கின்ற திரங்குகி நீயென்றான்.

1856 மாயை கேட்டு வறிது நகையளாய்
நீஇவ் வாறு நெடுந்தவஞ் செய்ததும்
ஆயில் என்பொருட் டோ அஃ தன்றரோ
தூயை வஞ்சஞ் சொலன்முறை யோவென்றாள்.

1852. “பெண்ணே! கேட்பாயாக! எல்லை இல்லாத பல நாட்களாக உடல் வாட, உள்ளம் வாட, அளவில்லாத பல தவம் செய்வது, இம்மையிலே வேண்டியதைப் பெறுவதற்கே அன்றோ?

1853. “இந்திரன் தவம் செய்தது இந்திராணி என்ற பெயரையுடையவளை விரும்பியே அல்லாது வேறு எதை விரும்பித் தவம் செய்தான்? பொன்னை விரும்பியா? பொன்னுலகத்தை விரும்பியா?

1854. “அழகிய உடல் வாட நான் தவம் செய்தது உன்னை இங்குச் சேர்வதற்கே! நான் எண்ணியவாறே இங்கு எளிதில் வந்தாய்! தவம் செய்வதன் பயன் சேர்ந்தது! இனிமேல் தவம் செய்ய வேண்டுமோ?

1855. “உன் பேரையும் ஊரையும் மற்றவற்றையும் வினவிய எனக்கு நான் உணருமாறு ஒரு விடையும் சொல்லவில்லை. என்றாலும் அவற்றையெல்லாம் நான் பின்னால் அறிந்து கொள்வேன். காமநோய் வருத்துகின்றது! எனவே நீ எனக்கு இரங்கி அதனைத் தீர்ப்பாயாக!” என்று காசிப முனிவர் உரைத்தார்.

1856. காசிபர் உரைத்ததை மாயை கேட்டுப் புன்முறுவல் கொண்டு, “நீ இவ்வாறு பெருந்தவம் செய்ததும், ஆராயும் போது, என் பொருட்டோ? அதுவன்று. தூய வரான தாங்கள் கபடமான சொற்களைச் சொல்வது முறையாகாது!” என்று சொன்னாள்.

- 1857 மற்றில் வண்ண மயில்புரை சாயலாள்
சொற்ற காலை யனையவள் சூழ்ச்சியை
முற்று மோர்ந்து முதிர்கலை யாவையும்
கற்று ணர்ந்திடு காசிபன் கூறுவான்.
- 1858 பொய்ம்மை யாதும் புகல்கிலன் நான்முகன்
செம்மல் யான்அது தேருதி போலுமால்
இம்மை யேபர மீந்திடு வோய்இவண்
மெய்ம்மை யேஉரைத் தேன்உள வேட்கையால்.
- 1859 பன்னெடுத்தவம் பற்பகல் ஆற்றியான்
முன்னி நின்றது முத்திபெற் றுய்ந்திட
அன்ன தேயெற் கருள்செய வந்தனை
உன்னை மேவலன் றோஉயர் முத்தியே.
- 1860 ஈத லான்மற் றெனக்கொரு பேறிலை
ஆத லாலுனை யேயடைந் தேன்எனக்
காதன் மாதும்அக் காசி. 1ற் கண்ணுறீஇ
ஓத லாம்பரி சொன்றை யுணர்த்துவாள்.

வேறு

- 1861 மங்கலம் இயைந்திடு வடாதுபுல முள்ளேன்
செங்கனக மேருவரை சேர்ந்ததொரு தென்பால்
கங்கைநதி யின்கரை கலந்திட நினைந்தேன்
அங்கணுறு கின்றதொர் அரும்பயன் விழைந்தே.
- 1862 வல்லையவண் ஏகுறுவன் மாதவ வலத்தோய்
நில்லிவண் எனப்பகர நீனிறம தாகும்
செல்லுறழு மேனிதரு செம்மல் அருள் மைந்தன்
ஓல்லையிது கேண்மென உரைக்கலுறு கின்றான்.

1857. என்று இவ்வாறு மபிலைப் போன்ற சாயலையுடைய மாயை சொன்ன போது சிறந்த நூல்களையெல்லாம் கற்ற காசிப முனிவர் அவளது கபடத்தை நன்றாக அறிந்து சொல்லலானார்.

1858. “இம்மையிலே முத்தியை அளிப்பவளே! நான் நான்முகனின் மைந்தன். ஆதலால் சிறிதும் பொய் சொல்ல மாட்டேன். என் உள்ளத்தில் உண்டான வேட்கையால் இங்கு உன்னிடத்தில் உண்மையையே சொன்னேன். அதனைத் தெளிவாயாக!

1859. “நான் பல காலம் பல பெரிய தவங்களைச் செய்து எண்ணியிருந்தது வீட்டு இன்பம் அடைவதற்கே ஆகும். அந்த வரத்தை எனக்குத் தர வந்தாய். உன்னைச் சேர்வது அன்றோ சிறந்த வீடுபேறு?

1860. “உன்னைச் சேர்வதான இது வல்லாது எனக்கு வேறு வீடுபேறு என்பது இல்லை. ஆதலால் உன்னைத் தஞ்சம் அடைந்தேன்!” என்று காசிப முனிவர் கூறினார். விருப்பத்தை உடைய அந்த மாயையும் அவரைப் பார்த்துச் சொல்லக் கூடிய ஒரு வஞ்சச் சொல்லைச் சொல்லலானாள்.

1861. “நான் மங்கலம் பொருந்திய வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ளேன். செம்பொன் மயமான மேரு மலையைச் சார்ந்துள்ள தென் தேசத்தில் உள்ள கங்கைக் கரையை, அங்கு அடைவதற்குரிய ஒரு பயனை விரும்பி வந்தேன்.

1862. “பெரிய தவ வல்லமையுடையவரே! நான் அந்த இடத்துக்கு விரைவாகச் செல்வேன். நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்!” என்று மாயை உரைத்தாள். கரிய நிறம் கொண்ட மேகம் போன்ற மேனியரான திருமால் பெற்றெடுத்த நான்முகன் அருளிய புதல்வரான காசிப முனிவர், ‘இதைக் கேள்’ என்று விரைவாகச் சொல்லலானார்.

44 □ கந்தபுராணம்

- 1863 கங்கைநதி யாதிய கவின்கொள்நதி யேழும்
அங்கணுல கந்தனில் அரன்பதிகள் யாவும்
மங்குல்தவழ் மேனியவன் வாழ்பதியும் மற்றும்
இங்குற அழைப்பனொ ரிமைப்பொழுது தன்னில்.
- 1864 பொன்னுலகும் விஞ்சையர்கள் போதுலகும் ஏனோர்
மன்னுலகும் மாதிரவர் வாழுலகும் அங்கண்
துன்னியதொர் தேவரொடு சூழ்திருவி னோடும்
இன்னபொழு தேவிரைவின் ஈண்டுதர வல்லேன்.
- 1865 மூவகைய தேவரையும் முச்சகம துள்ளோர்
யாவரையும் நீதெரிய எண்ணுகினும் இங்ஙன்
மேவரவி யற்றிடுவன் வெஃகல்புரி வாயேல்
காவலுறு பேரமிர்த முங்கடிதின் ஈவேன்.
- 1866 எப்பொருளை வேண்டினும் இமைப்பிலுன வாக
அப்பொருளி யாவையும் அளிப்பன் அஃ தல்லால்
மெய்ப்புதல்வர் வெஃகினும் விதிப்பனவர் தம்மை
ஒப்பிலை இவர்க்கெனவும் உம்பரிடை உய்ப்பேன்.
- 1867 அந்தமிகு மேனகை அரம்பைமுத லானோர்
வந்துனடி ஏவல்செய வல்லைபுரி கிற்பேன்
சிந்தைநனி மால்கொடு தியங்குமென தாவி.
உய்ந்திட நினைந்தருடி ஒல்லைதனில் என்றான்.

வேறு

- 1868 முனிஇது புகற லோடு முற்றிழை முறுவல் எய்தித்
தனியினள் என்று கொல்லோ சாற்றினை இனைய
நீர்மை
இனியது தவிர்தி மேலோர்க் கிசையுமோ யானும்
முன்னம்
நினைவுழிச் செல்வல் நோற்று நீயிவண் இருத்தி
என்றே.

1863. “கங்கை நதி முதலான ஏழு நதிகளையும் அழகிய இடத்தையுடைய இந்நிலவுலகத்தில் உள்ள எல்லாக் கோயில்களையும், கருநிறம் கொண்ட திருமாலின் கோயில்களையும் மற்றவற்றையும் ஓர் இமைப் போதில் இங்கு வரும் படி அழைப்பேன்.”

1864. “தேவர் உலகத்தையும், வித்தியாதரர் வாழும் உலகத்தையும், மற்றவர் வாழும் உலகத்தையும், திசைக் காவலர் வாழும் உலகத்தையும், அங்குள்ள தேவர்களுடனே சூழ்ந்துள்ள செல்வங்களுடனே இப்போதே விரைவிலே கொண்டு வந்து தர வல்லமை உடையேன்.”

1865. “மும்மூர்த்திகளையும், மூன்று உலகத்திலும் உள்ளவர் எல்லாரையும் நீ காண விரும்பினாலும், இங்கே வரும்படி செய்வேன், நீ விரும்புவாயாயின் காவல் அமைந்த தேவர் அமிர்தத்தையும் விரைவாகப் பெற்று உனக்குத் தருவேன்.”

1866. “நீ எப்பொருளை விரும்பினாலும் அப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் இமைப் போதில் உனக்குத் தருவேன். அவையே அல்லாமல் மெய்ம்மையான மைந்தரை விரும்பினாலும் தோற்றுவிப்பேன். அவர்களை இவர்க்கு யாரும் ஒப்பில்லை என்னும்படி மேற்பதவியில் வைப்பேன்.

1867. “அழகு மிக்க மேனகையும் அரம்பையும் முதலானவர் இங்கு வந்து உன் அடித் தொண்டுகளைச் செய்யும்படி விரைவில் செய்வேன். மனத்தில் மிகவும் மயக்கம் கொண்டு வாடும் என் உயிரானது உய்யுமாறு விரைந்து நினைந்தருள் வாயாக!” என்று காசிப முனிவர் மாயை என்பவளைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

1868. காசிப முனிவர் இவ்வாறு சொல்லவும், நல்ல அணிகளை அணிந்த மாயை புன் சிரிப்புச் சிரித்து, “நான் தனியாக இருக்கிறேன் என்று எண்ணியோ இவ்வாறெல்லாம் பேசினீர்? இனிமேல் இவ்வாறு பேச வேண்டியதில்லை. இது மேலோர்க்குப் பொருந்துமோ? நானும் முன்னம் நினைத்த இடத்துக்குச் செல்வேன். நீங்கள் இங்குத் தவம் செய்து கொண்டிருப்பீராக!” என்று மாயை சொன்னாள்.

46 □ கந்தபுராணம்

- 1869 கங்கையின் திசையை முன்னிக் கடிதவண் செல்வாள்
என்ன
அங்கவள் போத லோடும் அருந்தவன் தொடர்ந்து
செல்ல
மங்கையும் அருவ மெய்தி மாயையில் கரந்து நிற்ப
ஏங்கணும் நோக்கிக் காணான் இடருழந் திரங்கி
நைவான்

2. காசிபன் புலம்புறு படலம்

- 1870 தேனீர் மையெனப் புகல்வாள் சிறிதும்
தானீ ரமிலாள் தனிமா யவளே
மானீர் உமதாம் வயின்உற் றனளோ
ஏனீர் மொழியா திரிகின் றதுவே.
- 1871 சிலைவாள் நுதலாள் திறன்மா யையெனும்
வலைவீ சியெனா ருயிர்வவ் வினளாள்
கலையீர் இவண்நீர் அதுகண் டனிரோ
நிலையீர் வெருளா நெடிதோ டுதிரால்.
- 1872 கடிதேர் களிதே கழிகா தலையாய்ப்
பிடிதேர் பரிசால் பெயர்வாய் தமிழேன்
நொடிதே தளரா நெறிதே டினையக்
கொடியாள் தனையுங் கொணராய் கொணராய்.

1869. அந்த மாயை கங்கை இருக்கும் திசையை நோக்கி அவ்விடத்துக்கு விரைந்து செல்பவளைப் போலச் செல்லவும், அரிய தவத்தையுடைய காசிப முனிவரும் தொடர்ந்து பின் போனார். அப்போது மாயை அருவமாகி மறைந்து நின்றாள். நிற்க, காசிபர் அவளைக் காணாத வராகித் துயர் அடைந்து வருந்தலானார்.

2. காசிபன் புலம்புறு படலம்

1870. “மான்களே! தேன்போல இனிய சொற்களைப் பேசுபவள், சிறிதும் இரக்கம் இல்லாதவள், ஒப்பற்ற மாயத்தில் வல்லவள் ஆகிய ஒருத்தி உம்மிடம் வந்தாளா? நீங்கள் எனக்கு விடையைச் சொல்லாமல் அங்கும் இங்கும் ஓடுவது ஏன்? -

1871. வில்லைப் போல் ஒளிவீசும் நெற்றியை உடையவள், வலிய மாயை என்ற வலையை வீசி என் அரிய வுயிரைப் பறித்து விட்டாள். கலை மான்களே! இங்கே, நீங்கள் அவளைப் பார்த்தீர்களா? நிலைத்து நில்லாமல் வெகுண்டு தொலைவில் ஓடுகின்றீர்களே, ஏன்?

1872. “மதநீர் நாற்றம் உடைய யானையே! மிக்க விருப்பத்துடன் பெண் யானையைத் தேடும் பொருட்டுச் செல்வாய் என்றால், தனியானான் நான் நெடுநேரம் வருந்தாத வண்ணம் (என்னைக் கவர்ந்த) கொடியவனையும் தேடிக் கொண்டு வருவாய், கொண்டு வருவாய்!

- 1873 அருளால் உணையே அளியென் றனரால்
பெரியார் அவர்சொல்பிழையா குவதோ
தரியா அரியே தமிழேன் உயிரைத்
தெரிவான் நினைவோ திரிகின் றணையே.
- 1874 மேனிப் பிரிவாள் விழிபோல் அடுவாய்
ஆவிக் குறவோ அலைமன் மதனப்
பாவிக் கும்இனிப் படையாய் வருவாய்
வாவிக் குவளாய் எனைவாட் டுதியோ.
- 1875 செந்தா மரைமேல் திருவாம் எனவே
வந்தாள் தணியா மயல்செய்து அகல்வாள்
அந்தோ வினவா அவளைக் கொணர்வான்
சந்தா கிலையென் சந்தே உரையாய்.
- 1876 பொன்னின் பொலிவுற்றிடுபூங் கமலந்
தன்னில் துணையோ டுதழீஇத் தணவா
அன்னப் பெடைகாள் அறனோ புகலீர்
என்னைத் தனிவைத் தவளே கியதே.
- 1877 தணியா வகைமால் தமிழேற் கருளித்
துணியா அகல்வாள் படர்தொல் நெறியைக்
குணியா உரைசெய் குதியென் றிடினுங்
கணியாய் இதுவோ கணிதன் இயல்பே.
- 1878 படைவேள் கணியே பரிதிக் குறவே
மடவார் முகமே மதியின் பகையே
விடமே புரையும் விழிமெல் லியல்நின்
னிடமே வருவாள் ஒளியாது இசையாய்.

1873. “நிலைத்த நில்லாது அலைகின்ற வண்டே! சான்றோர் அருள் உடைமையால் உன்னையே அளி என்று உரைத்தனர். அவரது சொல்லானது பிழையுடையதாகுமோ? தனித்த என் உயிர் போன்றவளைத் தேடும் பொருட்டா அலைகின்றாய்!

1874. “நீர் நிலையிலே மலர்ந்துள்ள குவளை மலரே! என்னை நெருங்கிப் பிரிந்து செல்பவளின் கண் போல வருத்துகின்றாய். மன்மதனான அந்தப் பாவிக்கும் இனிப் படைக்கலமாக வருவாய். ஆதலால், என் உயிர் மேல் நீ நட்பு உடையையோ! இல்லை! என்னை வருத்துகின்றாயே!

1875. “சந்தன மரமே! செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமிபோல வந்தவள். நீங்காத மயக்கத்தை ஏற்படுத்திச் சென்று விட்டாள். ஐயோ! அவளைத் தேடிக்கொண்டு வந்து கூட்டுவதற்குத் தூதாகிப் போக மாட்டாய்! அதற்குக் காரணம் என்ன? சொல்வாய்!

1876. “பொன்னைப் போல அழகுடைய தாமரை மலரின் மீது துணையுடனே கூடிப் பிரியாமல் இருக்கின்ற பெண் அன்னங்களே, என்னைத் தனியே விட்டு அந்த மங்கை சென்றது அறமா? சொல்லுங்கள்.

1877. “கணி என்ற வேங்கை மரங்களே! தனித்த எனக்கு நீங்காத காமமயக்கத்தை அளித்துத் துணிந்து நீங்கிச் சென்றவள் போன பழைமையுடைய வழியைக் கணித்துச் சொல்லுங்கள் என்று வேண்டிக் கொண்ட போதும் அந்த வழியை நீங்கள் அறிந்து சொல்லவில்லை! கணியின் இயல்பு இதுதானோ?

1878. “படைக்கலங்களையுடைய மன்மதனின் அம்புகளே! கதிரவனின் நண்பே! (தாமரை மலர்களே!) பெண்களின் முகமே! சந்திரனின் பகையே! நஞ்சு போன்ற கண்களையும் மென்மையான சாயலையும் உடைய தலைவி உம் மிடம்தான் வந்திருப்பாள். அங்ஙனம் வந்திருப்பாளானால் மறைக்காது கூறுங்கள்!

- 1879 நின்றீர் மிகவும் நெடியீர் பெரியீர்
இன்றீ ரமிலா தெனைநீங் கினள்முன்
சென்றீ ரவள் போஞ் செயல்கா னுதிர்செய்
குன்றீர் மொழியீர் குறைசெய் துளனோ.
- 1880 மயிலேர் இயலாள் ஒருமா யவளே
இயலே தறியேன் இவண்ணின் றனளோ
பயிலே சிலநீ பகர்வாப் அதனால்
குயிலே எனதா ருயிர்கொள் ளுதியோ.
- 1881 நன்பால் வரவே நினைவாய மொழிவாள்
என்பால் இலைஇவ் வழியே கினளால்
மென்பா லெனமே வியமா ருதமே
தென்பால் வருவாய் செயல்கூ றுதிநீ.
- 1882 ஆரத் தடமே அருள்நீ ரினைஉள்
ஈரத் தினையென் றெவரும் புகல்வார்
சாரிற் றுடுவாய் தளரேல் எனவே
சோர்வுற் றிடுமென் துயர்தீர்க் கிலையே.
- 1883 களிசேர் மயிலே கவிரா கியவாய்க்
கினியே குயிலே கிளை தான் அலவோ
தளரா வகைநீர் தகவே மொழியா
அளியேன் உயிருக்கு அரணா குதிரால்.
- 1884 அறவே துயர்செய் தணுகா திகலித்
துறவே துணிவாள் தொடர்பும் தொடர்போ
உறவே யினிநீர் உவன்போம் நெறியைப்
புறவே தமிழேன் பெறவே புகல்வீர்.

1879. “செய்குன்றுகளே! இங்கே நின்றீர்! மிகவும் நீண்டிருக்கின்றீர்! பெருத்து இருக்கின்றீர்! இன்று இரக்கம் என்பது இல்லாது, என்னைப் பிரிந்து சென்றவள் வருவதற்கு முன்னம் தோன்றியுள்ளீர். ஆதலால், அவள் சென்றதை அறிவீர்! அறிந்தும் எனக்குச் சொல்லவில்லை! நான் உங்கட்கு ஏதேனும் குற்றம் செய்தது உண்டா?

1880. “குயிலே! மயிலின் சாயல் போன்ற அழகிய சாயலையுடையவளாய் வந்தவள் ஒரு மாயவளே! அவளது தன்மையைச் சிறிதும் அறியேன். அவள் இங்கு நின்றாளா? நீ சில குறிப்புகளைச் சொல்கின்றாய்! அதனால் (அம் மெழியால்) என் அரிய உயிரைக் கவர்கின்றாய்.

1881. “மெல் என வீசுகின்ற தென்றல் காற்றே! தெற்குத் திக்கிலிருந்து வருகின்றாய். உன் திசை நோக்கி வருவதற்கு எண்ணம் உடையவளாகவே சொன்னாள். என் இடத்தில் இல்லை. அந்த வழியால் வந்தாள். ஆதலால் நீ நிகழ்ந்ததைச் சொல்வாயாக!

1882. “முத்துகள் பொருந்திய நீர்நிலையே! அருள் தன்மையுடையாய்! உள்ளே குளிர்ச்சியுடையாய்! என்று உன்னைப் பற்றி எல்லாரும் உரைப்பர். நான் அணுகிய போது சுடுகின்றாய். தளராதே என்று வாட்டம் அடைந்த என் துன்பத்தைப் போக்குகின்றாய் அல்லை!

1883. “களிப்புடைய மயிலே! முருக்க மலர் போன்ற சிவந்த வாயுடைய கிளியே! குயிலே! என்னை விட்டுப் பிரிந்து போன தலைவி உமக்கு இனத்தாள் அல்லவே! நான் தளர்ச்சி அடையாதபடி நீங்கள் தக்க சொல் சொல்லி எளிய என் உயிருக்கு அடைக்கலம் ஆவீர்!

1884. “புறாக்களே! மிக்க துன்பத்தை உண்டாக்கி என்னைச் சேராது வெறுத்துப் பிரிந்து செல்வதையே துணிவாகக்கொண்டவளின் நட்பும் நட்போ! இனி நீங்கள் எனக்கு உறவினரே ஆதலால், என் தலைவி போன வழியை எளியேன் அறியுமாறு சொல்வீர்!”

52 □ கந்தபுராணம்

- 1885 எனவே பலவும் இயல்சேர் முனிவன்
மனமால் கொடுசொற் றிடமற்று அதனை
வினவா மகிழா வியன்மெய்ம் மறையா
அனமே யனையாள் அவனுற் றிடலும்.

வேறு

- 1886 நோற்குறு முனிவன் தன்பால் நொய்தென மாயை
எய்தித்
தீர்க்கலா மையல் பூட்டிச் செய்தவம் அழித்தாள்
அந்தோ
பார்க்கிலன் இதனை யென்னாப் பரிவுசெய்
தகன்றான் போலக்
கார்க்கடல் வரைப்பின் ஏகிக் கதிரவன் கரந்தான்.
அன்றே.
- 1887 தந்தைகா சிபன்என் றோதும் தவமுனி யவன்பாற்
சார
வந்துளாள் யாயே அன்றோ மற்றிவர் தலைப்பெய்
கின்ற
முந்துறு புணர்ச்சி காண்டல் முறைகொலோ
புதல்வற் கென்னாச்
சிந்தைசெய் தகன்றான் போன்று தினகரக் கடவுள்
சென்றான்.
- 1888 அந்தமில் நிருதர் என்னும் அளவைதீர் பானாள்
கங்குல
வந்திடு மின்னே யென்னா வல்லையின் மதித்து
வானத்
திந்திரன் ஆணை போற்றும் இலங்கெழில் நேமிப்
புத்தேள்
சிந்துவிற் கரத்தல் போன்று செங்கதிர்ச் செல்வன்
போனான்

1885. நல்ல இயல்புகளையுடைய காசிப முனிவர் உள்ளம் மயக்கம் கொண்டு இவ்வாறு பல சொற்களைச் சொல்ல, அன்னப் பறவையின் நடையை ஒத்த மாயை அம் மொழிகளை (மறைந்து நின்றவாறு) கேட்டு, மகிழ்ந்து, தன் பெரிய வடிவத்தை மறைத்து அங்கு நின்றான். நிற்க,

1886. “மாயை, தவம்செய்யும் காசிப முனிவரிடத்தில் விரைவாகப் போய், மாற்ற இயலாத மயக்கத்தை உண்டாக்கித் தவத்தைக் கெடுத்தாள். ஐயோ! இந்தப் பரிதாபத்தைப் பார்த்து நிற்க மாட்டேன்” என்று இரங்கிய வனைப் போல், கதிரவன் பெரிய கடலின் எல்லையில் போய் மறைந்தான்.

1887. ‘காசிப முனிவர் என்று சொல்லப்படுகின்ற தவ முனிவன் எனக்குத் தந்தை ஆதலால், அவரைச் சேர வந்திருப்பவள் தாயே அல்லளோ! இவர்கள் கூடும் முதன்மையான புணர்ச்சியைக் காண்பது மைந்தனான எனக்கு முறையாகாது!’ என்று நினைத்துச் சென்றவன் போலக் கதிரவன் மறைந்தான்.

1888. முடிவு இல்லாத அசுரராகிய நள்ளிரவு இப்போதே தோன்றும் என்று விரைவாகச் சிந்தித்து, விண் உலகத்தில் இந்திரனின் அதிகாரத்தை நிலைப்படுத்தும் அழகையுடைய ஆணைச் சக்கரம், கடலிலே மறைவதைப் போல் கதிரவன் மறைந்தான்.

- 1889 வேலையின் இரவி செல்ல விண்ணவர் யாரும்
கொண்ட
வாலிய திருவுஞ் சீரும் வன்மையும் அகல மாயை
பாலுறும் அவுணர் தானைப் பல்சூழப் பரவிற்
றென்ன
மாலையும் இருளின் சூழ்வும் வல்லைவந் திறுத்த
வன்றே.
- 1890 மாகமேல் நிமிர்ந்த செக்கர் மாலையம் பொழுது
நல்கூர்ந்து
ஈகெனா இரக்கும் நீரார்க் கிம்மியின் துணைய
தேனும்
ஓகையால் வழங்கா நீதி ஒன்னலான் ஒருவன் செல்வம்
போகுமா றென்ன வாளா பொள்ளெனப் போயிற்
றாமால்.
- 1891 இரும்பிறை உருவின் எஃகார் கூர்ங்குயத் தினுமீர்க்
கல்லா
வரம்பறும் இருளின் கற்றை கணங்களும் மருளு
நீரால்
பரம்பிய தியாண்டு மாகிப் பாரெனப் பட்ட மாது
கரும்பாடம் ஒன்று மேற்கோள் காட்சியைப் போன்ற
தன்றே.
- 1892 வண்டுழாய் மோலி மைந்தன் மாலிருள் கங்குல்
வேழத்
தெண்டரு வதனம் பட்ட இரும்புகர்ப் புள்ளி யென்ன
அண்டர்தந் தருக்கள் சிந்தும் அணிமல ரென்ன
வான்றோய்
கொண்டலிற் படுமுத் தென்னத் தாரகை குலவிற்
றன்றே.
- 1893 துண்ணென உலக முற்றும் சூழ்ந்தபே ரிருளா
நஞ்சைத்
தெண்ணில வாகி யுள்ள செங்கையால் வாரி நுங்கி
விண்ணவர் புகழ் நீல வியன்நிறந் தன்பாற் காட்டுங்
கண்ணுதல் போனறு முந்நீர்த் தோன்றினன்
கதிர்வெண் டிங்கள்.

1889. கதிரவன் கடலுள் மறைய, தேவர் அனைவரும் பெற்றுள்ள தூய செல்வத்தையும் சிறப்பையும், வலிமையையும் போக்கும்படி மாயையிடம் தோன்றிய அசுரர்படைக் கூட்டம் பரவியதைப் போன்று மாலைக் காலமும் இருள் கூட்டமும் விரைவாக வந்து பொருந்தின.

1890. வானத்தில் பரந்த செவ்வானத்தையுடைய மாலைப் போழுது, வறுமையுற்று எனக்கு ஈவீராக என்று இரப்பவர்க்கு இம்மியளவேனும் மகிழ்ச்சியுடன் கொடாத அறமற்ற ஒருவனின் செல்வம் அழிவதைப் போல், வீணாக விரைந்து அழிந்தது.

1891. பெரிய பிறை வடிவான எஃகு அமைந்த கூரிய வாளாலும் அரியக் கூடாத அளவில்லாத இருள் கூட்டங்கள், பேய்களும் மருளுமாறு எல்லா இடங்களிலுமாகிப் பரவிய இயல்பு, பூமி என்று சொல்லப்படும் பெண் கருநிற ஆடை ஒன்றைத் தன் மேனியில் போர்த்திக் கொண்ட தன்மை போல விளங்கியது.

1892. வளமையான துளசி மாலையை அணிந்த முடியுடைய திருமாவின் மகனான மன்மதனின் பெரிய இருளான யானையின் மதிப்புக்குரிய முகத்தில் தோன்றிய பெரிய புகை நிறப் புள்ளிகளைப் போலவும், தேவதாருக்கள் உதிர்த்த அழகான பூக்களைப் போலவும், வானத்தில் பொருந்திய மேகங்களில் தோன்றிய முத்துக்களைப் போலவும், வீண் மீன்கள் விளங்கின.

1893. விரைவாக உலகம் முழுவதும் பரந்த பேரீருளான நஞ்சினைத் தெளிந்த நிலவு எனப்படுகின்ற சிவந்த கைகளால், வாரி உண்டு, தேவர்கள் துதிக்குமாறு சிறந்த நீல நிறத்தைத் தன்னிடம் காட்டுகின்ற சிவபெருமானைப் போன்று, வெண்மையான கதிர்களையுடைய சந்திரன் கடலிலே தோன்றினான்.

56 □ கந்தபுராணம்

- 1894 அழுந்துறு பாலின் வேலை அமரர்கள் கடைந்த
காலைச்
செழுந்துளி மணிக ளோடும் தெறித்தென உடுக்கள்
தோன்றக்
கழுந்துறும் அவுணர் என்னுங் காரிருள் தொலைய
அங்கண்
எழுந்ததோ ரமுதம்போன் றும் இலங்கினன் இந்து
வென்பான்.
- 1895 இரவெனும் வல்லோன் ஞால மென்பதோர் உலை
யில் வேலைக்
கரியுறு வடவைத் தீயில் களம்கொடு வெண்பொன்
சேர்த்தி
விரைவொடு செம்மை செய்து மீட்டுமோர் மருந்தால்
தொல்லை
உருவுசெய் தென்னச் செங்கேழ் ஒளிமதி வெளிய
னானான்.
- 1896 அண்டருங் ககன மென்னும் அகலிருந் தடத்தில்
பூத்த
விண்டதோர் குவளை ஆம்பல் போலுமால் மீன்கள்
வெள்ளைப்
புண்டரீ கத்தைப் போலும் புதுமதி அதன்கட்
டேனார்
வண்டினம் ஒப்ப தன்றே மாசுதோய் களங்க
மாதோ.
- 1897 அலைதரு நேமி என்னும் ஆன்றதோர் தடத்தின்
பாலாம்
நிலவெனும் வலையை ஒச்சி நிழல்மதிப் பரதன்
ஈர்த்துப்
பலநிறங் கொண்ட மீன்கள் பன்முறை கவர்ந்து
வான்மேற்
புலருற விரித்த தேபோற் பொலிந்தன உடுவின்
பொம்மல்.

1894. தேவர்கள் ஆழமான பாற்கடலைக் கடைந்த போது, செழுமையான பால்துளிகள் மணிகளுடன் தெறித்ததைப் போல் நாண்மீன்கள் தோன்ற, கிழான அசுரரான கரிய இருள் விலகும்படி அங்குத் தோன்றிய ஒரு அமிழ்தம் போல, சந்திரன் தோன்றினான்.

(கழுந்து—தேய்வு, கிழமை)

1895. இரவு என்ற வலியவன், நிலவுலகம் என்ற உலை முகத்தில், கடலான கரியில் மூண்ட வடவை என்ற நெருப்பில் இரச குளிகையுடன் வெள்ளியை வைத்து, விரைவாகச் சிவப்பு ஏற்றிப் பின்னும், ஒரு மருந்தால் பழைய வடிவு ஆக்கியதைப் போல், சிவந்த நிறத்துடன் தோன்றிய ஒளியுடைய சந்திரன் சிறிது நேரத்திற்குப் பின், வெண்மை நிறம் கொண்டவன் ஆனான்.

1896. நெருங்குவதற்கு அரிய வானம் என்ற பெரிய நீர்நிலையில் மலர்ந்து தோன்றிய நீலமலரையும் அல்லி மலரையும் ஒத்தன விண்மீன்கள். வெண்டாமரை மலரை ஒத்தது புதிய சந்திரன். அதில் மொய்த்துத் தேனை உண்ணும் வண்டுக் கூட்டங்களை நிகர்ப்பதே அழுக்கடைந்துள்ள களங்கம்.

1897. நிழலைச் செய்யும் சந்திரன் என்ற வலைஞன், அலை பொருந்திய கடலான அகன்ற நீர்நிலையினிடமாக, நிலவு என்ற வலையை வீசி, இழுத்துப் பல நிறங்களை யுடைய பல மீன்களை முறையாகக் கவர்ந்து வானத்தில் உலருமாறு விரித்தாற்போல் நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் விளங்கின.

58 □ கந்தபுரானம்

- 1868 கழிதரும் உவரி நீத்தம் கையகப் படுத்து மாந்தி
எழிலிகள் வான மீப்போய் இருநிலத் துதவல்
காணூஉப்
பழிதவிர் மதியப் புத்தேள் பாற்கடல் பருகி
யாண்டும்
பொழிதரும் அமிர்தம் என்னப் புதுநிலாப் பூத்த
தன்றே.
- 1899 மலர்ந்திடும் கடவுட் டிங்கள் வாணிலாக் கற்றை
எங்கும்
கலந்தன உலகில் யாருங் களித்தனர் குமுத மாதி
அலர்ந்தன தளிர்ந்த சோலை அம்புயப் போது
செவ்வி
புலர்ந்தன ஒடுங்கு கின்ற புகைந்தன பிரிந்தோர்
புந்தி.
- 1900 அல்லவை புரியா ரேனும் அறிவினில் பெரியா ரேனும்
எல்லவர் தமக்கு நண்பாய் இனியவே புரிதற்
பாற்றோ
பல்லுயிர்த் தொகைக்கும் இன்பம் பயந்திடு மதிகண்
டன்றோ
புல்லிய கமல மெல்லாம் பொலிவழிந் திட்ட வன்றே.
- 1901 திங்களின் மலர்ந்த செவ்வித் தேன்முரல் குமுதம்
எங்கோன்
பங்குமுற் றார்கண் மேவான் பதுமம்ஏன் ஒடுங்கிற்
றென்னாத்
தங்களில் உரைத்தல் போலாம் சசிக்கது உண்மை
எம்பால்
இங்கிலை யென்ற போன்ற இசையளி பொதிந்த
கஞ்சம்.

1898. மேகங்கள் கழிநிலம் சூழ்ந்த உவர்க்கடல்நீர்க்கைக் கொண்டு பருகி வானத்தின் மீது போய்ப், பெரிய நிலத்திலே நல்ல நீரைப் பெய்வதைக் குறைவற்ற சந்திரன் அறிந்து, தான் பாற்கடலைக் குடித்து, எல்லா இடங்களிலும் பொழிந்த அமிர்தத்தைப் போல் புதிய நிலவின் ஒளி பரந்தது.

1899. விளங்கும் சந்திரனின் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய ஒளிவீசும் நிலவுத் தொகுதி, எல்லா இடங்களிலும் பரவின. அதனால் நிலவுலகத்தவர் யாவரும் மகிழ்ந்தனர். ஆம்பல் முதலிய மலர்கள் மலர்ந்தன. சோலைகள் தழைத்தன. தாமரை மலர்கள் அழகு குன்றிக் குவிந்தன. பிரிந்தாரின் மனமானது புகைந்தது.

1900. தீயவற்றைச் செய்யாதவரானாலும் அறிவால் பெரியவரானாலும் எல்லாருக்கும் நண்பராகி நன்மைகளையே செய்க் கூடுமா? மென்மையான தாமரை மலர்கள் எல்லாம் பலவுயிர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற சந்திரனைப் பார்த்தன்றோ அழகு கெட்டன.

1901. சந்திரனால் மலர்ந்த அழகையுடைய வண்டுகள் இசைக்கப் பெற்ற ஆம்பல் மலர்கள், “எங்கள் தலைவன் அஞ்சியவரைச் சேரான்; தாமரை யாது காரணத்தால் குவிந்தது?” என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டவை போல விளங்கின. பாடும் வண்டுகள் பொருந்திய தாமரை மலர்கள் சந்திரனுக்கு அது (களங்கம்) இருப்பது மெய்; இங்கே எங்களிடத்தில் இல்லை என்பன் போல் விளங்கின.

60 □ கந்தபுராணம்

1902 கங்குல்வந் திறுத்த காலைக் கடிமனைக் கதவம்
பூட்டிச்
செங்கண்மால் தன்னைப் புல்லித் திருமகள்
இருந்தா ளென்னக்
கொங்கவிழ் கின்ற செங்கேழ்க் கோகன தங்கள்
எல்லாம்
பொங்கிசை மணி வண்டோடும் பொதிந்தன
பொய்கை யெங்கும்.

வேறு

- 1903 ஜனதோர் காலையில் அமரர் தம்மையும்
தா வர் தம்மையுந் தந்த காசிபன்
வானகம் எழுதரும் மதியின் தெண்ணிலா
மேனிய தடைதலும் வெதும்பி னானரோ.
- 1904 குலைந்தனன் தன்னுளம் குறைந்த வன்மையன்
அலந்தனன் உயிர்த்தனன் அறிவு சோர்ந்தனன்
புலர்ந்தனன் ஒடுங்கினன் புலம்பி அங்கண்வான்
நிலந்தனில் எழுதரு நிலவை நோக்கினான்.
- 1905 காலையில் எழுந்தசெங் கதிரின் நாயகன்
மாலையம் பொழுதினில் மறைந்து கீழ்த்திசை
வேலையில் விரைவுடன் மீண்டும் வந்துளான்
போலும்அந் தோஇது புதுமையே வென்பான்.
- 1906 ஞாயிறும் அன்றெனில் நடுவ ணாகியே
பாயிரும் புணரியுள் பயின்று தோன்றலால்
ஏயென உலகட எண்ணி யாண்டுறுந்
தீயெனுங் கடவுளே திங்கள்அன் றென்பான்.

1902. இரவுப் பொழுது வந்தபோது, திருமகள், சிறந்த வீட்டின் கதவைப் பூட்டிவிட்டுச் சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலைத் தழுவிருந்தது போன்று மணம்-கமழ்ந்த சிவந்த தாமரை மலர்கள் எல்லாம் மிக்க இசையுடைய வண்டுகளோடும் நீர் நிலைகள் எல்லாவற்றிலும் குவிந்தன.

1903. அத்தகைய சமயத்தில் தேவரையும் அசுரரையும் பெற்ற காசிப முனிவர், வானத்தில் தோன்றிய சந்திரனின் ஒளி தன் மேனி மீது பட வெப்பம் அடைந்தார்.

1904. காசிப முனிவர் தம் மனம் நிலைகுலைந்து வலிமை குறைந்து இளைத்துப் பெருமூச்சு விட்டு அறிவு சோர்ந்து வாடி ஒடுங்கிப் புலம்பி அழகிய இடத்தையுடைய வானில் தோன்றிய சந்திரனைப் பார்த்தார்.

1905 “காலையில் தோன்றிய கதிரவன் மாலைப் போதில் மறைந்து விரைவில் திரும்பவும் கிழக்குத் திசையிலே உதித்தான் போலும்! அந்தோ! இது புதுமையே!” என்று இயம்பினார்.

1906. “இவன் சூரியனுமில்லாவிட்டால் பரந்த பெரிய கடலின் நடுவில் பொருந்தியிருத்தலால் விரைவில் உலகங்களை அழிக்க எண்ணி அந்தக் கடலுள் உள்ள அக்கினியே ஆகும்; சந்திரன் அன்று” என்று சொன்னார்.

62. □ கந்தபுராணம்

- 1907 இந்துவென்றுலகெலாம் இசைப்ப நின்றதோர்
செந்தழல் கடவுள்இத் திசையிற் செல்வுழி
வந்ததோர் சோதிக்கொல் வானம் எங்கணும்
அந்தியஞ் செக்கரென் றடைந்தவா நென்பான்.
- 1908 காண்டகு மதியெனக் கழறும் செந்தழல்
முண்டிடு புகைகொலோ முன்னம் வானமும்
ஈண்டுறு தரணியுந் திசையும் எங்குமாய்
நீண்டதோர் இருளென நிமிர்ந்தவா யென்பான்.
- 1909 தெண்டிரைப் பிறந்திடும் திங்கட் செந்தழல்
கொண்டது வாலிதாங் கோலங் காரிடைக்
கண்டனன் இத்திறங் கரையில் ஆவிகள்
உண்டதிற் பெற்றதிவ் வருவமே யென்பான்.
- 1910 ஊனமில் செக்கராய் உதித்துப் பின்னரே
வானிற னாகிய மதியத் தீத்தரத்
தானிறை புலிங்கமே அலது தாரகை
மீனெனப் படுவது வேறுண் டோவென்பான்.
- 1911 மால்கடல் அதனிடை வந்த பான்மையால்
ஆலமி தாகுமால் அமரர்க்கு அன்றெழு
நீலமெய் யுருவினை நீத்துத் திங்களின்
கோலமொ டின்றிவண் குறுகிற் றோவென்பான்.
- 1912 இங்கிவை யாவுமன் றேர்கொள் வேலையில்
வெங்கனல் முழுவதும் விடமும் ஆர்ந்தெழீஇ
மங்குலில் சிதறிட வானில் புக்கனன்
திங்களே யாமிது திண்ணம்என் கின்றான்.
- 1913 இனையன மருட்கையால் இசைத்த காசிப
முனிவரன் என்பவன் முன்னை மாயையை
நினைபவ னாகியே நெடிது காதலால்
அனையவன் தனை வினித்து அரற்றல் மேயினான்.

1097. சந்திரன் என்று உலகம் எல்லாம் கூறுகின்ற ஒரு செந்தீக் கடவுள் இந்தத் திக்கில் உதித்தபோது வந்த ஒரு சோதிதானோ? வானம் முழுவதும் சிவந்த மேகம் என்று வந்தவாறு!" என்று அவர் சொன்னார்.

1908 "முன் வானத்திலும் இங்குள்ள பூமியிலும் திக்குகளிலும் மற்ற இடங்களிலும் பரவிய இருள் என்னும்படி விளங்கிய தன்மை, காணத்தக்க சந்திரன் என்று சொல்லப்படுகின்ற சிவந்த தீயானது மூளும்போது எழுந்த புகையோ?" என்று உரைத்தார்.

1909 "தெளிந்த அலையையுடைய கடலில் தோன்றிய சந்திரன் என்ற செந்தீக்கடவுள் இயல்பாகக் கொண்டது வெண்மையான வடிவம். கரிய நிறத்தை அதன் நடுவே கண்டேன். இவ்வாறு அளவில்லாத உயிர்களை அழித்த தால்தான் இந்த வடிவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான்!" என்று கூறினார்.

1910. "குற்றம் இல்லாத செந்நிறத்துடன் உதித்து மேல் எழுந்த பின்னர் வெண்ணிறமான சந்திரனான தீ உகுப்ப, நிறைந்த தீப்பொறிகளே அல்லாது விண்மீன் என்று சொல்லப்படுவது ஒன்று உண்டோ?" என்று மொழிந்தார்.

1911. "பெரிய கடலினின்று தோன்றிய காரணத் தால் இது நஞ்சாகும். முற்காலத்தில் தேவர்களை வருத்து வதற்காக முன் பெற்றிருந்த நீல நிறத்தை விடுத்துச் சந்திர வடிவமாக இன்று வந்ததோ?" என்று சொன்னார்.

1912. "இதுவரை சொல்லப்பட்டவை எவையும் அல்ல. அழகு பொருந்திய கடலில் உள்ள கொடிய வடவைத்தீ முழுவதையும் நஞ்சினையும் உண்டு எழுந்து மேகம் போல் பெய்யும் பொருட்டாக வானிலே வந்தனன் சந்திரனே! இது திண்ணம்" என்றார்.

1913. காம மயக்கத்தால் இத்தகையவற்றைக் கூறிய காகி! முனிவர், முன் கண்ட மாயை யைஎண்ணி, மிகவும் ஆசையோடும் அவளை நினைத்துப் புலம்பலானார்.

வேறு

- 1914 கொங்குண் கோதைத் தாழ்குழல் நல்லீர்
கொடியேன் முன்
எங்கு மெங்கும் காணுறு கின்றீர் எழின்மின்னின்
பொங்குஞ் சோதி போலெதிர் புல்லும் படிநில்லீர்
மங்கும் போதோ சேருதிர் நெஞ்சம் வலியீரே.
- 1915 முன்னம்செய்தீர் காதலை நோன்பை முதலோடும்
பின்னம் செய்தீர் மாரனை ஏவிப் பிழைசெய்தீர்
சின்னம் செய்தீர் நல்லுணர் வெல்லாஞ் சிறியேனுக்கு
இன்னம் செய்யும் பெற்றியும் உண்டேல் இசையீரே.
- 1916 வாகாய் நின்ற குன்றமும் யாவும் வருவித்தீர்
ஏகா நின்றீர் இவ்விடை தன்னில் எனை நீங்கிப்
போகா நின்றீர் வல்லையின் மீண்டும் புவியெங்கும்
ஆகா நின்றீர் நும்செயல் யாரே அறிகிற்பார்.
- 1917 பற்றே நும்பால் ஆயினன் முன்னம் பயில்செய்கை
அற்றேன் வேளால் ஆற்றவும் நொந்தேன் அஃதாயும்
உற்றேன் அல்வேன் உம்மொடும் இன்னும் உழல்
கின்றேன்
பெற்றேன் வாளா மாய்ந்தனன் என்னும் பிழை
ஒன்றே.
- 1918 நேயம் கொண்ட ராமென வந்தீர் நெறிநில்லா
மாயம் கொண்டர் வன்றிறல் கொண்டர் மயல்
செய்யுங்
காயம் கொண்டர் ஆருயிர் நிற்கக் கருதீரேல்
தாயம் கொண்டர் கூற்றொடு போலுந் தனிவந்தீர்.

1914. “மணம் பொருந்திய மாலை சூடிய நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்டிரே! கொடியவனான என் முன்பு, காணும் இடங்களில் எல்லாம் காணப்படுகின்றீர். அழகிய மின்னலின் பொலிவுடைய ஒளிபோல் எதிரே வந்து தழுவுமாறு நிற்கவில்லை. உள்ளத்தால் வன்மை உடையவரே! நான் இறக்கும் போதோ என்னைப் புணர்வீர்?”

1915. “எனக்கு முதலில் ஆசையை வருவித்தீர்! அதனால் தவச் செயலை அடியோடும் அழித்தீர்! மன்மதனை என்னிடம் அனுப்பித் தீமை செய்தீர். என் நல்ல அறிவை யெல்லாம் அழித்தீர். சிறியவனான எனக்கு இன்னும் செய்யத் தக்கது உண்டாயின் கூறுக!”

1916. “அழகுடைய தாய் நின்ற செய்குன்று முதலிய வற்றை வருவித்தீர்! பின் இந்த இடத்தில் வந்தீர்! வந்த பின் என்னை விரைந்து நீங்கிச் சென்றீர்! திரும்பவும் பூமியில் எங்கும் காணப்படுகின்றீர்! உம் மாயைச் செயலை எவர்தாம் அறியவல்லார்?

1917. “உம்மிடம் ஆசை கொண்டவன் ஆனேன். முன் நான் செய்த தவச்செயலைக் கைவிட்டேன். காமனால் மிகவும் வருந்தினேன். அங்ஙனம் வருந்தியும் இதுவரை உம்மைக் கூடவில்லை. பயனின்றி இறந்தேன் என்ற ஒரு குற்றத்தை மட்டும் வீணாகப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

1918. “தனியாக வந்தவரே! அன்புடையவர் போல் வந்தீர். அந்த அன்புக்குப் பொருந்தாத மாய நெறி கொண்டீர். என் வலிய திறத்தைக் கவர்ந்தீர். மயக்கத்தை வருவிக்கும் மேனியைக் கொண்டீர். என் அரிய உயிர் நிலைக்கும்படி நினையாது எமனுடன் உறவு கொண்டீர் போலும்!”

- 1919 வேண்டேன் வேறோர் மாதரை நும்பால் வியன்
மோகம்
பூண்டேன் உம்மை மாயவ ரென்னும் பொருள்
கண்டேன்
ஈண்டே சென்றீர் போல்கர வுற்றீர் எய்திரேல்
மாண்டேன் இன்னே ஆருயிர் நிற்பான் வருவிரே.
- 1920 ஒன்றே யாகும் மாயம தால்நீர் உலகெல்லாம்
வென்றே செல்வீர் என்னுயிர் கொள்வான்
விழைவிரேல்
நன்றே நன்றே நல்குவன் யானே நனிநண்பால்
சென்றே யோர்கால் மாமயல் தீரச் சேர்விரே.
- 1921 என்னா வென்னா இத்தகை பன்னி இடராழித்
துன்னா மாழ்கிச் சோர்தரும் எல்லைத் துகடரும்
மின்னா கின்ற மாயவள் அன்னான் விழிகாண
முன்னாய் நின்றாள் எவ்வினை கட்கும்
முதலானாள்.

3. அசுரர் தோற்று படலம்

- 1922 கந்தார் மொய்ம்பின் காசிபன் என்போன் கடிதங்
கண்
வந்தாள் செய்கை காணு தலோடு மகிழ்வெய்தி
அந்தா உய்ந்தேன் யானென மின்கண்ட லர்கின்ற
கொந்தார் கண்டல் போல்நகை யோடுங்
குலவுற்றான்.

1919. “நான் வேறு பெண்ணையும் விரும்பேன். உம்மிடம் மிக்க காதலைக் கொண்டேன். உம்மை மாயவர் என்று சொல்வதன் பொருளைக் கண்கூடாகக் கண்டேன். சென்றுவிட்டவரைப் போல் இங்கு மறைந்துள்ளீர். என்னைக் கூடாது போனால் இறந்தேன். என் அரிய உயிர் நிலைக்குமாறு இப்போதே வருவீர்!”

1920. “ஒன்றேயான மாயத்தைப் பொருந்தினீர். எல்லாவுலகங்களையும் வெற்றி பெற்றுச் செல்வீர். என் உயிரைக் கவர விரும்பின் நல்லது! நல்லது! அதனை நானே தருவேன். மிக்க அன்புடன் வந்து ஒரு முறை பெரு மயக்கம் தீரும்படி சேருவீர்!”

1921. என்று இவ்வாறு புலம்பித் துன்பக் கடலில் அமிழ்ந்து வருந்தி வாடும்போது எல்லா தீவினைகளுக்கும் காரணமான குற்றமற்ற பெண்ணான மாயை அந்தக் காசிப முனிவரின் கண்காணும்படி அவருக்கு முன்னே வந்து நின்றாள்.

3. அசுரர் தோற்று படலம்

1922. தூண் போன்ற தோள்களையுடைய காசிப முனிவர், விரைந்து அங்கே வந்தவளின் (மாயையின்) செய்கையைப் பார்த்தவுடன் மகிழ்ச்சி அடைந்து, ‘அந்தோ, நான் உய்ந்தேன்’, என்று சொல்லி, மின்னலைக் கண்டு மலர்கின்ற கொத்தான தாழை மலரைப்போல் புன்சிரிப்புடன் விளங்கினார்.

68 □ கந்தபுராணம்

- 1923 ஆடா நின்றான் குப்புறலுற்றான் அவள் தன்மேல்
பாடா நின்றான் யாக்கைபொ டிப்பின்
படர்போர்வை
முடா நின்றான் அன்னதொர் மாயை முன்
சென்றான்
வீடா நின்ற தன்னுயிர் காக்கும் விதிகொண்டான்.

வேறு

- 1924 என்னேசெய வேண்டிற்றவை எல்லாமிசை வாலே
முன்னேபுரி கிற்பேன் இவண் முனிகின்றதை ஒருவி
நன்னேயமொ டெனைஆளுதிர் நனிவல்லையில்
என்னாப்
பொன்னேர் அடி மிசை தாழ்தலும் அவள் இன்னது
புகல்வாள்.
- 1925 வெருவுற்றிடல் இவணின் றஎன் வியன்மெய்யினுக்
கியையும்
திருமிக்குறு தகவாகிய திறன்மேனியும் மேற்கொள்
உருவொப்பதொர் வடிவம்முடன் உடனெய்திடு
வாயேல்
மருவுற்றிடு கின்றேனென மயில்சொற்றனள்
அன்றே.
- 1926 ஏழுற்றிடு முனிவர்க்கிறை இது கேட்டலும் முன்னம்
காமக்கடல் பழகின்றவன் களிசேர்தரும் உவகை
நாமக்கட லிடை ஆழ்ந்தனன் நன்றால் இஃ
தென்றான்
சேமத்திரு நிதிபெற்றிடும் இரவோன்னத
திகழ்வான்.

1923. காசிபர் கூத்தாடினார்; குதித்தார்; அந்த மாயையைக் குறித்துப் பாடினார்; உடலில் புளகத்தால் உண்டான போர்வை மூடப் பெற்றார்; அவளுக்கு முன் சென்றார்; அழியும் தன் ஆன்மாவைக் காக்கும் நல்லுழைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

1924. “எந்த ஏவலைச் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் சம்மதத்துடன் நீவிர் ஏவுதற்கு முன்பேயே செய்வேன்! சினம் கொள்வதை விடுத்து, நல்ல அன்புடன் மிக விரைவிலே என்னை ஆளுக!” என்று இரந்து காசிபர் பொன் போன்ற அடிகளில் வணங்கவும், அந்த மாயை இதனைச் சொல்லலானாள்.

1925. “அஞ்ச வேண்டியதில்லை! இங்கு நிற்கின்ற என் சிறந்த வடிவுக்கு ஏற்ற அழகு மிகுந்த தகுதியுடைய வலிய உருவத்தையும், இனி நான் கொள்ள இருக்கின்ற உருவத்திற்கு ஏற்ற உருவத்தையும் உடனுக்குடனே கொள்வீரானால் உம்மைச் சேர்கின்றேன்” என்று மாயை உரைத்தாள்.

1926. முனிவர்க்குத் தலைவரான காசிப முனிவர் மாயை உரைத்ததைக் கேட்டவுடன் முன்பே காமக்கடலில் முழுகியவர், பின்பும் களிப்புமிக்க மகிழ்ச்சி என்ற கடலில் முழுகிப் புதையலான சிறந்த பொன்னைப் பெற்ற இரவலனைப் போல் விளங்குபவராய் ‘இது நல்லது’ என்றார்.

70 □ கந்தபுராணம்

- 1927 அற்றேமொழி தருதன்மையில் ஆர்வத்தொடு
தமியேன்
குற்றேவல்செய் கிற்பேன் இளங் கொடியோரிடை
யென்னாச்
சொற்றேதவ முயல்வன்மையில் துகடர்தரும்
அனிலப்
பொற்றேரவற் கிலதென்பதொர் புத்தேள் உருக்
கொண்டான்.
- 1928 அன்றாயதொ ருருவெய்திய அறிவன்தனை வியவா
நன்றாலுன தியல்பாமென நகையாக்கரம் பற்றாக்
குன்றாகிய முலையாள் அவற்கொடுபோந்தனை
அங்கட்
பொன்றாழ்கிரி யெனவோங்குமொர் பொலன்
மண்டபம் புகுந்தான்.

வேறு

- 1929 கற்பனை இன்றியே கடிதின் முன்னுறும்
அற்புத மண்டபத் தாணை யால்வரும்
பொற்புறு சேக்கையில் பொருந் தினாரரோ
எற்படு கங்குலின் முதலி யாமத்தில்.
- 1930 குறுகுறு வெம்பசி தொலைப்ப வைகளும்
ஆரஞர் எய்தினோன் அரிதின் வந்திடு
பேரமு துண்குறு பெற்றி போலவக்
காரிகை தனைமுனி கடிதில் புல்லினான்.
- 1931 புல்லலும் எதிர்தழீஇப் புகரில் காசிபன்
தொல்லையில் உணர்வொடு தொலைவில் செய்தவம்
வல்லையில் வாங்குறு மரபில் அன்னவன்
மெல்விதழ் அமிர்தினை மிசைதல் மேயினான்.

1927. "இளைய கொடியைப் போன்ற இடையை யுடையவளே! நீ கூறும் அப்படியே விருப்புடன் சிறிய பணியைச் செய்வேன்!" என்று சொல்லி, தவம் செய்வதில் உண்டான வல்லமையால் குற்றம் இல்லாத அழகிய தென்றல் என்ற தேரையுடைய மன்மதனுக்கும் இல்லாத தெய்வ வடிவத்தைக் காசிப முனிவர் கொண்டார்.

1928. மலை போன்ற முலைகளையுடைய மாயை, அப்போது, தன் வடிவிற்கேற்ற ஒரு வடிவத்தைக் கொண்ட காசிப முனிவரைப் புகழ்ந்து, 'உன் இயல்பு நன்று' என்று சிரித்து அவரது கைபப் பிடித்துக் கொண்டு, அங்கு மேருமலை போல உயர்ந்துள்ள ஒரு பொன் மண்டபத்துள் புகுந்தாள்.

1929. கையால் செய்யப்படுதல் இல்லாது மாயத்தால் விரைவில் தோன்றிய வியக்கத்தக்க மண்டபத்தில், அவளது ஆணைப்படி வந்த அழகிய படுக்கையில், கதிரவன் மறைந்த முதல் யாமத்தில் காசிபரும் அம் மாயையும் சேர்ந்தனர்.

1930. அச்சத்தை அளிக்கும் கொடிய பசியானது வருத்த, நாஸ்தோறும் மிக்க வருத்தம் உற்றவன், அரிதாகக் கிடைத்த பெருமையுடைய அமிழ்தத்தை உண்கின்ற தன்மை போல், காசிப முனிவர் அந்த மாயையை விரைவில் தழுவினார்.

1931. அவ்வாறு தழுவவும் எதிரே தடுவிக் குற்றம் அற்ற காசிப முனிவரின் அறிவையும் அழிவல் 'ராத தவத்தையும் விரைவாக வாங்கும் தன்மை போலக் காசிபரின் மெல்லிய இதழில் ஊறும் அமிர்தத்தைப் பருகுவாளாயினாள்.

72 □ அசுர காண்டம்

- 1932 பின்னுற மாயவள் பெரிதும் காமுறும்
அன்னவன் புணர்தர அறிவ தொன்றையுந்
தொன்னெறி அளித்தெனத் தொண்டைச் சேயிதழ்
முன்னுறும் அமிர்தினை முனிக்கு நல்கினாள்.
- 1933 உட்டெளி வின்றியே யுலப்பின் நோடிய
மட்டறு காமமாம் வாரி யுற்றுளான்
அட்டொளிர் பொன்னனாள் அல்கு லாம்சுழிப்
பட்டனன் இன்பமாம் பாவை நண்ணுவான்.
- 1934 தோமறு முனிவரன் சுரதத் தாற்றினால்
காமறு மதனநூல் கருத்திற் சிந்தியாத்
தேமொழி மயிலொடு செறிந்து போகமார்
பூமி யினோரெனப் புணர்தல் மேயினான்.
- 1935 செம்மயில் அன்னஇத் தெரிவை தன்னிடை
எம்மையும் இல்லதோர் இன்பம் இங்ஙனம்
மெய்ம்மையின் நல்கிய விதியி னார்க்கியான்
அம்மசெய் கின்றதோர் அளவுண் டோவென்றான்.
- 1936 ஆறறி முனிவரன் அநங்க நூல்முறை
வீறொடு புணர்தலும் வெய்ய மாயவள்
கிறினை நகத்தினாற் கீண்ட பால்தொறும்
ஊறிய காமநீர் ஒழுகிற் றென்பவே.
- 1937 உணர்வுடை முனிவரன் உயர்ந்த விஞ்சையர்
மணமுறை இதுவென மாயை தன்னொடு
புணர்தொழில் புரிந்தனன் போக முற்றினான்
துணையறும் இன்பெனும் கடலில் தோய்ந்துளான்.

1932. பின்னர் அந்த மாயை மிகவும் காமம் மிகுந்த காசிப முனிவர் புணரும்படி, முன் கவர்ந்த இரண்டுள் அறிவு ஒன்றை மட்டும் முன் கொடுத்தாற் போலக் கொல்வைக் கனி. போன்ற சிவந்த உதட்டில் பொருந்திய அமிழ்தத்தைக் காசிப முனிவர் பருகக் கொடுத்தாள்.

1933. உள்ளம் தெளிவு இல்லாது குறைவின்றிப் பெருகிய அளவில்லாத காமம் என்ற கடலுள் ஆழ்ந்த காசிப முனிவர், காய்ச்சப்பட்டு விளங்கும் பொண்ணைப் போன்ற ஒளியுடைய மாயையின் அல்குல் என்ற சுழியில் அகப்பட்டு இன்பமாகிய கடலுள் மூழ்கினார்.

1934. குற்றம் இல்லாத காசிப முனிவர் சிறப்புடைய காமநூலை மனத்தில் நினைத்துத் தேன் போன்ற இனிய மொழியுடைய மாயையோடு கூடிப் போக பூமியில் உள்ளவரைப் போல் புணரலானார்.

(போக பூமி—தேவர் கலவி செய்து வாழும் இடம்)

1935. நல்ல மயிலைப் போன்ற இப் பெண்ணிடத்து எந்தப் பிறவியிலும் கிடைக்காத காம இன்பத்தை இவ்வாறு உண்மையாகத் தந்த விதிக்கு நான் செய்யக் கூடியதான கைம்மாறு உண்டோ? இது வியப்பு!" என்று சொன்னார் காசிப முனிவர்.

1936. காமநெறி முறையை அறிந்த காசிப முனிவர், காமக்கலை நூல் முறைப்படி வீறுடனே புணரவும், கொடிய மாயை தன் நகங்களால் அவர் உடலில் கீறினாள். அவ்வாறு அவள் கீறிய இடந்தோறும் சுரந்த காமநீர் ஒழுகியது.

1937. நல்ல வுணர்வுடைய காசிப முனிவர் சிறந்த கந்தருவர்களின் விவாக முறை இதுவாகும் என்று சொல்லு மாறு மாயையுடன் புணர்ந்து போகம் முற்றுப் பெற்று ஒப்பில்லாத இன்பக் கடலுள் மூழ்கினார்.

வேறு

- '1938 அந்த வேளையில் முகுந்தனும் அம்புயத் தவனும்
இந்தி ராதியர் யாவரும் முனிவரர் எவரும்
தந்தம் உள்ளமேல் நடுக்குற மாயவள் தன்பால்
வந்து தோன்றினன் சூரபன் மாளனும் வலியோன்.
- 1939 துயக்கம் இல்லதோர் சூரன்வந் திடுதலும் தொல்லை
முயக்க வேலையில் இருவர்பால் முறைமுறை இழிந்த
வியர்ப்பில் வந்தனர் முப்பதி னாயிர வெள்ளம்
வயக்க ஓந்திறல் தானவர் யாரினும் வலியோர்.
- '1940 அன்னர் தம்மையும் முதலவன் தன்னையும் அங்கண்
நின்மி னீரென நிறுவியே ஆயிடை நீங்கி
மின்னு நூலணி முனியொடு மாயவள் வேறோர்
பொன்னின் மாமணி மண்டபம் அதனிடப்
புகுந்தாள்.
- '1941 மானை நேர்பவள் ஆயிடைத்தொல்உரு மாற்றி
மேன சூரரிப் பிணாவுருக் கொள்ளலும் விரைவில்
தானு மோர்திறல் மடங்கலே றாமெனச்
சமைந்தான்
மோன மாய்முனம் அருந்தவம் இயற்றிய முதல்வன்.
- '1942 மங்கை யோடவன் மடங்கலாய் மகிழ்வுடன் புணரக்
கங்குல் வாயிரண் டாகிய யாமமேல் கடிதே
அங்கை ஓரிண் டாயிரம் ஆயிரமுகமாய்ச்
சங்கமாழுகன் தோன்றினன் திடுக்கிடத் திசைகள்.

1938. அச்சமயத்தில் திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரன் முதலான தேவர் எல்லாரும் முனிவர் யாவரும் தம்தம் உள்ளத்தில் அச்சம் கொள்ளச் 'சூரபன்மன்' என்ற வலிய வன் மாயையிடம் வந்து பிறந்தான்.

1939. தளர்ச்சியில்லாத சூரபன்மன் பிறக்கவும், பழைய புணர்ச்சியின் போது இருவரிடத்தும் சிந்திய வியர்வையினின்றும், எல்லாரையும் விட வலியவரான வெற்றியும் பெருவலியும் கொண்ட 'முப்பதாயிரம்' அசுரர்கள் பிறந்தனர்.

1940. அந்த முப்பதாயிரம் அசுரர்களையும் அந்த சூரபன்மனையும், "நீங்கள் இந்த இடத்தில் இருங்கள்; என்று சொல்லி, அங்கே நிறுத்தி, இருக்கச் செய்து, மின்னும் நூலை அணிந்த காசிப முனிவரோடும் மாயை பொன்னால் ஆன வேறு ஒரு மண்டபத்தில் புகுந்தாள்.

1941. மான் பார்வை போன்ற பார்வையுடைய மாயை அப்போது தன் வடிவத்தை மாற்றி அச்சத்தை விளைவிக்கும் பெண் சிங்கத்தின் வடிவைக் கொள்ளவும், மோனமாய் இருந்து முன்னே அரிய தவத்தைச் செய்த காசிப முனிவரும் விரைந்து வலிய ஒரு ஆண் சிங்கம் என்று சொல்லுமாறு தாமும் சிங்க வடிவைக் கொண்டார்.

1942. அந்தக் காசிப முனிவர் சிங்க வடிவைக் கொண்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் மாயையுடன் கூட, இரவின் இரண்டாம் ஜாமத்தில், 'சிங்க முகாசுரன்' இரண்டாயிரம் கைகளும், ஆயிரம் முகங்களும் அமைந்து திக்கில் உள்ளவர் எல்லாரும் நடுங்குமாறு விரைவில் வந்து தோன்றினான்.

- 1943 இத்தி றத்திவர் இருவரும் புணர்வழி யாக்கை
மெத்தி வீழ்தரும் வியர்ப்பினில் ஸ்றல்அரி முகராய்ப்
பத்து நால்வகை ஆயிர வெள்ளமாம் படைஞர்
கொத்தி னோடுவந் துதித்தனர் கூற்றுயிர் குடிப்பார்.
- 1944 மற்றும் அத்தொகை யோரையும் மாமகன் றனையும்
நிற்றிர் ஈண்டென மாயவள் வீற்றொரு நிலயம்
தெற்றெ னப்புகுந் தோர்பிடி உருக்கொடு சேரக்
கொற்ற மால்களிற் றுருவினை முனிவனுங்
கொண்டான்.
- 1945 பேரு மும்மத மால்களிற் றுருக்கொடு பிடிமேல்
சேரு கின்றுழி மூன்றெனச் செல்லும்தா மத்தில்
ஈரி ரண்டுவாள் எயிற்றுடன் யானைமா முகத்துத்
தாரகாசுரன் தோன்றினன் அவுணர்கள் தழைப்ப.
- 1946 ஏனும் அங்கவர் மெய்ப்படு வியர்ப்பினும் இபத்தின்
கோல மானவர் தோன்றினர் அவர்குமுக குணிக்கின்
நாலு பத்தின்மேல் ஆயிர வெள்ளமா நவின்றார்
மூலநாடியே இப்பரி சுணர்த்திய முனிவர்.
- 1947 ஆண்டு தாரகன் தன்னையும் அவுணர்கள் தமையும்
ஈண்டு நிற்றிரென் றோர்மணி மண்டபத்து இறுத்து
மாண்ட யாமமேல் தகர்ப்பிணா உருக்கொள மாயை
பூண்ட அன்பினான் செச்சையின் உருக்கொடு
புணர்ந்தான்.

1943. இந்த இருவரும் இவ்வாறு புணர்ந்தபோது, அவர்கள் இருவரின் உடம்பினின்றும் வெளிப்பட்ட வியர்வையில் எமனின் உயிரையும் பருகக்கூடிய வல்லவரான நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் வீரர் தொகுதியாக வன்மையான சிங்கத்தின் வடிவாக வந்து பிறந்தனர்.

1944. மாயை பின்னும் அத்தொகையுடைய வீரரையும் அவர்க்குத் தலைவனான சிங்கமுகனையும், 'இங்கேயே இருங்கள்', எனக் கட்டளையிட்டு, விரைவிலே வேறே ஒரு மண்டபத்துக்குச் சென்று, ஒரு பெண் யானையின் வடிவம் கொண்டு நிற்ப, அப்போது காசிப முனிவரும் வெற்றியுடைய பெரிய ஆண் யானையின் வடிவத்தைக் கொண்டார்.

1945. காசிப முனிவர், சொரியும் மும்மதங்களை யுடைய பெரிய ஆண் யானையின் வடிவத்தைக் கொண்டு மாயையான பெண் யானையுடன் புணரும்போது, மூன்றாம் யாமத்தில், பெரிய யானையின் முகம் கொண்ட 'தாரகாசுரன்' ஒளியுடைய நான்கு கொம்புகளுடன் அசுரர் சிறக்குமாறு தோன்றினான்.

1946. புணர்ச்சி செய்த அந்த இருவரின் உடல்களினின்றும் தோன்றிய வியர்வையினின்றும் யானையின் வடிவம் கொண்ட அசுரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களின் தொகையை அளவிடும்போது, உண்மையை உணர்ந்து உணர்த்திய முனிவர்கள் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் என்று உரைத்தனர்.

1947. அப்போது அந்தத் தாரகனையும் மற்ற நாற்பதினாயிரம் அசுரர்களையும் 'இங்கு நில்லுங்கள்!' என்று பணித்து, இரத்தின மண்டபம் ஒன்றில் புகுந்து, இறுதி யாமத்தில் பெண் ஆட்டின் வடிவம் கொள்ள, அவள் மீது அன்பு கொண்ட காசிபர் ஆண் ஆட்டின் வடிவம் கொண்டு புணர்ந்தார்.

(செச்சை — ஆண் ஆடு)

- 1948 புணர்ந்த காலையில் அசமுகி தோன்றினள்
புவியோர்க்கு,
அணங்கு செய்தகர் முகவராய் அங்கவர் வியர்ப்பில்
கணங்கோள்முப்பதினாயிர வெள்ளமாய் கணிதத்
திணங்கு தானவர் உதித்தனர் இமையவர் கலங்க.
- 1949 மீள மற்றவர் தம்மையும் நிறுவிவே றுள்ள
சூளி கைப்பெரு மண்டபம் தொறும் தொறும் ஏசி
யாளி வல்லியம் புரவிமான் ஓரிஎண் கேனங்
சூளி ஆதியாம் விலங்கின அருவெலாங் கொண்டார்.
- 1950 இறுதி யில்லதோர் விலங்கின துருவுகொண் புரவின
புறம தாகிய புலரிசேர் வைகறைப் பொழுதில்
முறையின் மாயையும் முனிவனும் ஆகியே முயங்கி
அறுபதனாயிரம் வெள்ளமாய் அவுணவுரை
அளித்தார்.
- 1951 மிகுதி கொண்டிடும் இரண்டுநூ றாயிர வெள்ளந்
தகுவர் தம்மையுஞ் சூரனே முதலினேர் தமையும்
புகலும் ஓரிராப் பொழுதினில் அளித்ததற் புதமோ
அகில மும்வல மாயவட் கிச்செயல் அரிதோ.
- 1952 ஆங்க வெல்லையின் அண்டமா யிரத்தெட்டின்
உள்ளும்
திங்கு கொண்டிடுங் குறிகளுள் எனவெலாஞ்செறிந்து;
நீங்க வின்றியே நிகழ்வன நீர்மைகண் டெவரும்
ஏங்கு கின்றனர் விளைவதென் னோவென இரங்கி.
- 1953 அல்லெ னும்பொழு திறத்தலும் மாயவள் அரிவைத்
தொல்லை நல்லுருக் கோடலும் முனியும்அத்
துணையே
வல்லை தன்னுரு முன்னையிற் கொண்டனன் மற்றவ்
வெல்லை தன்னிடை உதயவாய் அணுகினன் இரவி.

1948. அவ்வாறு காசிப முனிவரும் மாயையும் கூடியபோது, 'அசமுதி' என்பவள் பிறந்தாள். அவர்களின் வியர்வையிலிருந்து, பூமியில் உள்ளவர்க்கு வருத்தத்தைச் செய்கின்ற ஆட்டின் முகத்தை உடையவராகக் கூட்டமான முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்குடைய அசுரர்கள் தேவர்கள் நடுங்குமாறு தோன்றினர்.

1949. பின்னர் அவர்களையும் அங்கேயே இருக்கும் படி செய்துவிட்டு, வேறு இடங்களில் உள்ள தூரிகளையுடைய பெரிய மண்டபங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் போய் பானியும், புலியும், குதிரையும், மானும், நரியும், கரடியும், பன்றியும், இடபமும் முதலான விலங்குகளின் வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டனர்.

1950. இரவின் இறுதியான விடியற்காலத்தைச் சேர்ந்த வைகறைப் பொழுதில் மாயையும் காசிப முனிவருமாக முறைப்படி அளவில்லாத விலங்குகளின் வடிவங்களைக் கொண்டு புணர்ந்து அறுபதினாயிரமான அசுரர்களைப் பெற்றனர்.

1951. மிகுதியான இரண்டு இலட்சம் வெள்ளம் அசுரர்களையும் குரபன்மன் முதலானவரையும் கூறப்படும் ஓர் இரவில் பெற்றது ஓர் ஆச்சரியமோ; எல்லாம் வல்ல அந்த மாயைக்கு இச்செய்கை அரியதோ?

1952. அப்போது ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களிலும் தீச்சகுனங்கள் எல்லாம் நெருங்கி இடைவிடாது நிகழு இயல்பைப் பார்த்து, 'இவற்றால் என்ன தீங்கு நேருமோ?' என்று எண்ணி வருந்தி யாவரும் இரங்கினர்.

1953. இரவு என்ற பொழுதானது கழிந்ததும் மாயை என்ற அவள் பழைய வடிவத்தைக் கொண்டாள். அப்போது காசிப முனிவரும் தமது முன்னைய வடிவத்தை விரைவாகக் கொண்டார். அப்போது கதிரவன் உதயமலையை அடைந்தான்.

- 1954 நிட்டைக் கேற்றிடு முனிவனை மாயவள் நிகியில்
விட்டுப் போந்திலள் அற்புதம் என்விளைந் ததுவோ
கிட்டிக் காண்பன்என் றுதயமாம் கிரிப்புறத் தணுகி
எட்டிப் பார்த்தனன் என்னவே உதித்தனன் இரவி.

வேறு

- 1955 எல்லைவந் திடுதலும் ஈன்ற மாயவள்
செல்லுறும் அப்புவி செறிந்து சேணினும்
சொல்லிய திசையினுந் துவன்றி யார்த்திடும்
ஒல்லெனும் சனத்தினை உவந்து நோக்கினாள்.
- 1956 விண்டுறு தானவர் வெள்ளம் யாவையும்
கண்டனன் எந்தைதன் கருமம் இச்செயல்
கொண்டிலம் மாயையிற் கூடிந் தீதெனா
அண்டரும் அற்புதம் அடைகுந் றான்முனி.
- 1957 பற்பகல் அருந்தவம் பயின்ற தூயவனும்
பொற்புறு மாயையும் புதல்வர் தம்தொகை
அற்புத மோடுகண் டன்பின் நீரராய்
நிற்புழித் தெரிந்தனன் நேரில் சூரனே.
- 1958 இருமுது குரவரும் ஈண்டுந் றாரவர்
திருவடி வணங்கியாம் செய்தி றத்தினை
மரபொடு ன்னவுதும் வம்மின் நீரெனா
அரிமுகன் தாரகன் அறியக் கூறினான்.
- 1959 அறைகழல் இளையவர் அதனைத் தேர்வுறீஇ
உறுதியி் தாமென வுரைத்துப் பின்வரத்
துறும்ல்கொண் டிருந்ததன் தொல்ப தாதியை
நிறுவினன் அவ்விடை நின்று நீங்கினான்.

1954. 'தவத்திற்கு ஏற்ற காசிப முனிவரை மாயை இரவுப் போதில் விட்டுப்பிரியவில்லை! என்ன வியப்பு நிகழ்ந்ததோ! நான் அருகில் சென்று காண்பேன்' என்று எண்ணி உதயமலையின் பக்கத்தை அடைந்து எட்டிப்பார்ப்பவனைப் போலக் கதிரவன் உதயமானான்.

1955. கதிரவன் உதயமாகவும் அசுரர்களைப் பெற்றெடுத்த மாயை தாம் சென்ற அந்த இடத்தில் நெருங்கி அந்த இடம் போதாததால் வானத்திலேயும் திக்குகளிலும் நெருங்கி இரைகின்ற 'ஒல்' என்ற ஒலியையுடையமைந்தரை மகிழ்வுடனே பார்த்தான்.

1956. காசிப முனிவர் பரந்து இருக்கும் அசுர வெள்ளத்தைப் பார்த்து, இந்தச் செயல் என் தந்தையான் நான்முகனின் படைப்பைக் காரணமாக உடையதன்று; இது மாயையினால் நிறைவேறியது!' என்று நினைத்து அடங்குவதற்கரிய வியப்புக் கொண்டார்.

1957. பல நாளாக அரிய தவத்தைச் செய்த காசிப முனிவரும் அழகுடைய மாயையும் மைந்தரின் கூட்டத்தை வியப்புடன் பார்த்து அவர்கள் மேல் அன்புடையவராக நிற்கும் போது, ஒப்பில்லாத சூரபன் பன் அதனைப் பார்க்க தான்.

1958. "தந்தையும் தாயுமான இரு முது சூரவரும் இங்கு நிற்கின்றனர். நாம் அவர்களின் அடிகளை வணங்கிச் செய்ய வேண்டிய செயல்களை முறைப்படி வினவிக்கேட்டறிவோம், நீங்கள் வாருங்கள்" என்று தன் தம்பியான சிங்கமுகனும் தாரகனும் கேட்குமாறு கூறினான்.

1959. ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடைய தம்பியர், அச் சொல்லைக் கேட்டு, இது தக்கது என்று சொல்லிப் பின்னால் வர, நெருங்கியிருக்கின்ற தன் பழைய படைகளை நிறுத்திச் சூரபன்மன் அந்த இடத்தினின்று நீங்கிச் சென்றான்.

4. காசிபனுபதேசப் படலம்

- 1960 நீங்கிய சூர்முதல் நெறியின் ஏகியே
ஆங்கவர் அடிதொழு தருள்செய் மேலையீர்
யாங்கள்செய் கின்றதென் இசைமின் நீரென
ஓங்கிய காசிபன் உரைத்தல் மேயினான்.
- 1961 உறுதிய தொன்றினை உணர்த்து கின்றனன்
அறைகழல் மைந்தர்காள் அரிய மாதவ
நெறிதனில் மூவிரும் நிற்பார் அன்னதன்
முறைதனை வாய்மையால் மொழிவன்
கேண்மினோ.
- 1962 சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருள்
முன்றுள மறையெலாம் மொழிய நின்றன
ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆரு யிர்த்தொகை
வாந்திகழ் தலையென வகுப்பர் அன்னவே.
- 1963 அளித்திடல் காத்திடல் அடுதல் மெய்யுணர்
ஒளித்திடல் பேரருள் உதவ் லேயெனக்
கிளத்திடு செயல்புரி கின்ற நீலமார்
களத்தினன் பதியது கழறும் வேதமே.
- 1964 பற்றிகல் இல்லதோர் பரமன் நீர்மையை
இற்றென உரைப்பரிது எவர்க்கும் என்பரால்
சொற்றிடும் வேதமுந் துணிக லாவன்
பெற்றியை இனைத்தெனப் பேச வல்லமோ.

4. காசிபன் உபதேசப் படலம்

1960. தான் நின்ற விடத்தைவிட்டு நீங்கிய குர பன்மன் முறைப்படி சென்று அவர்களின் அடிகளை வணங்கி. “எம்மைப் பெற்றவரே! நாங்கள் செய்ய வேண்டிய செயல் யாது? நீங்கள் கூறுங்கள்!” என்றிட, சிறந்த காசிப முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

1961. “ஒலிக்கும் கழலை அணிந்த மைந்தரே! ஒரு உறுதிமொழியைச் சொல்கின்றேன். அரிய சிறந்த தவ நெறியில் மூன்று பேரும் நிற்பீராக! அத்தவங்களைச் செய்யும் முறையை உண்மைப்படி உரைப்பேன்! கேளுங்கள்!

1962. “பெரியோர் ஆராய்ந்து உணரத்தக்க பொருள்கள் மூன்று உள்ளன. அவற்றை எல்லா வேதங்களும் கூறும். அவை சிறந்த பழைய பதியும், நிறைந்த உயிர்க் கூட்டமும் பெருமையுடைய பாசமும் என்று சொல்வர்.

(பெரியோர் ஆராய்வன பதி, பசு, பாசம் என்பனவாம்.)

1963. “படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலும் மெய் உணர்வு ஒழித்தலும் அருளலும் என்று கூறப்படுகின்ற ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்ற கரிய கண்டத்தையுடைய சிவபெருமான் பதி ஆவார் என்று வேதங்கள் கூறும்.

1964. “விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத சிவபெருமானின் இயல்பை இன்ன தன்மையுடையது என்று கூறுதல் எவருக்கும் அரியதாகும் என்பர் பெரியோர். அப்பெருமானின் இயல்பைச் சொல்லப் புகுந்த வேதங்களும் முடிவு கூறுவதில்லை. ஆதலால் அவரது இயல்பை இன்ன தன்மையுடையது என்று கூற யாம் வல்லமையுடையோமா?

- 1965 முவகை யெனும் தனை மூழ்கி யுற்றிடும்
ஆவிகள் உலப்பில அநாதி யுள்ளன
திவினை நல்வினைத் திறத்தின் வன்மையால்
ஓவற முறை முறை உதித்து மாயுமே.
- 1966 பாரிடை உதித்திடும் பாரைச் சூழ்தரு
நீரிடை உதித்திடும் நெருப்பில் வாயுவில்
சீருடை விசும்பிடைச் சேரும் அன்னவைக்
கோரிடை நிலையென உரைக்கற் பாலதோ.
- 1967 மக்களாம் விலங்குமாம் மாசில் வானிடைப்
புக்குலாம் பறவையாம் புல்லுமாம் அதில்
மிக்கதா வரமுமாம் விலங்கல் தானுமாம்
திக்கெலாம் இறைபுரி தேவும் யாவுமாம்.
- 1968 பிறந்திடு முன்செலும் பிறந்த பின்னர்மெய்
துறந்திடுஞ் சிலபகல் இருந்து துஞ்சுமால்
சிறந்திடு காளையில் தேயும் மூப்பினில்
இறந்திடும் அதன்பரி சியம்பல் ஆகுமோ.
- 1969 சுற்றுறு கதிரெழு துகளி னும்பல
பெற்றுள என்பதும் பேதை நீரதால்
கொற்றமது உடையதோர் கூற்றங் கைகொள
இற்றவும் பிறந்தவும் எண்ணற் பாலவோ.
- 1970 கலைபடும் உணர்ச்சியும் கற்பும் வீரமும்
மலைபடு றெறுக்கையும் வலியும் மற்றது
மலைபடு புற்புத மாகும் அன்னவை
நிலைபடு பொருளென நினைக்க லாகுமோ.

1965. “ஆன்மம் கன்மம் மானிய என்ற மூன்று வகையான பந்தங்களில் அமிழ்ந்துள்ள உயிர்கள் அளவில்லாதவை. அனாதியாய் உள்ளன. தீவினை நல்வினைப் பகுப்பின் வலியால் ஒழிவின்றி முறை முறையாகப் பிறந்து இறக்கும்.

1966. “பூமியில் பிறக்கும்; பூமியைச் சூழ்ந்த கடலிலும் பிறக்கும்; தீயிலும் காற்றிலும் சிறப்பையுடைய வானத்திலும் பிறக்கும். அந்த வுயிர்களுக்கு ஓரிடம் நிலையானது என்று சொல்லக்கூடுமோ?

1967. “மானிடராகவும் பிறக்கும்; விலங்காகவும் பிறக்கும்; குற்றமில்லாத வானில் உவவும் பறவையாகவும் பிறக்கும்; புற்களாகவும் பிறக்கும்; அதில் சிறந்த மரமாகவும் பிறக்கும்; மலையாகவும் பிறக்கும்; எல்லாத் திக்குகளையும் ஆள்கின்ற தெய்வமாகவும் பிறக்கும்; மற்றும் எல்லா மாகவும் பிறக்கும்.

1968. “பிறப்பதற்கு முன் இறக்கும்; பிறந்தவுடனும் இறக்கும்; சில நாட்கள் இருந்தும் இறக்கும்; சிறப்புப் பொருந்திய காளைப் பருவத்திலும் இறக்கும்; அதன் தன்மையைச் சொல்லவும் முடியுமோ?

1969. “சுழன்று கொண்டிருக்கின்ற கதிர் எழுதுகளின் தொகையை விட அதிகமான தொகையைப் பெற்றுள்ளன எனச் சொல்வதும் அறியாமையே ஆகும். வெற்றியுடைய எமன் கவர்ந்து கொள்ள இறந்தனவும் பிறந்தனவும் அளவிடத் தக்கவையா?

(கதிர் எழுதுகள் — சூரியன் உதயமானபோது காணப்படும் துகள்)

1970. “நூல்களில் அழுந்துகின்ற உணர்வும் மனத்திடமும், வெற்றியும், மலை போன்ற செல்வமும் மற்றவையும் கடல் அலையிலே தோன்றிய குமிழி போல் ஆகும். அவற்றை நிலையானவை என நினைக்கலாகுமோ?”

86 □ கந்தபுராணம்

- 1971 தருமமென் றொருபொருள் உளது தாவிலா
 இருமையின் இன்பமும் எளிதின் ஆக்குமால்
 அருமையில் வரும்பொரு ளாகும் அன்னதும்
 ஒருமையி னீனார்க்கலால் உணர்தற் கொண்ணுமோ.
- 1972 தருமமே போற்றிடின அன்பு சார்ந்திடும்
 அருளெனும் குழவியும் அணையும் ஆங்கவை
 வருவழித் தவமெனும் மாட்சி எய்துமேல்
 தெருளுறும் அவ்வுயிர் சிவலனச் சேருமால்.
- 1973 சேர்ந்துழிப் பிறவியும் தீருந் தொன்மையாய்ச்
 சார்ந்திடு மூவகைத் தளையும் நீங்கிடும்
 பேர்ந்திடல் அரியதோர் பேரின் பந்தனை
 ஆர்ந்திடும் அதன்பரி சறைதற் கேயுமோ.
- 1974 ஆற்றலை உளதுமா தவம தன்றியே
 வீற்றுமொன் றுளதென விளம்ப லாகுமோ
 சாற்றருஞ் சிவகதி தளையும் நல்குமால்
 போற்றிடின அனையதே போற்றல் வேண்டுமால்.
- 1975 அத்தவம் பிறவியை அகற்றி மேதகு
 முத்தியை நல்கியே முதன்மை யாக்குறும்
 இத்துணை யன்றியே இம்மை இன்பமும்
 உய்த்திடும் உளந்தனில் உன்னுந் தன்மையே.
- 1976 ஆதனெற் பற்பகல் அருமை யால்புரி
 மாதவம் இம்மையும் மறுமை யுந்தரும்
 ஏதுவ தாகுமால் இருமை யும்பெறல்
 ஆதியம் பகவன தருளின் வண்ணமே.

1971. “அறம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒருபொருள் இருக்கின்றது. குது கெடுதல் இல்லாத இரண்டு வகை இன்பங்களையும் எளிதாகத் தரும். அருமையாகக் கிடைக்கும் பொருள் அதுவாகும். அது ஒருவழிப்பட்ட மனத்தை உடையவர்க்கன்றி மற்றவர்க்கு அறியவருதல் கூடுமோ?”

1972. “அறத்தைப் போற்றி வந்தால் அவனை அன்பானது சேரும். அருள் என்ற குழந்தையும் சேரும். அவை வரின் தவமான சிறப்பு வரும். அது வருமானால் மனத்தெளிவு அற்ற அந்த உயிர் சிவத்தை அடையும்.

1973. சிவத்தை அடையும்போது பிறவியும் நீங்கும். அனாதியாகச் சார்ந்துள்ள மூன்று வகையான ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ற பந்தங்களும் நீங்கும். விலகுவதற்கரிய பரமானந்தத்தை உயிர் அனுபவிக்கும். அதன் இயல்பு கூறத் தக்கதா?

1974. “வலிமையை உள்ளதாக்குவது சிறந்த தவமே அல்லாது வேறு ஒன்று சொல்லத்தகுமோ? அது சொல்வதற்கரிய சிவசாயுச்சியத்தைத் தரும். போற்றுவதானால் அந்தத் தவத்தையே போற்ற வேண்டும்.

1975. “அந்தத் தவமானது பிறவியை நீக்கி மேலான வீடுபேற்றைத் தந்து தலைமையைத் தரும். இது மாத்திரம் அல்லாது இப்பிறவியில் வேண்டப்படும் இன்பங்களையும் மனத்தில் நினைத்தவாறு தரும்.

1976. “ஆதலால் பலகாலம் அருமையாகச் செய்த தவமானது இம்மை இன்பத்தையும் மறுமை இன்பத்தையும் அளிப்பதற்குக் காரணமாகும். அந்த இரண்டு இன்பங்களையும் ஒருவரே பெற்றுக் கொள்ளுதல் முதற்கடவுளான சிவபெருமானின் திருவருள்படியே ஆகும்.”

88 டி கந்தபுராணம்

- 1977 ஒருமைகொள் மாதவம் உழந்து பின்முறை
அருமைகொள் வீடுபே றடைந்து னோர்சிலர்
திருமைகொள் இன்பினில் சேர்கின் றோர்சிலர்
இருமையும் ஒருவரே எய்தி னோர்சிலர்.
- 1978 ஆற்றலில் தம்முடல் அலசப் பற்பகல்
நோற்றவர் அல்லரோ நுவலல் வேண்டுமோ
தேற்றுகி லீர்கொலோ தேவ ராகியே
மேற்றிகழ் பதந்தொறும் மேவுந் றோர்எலாம்.
- 1979 பக்கிமை நெறியாடு பயிற்றி மாதவ
முத்திபெற் றானடி முன்னுந் றோர்தமை
இத்துணை எனல் அரிதிருமை யும்பெறு
மெய்த்தவர் மாலொடு விரிஞ்ச னாதியோர்.
- 1980 பல்லுயிர் தன்னையும் மாய்த்துப் பாரினுக்கு
அல்லல்செய் தருந்தவம் ஆற்றி டாதவர்க்
கில்லையே இருமையும் இன்பம் ஆங்கவர்
சொல்லரும் பிறவியுள் துன்பத் தாழுவார்.
- 1981 அறிந்திவை உரைப்பினும் அவனி மாக்கள்தாம்
மறங்கொலை களவொடு மயக்கம் நீங்கலர்
துறந்திடு கின்றிலர் துன்பம் அற்றிலர்
பிறந்தனர் இறந்தனர் முத்தி பெற்றிலார்.
- 1982 தவந்தனின் மிக்கதொன்று இல்லை தாவில் சீர்த்
தவந்தனை நேர்வது தானும் இல்லையால்
தவந்தனின் அரியதொன் றில்லை சாற்றிடி
தவந்தனக் கொப்பது தவம தாகுமே.

1977. “மனம் ஒருவழிப்படச் சேறலையுடைய பெருந்தவத்தைச் செய்து சித்தி பெற்றதன் மேல் அரிதான முத்திப் பேற்றைப் பெற்றவர் சிலர். செல்வம் பொருந்திய போகங்களில் சேர்பவர் சிலர். இந்த இரண்டு பொருள்களையும் ஒருவரே பெற்றவர் சிலர்.

1978. “தேவர்களாகி மேலே விளங்கும் பதவிகள் தோறும் உள்ளவர் எல்லாரும் தம் உடல்வருந்த மனத்திடத்தோடும் பலகாலம் தவம் செய்தவர் அல்லரோ? அதனை நான் சொல்ல வேண்டுமோ? அறியீர்களா?

1979. “அதன்பின் வழிபட்டுச் சிறந்த தவத்தைச் செய்து வீடுபெற்று இறைவனின் திருவடியில் சேர்ந்தவர்களை இவ்வளவு தொகையினர் எனச் சொல்வது அரிதாகும். இருமை இன்பங்களையும் பெற்ற மெய்ம்மையான தவத்தவராவார் திருமாலும் நான்முகன் முதலோர் ஆவர்.

180. “பல உயிர்களையும் கொன்று பூவுலகத்தவர்க்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கி அறத்தைச் செய்யாது வாழ்பவர்க்கு இருவகைப் பிறவியிலும் இன்பம் இல்லை. அவர்கள் கூறுவதற்கரிய பிறவித் துன்பத்திலும் அழுந்தி வார்கள்.

198. “இவற்றை உள்ளவாறு அறிந்து சொன்னாலும் பூவுலகில் உள்ள மக்கள் தறுகண்மை, கொலை, களவு, அஞ்ஞானம் என்ற இவற்றை நீங்காதவராயும் துறவு மேற்கொள்ளாதவராயும் துன்பம் நீங்காதவராயும் பிறந்து இறக்கின்றார்கள். அவர்கள் வீடுபெறு அடைவதில்லை.

1982. “தவத்தைவிடச் சிறந்த பொருள் வேறு ஒன்று இல்லை. குற்றமற்ற சிறப்பைவுடைய தவத்தைப் போன்ற பொருளும் வேறில்லை. தவத்தினும் அரிய பொருளும் வேறு இல்லை. சொல்லுங்கால் தவத்துக்கு ஒப்பாவது தவமே ஆகும்.

90 □ கந்தபுராணம்

- 1983 ஆதலின் மைந்தர்காள் அறத்தை ஆற்றுகதிர்
 தீதினை விலக்குதிர் சிவனை உன்னியே
 மாதவம் புரிசுகதிர் மற்றது அன்றியே
 ஏதுள தொருசெயல் இயற்றத் தக்கதே.

வேறு

- 1984 உடம்பினை ஒறுத்து நோற்பார் உலகெலாம்
 வியப்ப வாழ்வார்
 அடைந்தவர்க் காப்பர் ஒல்லார்க் கழிவுசெய் தீடுவர்
 வெஃகும்
 நெடும்பொருள் பலவும் கொள்வர் நித்தராய்
 உறைவர் ஈது
 திடம்பட உமக்கோர் காதை செப்புவன் என்று
 சொல்வான்.

5. மார்க்கண்டேயப் படலம்

- 1985 நச்சகம் அமிர்தம் அன்ன நங்கையர் நாட்ட
 வைவேல்
 தைச்சகம் மயக்கல் செய்யாத் தடுப்பருந் தவத்தின்
 மிக்கான்
 இச்சகம் புகழு கின்ற இருபிறப் பாளர் கோமான்
 குச்சகன் என்னும் பேரான் கொடிமதிற் கடகம்
 வாழ்வோன்.
- 1986 அவற்கொரு புதல்வன் உண்டால் அருமறை
 பயின்ற நாவான்
 கவுச்சகன் என்னும் பேரோன் கரையொரு சிறிதும்
 காணாப்
 பவக்கடல் கடக்கும் ஆற்றாற் பராபர முதல்வற்
 போற்றித்
 தவத்தினை இழைப்ப ஆங்கோர் தண்புனல்
 தடாகஞ் சாந்ந்தான்.

1983. “ஆகவே, மைந்தர்களே! அறத்தைச் செய்யுங்கள்! தீமையை நீக்குங்கள். சிவபெருமானை நினைத்துச் சிறந்த தவத்தைச் செய்யுங்கள். அதுவன்றிச் செய்யத்தக்க வேறு செயல் யாது உள்ளது?

1984. “உடலை வருத்தித் தவம் செய்பவர் உலகம் எல்லாம் புகழும்படி வாழ்வார். தம்மைச் சேர்ந்தவரைக் காப்பர். பகைவர்க்கு அழிவைச் செய்வார். தாம் விரும்பிய பொருள் யாவற்றையும் பெறுவர். நித்தியராய் விளங்குவர். இது உறுதியாகுமாறு உங்களுக்கு ஒரு வரலாற்றைச் சொல்வேன்!” என்று காசிபர் அந்த வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

5. மார்க்கண்டேயப் படலம்

1985. விடத்தை உள்ளே உடைய அமிர்தத்தைப் போன்ற பெண்களின் கண்களான கூரிய வேல்படை தைத்து மயக்கம் செய்ய இயலாத — தடுப்பதற்கு இயலாத தவ ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவர், இந்த உலகத்தில் புகழப்படும் அந்தணரின் தலைவர், குச்சகர் என்ற பெயரை உடையவர், கொடி-நாட்டிய மதில் சூழ்ந்த கடகம் என்ற நகரத்தில் வாழ்பவர்.

1986. அந்தக் குச்சக முனிவர்க்கு ஒரு மைந்தர் உண்டு. அவர் அரிய வேதங்களைப் பயின்ற நாவை உடையவர்; கவுச்சகர் என்ற பெயரை உடையவர். அவர் சிறிதும் கரைகாண இயலாத பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்காகப் பரம்பொருளான சிவபெருமானை வணங்கித் தவத்தைச் செய்வதற்காக அங்குக் குளிர்ந்த நீர்நிலையை அடைந்தார்.

92 □ கந்தபுராணம்

'1987 அத்தலை ஒருசார் எய்தி ஆனினம் தீண்டு குற்றி
ஒத்தென அசைத லின்றி உயிர்ப்பொரீஇ உலக
மெல்லாம்
பித்தென உன்னி மாயாப் பேரின்ப அளக்கர் மூழ்கி
நித்தன்ஐ யெழுத்தும் அன்னான் நிலைமையும்
நினைந்து நோற்றான்.

'1988 ஓவிய மவுனம் உற்றாங் குணவொடும் உறக்கம்
நீங்கித்
தாவற நோற்கும் வேலைத் தடமரை கடமை யாதி
மேவிய விலங்கு தத்தம் மெய்யகண் டுயம் யாவும்
போவது கருதி அன்னான் புரத்திடை உரைத்துப்
போமால்.

'1989 இப்பரி சியன்ற போழ்தும் யாவதும் உணரா னாகி
ஒப்பற நோற்கும் வேலை ஒல்லையில் அதனை நாடி
முப்புரம் சிதைய மேனாள் முனிந்தவன் அருளி
தென்னாச்
செப்பினன் இமையோர் குழச் சேணிடைத்
திருமால் சேர்ந்தான்..

'1990 அற்புதம் எய்தி மைந்தன் அருந்தவம் புகழ்ந்து
முன்போய்
எற்படும் அவன்தன்மேனி எழின்மலர்க் கரத்தால்
நீவி
வெற்பன முனிவ நன்பேர் மிருககண் டுயன்
என்னாச்
சொற்பயில் நாமஞ் சாத்த எழுந்துகை தொழுது
நின்றான்/

1987. அந்த நீர்நிலையின் ஒரு பக்கத்தில் போய் 'ஆதிண்டு குற்றி' போல் அசைவு இல்லாமல் இருந்து, மூச்சை அடக்கி, உலகம் எல்லாம் மாயை என்று எண்ணி, அழியாத பேரின்பக் கடலிலே அமிழ்ந்து, சிவபெருமானின் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தையும் அவருடைய குணங்களையும் எண்ணித் தவம் செய்தார்.

1988. ஓவியத்தில் எழுதப்பட்ட அசையாத உருவம் போல, மவுனமாக அசையாது இருந்து, உணவையும் உறக்கத்தையும் துறந்து, குற்றம் இன்றித் தவம் செய்யும் போது, பெரிய மரையும் காட்டுப் பசுவும் முதலான மிருகங்கள் தம் தம் உடல்களில் உள்ள தினவுகள் எல்லாம் திரவேண்டும் என நினைத்து அவரது உடலில் உராய்ந்து விட்டுப் போகும்.

(கண்டியம் — தினவு)

1989. இவ்வாறு மிருகங்கள் அவரது உடலில் உராய்ந்தபோதும் அதனை அவர் சிறிதும் உணராதவராய், மற்றவர் தவநிலை ஒன்றும் நிகராகாதவாறு தவம் செய்யும் போது, திருமால் விரைவில் அதனை உணர்ந்து, "இந்தச் செயல் முன் காலத்தில் திரிபுரங்களும் அழியுமாறு சினந்த சிவபிரானது கருணையாகும்" என்று கூறித் தேவர்கள் குழ்ந்துவர வானிலே தோன்றியருளினார்.

1990. அவ்வாறு வானத்தே தோன்றிய திருமால், வியப்படைந்து அவரது அரிய தவத்தைப் புகழ்ந்து அந்த முனிவருக்கு முன் போய், ஒளி பொருந்திய அவரது மேனியை அழகுடைய தன் தாமரை மலர் போன்ற கைகளால் தடவி, "மலை போன்று அசைவற்றுத் தவம் செய்யும் முனிவ! உன் பெயர் 'மிருக கண்டியன்' ஆகும் என்று சொல் அமைந்த பெயரை இட அந்த முனிவர் எழுந்து வணங்கி நின்றார்.

- '1991 தொழுதெழு முனியை நோக்கித் தூமதிச் சென்னி
யோன்தன்
முழுதுறு கருணை நின்பால் முற்றுக முன்னஞ்செய்த
பழுதவை நீங்க வென்னாப் பரிவுசெய் தருளி
வரனோர்
குழுவுடன் உவண லூர்தி கொம்மென மறைந்து
போனான்.
- '1992 போனபின் முனிவர் மேலோன் புரமெரி படுத்த
முக்கண்
வானவன் அருளி னாலே வல்விரைந் தேகித் தாதை
யானவன் முன்னர் எய்தி அடிமுறை வணங்க
அன்னான்
தானுளம் மகிழ்ந்து கண்டாங் கெடுத்தனன் தழுவிச்
கொண்டான்.
- '1993 தவத்திடை உற்ற தன்மை மொழிகெனத் தனயன்
தானும்
உவப்புறு தாதை கேட்ப உள்ளவா றுரைத்த
லோடு
நிவப்புறு முவகை மிக்கு நின்குலத் தவர்க்குள் நின்
போல்
எவர்க்குள தினைய நோன்மை யாதுநிற் கரிய
தொன்றே
- '1994 பாருளார் விசம்பின் பாலார் பயனுக் துறக்க
மென்னும்.
ஊருளார் அல்லா ஏனை உலகுறு முனிவர் தம்மில்
ஆருளார் நினை ஒப்பார் ஐயநீ புரிந்த நோன்மை
காருளார் கண்டத் தெந்தை அன்றிமற் றெவரே
காண்பார்.

1991. கருடனை ஊர்தியாகக் கொண்ட திருமால், தம்மை வணங்கி எழுந்த கவுச்சக முனிவரைப் பார்த்துத் "தூய்மையான இளம்பிறையைச் சூடிய சடையையுடைய சிவபெருமானது முழுமையான அருள் நின்னிடம் பொருந்துக! முன் பிறவியில் செய்த தீவினைகள் யாவும் நீங்குக!" என்று அருள் செய்து, தன்னுடன் வந்த தேவர் கூட்டத்துடன் விரைவாக மறைந்தருளினார்.

1992. அவ்வாறு திருமால் மறைந்தருளிய பின்பு, முனிவர்களுள் சிறந்த மிருக கண்டியர், திரிபுரங்களை எரித்தருளிய சிவபெருமானது கருணையினால், மிக விரைந்து சென்று, தன் தந்தையான குச்சக முனிவரின் முன்பு போய், அவருடைய பாதங்களை முறைப்படி வணங்கினார். அப்போது அந்தக் குச்சக முனிவர் உள்ளம் மகிழ்ந்து எடுத்து அவரை அணைத்துக் கொண்டார்.

1993. "தவம் செய்தபோது உனக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்வாயாக!" என்று கூறினார் குச்சகர். அவருடைய மைந்தரான கவுச்சகர் மகிழ்ச்சியுற்ற தந்தை கேட்கும்படி நிகழ்ந்ததை நிகழ்ந்தவாறே சொல்லவும், குச்சகர் மேலும் மகிழ்ச்சி கொண்டு, "உன் குலத்தவர்களுள் உன்னைப் போல இப்படிப்பட்ட தவம் எவருக்கு உண்டு? உனக்கு அரிய பொருள் யாது?

1994. "இந்த மண் உலகத்தில் உள்ளவர்களும், வானத்தில் உள்ளவர்களும், இன்பம் அனுபவிப்பதற்குரிய சுவர்க்க உலகத்தில் உள்ளவர்களும் இவை அல்லாத மற்ற உலகங்களிலும் உள்ள முனிவர்களாகிய இவர்களுள் உன்னைப் போன்றவர் யார் இருக்கின்றார்? ஐய! நீ செய்த தவத்தைக் கரிய நிறத்தையுடைய கண்டம் பொருந்திய சிவனே அல்லாது வேறு எவர் தாம் உணரவல்லவர்?

- 1995 எனப்பல புகழ்த லோடும் இவன்வழி மரபு தன்னில்
மனப்படும் ஒருசேய் பின்னாள் மறலியைக் கடக்கும்
கூற்றால்
வினைப்பகை இயல்பு நீக்கும் விமலன தருளால்
வேறோர்
நினைப்பது வரலுந் தாதை நெடுமகற் குரைக்கல்
உற்றான்
- 1996 கிளத்துவ துனக்கொன் றுண்டால் கேண்மதி ஐய
மேனாள்
அளப்பரு மறை களாதி அறைந்தன யாவ ரேனுந்
தளத்தகு பரிசு மன்றால் சால்புடை அந்த ணாளர்
கொளப்படு கடனே யாகும் நால்பெருங் கூற்ற
தன்றே.
- 1997 உனற்கரும் பிரமம் தன்னில் ஒழுகல்இல் லறத்தில்
நிற்றல்
வனத்திடைச் சேறல் பின்னர் மாதவத் துறவில்
வாழ்தல்
எனப்படும் அவற்றி னாதி இயற்றினை இன்று
காறும்
நினக்கது புகல்வ தென்னோ நீயவை அறிதியன்றே.
- 1998 பின்னவை இரண்டும் பின்னர்ப் பேணுதல் பேச
வொண்ணா
முன்னதும் இயற்ற லாலே முற்றியது இடையின்
வைத்துச்
சொன்னதோர் கடன்துஞ் ஞான்று தொடங்கிய
வேண்டுந் தூயோய்
அன்னதன் நிலைமை தன்னை ஆற்றினை கோடி
யென்றான்.

1995. எனப் பல புகழ்ந்து கூறியவுடன், இவன் மரபிலே பின்னர்த் தோன்றும் குமாரன், பிற்காலத்தில் எமனை வெல்லும் விதியிருத்தலாலும், அடியவர் தம் வினையாகிய பகையை ஒழிக்கும் சிவபெருமானது அருளி னாலும், வேறொரு எண்ணம் தோன்றுதலாலும் தந்தை யான குச்சக முனிவர், சிறந்த மைந்தராகிய மிருக கண்டேயருக்குக் கூறத் தொடங்கினார்.

1996. “ஐயனே! நான் சொல்லக்கூடியது ஒன்று உண்டு. கேள்! முன் காலத்தில் அளவிட முடியாத வேத நூல்களால் கூறப்பட்டது எவராலும் விலக்கத்தக்க தன்மை யுடையது அல்ல. தகுதியையுடைய அந்தணர் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய முறையேயாகும். அது நான்கு பிரிவைக் கொண்டது.

1997. “நினைத்தற்கு அரிய பிரமசரிய ஒழுக்கத்தில் ஒழுகுவதும், இவ்வாழ்வில் நின்றலும், காட்டில் சென்றிருத் தலும், பெருந்தவத்துடன் கூடிய துறவில் வாழ்தலும் என்று சொல்லப்படும் நான்கு நிலைகளுள், முதலாவதான பிரம சரிய ஒழுக்கத்தை இன்றுவரை மேற்கொண்டிருந்தாய். அந்நிலையில் சித்தி பெற்ற உனக்கு அதைக் கூறவேண்டியது என்ன? நீ அவற்றை அறிவாய்!

1998. “பின்னால் உள்ள வானப்பிரத்தம், துறவு என்ற இரண்டும் பிற்காலத்தில் மேற்கொள்ள வேண்டியவை யாகும். எனவே, அதை இப்போது சொல்வது தக்கது அன்று. முதலில் உள்ள பிரமசரியமும் நீ அனுஷ்டித்தலால் நிறைவேறிற்று. இடையில் வைத்துச் சொல்லப்பட்ட இல்லற ஒழுக்கத்தை இன்று நீ தொடங்க வேண்டும். தூயவனே! அந்த இல்லற ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்வாய்!” என்று குச்சகர் தம் மகனைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

'1999 முனிவரன் இதனை ஆங்கண் மொழிதலும்
 இதனைக் கேளா
 இனியதோர் உறுதி சொற்றார் எந்தையார்
 எனக் கீண் டெள்ளா
 மனமுற முறுவல் செய்து மதலையாம் ஒருவற் கீறு
 வினையறு தவத்தின் நீரும் விளம்புதல் மரபோ
 வென்றான்.

வேறு

- 2000 பேதைப் படுக்கும் பிறவிக் கடல்நீந்தும்
 ஒதித் திறத்தை உணர்த்துடையோன் ஆதலினால்
 காதல் புதல்வன் கவுச்சிகனென் போன்தனது
 தாதைக் கிணைய பரிசுதனைச் சாற்று கின்றான்.
- 2001 முன்னருள பாச முயக்கறுக்க வேண்டியநான்
 பின்னுமொரு பாசம் பிணிக்கப் படுவேனேல்
 தன்னிகரில் ஈசன் தனையெவ்வா றெய்துவன்யான்
 இன்னலிலனும் ஆழி யிடைப்பட் டுலைவேனே.
- 2002 மொய்யான தில்லா முடவன்னொரு வன்தனது
 கையா னவையிரண்டுங் கந்தாத் தவழ்தருவான்
 ஐயா அதற்கும் அரும்பிணியொன் றெய்தியக்கால்
 உய்யானே யானும் உவன்போல் தளர்வேனா
- 2003 மொய்யுற் றிடவே முயலும் தவத்தினன்றிப்
 பொய்யுற்ற இல்லொழுக்கம் பூண்டுவினை
 போக்குவது
 மெய்யுற் றிடுதுகளை மிக்க புனலிருக்கச்
 செய்யற்சின் னீரிடத்துத் தீர்க்குஞ் செயலன்றோ.
- 2004 மண்ணுலகில்உள்ள வரம்பில் பெரும்பவத்தைப்
 பெண்ணுருவ மாகப் பிரமன் படைத்தனனால்
 அண்ணல் அஃதுணர்ந்தி அன்னவரைச் சிந்தைதனில்
 எண்ண வரும்பாவம் எழுமையிலும் நீங்குவதோ.

1999. குச்சக முனிவர் இவ்வாறு சொல்லவும் மிருக கண்டாயர் இச்சொல்லைக் கேட்டு, 'எம் தந்தையார் எனக்கு ஒரு உறுதியைச் சொன்னார்' என்று எண்ணி, உள்ளத்துள் அடங்கிச் சிரித்து, 'வினைத் தொடர்பு நீங்கிய முனிவரான நீரும், மகனான எனக்கு இதனைச் சொல்வது முறையாகுமா?' என்று சொன்னார்.

2000. அறியாமையை வருவிக்கின்ற பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குரிய மெய்ஞ்ஞானத்தினது இயல்பை அறிந்தவர் ஆதலால், அன்புக்குரிய மைந்தரான கவுச்சகர் என்பவர், தம் தந்தையான குச்சகருக்கு இதனைச் சொல்லலானார்.

2001. "முன்பே உண்டாகியுள்ள பாசத்தை அழிக்க வேண்டிய யான் பின்னும் ஒரு பாசத்தில் கட்டுப்படுவேனா னால், நான் எவ்வாறு தமக்கு உவமை இல்லாத இறைவனை அடைவேன்! துன்பம் என்னும் கடலில் ஆழ்ந்து அலைவேன் அல்லேனோ!

2002. "தந்தையே! வலிமை இல்லாத ஒரு முடவன் தன் கைகள் இரண்டையும் ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு தவழ்ந்து செல்வான். அத்தகைய கைகளுக்கும் ஒரு நோய் வந்தால் வாழமாட்டான் அன்றோ! நானும் அந்த முடவன் போல் வருந்துவேனோ?

2003. "உறுதி பொருந்த முயன்று செய்யும் தவத் தால் அல்லாது பொய்யான இல்லற ஒழுக்கத்தை மேற் கொண்டு பாவத்தைத் தீர்க்க எண்ணுவது, மேனியில் பட்ட தூசியை மிக்க நீர் இருக்கவும், சேறுடைய அற்பமான நீரால் கழுவும் தன்மை போன்றதன்றோ?

2004. "இந்த நிலவுலகத்தில் பொருந்திய அளவிறந்த பெரிய பாவங்களை நான்முகன் பெண் வடிவமாகப் படைத்தார். தந்தையே அதை நீர் அறிவீர்! அப்பெண்களை மனத்தில் நினைத்தாலும் உண்டாகும் பாவம் ஏழு பிறப்பிலும் நீங்குவதா? நீங்காமல் தொடரும்.

100 □ கந்தபுராணம்

- 2005 ஆதரவு கொண்டே அலமந்த ஐம்புலமாம்
பூதவகை ஈர்க்கப் புலம்புற்ற புன்மையினேன்
மாதரெனுங் கணமும் வந்தென்னைப் பற்றியக்கால்
ஏதுசெய்கேன் அந்தோ எனக்கோ இதுவருமே.
- 2006 பன்னாளும் பாரில் பருவரலின் மூழ்குவிக்கும்
பின்னாள் நிரயப் பெரும்பிலத்தி னூடுய்க்கும்
எந்நாளில் ஆண்டகையோர்க் கின்பம் பயந்திடுமோ
மின்னார்கள் தம்மை விழைவுற்ற வேட்கையதே
- 2007 துன்பம் நுகரும் வினையின் தொடர்ச்சியினோர்
இன்பம் நுகர்வார்போல் ஏந்திழையார் கண்பட்டார்
தன்பல் மிகநடுங்க ஞானி தசையில்லா
என்பு கறித்திட்டால் இருஞ்சுவையும்
பெற்றிடுமோ.
- 2008 அஞ்சன வைவேல்கண் அரிவையர் தம் பேராசை
நெஞ்சு புகின்ஒருவர் நீங்கும் நிலைமைத்தோ
எஞ்சல்புரி யாதுயிரை எந்நாளும் ஈர்ந்திடுமால்
நஞ்சம் இனிதம்ம ஓர்நாளும் நலியாதே.
- 2009 கள்ளுற்ற கூந்தல் கனம்குழைநல் லார்கரு த்தில்
கொள்ளப் படுமெண் குணிக்தந் தகைமையதோ
தள்ளற் கரிதாகித் தம்மொடுபன் னாட்பழகி
உள்ளுற்ற தேவும் உணர்தற் கரிதன்றோ.

2005. “தமக்கேற்ற விடயங்களில் ஆசை கொண்டு உழல்கின்ற ஐந்து புலன்களான பூதகணங்கள் இழுக்க, வருத்தம் அடைந்த இழிவையுடையோனான நான், பெண்கள் என்று சொல்லப்படும் பேய்ச்ஞம் வந்து என்னைப் பிடித்தபோது நான் என்ன செய்வேன்? ஐயோ! எனக்கா இத்துன்பம் நேரிடும்?

2006. இந்தவுலகத்தில் வாழ்நாள் வரையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தும்; பிற்காலத்தில் (இறந்த பின்பு) நரகமாகிய பெரிய குழியில் செலுத்தும்; ஆதலால் பெண்களை விரும்பும் விருப்பம், எந்தக் காலத்தில் ஆடவர்க்கு இன்பத்தைத் தரும்?

2007. “துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டிய பாவத் தொடர்ச்சியுடையவர், இன்பத்தை அனுபவிப்பவரைப் போல் காணப்பட்டு, மகளிரது கண் வலையில் சிக்கினர். நாய் தன் பற்கள் மிகவும் அசையுமாறு தசைப் பற்றில்லாத, எலும்பைக் கடித்தால் சிறந்த சுவையைப் பெறுமோ?

2008. “மைபூசிய கூரிய வேல் போன்ற கண்களையுடைய பெண்களிடத்தில் வைத்த பேராசையானது உள்ளத்தில் புகுந்தால் ஒருவர் நீங்கத்தக்க இயல்பினதா? அது, சாவை உண்டாக்காது எப்போதும் வருத்தும். நஞ்சு அதை விடச் சிறந்தது! ஏனென்றால் எப்போதும் வருத்தாது அன்றோ! (எந்நாளும் வருத்தும் காமத்தைவிட உண்டவுடன் உயிர்போக்கும் நஞ்சு சிறந்தது.)

2009. “தேன் பொருந்திய கூந்தலையும், கணத்தகாதணியையுமுடைய பெண்களால் மனத்தால் எண்ணப்படும் எண்ணமானது அளவிடத்தக்க இயல்புடையதா? விலக்கக் கூடாததாய் அவருடன் பல காலம் பயின்று உள்ளே உள்ள கடவுளும் அறிவதற்கு அரியதன்றோ!

102 □ கந்தபுராணம்

- 2010 ஓதலும் ஒன்றா உளமொன்றாச் செய்கை
யொன்றாப்
பேதை நிலைமை பிடித்துப் பெரும்பவம் செய்
மாதர் வலைப்பட்டு மயக்குற்றார் அல்லரோ
காதல் பிறப்பில் தடுமாறு கி ளறாரே.
- 2011 ஆனால் உலகில் அருங்கற் பினையுடைய
மானார் இலரோ எனவே வகுப்பீரேல்
கோனான தங்கள் கொழுநன் இயல்வழுவாத்
தேனார் மொழியாரும் உண்டு சிலர்தாமே.
- 2012 உற்ற உலவையிடை ஒர்புலிங்கம் ஊட்டியக்கால்
கற்றை விடுசுடர்மீக் கான்று கனல்மிக்குப்
பற்றுதல் செல்லாத பலவினும்போய்ப் பற்றிடுமால்
அற்றெனலாம் ஈங்கோர் அரிவைமுயங் காதரமே.
- 2013 சந்திரற்கு நேருவமை சாலும் திருமுகத் துப்
பைந்தொடிக்கை நல்லார் பலரும் புடைகுழக்
குந்தமொத்த நாட்டத்துக் கோதமனார்
பன்னியினால்
இந்திரற்கு நீங்கா இடர்ப்பழிஒன் றெய்தியதே.

வேறு

- 2014 கூன்முகத் திங்கள் நெற்றிக் கோதையர் குழுவுக்
கெல்லாந்
தான்முதல் இறைவியாகத் தன்கையாற் சமைக்கப்
பட்ட
மான்முக நோக்கி முன்னோர் மலரயன் மையல் எய்தி
நான்முகன் ஆனான் என்ப நாமுண ராத தன்றே

2010. “பேசுவது ஒன்றாகவும் நினைப்பது ஒன்றாகவும் செய்வது ஒன்றாகவும் அறியாமையை நிலையாகக் கொண்டு பெரும் பாவத்தைச் செய்கின்ற பெண்கள் என்ற வலைக்குள் சிக்கி மயங்குகின்றவர் அல்லரோ, இறத்தல் பிறத்தல் என்ற துன்பத்துள் அகப்பட்டு உழல்பவர்?

2011. “அப்படியானால் இந்த மண்ணுலகத்தில் அரிய கற்பையுடைய பெண்கள் இல்லையா என்று வினவினால், தலைவனான தம் கணவனின் இயல்புக்குப் பிறழாத தேன் போன்ற இனிய சொற்களைப் பேசும் பெண்களும் இருக்கின்றனர்! ஆனால் அவ்வாறு உள்ளவர் சிலரே ஆவார்.

2012. “காற்று உள்ள இடத்தில் ஒரு தீப்பொறியை மூட்டியபோது கற்றையாகப் பரப்புகின்ற சுவாலையை வீசி, வெம்மைக்கு, பற்றுதற்கு இயலாத பல பொருள்களிலும் சென்று பற்றும் அன்றோ! இந்தவுலகத்தில் ஒரு பெண்ணைப் புணரும் ஆசையும் அத்தகையதே ஆகும்.

2013. “சந்திரனுக்கு உவமையான ஒப்புமை மிக்க அழகிய முகத்தையும், பசுமையான வளையலை அணிந்த கைகளையும் கொண்ட பல பெண்கள் பக்கத்தே ஞாந்திருக்கவும், (அவர்களை விடுத்து) வேல் போன்ற கண்களையுடைய கௌதம முனிவரின் மனைவியான அகலிகையை விரும்பியதால் இந்திரனுக்கு நீங்காத துன்பம் உண்டாகியது.

2014. “வளைந்த பிறையைப் போன்ற நெற்றியையுடைய பெண்கள் கூட்டத்துக்கெல்லாம் சிறந்த தலைவியாகுமாறு, தன் கையாலே படைக்கப்பட்ட திலோத்தமை என்ற பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்தலால் முன் காலத்தில் ஒரு நான்முகர் மயக்கம் அடைந்து நான்கு முகங்களை உடையவர் ஆனார் எனச் சான்றோர் சொல்வர். அந்த வரலாறு நாம் அறியாததன்றோ!

104 □ கந்தபுராணம்

- 2015 மற்றுள முனிவர் தேவர் மாயமாங் தாமம் தன்னால்
உற்றிடு செய்கையெல்லாம் உரைப்பினும் உலப்பின்
றாமால்
அற்றெலா நிற்க யான்அவ் வாயிழை மடந்தை
கூட்டம்
பெற்றிடும் ஒழுக்கந் தன்னைப் பேணலன் பிறப்பு
நீப்பேன்.
- 2016 பூண்டகு விலங்கல் திண்டோள் புரந்தரன்
முதலோர் சீரும்
வேண்டலன் இவ்வாழ் வென்னும் வெஞ்சிறை
அகத்தும் வீழேன்
மாண்டகு புலத்தின் மாயும் மயக்கொரிஇத்
தவமென் றோதும்
ஈண்டிய வெறுக்கை மேவி இன்பமுற் றிருப்ப
னென்றான்.
- 2017 இவைபல உரைத்த லோடும் இருந்தகுச் சகன்தான்
இந்தக்
குவலய மதிக்கு மாற்றால் கூறும்இல் லொழுக்கந்
தன்னை
நவையென இகழா நின்றான் நான்மறைத் துணிவுங்
கொள்ளான்
தவமயல் பூண்டான் என்னாத் துயர்கொடு சாற்ற
லுற்றான்.
- 2018 புலத்தியன் போலு மேலோய்பொருவின்மங்
கலம்சேர்பொன்னின்
கலத்தியல் வதுவை பூண்டோர் கன்னியைக்
கலத்தல் செய்து
குலத்தியல் ஈரபின் ஒம்பக்குமரரைப் பயந்த
அன்றோ
நலத்தியல் தவத்தை ஆற்றி நண்ணருங் கதியிற்
சேரல்.

2015. “மற்றும் உள்ள முனிவர்களும், தேவர்களும் மாயமான காமத்தால் அடைந்த செயல்கள் எல்லாவற்றையும் சொன்னால் அளவிறந்ததாகும். அவையனைத்தும் நிற்க, நான் ஆராய்ந்தெடுத்த அணிகளை அணிந்த பெண்களுடன் புணர்கின்ற இந்த இல்லற ஒழுக்கத்தை விரும்பேன்! பிறவியை ஒழிப்பேன்.

2016. “அணிகள் அணிந்த மலை போன்ற வலியபுயங்களையுடைய இந்திரன் முதலான தேவர்களின் சிறப்பையும் நான் விரும்ப மாட்டேன். இவ்வாழ்க்கை என்னும் கொடிய சிறைக்குள்ளும் அகப்ப்டேன். மாட்சிமை பொருந்திய ஐம்புலன்களில் படும் மயக்கத்தை ஒழித்துத் தவம் என்று சொல்லப்படும் செல்வத்தினைப் பெற்று வீடு பேற்றின்பத்தைப் பெற்றிருப்பேன்!” என்று உரைத்தார்.

2017. இத்தகைய சொற்கள் பலவற்றைச் சொல்லவும் அவையெல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த குச்சக முனிவர், ‘இந்த மண் உலகத்தவர் மதிக்கும்படியாகப் புகழப்படுகின்ற இல்லற ஒழுக்கத்தைக் குற்றம் என்று நிந்திக்கின்றான். நான்கு வேதங்களின் கோட்பாட்டையும் ஏற்கின்றானில்லை. தவத்தின் மீது மயக்கம் கொண்டான்’ என்று துன்பம் அடைந்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

2018. புலத்திய முனிவனைப் போன்ற மேலானவனே! ஒப்பில்லாத மங்கலம் உடைய பொன் அணி சிறப்பைக் கொண்ட மணத்தைச் செய்து ஒரு கன்னியைச் சேர்ந்து தன்குலத்துக்குரிய இயல்பை முறையாகப் பாதுகாக்கும்படி மைந்தரைப் பெற்றபின் அல்லவா நன்மையுடன் கூடிய தவம் செய்து அடைவதற்கு அரிய முத்தியை அடைதல்?

106 □ கந்தபுராணம்

- 2019 மன்பதை உலக மேபோல் மாலுறா மயங்கு காம
இன்பநீ நுகர்தற் கேயோ இசைத்தனன் இறந்த
மேலோர்
துன்பமும் நிரயம் சேர்வுந் துடைத்திடுந் தொன்மை
நோக்கி
அன்புறு புதல்வர்க் காக அரிவையைக் கோடி ஐயா.
- 2020 சித்திரம் இலகு செவ்வாய்ச் சீறடிச் சிறுவர் தம்மைப்
புத்திர ரெனும் சொற்குப் பொருணிலை அயர்த்தி
போலாம்
இத்தக வதனை நாடி இல்லறம் பூண்டு நின்றல்
உத்தம நெறியே யாகும் தவத்தின தொழுக்கும்
அஃதே.
- 2021 உவவுறு நிவப்பின் மிக்க கோடுயிர் குடுமிக் குன்றின்
இவர்வுறு காத லாளர் இயற்படு சார லெய்தித்
திவ்வொடு போத லன்றிச் சேணுற உகளும்
தன்மைக்கு
உவமைய தாகும் இன்னே உயிர்தவத் தொழுக
உன்னல்
- 2022 தருவினில் விலங்கில் அன்ன தகையனறபிவில் சால
வருபயன் கோடற் கன்றோ மற்றவை வரைதல்
செய்யார்
பெருகும்இல் லறத்தி னோடும் பெருமகப்
பொருட்டால் நீயும்
அரிவையை மணந்து பின்னாள் அருந்தவம் புரிதி
அன்றே.
- 2023 இந்தநன் னிலைமே னாளே எண்ணிலை இந்நாள்
காரும்
முந்துசெய் கடன தாற்றி முற்றினை முறையே
பன்னாள்
சிந்தனை செய்த வானோர்க் கவிமுதற் சிறப்புச்
செய்யாய்
மைந்தநீ இன்னே நோற்கும் வண்ணமே எண்ணற்
பாற்றோ.

2019. “ஐய! இந்தவுலகத்தில் உள்ள மக்கள் தொகுதியைப் போல் மோகம் கொண்டு மயங்கும் காம இன்பத்தை நீ அனுபவிப்பதற்காகவா நான் உன்னை மணம் செய்து கொள்ளுமாறு சொன்னேன்? அன்று. இறந்துபட்ட முன்னோரது துன்பங்களையும் நரகம் சேர்தலையும் நீக்குதலான பழைய இயல்பைக் குறித்து அன்புடைய மைந்தரைப் பெறுவதற்காகவே ஒரு பெண்ணை மணம் செய்து கொள்வாய்.

2020. “அழகுடைய சிவந்த வாயினையும் சிறிய அடியையும் உடைய சிறுவரைப் புத்திரர் என்ற சொல்லுக்குரிய பொருள் அமைதியை மறந்தாய் போலும்! இத்தகையவற்றை நினைத்து இல்லற ஒழுக்கத்தைப் பேணி நிற்பது மேலான வழியாகும். தவ ஒழுக்கம் என்பதும் அதுவே ஆகும்.

2021. “குவிவுடன் கூடிய உயரத்தில் சிறந்த கொடி முடியுடைய உச்சி கொண்ட மலையின் மீது ஏறும் விருப்பம் உடையவர் தகுதியுடைய அந்த மலையினது வாசலிலே போய் அங்குள்ள வழியாக ஏறுவதே அல்லாது, வாணை அளாவப்பாயும் தன்மைக்கு ஒப்பானது இப்போதே தவத்தை நினைப்பது!

2022. “மரங்களின்றும் விலங்குகளினின்றும் அவை போன்ற மற்றவற்றினின்றும் மிகுதியாக வரும் பயனைப் பெறுவதற்கன்றோ அவற்றை உலகத்தவர் விலக்குவதில்லை; அது போன்றே, நீயும் உயர்ந்த இவ்வுலகத்தின் பொருட்டும் சிறந்தபுதல்வர் பேற்றின் பொருட்டும் ஒரு கன்னியை மணந்து இவ்வாழ்வு நடத்திப் பின் காலத்தில் தவத்தைச் செய்வாயாக!

2023. “மகனே! நீ இந்த இல்லற ஒழுக்கத்தை முன்னாளிலே எண்ணவில்லை! இந்நாள் வரை பிரமசரிய ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்து முடித்தாய். முறைப்படி பல நாளாக உன்னால் தரப்பட வேண்டியவற்றை எண்ணியுள்ள தேவர்க்கு அச்சிறப்புகளைச் செய்யவில்லை! எனவே, இப்போதே தவம் செய்ய நினைப்பது தக்கதா?

108 □ கந்தபுராணம்

- 2024 இந்திரர் புழும் தொல்சீர் இல்லறம் புரிந்து
 தந்தம தொழுக்கந் தன்னில் தகுமுறை தவறிற்
 ரேனுஞ்
 சிந்திடுந் தீர்வும் உண்டால் செய்தவர்க் களைய
 சேரின்
 உய்ந்திடல் அரிதால் வெற்பின் உச்சியின் தவற
 லொப்ப.
- 2025 சுழிதரு பிறவி யென்னும் சூழ்திரைப் பட்டுச்
 சோர்வுற்று
 அழிதரு துயர நேமி அகன்றிடல் வேண்டு மேனுங்
 கழிதரு நாளான் அல்லாற் கதுமெனத் துறக்க
 லாமோ
 வழிமுறை நும்மு னோரின் மற்றது புரிதி மன்னோ.
- 2026 தேவரும் முனிவர் தாமும் செங்கண்மா லயனும்
 மற்றும்
 பாவரு மடந்தை மாரோ டில்லறத் தொழுஞ்
 தன்மை
 மேவரப் பணித்தான் அன்றே விமலையோ டணுகி
 மேனாள்
 தாவரும் புவன மாதி சராசரம் பயந்த தாணு.
- 2027 மறுக்கலை அவன்தான் செய்த வரம்பினை
 வழியை வேண்டி
 வேறுக்கலை எனது கூற்றை விலக்கலை உலகின்
 செய்கை
 செறுக்கலை இகலு மாற்றாற் செப்பலை சிறிது
 மாற்றந்
 துறக்கலை எமரை இன்னே தொன்முறை
 உணர்ந்த தூயோய்.

2024. “இந்திரனும் புகழும் பழைய சிறப்புடைய இல்லற வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்தவர்க்குத் தங்கள் தங்கள் ஒழுக்கத்தில் விதித்த முறையைத் தவறினாலும் அக்குற்றத்தைத் தீர்க்கக் கூடிய கழுவாயும் இருக்கின்றது. தவம் செய்பவர் தவறுவாராயின், மலை உயரத்தினின்று தவறி விழுதல் போல் உய்வு பெறுதல் இயலாது. (கழுவாய் இல்லை.)

2025. “சுழிகளையுடைய பிறவி என்ற அலைகளில் அகப்பட்டு வாடி வருந்துகின்ற துன்பம் என்ற கடலிலின்று நீங்க வேண்டும் என்றாலும், செல்ல வேண்டிய நாட்கள் சென்றபின் அல்லாது விரைவிலே நீங்குதல் கூடுமா! தொன்று தொட்டு வரும் முறைப்படி உன் முந்தையோரைப் போல அந்த இல்லறத்தை மேற்கொள்வாயாக!

2026. தேவரும், முனிவரும், சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலும் நான்முகனும் மற்றும் உள்ள எல்லாரும் மனைவியருடன் கூடி இல்லறத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகும்படி முன்காலத்தில் உமையம்மையாருடன் கூடிக்குற்றம் இல்லாத உலகம் முதலானவற்றையெல்லாம் படைத்த சிவபெருமான் பணித்துள்ளார் அல்லரோ?

2027. “பழைய முறையை அறிந்த என் மகனே! அந்தச் சிவபெருமான் விதித்த வரைமுறையை மறுக்காதே? துறவறத்தை விரும்பி என் சொல்லை மறுக்காதே! உலகத்தின் நிகழ்வை மறுக்காதே! சினம் கொள்ளாதே! மாறுபடும் படி சிறிதேனும் பேசாதே! எம்மை இப்போதே நீங்காதே!

வேறு

- 2028 ஆடக வனப்புடை அருந்ததியை நீங்கான்
மாடுற இருத்தியும் வசிட்டமுனி என்போன்
நீடுதவ நோன்மைகொடு நின்றனன் அதன்றிப்
பீடுகெழு ஞாலமிசை பெற்றபழி யுண்டோ.
- 2029 துயக்குறு பவத்திடை தொடர்ச்சிஅறு தூயோர்
நயப்பொடு வெறுப்பகலின் நாளுமட மானார்
முயக்குறினும் மாதவ முயன்றிடினும் அன்னோர்
வியமத்தகு மனத்துணர்வு வேறுபடு மோதான்.
- 3020 மேனவியல் பான்வரையும் மெல்லியலை மேவில்
தானமுள தாகும்அரி தானதவ மாகும்
வானமுள தாகுமிவண் மண்ணும் உளதாகும்
ஊனமில் தாகும்அரி தொன்றுமிலை யன்றே.
- 2031 காண்தகைய தங்கணவ ரைக்கடவு ளார்போல்
வேண்டலுறு கற்பினர்தம் மெய்யுரையில் நிற்கும்
ஈண்டையுள தெய்வதமும் மாமுகிலு மென்றால்
ஆண்டகைமை யோர்களும் அவர்க்குநிக ரன்றே.
- 2032 ஆயிழையொ டின்புறும் அறத்தைமுதல் ஆற்றாய்
தூயதவ நன்னெறி தொடங்கல்புரி வாயேல்
மாயமிகு காமவிடம் வந்தணுகின் அம்மா
மேயவிதி காக்கினும் விலக்கியிட லாமோ.

2028. “வசிட்டன் என்ற முனிவர் பொன் போன்ற அருந்ததியைப் பிரியாமல் பக்கத்தில் இருத்திய போதும், பெரிய தவ வன்மையைக் கொண்டு நின்றார். அதுவே அல்லாமல் அவர் பெருமை பொருந்திய உலகில் பெற்றுக் கொண்ட பழி ஏதேனும்கூட உண்டோ?

2029. “சோர்வுடைய பிறவியில் தொடர்ச்சியில்லாத தூயர்கள் விருப்பையும், வெறுப்பையும் ஒழித்தால், நான்தோறும் அறியாமையுடைய பெண்களின் புணர்ச்சியைப் பொருந்தினாலும், பெரிய தவத்தைச் செய்தாலும், அவர்களின் மனத்தில் உள்ள அறிவு வேறுபடுவதுண்டா?

2030. “பொருந்திய சிறப்புடன் மணம் செய்து கொண்ட மனைவியைச் சேர்ந்தால் கொடை உண்டாகும். அரிய தவமும் உண்டாகும். மேல் உலகப் பேரும் உண்டாகும். இந்த மண்ணுலகப் பேறும் உண்டாகும். ஊனம் இல்லாது ஒழியும். இதைவிட அருமையானது ஒன்றும் இல்லை.

2031. “காணத்தக்க தகுதி கொண்ட தம் கணவரைக் கடவுளைப் பால வழிபடும் கற்பினையுடைய பெண்டிரின் ஆணைப்படி இந்தவுலகத்தில் உள்ள எல்லாத் தெய்வங்களும் பெருமையுடைய மேகங்களும் அமைந்து நடக்குமானால் அத்தகைய கற்புடையார்க்கு ஆடவரும் ஒப்பாவ தில்லை.

2032 “மனைவியுடன் சேர்ந்து இன்பம் அனுபவிப்பதற்குரிய இல்லற ஒழுக்கத்தை முதலிலே மேற்கொள்ளாமல், தூய்மையான நல்ல தவநெறியை ஒழுகத் தொடங்குவதானால், அப்போது மாயத்தால் மிக்க காமமான நஞ்சு வந்து நெருங்கினால், உன்னைச் சார்ந்த விதிவந்து தடுத்தாலும் தடுக்க முடியுமா?”

- 2033 துறந்தவர்கள் வேண்டியதொர் துப்புரவு நல்கி
இறந்தவர்கள் காமுறும் இருங்கடன் இயற்றி
அறம்பலவும் ஆற்றிவிருத் தோம்புமுறை அல்லால்
பிறந்தநெறி யாலுளதொர் பேருதவி யாதோ.
- 2034 மெத்துதிறல் ஆடவரும் மெல்லியல்நல் லாரும்
சித்தமுற நன்கினொடு தீதுசெயல் ஊழே.
உய்த்தபடி யல்லதிலை யாம்உழவர் ஒன்செய்
வித்துபய னேயலது வேறுபெற லாமோ.
- 2035 நற்றவம தாகுமில் றம்தனை நடாத்திச்
சுற்றமற நீங்குதுற வேதுறவ தம்மா
மற்றது புரிந்திடின உனக்குநவை வாரா
அற்றது மறுத்துரையல் ஆணைநம தென்றான்.
- 2036 அன்னபல மாமுனி அறைந்திடலும் ஓரா
முன்னமறை யாதிய மொழிந்ததுணி வென்றார்
பன்னகம் அணிந்திடு பரன்பணியும் என்றார்
என்னினி உரைப்பதென எண்ணிஇனை கின்றான்.
- 2037 தத்தமத ருள்குரவர் தாவில்வளம் நீங்கி
அத்தியிடை யாழ்கெனினும் அன்பினது செய்கை
புத்திரர்கள் தங்கள்கட னாம்புதுமை யன்றே
இத்திறம் மறுக்கலன் இசைந்திடுவன் யானும்.

2033. “துறவறம் மேற்கொண்டவர் விரும்பிய வற்றை அளித்து, இறந்த முன்னோர் விரும்பத்தக்கப் பெரிய கடன்களைச் செய்து, விருந்தினரைப் பேணுகின்ற இல்லற ஒழுக்கமே அல்லாது பிறந்ததால் உண்டான பெரிய பயன் யாது?

2034. “மிக்க வன்மையுடைய ஆடவரும், மென்மையான சாயலையுடைய பெண்களும் மனமார நன்மையுடன் தீமை செய்தல் விதி செலுத்தியவாறே அல்லாது அதற்கு மாறாக இல்லை. உழவர் வயலில் விதைத்த விதையின் பயனையே அல்லாது வேறு பயனைப் பெறக் கூடுமோ?

2035. “சிறந்த தவமான இல்லறத்தை நடத்திப் பின், சுற்றத்தவர் விலகுமாறு துறக்கும துறவே துறவாகும். அதைச் செய்தால் உனக்குக் குற்றங்கள் வாரா. எனவே, இல்லறத்தை மறுத்துப் பேசாதே! இது என் கட்டளை!” என்று குச்சக முனிவர் சொன்னார்.

2036. குச்சக முனிவர் அத்தகைய பல சொற்களைச் சொன்னவுடன், அவற்றை மிருக கண்டையர் கேட்டு உணர்ந்து, “என் தந்தை முதலில் வேதம் முதலான நூல்கள் கூறிய கோட்பாடு” என்றார். “பாம்பை அணிந்த சிவபெருமானது கட்டளையும் ஆகும் என்றார். இனி நான் செய்யக் கூடியது யாது?” என்று நினைத்து வருந்தினார்.

2037. “தங்கள் தங்களின் அன்புள்ள தாய்தந்தையர் குறைவற்ற செல்வங்களை இழந்து கடலில் ஆழமாறு ஆணையிட்டாலும் விருப்பத்துடன் அதனைச் செய்வது மைந்தரின் கடமையாகும். இது புதியது அன்று. எனவே நானும் இச்செயலை மறுக்காமல் உடன்படுவேன்.”

114 □ கந்தபுராணம்

- 2038 தந்தைசொல் மறுப்பவர்கள் தாயுரை தடுப்போர்
அந்தமறு தேசிகர்தம் ஆணையை இகந்தோர்
வந்தனைசெய் வேதநெறி மாற்றினர்கள் மாறாச்
செந்தழல் வாயநிர யத்தினிடை சேர்வார்.
- 2039 ஆதலின் விலக்கல்முறை அன்றென வலித்துக்
கோதறி குணத்தின்மிகு குச்சகர்தம் அம்பொன்
பாதம திறைஞ்சிமுனி யேல்பணியில் நிற்பன்
ஓதுவ துனக்குள தெனக்கழறல் உற்றான்.
- 2040 தன்னுரைகொ ளாதமனை வாழ்க்கையது தன்னில்
வெந்நிரயம் வீழும்வகை யேவிழுமி தம்மா
அன்னரொடு மேவியமர் ஆடவர் தமக்குப்
பின்னுமொரு கூற்றுமுள தோபினியும் உண்டோ
- 2041 என்னுரையி னில்சிறிதும் எஞ்சலில வாகி
மன்னுமியல் பெற்றிடு மடந்தையுள ளேல்அக்
கன்னிதனை யான்வரைவல் காயெரிமுன் என்னாச்
சொன்னமொழி கேட்டுமகிழ் வுற்றுமுனி
சொல்லும்.

வேறு

- 2042 யானும் உய்ந்தனன் என்கிளை
யுய்ந்தன இனையதால் நினையின்றாள்
தானும் உய்ந்தனள் தவங்களும்
உய்ந்தன தண்ணளியது மற்றால்
வானும் உய்ந்தன மண்ணுல
குய்ந்தன வாசவ னெனவாமுங்
கோனும் உய்ந்தனன் என்னுரை
மறாமலுள் கொண்டனை அதனாலே.

2038. “தந்தையின் சொல்லை ஏற்காது மறுத்துச் சொல்பவர்கள், தாயின் சொல்லை மறுத்துப் பேசுபவர்கள், அழிவில்லாத ஆசிரியரின் ஆணையை மீறினவர், வழிபடத் தக்க வேதநெறியை மீறியவர் ஆகியவர் நீங்காத தீமை யுடைய நரகத்தினை அடைவர்.

2039. “எனவே என் தந்தையின் சொல்லை மீறுவது நீதியாகாது! என்று கவுச்சகர் தம் மனத்தில் எண்ணி, குற்றம் இல்லாத குச்சகரின் பொன் அடிகளை வணங்கி, “என் மீது சினம் கொள்ள வேண்டா. உம் கட்டளைப் படியே நடப்பேன்! உமக்கு நான் சொல்ல வேண்டியது ஒன்று உண்டு.” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

2040 “தன் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ளாத மனைவியுடன் கூடி வாழும் வாழ்க்கையை விடக் கொடிய நரகத்தில் விழுவது சிறந்ததாகும். அவருடன் கூடி வாழும் ஆடவர்க்கு வேறு ஒரு எமனும் இருக்கின்றானோ? வேறு ஒரு பிணியும் உண்டோ? ’ (அந்த மனைவியே எமன், அவளே நோய்.)

2041. “நான் சொல்லும் இலக்கணங்களில் சிறிதும் குறைவில்லாது அமைந்த பெண் இருப்பின் அவளை நான் தீயின் முன் மணந்து கொள்வேன்” என்று சொன்ன சொற்களைக் கேட்டுக் குச்சகர் மகிழ்ந்து சொல்லலானார்.

2042. “என் சொல்லை மறுக்காது ஏற்றுக் கொண்டாய்! மகனே! அதனால் நானும் உய்ந்தேன். என் உறவினரும் உய்ந்தனர். இதனால் நினைப்பெற்ற தாயும் உய்ந்தாள். தவ ஒழுக்கங்களும் உய்ந்தன. கருணையும் உய்ந்தது. தேவரும் உய்ந்தனர். மண் உலகத்தவரும் உய்ந்தனர். இந்திரன் என்ற பெயர் உடையவனும் உய்ந்தான்.

2043. வேண்டும் வேட்கையை உரைத்தியால்
 மைந்தநீ விளம்பிய இயல்பெல்லாம்
 பூண்டு குற்றமோர் சிறிதுமில்
 லாததோர் பூவையைப் புனியின்பாற்
 தேண்டி நின்வயிற் புணர்க்குவன்
 அங்கது செய்கலா தொழிவேனேல்
 மாண்டி றந்திடும் குறைமதிக்
 கதிரென மாய்களன் தவமென்றான்.
- 2044 இணைய பான்மையின் குச்சகன்
 குஞரே இயம்பலுந் திருமால் முன்
 புனையும் மெய்ப்பெயர் தரித்தசேய்
 ஆங்கவன் பொலங்கழல் தனைப்பூண்டோர்
 தனயன் உய்பொருட் டாலிது
 புகன்றனை தவத்தினில் தலையான
 முனிவ நீயுனக் கரியதாய்
 ஒருபொருள் முச்சகந் தனிலுண்டோ.
- 2045 ஆவ தேனும்யான் உரைப்பதுண்
 டத்தனை யற்றவர் அருளும்யாய்
 சாவ தாயினர் தன்னையர்
 இல்லவர் தங்கையர் இலரானோர்
 காவ லாடவர் தம்முடன்
 உதித்திடார் காசினி தனிலன்னோர்
 வீவ தாயினர் பெருங்கிளை
 இல்லவர் வியத்தகு திருவற்றோர்.

2043. “மைந்தனே! நீ விரும்பியதைக் கூறுவாயாக! நீ கூறும் இலக்கணம் முழுவதும் அமைந்து ஒரு சிறிதும் குற்றம் இல்லாத ஒரு பெண்ணை மண் உலகத்தில் தேடி உன்னிடம் சேர்ப்பேன். அதைச் செய்யாது தவறினால், நான் செய்த தவமானது தேய்கின்ற சந்திரனைப் போல அழிக!” என்று உரைத்தார்.

2044. இத்தகைய இயல்புடைய சொற்களைக் குச்சக முனிவர் சபதம் சொல்ல, திருமாலால் முன்னம் ‘மிருக கண்டியர்’ என்ற பெயர் சூட்டப்பட்ட கவுச்சகர் அவரது அடிகளைத் தலைமீது கொண்டு, “தவத்தில் தலைமை சான்ற முனிவரே! நீர் ஒரு மகன் உய்யும் பொருட்டாக இந்தச் சபதத்தைக் கூறினீர். உமக்கு அரிய பொருள் மூவுலகங்களிலும் உண்டோ? இல்லை.

2045. அங்ஙனமாயினும், நான் சொல்லக் கூடியது ஒன்று உண்டு. தந்தையை இழந்தவர், பெற்ற தாய் இறக்கப்பெற்றவர், தங்கையர் இல்லாதவர், தம்மைக் காக்க வல்ல ஆடவருடன் பிறவாதவர், இவ்வுலகத்தில் தமக்கை முதலானவர் இறக்கப் பெற்றவர், மிக்க சுற்றம் இல்லாதவர், பெருமை மிக்க செல்வம் அற்றவர்,

2046 குடிப்பி றந்திலர் பிணியுறும்

இருமுது குரவர்பால் குறுகுற்றோர் .
கடுத்த யங்கிய மிடற்றிறை
யாதியாங் கடவுளர் பெயர்கொள்ளா
தடுத்த மாக்கடம் பெயர்பெறு
பீடிலர் அலகைதன் நாமத்தோர்
படித்த லந்தனில் புன்னெறிச்
சமயமாம் படுகுழிப் பட்டுள்ளோர்.

2047 பிணியர் மூங்கையர் பங்கினர்

வெதிரினர் பிறர்மனை தனிற்செல்வோர்
கணிகை மாதரின் விழிப்பவர்
பன்முறை காளையர் தமைநோக்கி,
நணிய காதலான் முன்கடை
நிற்பவர் நலம்பெறப் புனைகின்றோர்,
தணிவில் உண்டியர் துயில்மிகும்
இயல்பினர் தன்னினும் மூப்புற்றோர்.

2048 ஒருமை தங்கிய கோத்திர

மரபினர் உயர்ந்தவர் குறளானோர்
பருமை தங்கிய யாக்கையர்
மெல்லுருப் படைத்தவர் பயனில்லாக்
கருமை தங்கிய வடிவினர்
பொன்னெனக் கவின்றெழு காயத்தோர்
இருமை தங்கிய பசப்பினர்
விளர்ப்பினர் எருவையின் உருமிக்கோர்.

2046. “உயர்ந்த குலத்தில்பிறவாதவர், நோயுற்ற தாய் தந்தையர்க்குப் பிறந்தவர், நஞ்சு பொருந்திய கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான் முதலான தேவரின் பெயரைப் பெறாமல் தம்மினும் கீழான விலங்குகளின் பெயரைப் பெற்றவர், பேய்களின் பெயர்களை உடையவர், நிலவுலகத்தில் அற்பமான வழியுடைய தீய மதங்களான படுகுழியில் விழுந்தவர்,

2047. நோய் உடையவர், ஊமையர், முடவர், செவிடர், பிற மனைவியை நாடிச் செல்பவர், பரத்தைப் பெண்களைப் போல் பார்ப்பவர், பலமுறை ஆடவரைப் பார்த்துக் கொண்டு பொருந்திய காம வேட்கையினால் ஸௌ வாசலில் நிற்பவர், சிறப்புப்பொருந்தத் தம்மை அலங்காரம் செய்து கொள்பவர், குறைவில்லாத உணவை உண்பவர், அதிகமாக உறங்குபவர், கணவனை விட வயதில் முதியவர்.

2048. ஒரே தன்மையான கோத்திரத்திலும் குலத்திலும் பிறந்தவர், அளவை விட உயர்ந்தவர், குறுகிய வடிவம் உடையவர், பெருத்த உடலை உடையவர், ஒல்லியான உடலை உடையவர், பயன் இல்லாத கருமை நிறம் உடையவர், பொன் போல் அழகுடன் விளங்கும் உடலை உடையவர், அதிகமாகப் பொருந்திய பசுமை நிறம் உடையவர், வெண்மையான நிறம் உடையவர், இரத்தத்தை விடச் சிவந்த நிறம் உடையவர்,

2049 நாணி லாதவர் ஆடவர்
 புணர்ச்சியில் நணியவர் நகைக்கின்றோர்
 ஏணி லாதவர் பெருமிடல்
 சான்றவர் இருமுது குரவோர்தம்
 ஆணை நீங்கினர் சினத்தினர்
 இகலினர் அடுதிறம் முயல்கின்றோர்
 காண வேண்டினர் நடமுத
 லாயின காமனாற் கவல்கின்றோர்,

2050 ஈசன் அன்பிலர் பெருந்தகை
 முனிவரை இகழ்பவர் உயிர்மீது
 நேச மென்பன இல்லவர்
 தங்குல நெறிதனில் நில்லாதோர்
 மாசு தங்கிய குணத்தினர்
 நிறையிலார் மனமெனும் காப்பில்லோர்
 தேசி கன்றனை மனிதனென்
 றுன்னினர் தேவரைச் சிலையென்றோர்,

2051 பத்தின் மேற்படும் ஆண்டினர்
 பூத்திடு பருவம்வந் தணுகுற்றோர்
 ஓத்த பண்பிலர் அச்சமில்
 மனத்தினர் உருமென வுரை செய்வோர்
 அத்தன் அன்னையிந் தருளுமுன்
 ஒருவர்பால் ஆர்வமுற் றவர்கேர
 வைத்த சிந்தையர் பெருமிதம்
 உற்றுளோர் மடமொடு பயிர்ப்பில்லோர்.

2049. நாணம் இல்லாதவர், ஆடவரை மறைவில் கூடுவதில் முயன்றவர், அதிகமாகச் சிரிப்பவர், வன்மை இல்லாதவர், மிக்க வன்மை உடையவர், தாய் தந்தையரின் ஆணையை மீறியவர், சினம் உடையவர், பகையுடையவர், மற்றவரைக் கொல்லுமாறு முயல்பவர், நாடகம் முதலிய வற்றைப் பார்க்க விரும்புபவர், மன்மதனால் வருந்துபவர்.

2050. சிவ பக்தி இல்லாதவர், பெருந்தகுதியுடைய முனிவரை இகழ்பவர், உயிர்களிடத்தில் அன்பு இல்லாதவர், தம் குல ஒழுக்கத்தில் நிலைக்காதவர், குற்றமுடைய குணத்தை உடையவர், நிறை இல்லாதவர், மன அடக்கம் என்ற காவல் இல்லாதவர், குருவைச் சாதாரண மனிதன் என்று எண்ணியவர், கடவுள் படிமத்தைக் கல் என்று இகழ்பவர்,

2051. பத்தின் மேலான வயதுடையவர், இருதுவாரும் காலம் நெருங்கப் பெற்றவர், கணவனுக்கு ஏற்ற பண்பில்லாதவர், அஞ்சுவதற்கு அஞ்சாத மனம் உடையவர், இடி இடித்தாற்போல அதிரப் பேசுபவர், தந்தை தாயர் மணம் செய்து கொடுப்பதற்கு முன்னமே பிற ஆணிடத்து அன்பு வைத்து அவளைச் சேர மணம் கொண்டவர், செருக்கு உடையவர், மடமை, பயிர்ப்பு என்ற குணங்கள் இல்லாதவர்.

2052 பிறப்பின் எல்லையில் விழியிலார்
 தோற்றிய பின்றையே இழக்கின்றோர்
 மறுப்ப யின்றிடும் கண்ணினர்
 படலிகை வயங்கிய நோக்கத்தார்
 குறிப்பின் மெல்லென வெஃகியே
 விழித்திடுங் குருடர்சாய் நயனத்தோர்
 சிறப்பில் பூஞ்சையின் நாட்டத்தர்
 கணத்தினில் திரிதரு செங்கண்ணோர்.

2053 தூறு சென்னியர் நரைமுதிர்
 கூந்தலர் துகளுறும் ஐம்பாலார்
 வீறு கோதையர் சின்னமார்
 குழலினர் விரிதரும் அளகத்தோர்
 ஈறில் செம்மயிர்ப் பங்கியர்
 நிலனிடெஇறக்கிய கேசத்தோர்
 ஊறு சேர்தரும் ஓதியர்
 விலங்கென உரமிகு குரலுள்ளோர்.

2054 சிறுகு கண்ணினர் மிகநெடுந்
 துண்டத்தர் சேர்ந்திடு புருவத்தோர்
 குறிய காதினர் உயர்தரும்
 எயிற்றினர் கோணுறு கண்டத்தோர்
 மறுவி ராவிய முகத்தினர்
 சுணங்குறா மணிமுலை மார்பத்தோர்
 வெறிய தாகிய நுகப்பிலர்
 சிலையென வியன்மிகு வயினுள்ளோர்.

2052. பிறப்பின் போதே பார்வையற்றவர், பிறந்த பின் கண் இழந்தவர், ஓர் அடையாளம் கொண்ட கண் உடையவர், படலம் உடைய கண் உடையவர், குறிப்புடன் மெல்ல விரும்பிப் பார்க்கும் குருட்டு விழியினர், ஓரப் பார்வையுடையவர், சிறப்பில்லாத பூனையின் கண் போன்ற கண்ணையுடையவர், பேய்களின் கண் போல் சுழலும் சிவந்த கண் உடையவர்,

2053. அடர்ந்த மயிரை உடையவர், நரை மிக்க கூந்தல் உடையவர், அழுக்குடைய கூந்தல் உடையவர், பிளவுபட்ட மயிர்களை உடையவர், விரிந்த கூந்தலை உடையவர், முடிவில்லாத செம்மயிர் உடைய கூந்தலை உடையவர், நிலத்தில் தாழவிழுந்த கூந்தலை உடையவர், ஊறுபாடு, பொருந்திய கூந்தலை உடையவர், விலங்குகளின் மயிர் போல வன்மை வாய்ந்த கூந்தல் உடையவர்.

2054. சிறிய கண்ணையுடையவர், மிக நீண்ட முக்கினை உடையவர், ஒன்றுடன் ஒன்று கூடிய புருவங்களை உடையவர், சிறிய காதை உடையவர், உயர்ந்த பற்களை உடையவர், கோணலான கழுத்தை உடையவர், அடையாளம் பொருந்திய முகத்தை உடையவர், தேமல் படராத அழகிய கொங்கைகளை உடையவர், சிறிய இடை இல்லாதவர், கல்லைப் போல் உரம் மிக்க வயிற்றை உடையவர்.

- 2055 காய நூல்முறை உரைத்திடும்
 இயல்பிலாக் கடிதட நிதம்பத்தோர்
 வாயும் அங்கையும் நகமுமுள்
 ளடிகளும் வனப்புறு சிவப்பில்லோர்
 மேய சின்மயிர் பரந்திடு
 பதத்தினர் மென்சிறை எகினம்போல்
 தூய நன்னடை இல்லவர்
 அங்குலி தொல்புவி தோயாதோர்.
- 2056 இனைய தன்மைய ராகிய
 மாதர்கள் ஏனையர் இவர்யாவரும்
 புனையு மங்கல மாகிய
 கடிவினை புரிதர வரையாதோர்
 அனைய ரேயெனின் வேண்டலன்
 முழுவதும் அவரியல் அணுகாத
 வனிதை யுண்டெனின் வேண்டுவன்
 தேர்ந்தனை மரபினில் தருகென்றான்.
- 2057 காட்டில் நின்றிடு குற்றியின்
 நோற்புறு கவுச்சிகன் இவைகூறக்
 கேட்டு மூரலும் உவகையும்
 கிடைத்தனன் கேடில்சீர் உலகுள்ள
 நாட்ட கந்தனில் நாடிநல்
 லியல்புள நங்கையை நிற்பாலிற்
 கூட்டு கின்றனன் மானுதல்
 ஒழிகெனக் குச்சகன் உரை செய்தான்.

2055. “சாமுத்திரிகா நூல்படி கூறப்பட்ட இலக்கணம் அமையாத அல்குலை உடையவர், வாய், உள்ளங்கை, நகங்கள், உள்ளங்கால்கள் என்ற இவற்றில் அழகுடைய செந்நிறம் இல்லாதவர், சிறிய மயிர்கள் பொருந்திய பரந்த கால்களை உடையவர், மெல்லிய இறகையுடைய அன்னப் பறவை போன்ற தூய நல்ல நடை இல்லாதவர், விரல்கள் நிலத்தில் படாமல் நடப்பவர்.

2056. “இத்தகைய இயல்பு கொண்ட பெண்களும் மற்றவரும் ஆகிய இவர்கள் எல்லாரும் அணிந்து கொள்ளும் மாங்கலியத்தை உடைய மணம் செய்து கொள்வதற்குத் தகுதியற்றவர். அத்தகையவரே ஆனால் நான் மணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன். அத்தகையரின் இயல்புகள் அல்லாத பெண் உண்டானால் மணம் செய்து கொள்ள உடன் படுவேன். ஆராய்ந்து முறைப்படி மணம் செய்து தருக” என்று கவுச்சகர் சொன்னார்.

2057. காட்டில் நிற்கின்ற மரக்குற்றியைப் போல அசைவில்லாது நின்று தவம் செய்த கவுச்சகர் இவ்வாறு சொல்ல, அவற்றைக் குச்சக முனிவர் கேட்டுப் புன்னகையும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டு, “கேடு இல்லாத சிறப்பையுடைய இந்த விலகத்தில் உள்ள நாடுகள் எங்கும் தேடி நல்ல குணங்கள் அமைந்த பெண்ணை உன்னிடத்தில் சேர்ப்பேன். வெட்கம் கொள்வதைக் கை விடுக!” என்று உரைத்தார்.

- 2058 உரைத்த குச்சகன் மைந்தனை
 நிறுவியே ஒல்லைசென் றகிலத்தில்
 திருத்த கும்சுடர் மலிதரும்
 செம்பொனிற் செய்ததோர் அணிநாப்பண்
 அருத்தி சேர்தரக் குயிற்றிட
 வேண்டியோர் அருமணி தனைக்கொள்வான்
 கருத்தி லுன்னுபு தெரிபவன்
 போல்ஒரு கன்னியைத் தேர்கின்றான்.

வேறு

- 2059 அன்னவன் தன்னோர் முனிவரர் சிலர்வந்
 தனுகலும் அவரொடும் வினாவிச்
 சென்னிதன் தேயத் தநாமயம் என்னுஞ்
 செயிரிலா வனத்துசத் தியன்பால்
 கன்னிகை யிருத்தல் உணர்ந்துமற் றவட்பாற்
 கதுமெனச் சேறலுங் காணூஉத்
 தன்னடி வணங்க வெதிருறத் தொழுது
 தழுவியே அவனொடுஞ் சார.
- 2060 மாசற வியன்ற உறையுளிற் கொடுபோய்
 வரன்முறை வழாமலே அமைத்த
 ஆசனத் திருத்திக் கன்னிகை யொடுதன்
 பன்னியை யாயிடை அழைத்துத்
 தேசிக னுற்றான் பணிமின்றீர் என்னாச்
 சென்னியால் இறைஞ்சுவித் தூரிய
 பூசனை புரிந்து நகையொடு முகமன்
 புகன்றள வளாயினன் புனிதன்.

2058. இவ்வாறு சொன்ன குச்சகர், மகனை அங்கு இருக்கச் செய்து, விரைந்து சென்று, சிறந்த ஒளியுடைய செம் பொன்னால் ஆன ஓர் அணியின் நடுவில் விருப்பம் உண்டாகப் பதிக்க எண்ணி அரிய ஓர் மணியினை வாங்கி, உள்ளத்தில் நினைத்துத் தேடுபவரைப் போலப் பூவுலகத்தில் தன் மைந்தனுக்கு ஒரு கன்னியைத் தேடத் தொடங்கினார்.

2059. அந்தக் குச்சக முனிவர், தன் முன்னிலையில் சில முனிவர் வந்து நெருங்கவும், அவர்களுடன் பேசி, சோழ நாட்டில் 'அனாமயம்' என்று சொல்லப்படுகின்ற குற்றம் இல்லாத தவ வனத்தில் இருக்கின்ற உசத்திய முனிவர் இடத்தில் ஒரு பெண் இருப்பதை அறிந்தார். அறிந்து அவரிடத்தில் விரைந்து செல்ல, அந்த உசத்திய முனிவர் கண்டு, தம் அடிகளை வணங்கத் தாமும் (குச்சகரும்) எதிர் வணக்கம் செய்து, தழுவிக் கொண்டார்.

2060. (உசத்திய முனிவர்) குற்றம் இல்லாது விளங்குகின்ற ஆசனத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போய் விதிமுறைப்படி வழுவாமல், இயற்றப்பட்ட இருக்கையில் அமரும்படி செய்தார்; தம் மகளையும் மனைவியையும் அங்கு வருமாறு செய்து, "எம் ஆசிரியர் வந்தார். அவரை நீங்கள் வணங்குங்கள்" என்று சொல்லி, தலையால் அவர்கள் வணங்குமாறு செய்தார். செய்ய வேண்டிய வழிபாடுகளையும் செய்தார். குறுநகையுடன் உபசார மொழிகளைக் கூறினார். கலந்து பேசிய வண்ணம் இருந்தார்.

- 2061 அறுசுவை கெழுவும் நறியசிற் றுண்டி
 அமுதினில் தூயன அருத்திக்
 குறைவறும் அடிகட் கென்னிடை வேண்டும்
 கொள்கைய தென்னெனக் கூற
 மறுவறு தவத்துக் குச்சக முனிவன்
 மகிழ்ந்துநீ மாதவம் புரிந்து
 பெறுமகள் தன்னை யெனதொரு மகற்குப்
 பேசுவான் பெயர்ந்தனன் என்றான்.
- 2062 இனையசொல் வினவி முனிவரன் மகிழா
 என்மகள் விருத்தையை இயல்சேர்
 உனதுமைந் தற்கு நல்கமுன் செய்த
 உயர்தவம் என்கொலென் றுரைத்து
 மனமுற நகையும் உவகையுங் கிளர
 மணவினை இசைந்துமா தவத்துப்
 புனிதனை அங்கண் சிலபகல் இருத்திப்
 போற்றிசெய் தொழுகுறும் பொழுதின.

வேறு

- 2063 பங்கமில் உசத்தியன் பன்னி ஆகிய
 மங்கலை விடுத்திட மகள்வி ருத்தைதான்
 அங்குள இருளையர் ஆயந் தன்னுடன்
 செங்கயல் பாய்புனல் திளைப்பப் போயினாள்.
- 2064 காடுற வந்திடு கலுழி மாண்புனல்
 ஆடினன் மகிழ்சிறந்து அணங்க னாரொடு
 மாடுறு பொதும்பர்போய் மலர்கொய் தன்னலை
 குடினன் இருந்தனள் தொடலை ஆற்றியே

2061. ஆறுசுவைகள் பொருந்திய நல்ல சிற்றுண்டியை அமிர்தத்தை விடத் தூய்மையானவாக உண்ணச் செய்தார். “ஒன்றும் குறைவில்லாத பெரியவரான உங்கட்கு என்னிடத்தில் பெற வேண்டிய பொருள் யாது?” என்று வினவினார்; குற்றம் இல்லாத தவ முனிவரான குச்சக முனிவர் மகிழ்ந்து, “நீவிர் பெருந்தவம் செய்து பெற்ற மகளை என் ஒரே மகனுக்கு மணம் பேசுமாறு வந்தேன்!” என்று சொன்னார்.

2062. உசத்திய முனிவர் குச்சக முனிவரின் சொல்லைக் கேட்டு, மகிழ்ந்து, “என் மகளான ‘விருத்தை’ என்பவளைத் தகுதியுடைய தங்கள் மகனுக்கு மணம் செய்து தரும்படி நான் முன்னம் செய்த தவம் யாதோ?” என்று சொல்லி, மனத்துக்குப் பொருந்தும்படி சிரிப்பும் மகிழ்ச்சியும் மிக மணத்துக்குச் சம்மதித்து, சிறந்த தவ முனிவரான குச்சகரைச் சில நாள் அங்கு இருக்கும்படி செய்து வழிபாடு செய்து வந்தார். அக்காலத்தில்,

2063. குற்றம் இல்லாத உசத்திய முனிவரின் மனைவி யான ‘மங்கலை’ என்பவள் அனுப்ப, மகளான ‘விருத்தை’ என்பவள், அங்குள்ள தோழியர் கூட்டத்துடன், செம்மையான கயல் மீன்கள் உள்ள நீரில் ஆடுவதற்காகச் சென்றாள்.

2064. காட்டில் பொருந்தி வரும் காட்டாற்றின் சிறந்த நீரிலே முழுகி மகிழ்ச்சி மிக்குத் தெய்வப் பெண்கள் போன்ற தோழியருடன் பக்கத்தில் இருந்த சோலைக்குள் போய், மலர்களைப் பறித்து, அவற்றை அணிந்து கொண்டு விளையாடினாள்.

- 2065 பாசிழை மங்கையர் பண்ணை யோடெழீஇ
ஆசறு பொதும்பினும் அணங்கை அன்னவள்
மாசறு தாரகை மரபிற் சூழ்தருந்
தேசறு மதியெனத் திரும்பும் வேலையே.
- 2066 உருகெழு கணையொலி உருமுக் கான்றிடும்
கருமுகில் இஃதெனக் கனன்று காய்கனல்
சொரிதரும் விழியது சூர்த்த மெய்யது
பெருமத நதியொடு பெயரு கின்றதே.
- 2067 தாமுறு கரத்தது தடத்தின் சால்பெனக்
காமுறும் எயிற்றது கறைகொள் காலதால்
ஏழுயர் குறும்பொறை இபமொன்று ஏற்றெதிர்
பாழிய வரைதுகள் படுத்துச் சென்றதே .
- 2068 காண்டலும் வெருவினர் கவன்றவ் வாறுசெல்
ஆண்தகை யோர்களும் அகன்று சிந்தினார்
நீண்டிடு கடலிடை நிமிர்ந்த வெவ்விடம்
ஈண்டலும் இரிந்தபுத் தேளிர் என்னவே.
- 2069 கன்னிகை விருத்தையாள் கண்டு துன்புறா
அன்னமென் னடையினர் அகன்று சிந்தலும்
என்னினி இழைப்பதென் றிரங்கி ஏங்கியே
உன்னருங் கடுப்பினில் உளுற்றி யோடலும்.
- 2070 கீழ்ந்தறை போகிய கிளைஞ ராமெனத்
ஆழ்ந்திடு பசும்புதல் செறியத் தான்மறைந்
தாழ்ந்திடு கூவலொன் றணுக அன்னதில்
வீழ்ந்தனள் அழுந்தினள் விளிவுற் றாளரோ.

2065. தெய்வப் பெண்ணைப் போன்ற அந்த விருத்தை, பசிய பொன் அணிந்த பெண்களுடன் கூட்டத் துடன் எழுந்து, குற்றம் இல்லாத விண்மீன்கள் கூட்டப் குழப்பெற்ற சந்திரனைப்போல் குற்றம் இல்லாத சோலைய் னின்று திரும்பினாள். திரும்பும்போது,

2066. 'அச்சம் பொருந்திய அதிர் ஒலியுடைய இடியைத் தோற்றுவிக்கின்ற கருமேகம் 'இது' என்று சொல்லும்படி சினந்து சுடுகின்ற தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் கண்களை உடையதும், அஞ்சத்தக்க வடிவுடையதும் பெரிய மதநீர் வெள்ளம் பாய வருவதும்,

2067. தொங்கும் துதிக்கையுடையதும், மலையின் தன்மைபோலக் கொம்புகளை உடையதும், உரல் போன்ற கால்களை உடையதும் ஆன ஏழு முழம் உயரம் கொண்ட ஒரு காட்டு யானை முற்பட்ட பெரிய மலைகளையெல்லாம் தூளாக்கிக் கொண்டு வந்தது.

2068. அந்த யானையைக் கண்டவுடனே, அஞ்சி, உள்ளக் கவலை கொண்டு, அந்த வழியாகச் சென்ற ஆடவரும் நீண்ட பாற்கடலில் எழுந்த கொடிய நஞ்சு நெருங்கியதும், அஞ்சி ஓடிய தேவர்களைப் போல அஞ்சி ஓடினார்கள்.

2069. விருத்தை என்ற கன்னி அந்த யானையைப் பார்த்துத் துன்பம் கொண்டு, அன்ன நடையைப் போன்ற நடையுடைய பெண்கள் அஞ்சி ஓடவும், 'இனி நான் செய்யத்தக்கது யாது?' என்று இரங்கி ஏங்கி நினைப்பதற் கரிய வேகத்துடன் முயன்று (ஓடினாள்.) ஓடவும்,

2070. கீழ்மைப்பட்டு ஏழையான சுற்றத்தவரைப் போலத் தாழ்ந்த பசும்புல் நெருங்க மறைந்து ஆழமாக உள்ள ஒரு கிணறு எதிர்ப்பட அதில் விழுந்து முழுகி இறந்து விட்டாள்.

132 □ கந்தபுராணம்

- 2071 முடங்குளை அலங்குறு முதிய பூநுதல்
மடங்கலின் ஏறெதிர் வரினும் மாறுகொள்
கடங்கலுழ் மால்கரி கல்லென் ஆர்ப்பொடு
நடந்தது மலையமா னொடு சாரவே.
- 2072 இரிந்திடு மாதரார் யாண்டும் ஆகியே
விரிந்திடு வோர்குழீஇ வியர்க்கு மேனியர்
சரிந்திடு கூந்தலர் தளரும் நெஞ்சினர்
பிரிந்திடும் உவகையர் பெயர்ந்து நாடினார்.
- 2073 தண்டம தெங்கணும் தானம் சிந்திடக்
கொண்டலின் எய்திய கோட்டு மாதிரங்
கண்டிலர் கன்னிகை தனையுங் காண்கிலர்
உண்டிலை யெனவுயிர் உயிர்ப்பு நீங்கினார்.
- 2074 மண்ணிடை யாறென வழிக்கொண் டேகவே
கண்ணினை புனலுகக் கலுழ்ந்து சோர்வுறாத்
துண்ணென உணர்வுறத் துளங்கிச் சூழ்கனல்
புண்ணுறு வோரெனப் புலம்பல் மேயினார்.

வேறு

- 2075 பெண்ணுக் கணிகலமே பேரழகுக் கோருருவே
கண்ணுக்கு அணியே கமலத்துச் செந்திருவே
மண்ணிற் புனல்படிந்தாய் வானதியும் ஆடுவதற்
கெண்ணித் துணிந்தோ எமைவிட்டுப் போயினையே.
2076. வன்னப் புனலாட்டி வல்லே புறங்காத்தென்
மின்னைத் தருதி ரெனவே விடைகொடுத்த
அன்னைக்கென் சொல்வேம் அடுகளிற்றின் முன்னாக
உன்னைத் தனிவிட் டுயிர்கொண்டு போந்தனமே.

2071. வளைந்த பிடரி மயிரையுடைய பொலியுடைய நெற்றியுடைய ஆண் சிங்கம் முன்னர் வந்தாலும் எதிர்க்க வல்ல மதநீர் ஒழுகும் அந்த யானை, 'கல்' என்ற குறிப் பொலியுடன் சேரநாட்டை அடையும்படி சென்றது.

2072. அந்த யானையைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிய தோழியர் எல்லாவிடங்களிலும் சிதறியவராய்ப் பின் ஒன்றாகக் கூடி வியர்க்கும் மேனியுடையவராயும் அவிழ்ந்த கூந்தலை உடையவராயும், வருந்தும் மனத்தை உடையவராயும் மகிழ்ச்சி அற்றவராயும் திரிந்து விருத்தையைத் தேடினர்.

2073. வழி முழுதும் மதநீர் ஒழுக மேகத்தைப் போல் வந்த கொம்பையுடைய யானையைக் காணாதவராய் விருத்தையையும் காணாதவராய் உயிரானது உண்டோ இல்லையோ எனக் கண்டவர் ஐயம் கொள்ள உயிர்ப்பு நீங்கினர்.

2074. நிலத்தில் ஆறுபோல் பாய்ந்து செல்லும்படி இரண்டு கண்களும் நீர் பொழிய அழுது அறிவு நீங்கி, விரைவில் மீண்டும் அறிவு தோன்ற, வளைந்து எரியும் தீ புண்ணிலே பட்டவர்போல் வருந்தலாயினர்.

2075. "பெண்களுக்கு அணியே! சிறந்த அழகுக்கு ஒரு வடிவே! கண்களுக்கு அழகே! தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமியே! பூவுலகத்தில் உள்ள கான் யாற்றில் முழுகினாய். வான் உலகத்தில் உள்ள கங்கை யாற்றிலும் முழுகுவதற்குத் துணிவு கொண்டோ எங்களை விட்டுப் போனாய்!

2076. "அழகிய நீரில் ஆடச்செய்து, புறத்தே காவல் செய்து என் மகளை விரைந்து அழைத்து வாருங்கள் என்று அனுமதி தந்து அனுப்பிய தாயான மங்கலைக்கு நாங்கள் என்ன பதிலைச் சொல்வோம்? கொலைத் தொழில் கொண்ட யானையின் முன் உன்னைத் தனியே விட்டு எங்கள் உயிரைக் காத்துக் கொள்ளச் சென்ற நாங்கள்,

2077. ஐயர் உசத்தியரும் அன்னையெனும் மங்கலையும்
வையம் பரவுகின்ற மாதுலராம் குச்சகருங்
கையறவில் முழக்கக் கரந்தாய் இனியொருகால்
செய்ய முகமுந் திருநகையுங் காட்டாயோ.

2078. என்னப் பலவும் புலம்பி இரங்குற்றே
உன்னற் கருஞ்சீர் உசத்தியென்றான் நற்றவத்தின்
மன்னுற்ற தெய்வ வனத்தின் மனைவாழ்க்கைப்
பன்னிக்கு இவையுரைத்துப் பாவைநல்லார்
ஆவலித்தார்.

2079. கேட்டிடலும் அன்னை வயிறதுக்கிக் கேழ்கிளர்தி
ஊட்டரக்கே யென்ன உருகி மனமறுகி
வாட்டடங்கண் நீர்குதிப்ப வாய்வெரீஇத்
தன்கணவன்
தாட்டுணையில் வீழ்ந்து புகுந்தபடி சாற்றினளால்.

2080. ஒன்றுபுரி காட்சி முனிவன் உவைகேட்டுக்
கன்று பிரிதாயின் கவன் றரற்றிக் கன்னியொடு
சென்றுபிரிவு ற்றோரை நோக்கிச் சினக்களிறு
கொன்றதுவோ அஞ்சாது கூறுமெனச் செப்புதலும்.

2081 தூயபுன லாடித் துறைபுகுந்து சூழ்பொதும்பில்
ஆயமுடன் ஆடி அகன்றிங்கு வந்திடலுங்
காயுமழல் வெங்கட் கடகளிறு வந்ததுகண்
டோயுமுணர் வெய்தி எல்லோமும் ஒடினமால்.

2077. “உன் தந்தையான உசத்திய முனிவரும் தாயான மங்கலையும், பூவுலகத்தவரால் புகழப்படும் மாமனாரான குச்சக முனிவரும் துன்பக்கடலில் மூழ்க ஒளித்தாய். இனி ஒருமுறை உன் அழகிய முகத்தையும் சிறந்த குறுநகையையும் எங்கட்குக் காட்டமாட்டாயோ?”

2078. என்று இவ்வாறு சித்திரப்பாவை போன்ற தோழியர், பலவற்றையும் சொல்லிப் புலம்பி இரங்கி நினைத்தற்கரிய சிறப்பையுடைய உசத்திய முனிவர் நல்ல தவத்தில் நிலைத்திருக்கும் தெய்வத்தன்மை கொண்ட ‘அனாமயம்’ என்ற வனத்திலே வந்து அம்முனிவரின் மனை வாழ்க்கைக்கு உரிய மங்கலை என்பவளுக்கு நடந்த இந்திகழ்ச்சிகளையெல்லாம் சொல்லி வருந்தினர்.

2079. தாயான மங்கலை தோழியர் கூறியதைக் கேட்டவுடன் வயிற்றில் அடித்து, நிறம் விளங்கும் தீயில் இட்ட மெழுகைப்போல் கரைந்து, மனம் கலங்கி, வாள் போன்ற விழிகளினின்று நீர் வழிய, வாய் குழறி, தன் கணவரின் அடிகளில் விழுந்து நிகழ்ந்த செயலைச் சொன்னாள்.

2080. ஒருவழிப்பட்ட அறிவையுடைய உசத்திய முனிவர், தம் மனைவி மங்கலை சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு, கன்றைப் பிரிந்த தாயைப்போல் கவன்று புலம்பித் தம் மகளுடன் சென்று பிரிந்து வந்த தோழியரைப் பார்த்து, “சினம் கொண்ட அந்த யானை எம் மகளைக் கொன்ற துண்டா? அஞ்சாது சொல்லுங்கள்!” என்று வினவவும்,

2081. “தூயநீரிலே முழுகிக் கரையில் ஏறிச் சுற்றி யுள்ள பூஞ்சோலையுள் ஆயத்தாருடன் விளையாடி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி இங்கு வரும்போது கடும் தீப் பொறிகளை வெளிப்படுத்தும் கொடிய விழிகளையுடைய மத யானை வருவதைப் பார்த்துத் தளர்ந்த அறிவை அடைந்து நாங்கள் எல்லோரும் ஒடிவிட்டோம்.

136 □ கந்தபுராணம்

- 2082 ஓடி யுலையா ஒருவர் நெறியொருவர்
கூடல் இலதா அணியின் குழாம்சிந்திச்
சாடு மதகரியில் தப்பி விருத்தைதனைத்
தேடியங்ஙன் காணாது சென்றனம்யாம்

என்றிடலும்

2083. சென்றாங்கவ் வெல்லைதனில் தேடித் தியங்குறு
நின்றான் மகள்தன் நிறங்கிளரும் பொற்கலனோர்
ஒன்றாக வெவ்வே றொருநெறியில் சிந்திடக்கண்டு
என்றாய் படர்ந்தநெறி ஈதுகொலென்

தேமுற்றான்.

2084. பூண்போ கியநெறியே தொட்டுப் புதல்விதனைக்
காண்போம் எனவே கனங்குழையா.ரோடேகி
மாண்போய கூவ லொன்று வந்தணுக ஆங்கதனில்
சேண்போய தன்மகளைக் கண்டு தெருமந்தான்.

வேறு

- 2085 கூவலுறு வதுநோக்கி நெடிதுயிர்த்து
விழிவழிநீர் குதிப்பக் குப்புற்
றாவலியா மகளையெடுத் தகன்கரையின்
பாற்படுத்தி அழுங்கலோடும்
பாவையர்கள் தழீஇக்கொண்டு புலம்பினரால்
அது கேட்டுப் பயந்த நற்றாய்
காவினுறு கோகிலம்போல் நெடிதரற்றிப்
பெருந்துயரக் கடலுள் பட்டாள்.

- 2086 தன்பால்வந் தவதரித்த நங்கைதனைக்
கைவிட்டுத் தரியா ளாகி
அன்பாலே உயிர்பதைப்ப வயிறதுக்கி
ஆகுலியா அரற்றி யேங்கி
மின்பாலோர் மின்படிந்த தன்மையென
அவளாக மிசையே வீழ்ந்து
தென்பாலிற் புகுந்தனையோ ஓமகளே
யெனப்புலம்பித் தேம்ப லுற்றாள்.

2082. “ஓடி அலைந்து ஒருவர் சென்ற வழியிலே மற்றவர் செல்லாது அணிகள் எல்லாம் கீழே சிந்தக் கொல்லும் மதயானையினின்று தப்பியபின், உம் மகள் விருத்தையைத் தேடி, காணப் பெறாது நாங்கள் திரும்பி வந்தோம்” என்று; தோழியர் சொல்ல,

2083. உசத்திப முனிவர் அங்கே சென்று சுற்றுப் புறங்களில் எல்லாம் தேடிக் காணாததால் திகைத்து நின்று தம் மகளின் நிறம் விளங்கும் அணிகலன்கள் ஒவ்வொன்றாக வெவ்வேறாய் ஒரு வழியில் சிதறிக் கிடக்கப் பார்த்து, ‘என் அம்மை போன வழி இதுவோ?’ என்று நினைத்து வருத்தம் அடைந்தார்.

2084. ‘அணிகலன்கள் சிதறியுள்ள வழியே போய், மகளைக் காண்போம்’ என்று எண்ணி, கனமான காதணியுடைய தோழியருடனே போய், சிறப்பிழந்த ஒரு கிணறு எதிர்ப்பட, அந்தக் கிணற்றினுள் விண்உலகம் புருந்துவிட்ட தன் மகளைப் பார்த்து உள்ளம் வருந்தினார்.

2085. தம் மகள் கிணற்றுக்குள் இறந்து கிடந்ததைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டு, கண்களினு நீரானது ஒழுக, அந்தக் கிணற்றில் குதித்து, துன்பப்பட்டு இறந்த மகளைத் தூக்கி அகன்ற கிணற்றின் கரையில் கிடத்தி வருந்தவும், தோழியர் அந்தப் பிணத்தைத் தழுவிக்கொண்டு அழுதார்கள். பெற்ற தாயான மங்கலை அந்த அழுகை ஒலியைக் கேட்டுச் சோலையில் குயில் கூவுவது போலப் புலம்பிப் பெருந்துன்பமான கடலுள் ஆழ்ந்தாள்.

2086. தாய் மங்கலை தன்னிடம் தோன்றிய மகள் இறந்ததால் ஆற்றாதவளாகி, அவள்மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் உயிர் பதைக்க, வயிற்றில் அடித்துக் கவலைப் பட்டுக் கதறி ஏங்கி மின்னல் மீது||வேறொரு மின்னல் வீழ்ந்தது போல் அவளது நெஞ்சின்மீது||விழுந்து “ஓ! என் மகளே தெற்குத் திக்கிற்குச் சென்றாயோ?” என்று வருந்திப் புலம்பினாள்.

188 □ கந்தபுராணம்

2087 அன்னேயோ அன்னேயோ ஆகொடிய
 தறனையோ அறியேன் அந்தோ
 முன்னேயோ நெடுங்காலம் குழுவியின்றிப்
 பெருநோன்பு முயன்று பெற்ற
 மின்னேயோ உயிரிழந்து வெள்ளிடையிற்
 கிடந்திடுமால் விதியார் செய்கை
 இன்னேயோ யானொருத்தி பெண்பிறந்து
 பெற்றபயன் இதுவே யன்றோ.

2088 புலிக்கணங்கள் திரிகானில் ஒருமானை
 வளர்த்ததனைப் போக்கி நின்றே
 அலக்கணுறு வோரெனவே கைவிட்டுத்
 தமிழேனும் அழுங்கா நின்றேன்
 மலர்க்கமலத் திருவைநிகர் என்மகளைக்
 கொல்லியமுன் வந்த தந்தக்
 கொலைக்களீற்றின் வடிவன்றே கொடியேன்செய்ம்
 பெரும்பவத்தின் கோல மன்றோ.

2089 அறங்காட்டில் சென்றதுவோ தெய்வதமும்
 இங்கிலையோ அரிதாழுத்தித்
 திறங்காட்டுந் தவநெறியும் பொய்த்தனவோ
 கலியுமினிச் சேர்ந்த தேயோ
 மறங்காட்டும் வனக்களிற்று வந்தடர்க்க
 ஈண்டெனது மாது மாண்டு
 புறங்காட்டிற் கிடந்திடுமோ என்னேயென்
 னேயிதுவோர் புதுமை யாமே.

2087. “என் அன்னையே! என் அன்னையே! ஆ! கொடிய செயல் அறந்தானோ? அறியேன்! அந்தோ! முன்பல ஆண்டுகளாகக் குழந்தை இல்லாது பெருந்தவம் செய்து பெற்ற இந்தப் பெண்ணோ வெளியிடத்தில் இறந்து கிடப்பது? விதியின் செயல் இத்தகையதோ! நான் ஒருத்தி பெண்ணாய்ப் பிறந்து பெற்ற பயன் இதுவோ?

2088. “புலிக்கூட்டங்கள் திரியும் காட்டில் அவற்றின் உணவு விலங்கான ஒரு மானை வளர்த்து அதனை இழந்து துன்பப்படுவார் போல, நானும் வருந்துகின்றேன். தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற இலக்குமியைப் போன்ற என் மகளைக் கொல்லுமாறு எதிரில் வந்தது கொல்லும் தொழிலைச் செய்யும் அந்த யானையின் வடிவு அன்று. பாவியேன் செய்த கொடிய பாவத்தின் வடிவம் அன்றோ?

2089. “அறமானது காட்டில் சென்றதோ! இங்குத் தெய்வமும் இல்லையோ! அரிய வீடு பேற்றைத் தரும் தவ ஒழுக்கங்களும் பொய் ஆயினவோ! கலியுகம் இனி வந்ததா? அஞ்சாமையுடைய காட்டு யானை வந்து நெருங்க இங்கே என் மகள் மாண்டு சுடுகாட்டில் கிடப்பாளா? இங்ஙனம் நேர்ந்தது யாதால்? யாதால்? இது ஒரு புதுமையே!”

வேறு

- 2090 என்றிவை பலவும் பன்னி இடருழந் தரற்றும்
வேலை
மன்றலம் குழலின் மாதர் வளைந்தனர் இரங்கி
மாழ்க
ஒன்றிய கேளிர் அல்லா ரியாவரும் உருகி நைந்தார்
அன்றவன் நிகழ்ந்த பூசல் ஆகுலம் அறைதற்
பாற்றே.
- 2091 கோட்டமில் சிந்தை யோனாம் குச்சகன் குறுகி
யங்கண்
நாட்டநீர் பணிப்பச் சோரும் நங்கையர் தம்பா
லெய்தி
மீட்டினித் தருவன் மாதை விம்மலிர் என்னா
வேறோர்
மாட்டுற விருந்த தந்தைக் கினையன வகுத்துச்
சொல்வான்.
- 2092 மறைமுத லாய நுண்நூல் மருளற உணரா மாக்கள்
சிறியரே முதியர் பாலர் சேயிழை மகளிர் இன்னோர்
உறுவதோர் அவலஞ் செய்தாய் ஊழ்வினை
முறையும் ஓராய்
அறிவநீ இன்னே யாயின் ஆரிது தணிக்கற் பாலார்.
- 2093 கேளையா மனத்தில் துன்பம் கிளத்தலை கேடு
நீங்கி
நீளயா வுயிர்த்தார் போலிந் நேரிழைக் கன்னி
தன்னை
நாளையான் விளித்து நிற்பால் நல்குவன் நல்க நீநங்
காளையா னவற்குப் பின்னாட் கடிமணம் புரிதி
அன்றே.

2090. என்று இவை பலவற்றையும் சொல்லித் துன்பப் படும்போது மணம் உடைய கூந்தலையுடைய பெண்கள் வருந்தி நிற்க, நெருங்கிய சுற்றத்தாரும் மற்றவரும் ஆகிய எல்லாரும் உள்ளம் உருகி வருந்தினர். அன்று அங்கே உண்டான அழகை ஒலி இத்தகையது என்று சொல்லும் தன்மையுடையதோ?

(பூசலாகுலம் — ஆகுலப்பூசல்)

2091. மாறுபாடிடலாத மனத்தையுடைய குச்சக முனிவர் அங்கு சென்று கண்களினின்றும் நீர்சிந்த வருந்திப் பெண்களின் பக்கத்தில் சென்று, “இனி இந்தப் பெண்ணை எழுப்பித் தருவேன்! வருந்த வேண்டா!” என்று கூறி மற்றோர் பக்கத்தில் இருந்த அந்த வீருத்தையின் தந்தையான உசத்திய முனிவர்க்குப் பின் வருவனவற்றை விரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

2092. “வேதம் முதலான நுண்ணிய நூல்களை ஐயம் நீங்க ஒதி உணராத பேதையரும், இளைஞரும், முதியவரும், சிறுவரும், செப்பமான அணிகளை அணிந்த பெண்களும் என்ற இவர்கள் அடையும் துக்கத்தை நீரும் அடைந்தீர். முன்பிறவியில் செய்த ஊழ்வினையின் பயனையும் அறியீர். நூல் அறிவை உடையவரே! நீங்கள் இவ்வாறு துன்பப்பட்டால், இதனைத் தணியச் செய்பவர் யார்? -

2093. “ஐய! நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக! உள்ளத்தில் துன்பத்தைப் பாராட்டாதீர்; கேடில்லாமல் மிக்க உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து எழுபவரைப் போல் நல்ல அணிகளை அணிந்த இந்தப் பெண்ணை நான் உயிர்ப்பித்து உனக்குத் தருவேன். அவ்வாறு தர, நீர் பின் நாட்களில் என் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து தர வேண்டும்.

142 □ சுந்தரபுராணம்

2094 ஐயமென் றுளத்தி லுன்னி அமுங்கலை விதியு
மற்றே
மெய்யுணர் வதனால் கண்டாம் விருத்தைதன்
யாக்கை தன்னை
மொய்யுறு தயிலத் தோணி மூழ்குவித் திருத்தி
யின்றே
ஒய்யென நோற்று மீட்டுத் தருகுவன் உயிரை
யென்றான்.

2095 சாற்றிய துணர்ந்து தாதை தயிலத்தில் இட்டு
மாதைப்
போற்றினன் இருப்ப மேலோன் போயொரு
பொய்கை மூழ்கிக்
கூற்றுவற் புகழ்ந்து நோற்பக் கொடுங்குழை
மடவார் அஞ்சக்
காற்றென முன்னர் வந்த களிறுமீண் டணைந்த
தம்மா.

2096 தடமிகு புனலுள் புக்குத் தாளினால் உழக்கிச்
சாடிப்
படவர வணைய செய்கைப் பருவலித் தடக்கை
தன்னால்
இடைதொறுந் துழாவி நின்ற இருந்தவ முனிவற்
பற்றி
பிடர்மிசை யேற்றிக் கொண்டு பெரிதுசேண்
பெயர்ந்த தன்றே.

2097 கோதறு குணத்தின் மேலாங் குச்சகன் என்னுந்
தொல்பேர்
மாதவன் உணர்ந்து மீன்னர் மதக்களி ரதனை
நோக்கி
ஈதெனைப் பற்றிச் செல்வ தென்கொல்கா
ரணமென் றெண்ணி
ஓதியின் வலியா லன்ன தூழ்முறை உன்ன
லுற்றான்.

2094. “நான் கூறியது ஐயத்துக்கு இடமானது என்று எண்ணி உள்ளத்தில் வருந்த வேண்டா. ஊழ்வினையும் அவ்வாறே! இதனை ஞான உணர்வால் அறிந்தோம். இந்த விருத்தையின் உடலை எண்ணெய்த் தோனியில் இட்டுக் காத்திருப்பீராக! இன்றைக்கே தவம் செய்து இவள் உயிரை மீட்டுத் தருவேன்” என்று குச்சக முனிவர் மொழிந்தார்.

2095. குச்சக முனிவர் கூறியதைத் தந்தையான உசத்திய முனிவர் கேட்டுத் தன் மகளின் உடலை எண்ணெயில் அமிழ்த்திக் காத்திருந்தார். அப்போது, மேலோரான குச்சக முனிவர் போய் ஒரு பொய்கையில் முழுகி, எமனைத் துதித்துத் தவம் செய்ய, அப்போது வளைந்த காதணியை அணிந்த பெண்கள் அஞ்சுமாறு காற்றைப் போல முன்பு வந்த யானை திரும்பவும் வந்தது.

2096. நீர் நிலையுள் நிறைந்துள்ள நீரில் இறங்கிக் கால்களால் கலக்கி, படத்தையுடைய பாம்பைப் போன்ற செயலையும் மிக்க வன்மையும் உடைய அகன்ற கையால் இடை இடையே துழாவி, அந்த நீர்நிலையில் நின்ற குச்சக முனிவரை அகப்படுத்தித் தன் பிடரியின் மீது ஏற்றிக் கொண்டு நெடுந்தொலைவு சென்றது.

2097. குற்றம் இல்லாத குணத்தின் மேலான குச்சகர் என்ற பெயரையுடைய முனிவர், அதை அறிந்து, அதன் பின்பு, அந்த மதயானையைப் பார்த்து, ‘இந்த யானை என்னை எடுத்துச் செல்வது என்ன காரணத்தால்? என்று சிந்தித்து, ஞானவுணர்வின் வல்லமையால், ஊழின் முறையை ஆராயலானார்.

வேறு

- 2098 மாவ தத்தினை இழைத்திடும் பூட்கையின் மதநீர்
காவ தத்தினும் கமழ்தரு கலிங்கநாட் டதன்பால்
ஆவ தத்தநேர் மாக்கள்வாழ் அரிபுரம் அதனில்
தேவ தத்தன்என் றுளன்ஒரு வணிகரில் திலகன் .
- 2099 தவத்தின் அன்னவன் தருமதத் தன்னெப்
புவிக்கண் மேலவர் புகழ்செய அறம்புரி புகழோன்
கவற்சி யின்றியே மூவகைப் பொருளையும்
காண்போன்
உவப்பு நீடிய இருநிதிக் கிறையினும் . உயர்ந்தோன் .
- 2100 தந்தை அன்னையும் இறத்தலும் தமிழனே யாகிச்
சிந்தை வெந்துயர் உழந்துபின் ஒருவகை தேற
அந்த வேலையின் அவன்பெருந் திருவினை அகற்ற
வந்து தோன்றினன் மனமருள் செய்வதோர் வாதி .
- 2101 முண்டி தப்படு சென்னியன் தாதுவின் முயங்கு
குண்ட லத்தினன் கோலநூல் மார்பினன் நீற்றுப்
புண்ட ரத்தியல் நெற்றியன் கஞ்சகன் புதியோன்
கண்டி கைக்கலன் புனைந்துளோன் வேத்திரக்
கரத்தோன் .
- 2102 அவனைக் கண்டனன் அடிமுறை வணங்கினன்
அருவாஞ்
சிவனைக் கண்டன னாமெனப் பெருமகிழ்
சிறந்தான்
புவனிக் குள்ளவர் என்னினுஞ் சாலவும் புதியர்
தவமிக் கோரிவர் என்றுகொண் டறையுளிற்
சார்ந்தான் .

2098. பெரிய - கொலையைச் செய்கின்ற யானையி னின்ற இழிகின்ற மதநீர் வெள்ளம் ஒரு காவதம் தொலைவு வரை மணம் வீசும் கலிங்க நாட்டில், காமதேனுவின் கை போன்ற கொடைத் தன்மை கொண்ட வள்ளல்கள் வாழ் கின்ற 'அரிபுரம்' என்ற நகரத்தில் 'தேவதத்தன்' என்ற பெயருடன் ஒரு வணிகத் தலைவன் வாழ்ந்து வந்தான்.

2099. அந்தத் தேவதத்தன் தவம் செய்து பெற்ற மைந்தன்; பூமியில் உள்ளவர் தருமதத்தன் என்று கூறிப் புகழ், அறத்தைச் செய்கின்ற புகழை உடையவன்; வருத்தம் இல்லாமல் முன்று வகையான பொருள்களையும் ஈட்டுபவன்; மகிழ்ச்சி மிக்க குபேரனை விடச் சிறந்தவன்.

2100. தந்தையும் தாயும் இறக்கவும், அவன் தனிய னாய், உள்ளத்தில் துன்பத்தை அனுபவித்தான். சில நாட்கள் கழிந்த பின்பு, ஒருவாறு தேறியிருந்தான்; அப் போது அவனது பெருஞ்செல்வத்தைக் கெடுக்குமாறு மன மயக்கத்தை உண்டாக்கும் ஓர் இரசவாதி வந்து தோன்றி னான்.

2101. வந்த அந்த இரசவாதி மொட்டையான தலை யையுடையவன்; பொன்னால் ஆன குண்டலத்தை உடை யவன்; அழகாகப் பூண்டூல் பூண்ட மார்பை உடையவன்; வீபூதிக் குறியுடன் கூடிய நெற்றியையுடையவன்; சட்டை அணிந்தவன்; புதியவன்; உருத்திராட்ச மாலையை அணிந் தவன்; பிரம்பைக் கொண்ட கையை உடையவன்.

2102. தருமதத்தன் அந்த இரசவாதியைப் பார்த்து, அவனது அடிகளை முறைப்படி வணங்கி, அருவமான சிவ பெருமானைப் பார்த்தவனைப் போலப் பெரிதும் உவகை கொண்டவனாய், 'இந்தப் பெரியவர், பூவுலகத்தே உள்ள வரானாலும் மிகவும் புதியவர்; தவத்தால் சிறந்தவர்' என்று உள்ளத்தில் எண்ணி அவனை அழைத்துக் கொண்டு தன் மானிகையை அடைந்தான்.

146' □ கந்தபுராணம்

- 2103 பொன்ன ருங்கவந் திருத்துபு குய்யுடைப் புழுக்கல்
நன்ன வம்பெற அருத்தினன் முகமனும் நவீந்நான்
பின்னர் அன்னவன் றனையெதிர் நோக்கினன்
பெரியோய்
என்னி வண்வந்த தென்றனல் வணிகருக்
கிறைவன்.
- 2104 ஈசன் தந்திடு விஞ்சையொன் றெமக்குள
தெவர்க்கும்
பேசும் தன்மைய தன்றது குரவர்பாற் பெரிதும்
நேசம் பூண்டவர்க் குரைப்பது நெஞ்சினில் சிறிதும்
மாசின் றாய்நிற் குணர்த்துவன் அஃதென வகுத்
தான்.
- 2105 சரத மேயிது சம்புலின் வந்ததோர் தகைசால்
இரத முண்டது பொன்னெனச் செய்தனம்
எமக்கோர்
அரிது மன்றது போல்வன பலவுள அவைதாம்
விரத மாதவர் அல்லது யார்கொலோ விரும்பார்.
- 2106 காரி ரும்பையும் நாகத்திற் காட்டுதுங் கரிய
சீரி ரும்பினைப் பொன்னென உரைபெறச்
செய்வாம்
மேரு வுங்கயி லாயமும் என்றிரு வெற்பை
யாரும் நோக்கவே காட்டுதும் இவைநமக் கரிதோ.
- 2107 எய்தும் ஈயமும் இரதமும் வெள்ளிய தெனவே
செய்து மன்றியும் வங்கத்திற் செம்பொனுந்
தெரிப்பாம்
நொய்தின் அன்னது வலியுறக் காட்டுதும் நுவலுந்
கைத வம்பயில் மாக்களுக் கினையன கழறாம்.

2103. வணிகத் தலைவனான தருமத்தன் பொன்னால் ஆன உண்கலத்தைக் கழுவித் தாளித்த கறிகளுடன் கூடிய அன்னத்தை மிக்க சுவை பொருந்த உண்பித்து, உபசாரமும் சொல்லி, பின்பு, அந்த இரசவாரதியின் எதிரில் நின்று, “பெரியோய் இங்கு வந்தது என்ன காரணத்தால்?” என வினவினான்.

2104. “சிவபெருமான் அருளிய ஒரு கலை எம்மிடம் உள்ளது. அது எல்லாருக்கும் சொல்லும் தன்மையுடையது அன்று. ஆசிரியரிடம் மிகவும் அன்பு கொண்டவர்க்கே சொல்லக் கூடியது. மனத்தில் சிறிதும் களங்கம் இல்லாத உனக்கு அதைச் சொல்வேன்!” என்று சொல்லத் தொடங்கினான் இரசவாதி.

2105. “நான் சொல்வது உண்மையே! சிவபெருமான் அருளால் கிடைக்கப் பெற்ற தகுதியுடைய ரசம் இருக்கின்றது. அதைப் பொன்னாகச் செய்வோம். அது எனக்கு அரிய செயல் அன்று. அது போன்ற பல வித்தைகள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பெருந்தவத்தையுடையவரே அல்லாது மற்றவர் விரும்ப மாட்டார்.

(சம்பு—சிவபெருமான்)

2106 “கரிய இரும்பையும் ஈயம் போல் செய்து காட்டுவோம். கரிய நிறம் கொண்ட இரும்பைப் பொன் என்று சொல்லுமாறு மாற்றுவோம். மேருமலையும் கயிலை மலையும் என்று சொல்லப்படுகின்ற இரண்டு மலைகளை (பொன், வெள்ளி முழுவதையும்) எல்லாரும் காணுமாறு செய்வோம். இவையெல்லாம் எமக்கு அரியனவா?

2107. “இடைத்த ஈயத்தையும் ரசத்தையும் வெள்ளி என்று சொல்லுமாறு செய்வோம். அதுவே அல்லாமலும் ஈயத்தினின்று மேலான பொன்னையும் செய்து காட்டுவோம். விரைவிலே அவை வலிமை பெற்றிருக்கவும் செய்வோம். வஞ்சம் உடைய மானிடருக்கு இந்த இரகசியங்களைச் சொல்ல மாட்டோம்.

- 2108 இரும் பிணிற்செம்பு வாங்குவும் எழும் அற்றே
வரம்பி வாததோர் தரணியன் டங்களை மரபின்
குரும்பொன் வண்ணம் தாக்குவம் வல்லவா றறைய
விரும்பி னாமெனின் யாண்டுமோர் அளப்பில
வேண்டும்.
- 2109 ஒன்று கோடிபெரன் னாக்குவங் கோடிய துளவேல்
குன்று போலவே கோடியிற் கோடிசெய் குவமால்
நின்ற னக்குள பொருளெலாந் தருதியேல் நினது
மன்றல் மானிகை நிதிக்கிடம் இல்லென வகுப்பாம்.
- 2110 என்ன வேமொழி சோரனை வணங்கினன்
இமைப்பின்
முன்னர் உள்ளதும் தான்றன துரிமைபால் முயலப்
பின்னர் எய்திய நிதியமும் பேழையான் அவற்றின்
மன்னு பூண்களுங் கொணர்ந்தனன் முன்புற
வைத்தான்.
- 2111 வைத்த மாநிதி நோக்கலும் வணிகரில் திலகர்
உய்த்த செல்வமும் இதுகொலோ ஒவென
உரையாக்
கைத்த லம்கொடு கைத்தலம் புடைத்துடுக்
கணங்கள்
நைத்த வேலையில் ஒருங்குபட் டாலென
நகைத்தான்.
- 2112 இந்த தின்பொருள் நம்முடை விஞ்சையில்
இறைக்கும்
வந்தி டாதுநாம் உருக்குறு முகந்தனில் வழவிச்
சிந்து கின்றதற் கிலையிது நமதுபின் திரியின்
அந்த மில்பொருள் கொடுக்குவம் வைத்திஎன்
றறைந்தான்.

2108. “இரும்பிலிருந்து செம்பை உண்டாக்குவோம். ஈயத்திலிருந்தும் அவ்வாறே செம்பை உண்டாக்குவோம். அளவில்லாத பூமியின் அண்டங்களையெல்லாம் முறைப்படி சிறந்த பொன்மயமாகச் செய்வோம். என்னால் சொல்லி முடிக்கத் தக்கவற்றைச் சொல்ல விரும்பினோமானால் அளவில்லாத ஆண்டுகள் வேண்டும்.

2109. “ஒரு பொன்னைக் கோடி பொன்னாக ஆக்குவோம். கோடி பொன் உண்டானால் அதை மலை போலக் குவியுமாறு கோடி கோடி ஆக்குவோம். உனக்குள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வருவாயானால் நின் மங்கலமான மாளிகை முழுதும் இடம் இல்லை என்னுமாறு செய்வோம்.”

2110. என இவ்வாறு சொல்லும் கபடமான இரசவாதியைத் தருமத்தன் பணிந்து, தன்னிடம் முன்னமே உள்ள பொருள்களையும், தான் தன் முயற்சி செய்யப் பின் வந்து சேர்ந்த பொருள்களையும், பெட்டியில் வைத்திருந்த அணிகளையும், இமைப் போதில் கொணர்ந்து வைத்தான்.

2111. ரசவாதி தன் முன் வைத்த செல்வத்தைப் பார்த்தவுடன் “வணிகர் தலைவன் ஈட்டிய செல்வம் இவ்வளவுதானா? ஓ!” என்று சொல்லித் தன் ஒரு கையால் மற்றக் கையைத் தட்டி, விண்மீன் கூட்டங்கள் ஒன்று இரவுக் காலத்தில் ஒன்றுகூடியதைப் போல் பற்கள் வெளிப்பட நகைத்தான்.

2112. “இங்குக் கொண்டு வரப்பட்ட உன் பொருள்கள், எம் வித்தையின் ஒரு சிறிது பாகத்துக்கும் போதாது. இப்பொருள் நாம் உருக்கும் உலை முகத்தினின்று வழவிச் சிந்தும் அளவுக்குக் கூட இல்லை. எம் பின்னே நீ திரிந்தால் அளவற்ற பொருளைத் தருவோம்! இவற்றை நீயே வை!” என்று சொன்னான்.

150 □ சுத்தபுராணம்

- 2113 முனியல் ஐயநீ வேண்டிய பெருநிதி முழுதும்
இனிது நாடியே கொண்டுவன் இருத்திஎன்
றுரைத்துப்
புனையும் ஆடையும் நிலங்களும் மணிகளும்
பூணும்
மனையும் மாக்களும் பகர்ந்தனன் நிகரிவா வணிகன் -
- 2114 பெரும தத்தினை இழைத்திடு மருப்புயர்
புழைக்கைப்
பெரும தக்கரி யென்னவே மயங்கினன் பெரிதும்
வரும தத்தமென் றறத்தையும் பகர்ந்துமெய்
வணிகன்
தரும தத்தனாம் பெயரினை நிறுவினன் தரைமேல்.
- 2115 இத்தி றத்தினில் தேடிய பெருநிதி எனைத்தும்
கைத்த வங்கொடு தாங்கியே கரவன்முன் காண
வைத்து நிற்றலும் மகிழ்ந்தனன் அவையெலாம்
வாங்கி
மொய்த்த செங்கனல் தீயிடை உருக்குதல்
முயன்றான்.
- 2116 திரட்டி யாவையும் ஒருரு வாக்கினன் செழும்பொன்
இரட்டி தூக்கிய இரதமாங் கொருசிலை யிட்டு
மருட்டி ஆடக முழுவதும் உரைத்தவை வலிதா
உருட்டி மட்பெருங் குகையினில் மருந்தையுள்
ஞறுத்தான்.

2113. “ஐயனே சினம் கொள்ளாதே! நீ கேட்ட பெருந்தொகை முழுவதையும் நன்கு தேடிக் கொண்டு வருவேன். அதுவரை இங்கே இருப்பீராக!” எனச் சொல்லி உடுத்தற்குரிய ஆடைகளையும் பூமிகளையும் மணிகளையும் அணிகளையும் வீடுகளையும் விலங்குகளையும் ஒப்பில்லாத தருமத்தன் விற்றான்.

2114. போர் செய்வதால் கொலை உண்டாக்கும் கொம்புகள் நீளப்பெற்ற—உள்துளையுடைய கையையுடைய பெரிய மதயானை போல் அறிவு மயங்கி, மிக்க செல்வம் வரும் என்று நினைத்து, அறத்தையும் விற்று, உண்மையுடைய அந்த வணிகன் ‘தருமத்தன்’ என அழைக்கப்படும் பெயரை பூவுலகத்தில் ஈட்டினான்.

(தருமத்தன் — தருமத்தைத் தத்தம் செய்தான். அதாவது விற்றான்.)

2115. தருமத்தன் இவ்வாறு சேர்த்த பெருஞ் செல்வங்களையெல்லாம் கைகளால் எடுத்துச் சென்று வஞ்சனான ரசவாதியின் முன் வைத்து நிற்கவும், அவற்றையெல்லாம் மகிழ்ந்து கைக்கொண்டு சிவந்த தழல் குவிந்திருக்கப் பெற்ற தீயிலே உருக்கத் தொடங்கினான்.

2116. அந்தத் தீயில் பொன்னையெல்லாம் உருக்கித் திரட்டி ஒரு வடிவாகச் செய்து மாற்று உயர்ந்த அப்பொன்னுக்கு இரண்டு மடங்காக நிறுத்து எடுக்கப்பட்ட இரசத்தை அங்கு ஒரு கல்லில் இட்டு, அதனுடன் கலந்து, அந்தப் பொன் முழுவதையும் உரைத்து அவற்றை வனிவுடையதாக மாறு உருட்டி, மண்ணால் ஆன பெரிய ஒரு குகையிலே, தான் கொண்டு வந்த ஒரு மருந்தை உள்ளே இட்டான்.

152 □ கந்தபுராணம்

2117 பண்ணு றுத்திய கனகமூள் விட்டதன் பாலும்
எண்ணு றுத்திய மிசைக்கணும் களங்கமொன் றிட்டு
மண்ணு றுத்திநற் றுகில்கொடு பொதிந்தனன்
மருந்திற்
கண்ணு றுத்திய செந்தழற் புடைமிசை கரந்தான்.

2118 நூற்று நான்கொடு நான்கு குடபுடம்
நொய்தின்
வீற்று வீற்றதா விட்டது நோக்கினன் மிகவும்
மாற்று வந்தது பழுக்குமோர் வராகியின் மருளேல்
காற்றி லாததோர் உறையுள்காட் டென்றனன்
கரவன்.

2119 சேமம் செய்ததோர் உறையுளைக் காட்டலுஞ்
சென்று
வாமஞ் செய்ததோர் இந்தனக் குவான்மிசை
மறவேவர்
ஈமஞ் செய்தசெந் தழற்கொடு வராகிமே விட்டுத்
தூமஞ் செய்தனன் அங்கியும் அவனெதிர்
துரந்தான்.

2120 ஒங்கி நாட்டநீர் பொழிதர ஆருயிர் உலைய
வீங்கு கின்றமெய் வெதும்புற எங்கணும் வியர்ப்ப
மூங்கை யாமென மொழிகிலான் போவது
மூயலான்
பாங்கி ருந்திடு வணிகர்கோன் பட்டதார்
பகர்வார்.

2117. மூன் சொன்னவாறு தொழிற்படுத்தின பொன்னைக் குவியில் வைத்து, அதன் பக்கங்களிலும் வரையறை செய்யப்பட்ட மேல் இடத்திலும் ஒவ்வோர் இரச குளிகையை இட்டு, நல்ல தணியால் மூடிக் கட்டி, மண்ணைப் பூசி, பக்கத்தில் மூட்டப்பட்ட சிவந்த தீயின் மீது புகைத்தான்.

2118. விரைவாக வேறு வேறாக நூற்றெட்டு முறை கோழிப் புடம் வைத்து, அந்தக் குகையைப் பார்த்து “மாற்று உயர்ந்து விட்டது. ஒரு வராகிப்புகையினால் (மருந்துப் புகையால்) பழுக்கும் (பழுப்புரப் பெறும்). என்ன வாருமோ என்று மயக்கம் கொள்ளாதே! காற்றில்லாத ஒரு உறையுளை (விட்டைக்) காட்டுவாய்” என்று சொன்னான்.

2119. காற்றுப் புகாதபடி செய்யப்பட்ட ஒரு விட்டைக்காட்ட அதனுள் அந்த இரசவாதி சென்று. அழகாக அடுக்கப்பட்ட விறகுக் குவியல் மீது, வீரர் உடலைத் தகனம் செய்த சிவந்த தீயைக் கொண்டு வந்து ‘வராகி’ என்ற மருந்தை மேலே தூவிப் புகையச் செய்தான். அக்கினிதேவனும் அந்தத் தருமதத்தனை எதிரே துரத்தினான். (புகை அவனைத் துரத்தியது.)

(இரசவாதம் செய்பவர் தாம் மேற்கொள்ளும் செயல் நிறைவேறும் பொருட்டு வீரர் உடலை எரித்த தீயைப் பயன்படுத்துவது மரபு.)

2120. கண்ணீர் மிகுந்து ஒழுக, அரிய உயிரானது அலைய, பருத்த உடல் வெதும்ப, மேனி எங்கும் வியர்வை உண்டாக ஊமை போல் ஒன்றும் பேசாதவனாக, அப்பால் போவதற்கும் முயலாதவனாக, பக்கத்தில் இருந்த வணிகர் கூட்டத் தலைவன் தருமதத்தன் அடைந்த துன்பத்தை யாரே சொல்ல வல்லார்?

2121 எல்லை அன்னதில் பொதிந்திடு பொற்குழை
 யெடுத்து
 மெல்லெ னத்தன தாடையிற் கரந்தனன்
 வெய்யோன்
 வல்லை யக்குகை போலஒன் றிருந்தது மருங்கில்
 செல்ல வைத்தனன் தழற்பெரும் புகையையுந்
 தீர்த்தான்.

2122 தத்த இக்குகை நின்கையில் தாங்கினை தழல்மேல்
 வைத்தி னன்றனன் அவனது புரிதலும் மரபின்
 அத்த கும்செயற் றூரியன யாவையும் அமைத்து
 வித்த கம்பெறச் சேமியா ஒருசெயல் விதித்தான்.

வேறு

2123 உண்டி இகந்துஉரை யாடலை யாகிப்
 பெண்டிரை வெஃகல் பெறாய்பிறர் தம்மைக்
 கண்டிடல் இன்று கருத்தினில் எம்மைக்
 கொண்டிரு முப்பகல் கோதில் குணத்தோய்.

2124 நெய்கமழ் செஞ்சடை நீவிதன் முன்னோர்
 மொய்கனல் வேள்வி முடித்திடல் உண்டால்
 செய்கடன் அன்னது தீர்த்தபின் நாலாம்
 வைகலின் ஏகுதும் மற்றிவண் என்றான்.

2125 அம்முறை செய்கென ஆங்கவன் அடியை
 மும்முறை தாழ்ந்து முதல்பெரு வணிகச்
 செம்மல வன்புடை சென்றிலன் நின்றான்
 மைம்மலி சிந்தையன் வல்லை அகன்றான்.

2121. அச்சமயத்தில் கொடிய அந்த இரசவாதி மூடி வைத்திருந்த பொன் குகையை எடுத்து, மெல்லத்தன் ஆடைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டான். பின் விரைவாக, அந்தப் பொன் குகை போல் செய்யப்பட்டிருந்த மற்றொரு குகையைப் பக்கத்தில் வைத்து, அக்கினியினின்று உண்டான தீயைத் தணித்தான்.

2122. “தருமத்தனே! இந்தக் குகையை உன் கையாலே எடுத்துத் தீயின் மீது வைப்பாயாக!” எனச் சொல்லி, அந்தத் தருமத்தன் அதைச் செய்தவுடன், இரசவாதிகள் செய்யும் முறைப்படி, அச்செயலுக்குவேண்டிய எல்லாவற்றையும் செய்து, தொழில் நுட்பம் அமையச் சேமித்து வைத்து, ஒரு செயலைச் செய்யுமாறு செய்தான்.

2123. “குற்றம் இல்லாத குணத்தை உடையவனே! நீ உணவை உண்ணாமல் விடுத்து, ஒருவருடனும் பேசாமல் இருந்து, பெண்களை விரும்பாமல், மற்றவரைக் காணாமல், என்னைத் தியானித்த வண்ணம் மூன்று நாள் வரை இருப்பாயாக!”

2124. தழைத்த மணம் கமழும் சிவந்த சடையுடைய காளியின் சந்நிதியில் நிறைந்த அக்கினியில் செய்யப் படுகின்ற ஒரு வேள்வி செய்ய வேண்டியுள்ளது. அதைச் செய்து முடித்த பின்பு, நான்காம் நாளில் இங்கு வருவோம்!” என்று இரசவாதி சொன்னான்.

2125. தலைமையுடைய அந்த வணிகத் தலைவனான தருமத்தன், அந்த இரசவாதியின் அடிகளை மூன்று முறை வணங்கி, அவனுடன் செல்லாது நின்று விட்டான். குற்றம் உடைய அந்த இரசவாதி விரைவாக அந்த இடத்தை விட்டு அகன் நான்

156 □ கத்தபுராணம்

- 2126 காவத மோரொரு தன்னலின் ஆகப்
போவது செய்து புறத்துரு மாறி
வாலினன் வேறொர் வளாகமது உற்றான்
ஏவலின் வைகின் இத்தலை வணிகன்.
- 2127 முப்பகல் போதலும் மூதறி வுள்ளோன்
செப்பிய நாள்வரை சென்றுள வன்றே
இப்பகல் வந்திலன் என்னை அவன்சொல்
தப்பு வனோன வேதளர் கின்றான்.
- 2128 நீடிய தொல்புகழ் நீலி இருக்கை
நாடினன் மேதகு நன்னகர் எங்கும்
தேடினன் மாலுறு சிந்தையன் ஆனான்
வாடினன் மீண்டனன் மாளிகை வந்தான்.
- 2129 அடுத்துமுன் வைத்த அருங்குகை தன்னை
எடுத்தது நோக்க இரும்பது வாக
வடுத்தவிர் சிந்தையன் மாயைகொல் என்னா
விடுத்தனன் அன்னது வீழுமுன் வீழ்ந்தான்.
- 2130 அத்தம் அனைத்தும் அகன்றிட லோடும்
பித்தின் மனத்தொடு பீழை யனாகி
எய்த்தனன் ஆயுளின் எல்லையும் எய்தத்
தத்தனும் விண்ணிடை சார்ந்தனன் அன்றே.
- 2131 அறந்தனை விற்ற அருஞ்செய லாலே
மறந்தரு தத்தனும் மால்கரி யாகிப்
பிறந்தனன் முன்னுறு பெற்றிய தெல்லாம்
மறந்தனன் என்று மனத்திடை கொண்டு.

2126. ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் ஒவ்வொரு காத தொலைவாய்ச் சென்று, அதன்பின் வெளி வேடத்தை மாற்றிக் கொண்டு, அந்த நாட்டைக் கடந்து வேறு ஒரு நாட்டை அடைந்தான். இங்கே தருமத்தன் அந்த இரசவாதியனது ஆணைப்படி தங்கியிருந்தான்.

2127. மூன்று நாட்கள் கழிந்திடவும், 'பேரறிவுடையவர் சொன்ன நாட்கள் எல்லாம் கழிந்து விட்டன அல்லவா? இப்போது வந்திலர். என்ன காரணம்? அவர் சொன்ன சொல் தவறுவாரா?' என்று எண்ணித் தளர்ந்தான்.

2128. மிக்க புகழையுடைய காளி இருக்கும் கோயிலில் அந்த இரசவாதியைத் தேடி, அதன்பின் நகர் எங்கும் தேடி, காணாததால் மயக்கம் கொண்டு, வாட்டம் கொண்டு திரும்பித் தன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

2129. பின் வீட்டுக்குள் முன்பு தன் கையால் வைக்கப் பட்ட அரிய குகையை எடுத்து அதைப் பிரித்துப் பார்த்த போது அஃது இரும்பாக இருக்க, களங்கம் இல்லாத மனத்தை உடைய தருமத்தன் 'இது மாயமோ?' என்று எண்ணிக் கீழே விட்டு விட்டு, அந்தக் குகை பூமியில் விழுவதற்கு முன்னம் தானும் விழுந்தான்.

2130. தன்னிடம் உள்ள செல்வம் எல்லாம் நீங்கிப் பித்துக் கொண்ட மனத்துடன் துன்பம் உடையவனாய் இளைத்து, வாழ்நாள் முடிவும் வரவும், அத் தருமத்தனும் மேல் உலகத்தை அடைந்தான்.

2131. தருமத்தை விற்ற கொடிய செயலால் பாவத்தைப் பெற்ற தருமத்தனும், பெரிய யானையாகப் பிறந்து முற்பிறப்பில் நிகழ்ந்த எல்லாவற்றையும் மறந்தான். என்று குச்சக முனிவர் மனத்தில் நினைத்து,

158 □ சுந்தபுராணம்

- 2132 மாற்றுவன் இப்பவம் வல்லையின் என்னாச்
சாற்றின் முன்பு தவம்புரி வேலை
நோற்றிடு மோர்பகல் நோன்பவை தான்இவ்
னாற்றல்இ பத்துழை யாகுக வென்றான்.
- 2133 இப்பரி சங்கண் இயம்புத லோடும்
அப்பொழு தன்னவன் ஆண்டுறு வேழம்
மெய்ப்படி வந்தனை வீட்டினன் யாரும்
செப்பரி தாகிய தேவுரு வானான்.
- 2134 அந்தர துந்துபி ஆர்த்தன வானோர்
சிந்தினர் பூமழை சேணிடை நின்றும்
வந்தது தெய்வத மானம தன்பால்
இந்திர னாமென ஏறினன் அன்றே.
- 2135 பாசிழை மங்கையர் பற்பலர் சுற்றா
வீசினர் சாமரை விண்ணுறை கின்றோர்
ஆசிகள் கூறினர் அங்கவண் நிற்கும்
தேசிக னாரடி செங்கை குவித்தான்.
- 2136 நோக்கினன் மாதவ நோன்மை உளானை
வாக்கினில் வந்தன வந்தனை செய்தான்
நீக்கரும் வல்வினை நீக்கினை யென்னா
மேக்குயர் புங்கவர் விண்ணுல குற்றான்.
- 2137 விண்ணிடை யேஅவன் மேவுத லோடு
மண்ணிடை நின்றிடு மாதவன் முன்போல்
எண்ணரு நோன்ப தியற்றலும் அன்னோன்
கண்ணிய தென்றிசை காவலன் வந்தான்.

2132. “இந்தப் பாவத்தை விரைவில் மாற்றுவேன்” எனக்கூறி, “முன் தான் தவம் செய்த காலத்தில் ஒரு நாள் செய்த தவப் பயன் வலிய இந்த யானைக்கு வந்து சேர்க” என்று குச்சக முனிவர் உரைத்தார்.

(பவம் — பாவம்)

2133. இங்ஙனம் அந்தக் குச்சக முனிவர் சொல்லவும், அப்போது அந்தத் தருமத்தன் அந்த இடத்தில் நின்ற யானையின் மெய்யான உருவத்தை ஒழித்து, எவராலும் கூறுவதற்கரிய தெய்வ வடிவத்தைப் பெற்றான்.

2134. அப்போது தேவ துந்துபிகள் ஒலித்தன. வானவர் பூ மழை பொழிந்தனர். வானத்தினின்றும் தெய்வ விமானம் அவனை ஏற்றிச் சொல்லும் பொருட்டு வந்தது. அந்த விமானத்தில் அந்தத் தருமத்தன் இந்திரன் போல ஏறினான்.

2135. பசிய அணிகளை அணிந்த பல தேவப் பெண்கள் அத் தருமத்தனைச் சூழ்ந்து நின்று கவரி வீசினர். வானத்தில் உறையும் தேவர் வாழ்த்துக் கூறினர். அப்போது அவன் அந்த இடத்தினில் நின்ற குருவான குச்சக முனிவரின் அடிகளை வணங்கினான்.

2136. அத் தருமத்தன், பெருந் தவத்தையுடைய குச்சக முனிவரைப் பார்த்து வாயால் பல சொற்களையெல்லாம் சொல்லித் துதித்து “எவராலும் போக்குவதற்கு அரிய தீவினையைப் போக்கினீர்!” எனச் சொல்லி மிகச் சிறந்த தேவர் வாழ்கின்ற சொர்க்கத்தை அடைந்தான்.

2137. அந்தத் தருமத்தன் வான் உலகத்தை அடைந்ததும், பூவுலகத்தில் இருந்த குச்சக முனிவர், முன்னம் செய்தது போலவே அரிய தவத்தைச் செய்ய, அவரால் வழிபாடு செய்யப்பட்ட தென் திசைக் காவலனான எமன் தோன்றினான்.

- 2138 முன்னுறு கூற்றுவன் முப்பகை வென்றோய்
உன்னிலை நோக்கி உவந்தனம் நம்பால்
என்னைகொல் வேண்டிய தென்றலும் அன்னோன்
தன்னடி வீழ்ந்திது சாற்றுதல் உற்றான்.
- 2139 உந்திய சீர்த்தி உசத்தியன் மானென்
மைந்தன் மணம்செய வந்தனன் அன்னாள்
முந்துறு நென்னல் முடிந்தனள் முன்போல்
தந்தருள் என்றிது சாற்றுத லோடும்.
- 2140 அத்தகு போழ்தினில் அந்தகன் என்போன்
இத்தவன் வேண்டிய ஏந்திழை ஆவி
வைத்தன மேயது வல்லையின் மீட்டிங்கு
உய்த்திடு வாயென ஒற்றொடு சொற்றான்.
- 2141 கொற்றவன் இங்கிது கூறி மறைந்தான்
சொற்ற துணர்ந்திடு தூதுவன் முன்போய்
உற்றிடும் அவ்வுயி ரைக்கொடு போந்து
மற்றவள் யாக்கையுள் வந்திடு வித்தான்.

வேறு

- 2142 உடற்குளையிர் வந்திடலும் புகுந்ததுமெய்
யுணர்வுசிறி துயிர்த்த நாசி,
துடித்தனகால் பதைத்ததுரந் துளங்கிமுகம்
விளங்கியதால் துவண்ட தாகம்,
எடுத்தனகை யசைந்தனதோ ளிமைத்தனகண்
விழித்தனவால் இனைய காலை,
மடக்கொடியுந் துயிலுணர்ந்தாள் போலெழுந்தாள்
எல்லோரும் மருங்கில் சூழ்ந்தார்.

2138. குச்சக முனிவர்க்கு முன் தோன்றிய எமன், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற மூன்று படைகளையும் வென்ற முனிவரே! உம் தவத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். நம்மிடம் நீவிர் வேண்டும் வரம் யாது?" என்று வினவினான். அந்தக் குச்சக முனிவர் அந்த எமனின் கால்களில் விழுந்து வணங்கிப் பின்வரும் இதைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

2139. "உலகு எங்கும் பரவிய புகழை உடைய உசத்திய முனிவருடைய மகளை என் மகன் மணம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு மணம் பேச வந்தேன். அவள் முதல் நாளான நேற்று இறந்து விட்டாள். அவளது உயிரை முன் போலத் திரும்பத் தந்தருளுக!" என்று குச்சக முனிவர் உரைத்தார். உரைக்கவும்.

2140. அந்தச் சமயத்தில் எமன் என்பவன், "இந்தத் தவத்தவரான குச்சகர் விரும்பிக் கேட்ட பெண்ணின் உயிரைக் கொண்டு சென்று வைத்திருந்தோம் அன்றோ? அதனை விரைவில் திருப்பி இவ்வுடலில் கொணர்ந்து செலுத்துவாய்!" என்று தன்னுடன் வந்த தூதனுக்குச் சொன்னான்.

2141. தலைவனான எமன் இதனைச் சொல்லி மறைந்தான். அவன் சொல்லியதைக் கேட்ட தூதன் முந்திச் சென்று தம் உலகில் இருந்த அந்தப் பெண் உயிரைக் கொண்டு வந்து அந்த விருத்தையின் உடலில் புகச் செய்தான்.

2142. விருத்தை என்பவளின் உடலில் உயிர் வந்து சேர்ந்தவுடன் உண்மையான அறிவு வந்தது. மூக்குச் சற்றே மூச்சு விட்டது. கால்கள் துடித்தன. மார்பு துடித்தது. அசைவு கொண்டு விளங்கியது. உடல் வன்மை நீங்கி மென்மை அடைந்தது. கைகள் மேலே எழுந்தன. தோள்கள் அசைந்தன. கண்கள் மூடித்திறந்தன. இத்தகைய சமயத்தில் மடமையுடைய கொடி போன்ற அவள் உறக்கத்தை விட்டு எழுபவளைப் போல எழுந்தாள். அப்போது அனைவரும் பக்கத்தில் வந்து சூழ்ந்தனர்.

162 □ சுந்த புராணம்

2143 அன்னையவள் தனைத்தழுவி இரங்குற்றாள்
 தந்தையெடுத் தனைத்துப் பல்காற்
 சென்னிதனில் உயிர்த்தேதன் இருகுறங்கின்
 மீமிசையே திகழச் சேர்த்தி
 என்னடிகள் என்கடவுள் எனதுதவப்
 பயனாகும் எந்தை நென்னல்
 சொன்னபடி தவமியற்றி உய்வித்தான்
 இவளையென்று துணிவிற் சொற்றான்.

2144 சுற்றுகின்ற கிளைஞர்களும் அல்லோரும்
 அதிசயிப்பத் தொல்லை ஞாலம்
 பெற்றதிரு அனையாள்தன் பெண்ணணங்கை
 முகநோக்கிப் பேதை நீயிண்
 டுற்றதுவும் இறந்ததுவும் மீண்டதுவும்
 முறைப்படவே உரைத்தி யென்னப்
 பொற்றொடியாள் அதுவினவிப் புகுந்ததொரு
 பரிசனைத்தும் புகல லுற்றாள்.

2145 நீடியமங் கையர்பண்ணை தன்னுடனே
 போந்ததுவும் நெடுநீர்க் கான்யா
 நாடியதும் மீண்டதுவுங் கடகளிறு
 போந்ததுவும் அதனைக் கண்டே
 ஓடியதுந் தானொருத்தி தனித்ததுவுங்
 கூவலிடை உலைந்து வீழ்ந்து
 வீடியதும் மீண்டதுவுந் தென்றிசைக்கண்
 நிகழ்வனவும் விரித்துச் சொற்றாள்.

2143. தாயான மங்கலை என்பவள் அந்த விருத்தையை அணைத்துக் கொண்டு அழுதாள். பின்! தந்தையான உசத்திய முனிவர் எடுத்து அணைத்துப் பல முறை உச்சி மோந்து, தன் இரு தொடைகளின் மீது பொருந்த இருத்தி என் குருவும் என் இறைவனும் நான் செய்த பயனுமாய் இருக்கின்ற என் தலைவர் நேற்றுக் கூறிய படி தவத்தைச் செய்து இந்த விருத்தையை உயிர் பெறச் செய்தார்!" என்று நிச்சயப் படுத்திச் சொன்னார்.

2144. சுற்றி நின்ற உறவினரும், மற்றவரும் வியந்து நிற்க பழைய நிலவுலகம் பெற்றுக் கொண்ட ஓர் இலக்குமி போன்ற மங்கலை என்பவள், தன் மகளைப் பார்த்து, "மகளே நீ இங்கு வந்த காரணத்தையும், இறந்த காரணத்தையும், உயிர் பெற்று எழுந்த வழியையும் வரிசையாகச் சொல்வாயாக!" என்றாள். பொன்னால் ஆன வளையல் அணிந்த விருத்தை என்பவள் அதைக் கேட்டு, நிகழ்ந்த வற்றையெல்லாம் சொல்லலானாள்:

2145. மிக்க தோழியர் கூட்டம் தன்னுடன் வந்ததையும், மிக்க நீரையுடைய காட்டாற்றில் ஆடியதையும், திரும்பி வந்த தன்மையையும், வழியில் மதயானை வந்ததையும், அதைப் பார்த்து எல்லாரும் ஓடியதையும், அங்ஙனம் ஓடும்போது தான் தனித்துக் கொண்ட தன்மையையும், பின் அலைந்து பாழ்ங் கிணற்றில் விழுந்து இறந்த தன்மையையும் எமன் உலகில் நிகழ்ந்தவற்றையும் விருத்தை விரித்துச் சொன்னாள்.

164 □ கந்தபுராணம்

2146 சொன்னமொழி யதுகேளா மிகமகிழும்
வேலைதனில் துகளில் தூயோன்
கொன்னவிலும் முத்தலைவேற் கூற்றுவன்றன்
அருள்பெற்றுக் குறுக லோடு,
முன்னுறவே எதிர்சென்று பெருங்கிளையும்
பன்னியுமா முனியும் பெற்ற,
கன்னியும்வந் தடிவணங்கிப் போற்றிசெய
வரன்முறையே கருணை செய்தான்.

2147 என்னுயிரும் பெருங்கிளைஞர் தம்முயிரும்
இல்லறத்திற் கியன்ற பன்னி
தன்னுயிரும் நடட்டோர்கள் தமதுயிரும்
நின்றிடயான் தவத்திற் பெற்ற
மின்னுயிர்தந் தருளினையால் அரிதோ நிற்
கிதுவம்மா வேலை ஞாலம்
மன்னுயிர்க் காத்தளிப்பவனும் நீயெனவே
எனதுள்ளம் மதித்த தன்றே.

2148 வள்ளலையுன் றிருவுளத்தை யாருணர்வார்
கவுச்சிகனா மகற்கியான் பெற்ற
தெள்ளமிர்த மனையமொழி விருத்தையெனுங்
கன்னிகையைத் திசையின் நாடிக்
கொள்ளுதற்கு வந்தனையோ கூற்றுவனாற்
போனவுயிர் குறுகி மீண்டு
மெள்ளவரும் படியழைத்துத் தந்திடுவான்
வந்தனையோ விளம்பு கையா.

2146. விருத்தைச் சொன்ன கதைக் கேட்டு அங்கு உள்ளவர் அனைவரும் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். அப்போது குற்றம் இல்லாத தூயவரான குச்சக முனிவர் அச்சத்தை உண்டாக்கும் மூன்று முனைகளைக் கொண்ட சூலத்தை யுடைய எமனின் அருளைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தார். சிறந்த உசத்திய முனிவரும், அவருடைய மனைவியான மங்கலையும், அவர்களின் மகளான விருத்தையும், மிக்க சுற்றத்தவரும் முன்னால் எதிரே போய் அழைத்து வந்து அவருடைய அடிகளை வணங்கி வழிபட, அம் முனிவர் முறைப்படி அவர்களுக்கு அருள் செய்தார்.

2147. “எனது உயிரும், மிக்க சுற்றத்தவரின் உயிரும். இவ்வாழ்வுக்குரிய மனைவியின் உயிரும், நண்பர் உயிரும், நிலைபெறத் தமிழேன் தவம் செய்து பெற்ற மகளின் உயிரை மீட்டுத் தந்தீர். தங்கட்கு இந்தச் செயல் அரியதா? கடலால் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தில் உள்ள நிலையான உயிர்களைக் காத்துப் போற்றுபவரும் நீவிரே என்று என் உள்ளம் நினைத்தது!

2148. “வள்ளலே! உன் திருவுள்ளத்தை அறிபவர் யார்? கவுச்சிகரான உம் மைந்தர்க்கு நான் பெற்ற தெளிந்த அமிர்தம் போன்ற மொழியைப் பேசும் விருத்தை என்ற பெண்ணை எல்லாத் திக்குகளிலும் தேடி மணம் செய்வதற்கு வந்தீரா? எமனால் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட உயிர் திரும்பிவந்து மெல்ல உடனிலே புரும்படி அழைத்துத் தருவதற்காக வந்தீரா? ஐயனே! சொல்லுக!”

166 □ கந்தபுராணம்

2149 எனமுனிவன் தனைநோக்கி முகமங்கள்
 இவைபலவு மெடுத்துக் கூறி
 அனையவனை யுடன்கொண்டு சுற்றத்தா
 ரெல்லாரு மடைந்து குழ
 மனைவியொடும் புதல்வியொடும் மடமாதர்
 தங்களொடும் வல்லை யேகித்
 தனதுறையுள் இடைப்புருந்து வீற்றிருந்தான்
 ஆற்றரிய தவத்தின் மேலோன்.

2150 பின்புமொரு சிலவைகல் குச்சகனை
 அவணிருத்திப் பெரியோய் இங்ஙன்
 என்புதல்வி தனையளிப்பன் உன்மதலை
 தனைக்கொண்டேயேரு கென்னத்
 தன்புதல்வற் கொடுவரலும் விருத்தையெனங்
 கன்னிகையைத் தழல்சான் நாக
 அன்பினொடு நன்னாளி லோரைதனில்
 விதிமுறையே அருள்செய் தானால்.

வேறு

2151 அருள்புரிந் திடுதலும் அன்பி னான்இயைந்து
 இருவரும் இல்லறம் இயற்றப் பல்பகல்
 கருணைசெய் குச்சகன் கண்டு மாதவம்
 புரிதர வேவட புலத்திற் போயினான்.

2152 போதலும் இருந்திடும் புனித வேதியன்
 மாதவ வலியினால் மாதின் நோன்பினால்
 மேதினி வியந்திட மிருகன் டென்னொர்
 காதலன் உதித்தனன் கணிப்பில் காட்சியான்.

2149. என்று குச்சக முனிவரைப் பார்த்து இத்தகைய உபசார சொற்களைச் சொல்லி அவரைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு போய், சுற்றத்தவர் யாவரும் சூழ்ந்து வர, மனைவி மங்கலையுடனும் மடமைக் குணத்தையுடைய பெண்கள் கூட்டத்துடனும் விரைந்து சென்று, செய்வதற்கரிய தவத்தைச் செய்த மேம்பட்ட உசத்தியமுனிவர் தம் ஆச்சிரமத்துள் புகுந்து வீற்றிருந்தார்.

2150. மேலும் சில நாட்கள் குச்சக முனிவரை அங்குத் தங்கியிருக்குமாறு செய்து, “பெரியவரே! இங்கு அடியேனின் மகளை மணம் செய்து கொடுப்பேன். தாங்கள் தங்களுடைய மகளை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்” என்று உசத்திய முனிவர் சொல்ல, அதைக் கேட்ட குச்சக முனிவர் தம் மகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். ஒரு நல்ல நாளில் நல்ல நேரத்தில், அன்புடன், வேத விதிப்படி, விருத்தை என்ற கன்னியைத் தீச்சான்றாக உசத்திய முனிவர் தத்தம் செய்து தந்தார்.

2151. தத்தம் செய்து அளிக்கவும், மணமகனும் மணமகளுமான இருவரும் அன்புடன் இணங்கிப் பல காலமாக இல்லறத்தை நடத்தினர். அவர்களின் இல்லற வாழ்வைக் கண்ட குச்சக முனிவர் மகிழ்ந்து சிறந்த தவத்தைச் செய்ய வடதிசை நோக்கிச் சென்றார்.

2152. குச்சக முனிவர் தவம் செய்வதற்குச் சென்ற பின்னர் அந்தக் காட்டில் இருந்த வைதீகரான கவுச்சிகரின் பெரிய தவ வன்மையாலும் மனைவியான விருத்தையின் தவ வலிமையாலும், பூவுலகத்தவர் விவக்கும்படி மதித்தற்குரிய அறிவு உடையராய் ‘மிகுண்டு’ என்ற ஒரு மகன் தோன்றினார்.

168 ப கந்தபுராணம்

- 2153 அப்புதல் வற்கியாண் டாறு சென்றுழி
மெய்ப்பிர மச்செயல் விளங்கு பான்மையால்
முப்புரி நூல்வினை முடித்துத் தாதைபோல்
செப்பரு மாதவம் செய்யப் போயினான்.
- 2154 ஊற்றமா மிருக்கண் டேன் என்றிடும்
ஆற்றன்மா முனிவரன் அகல வன்னவன்
தோற்றமா கியசுதன் தொன்மை நாடியே
போற்றினன் ஆதியில் புரியுஞ் செய்கடன்.
- 2155 சொற்கலை தெரிமருத் துவதி யென்றிடும்
முற்கலன் மகள்தனை முறைவ ழாதுபின்
நற்கலை யணிகலன் நல்கி நீக்கிய
வற்கலை யுடையினான் வதுவை முற்றினான்.
- 2156 இருந்தனன் அநாமயம் என்னும் பேரொடு
பொருந்திய வனத்திடைப் புதல்வர் இன்றியே
வருந்தினன் தமரொடும் மாது தன்னொடும்
அருந்தவன் காசியை அடைதல் மேயினான்.
- 2157 அடைந்ததோர் பொழுதினில் அமரர் யாவரும்
கடைந்திடு திரைக்கட லனைய கங்கைநீர்
குடைந்தனன் ஆடினன் குழுமி மாதவர்
மிடைந்திடு மறுகிடை விரைவில் மேவினான்.

2153. அந்த மகனுக்கு ஆறு வயது கழிந்தபோது மெய்ம்மையான பிரமத்தன்மை விளங்கும் பொருட்டு, உபநயத்தை நிறைவேற்றித் தன் தந்தையான குச்சக முனிவரைப்போலச் செய்வதற்கரிய தவம் செய்வதற்குச் சென்றார்.

2154. தமக்குப் பற்றுக் கோடாக இருந்த 'மிருக கண்டியர்' பிரிந்து போக, அவரது தோற்றத்தையுடைய 'மிருகண்டு முனிவர்' பழைய முறைகளை ஆராய்ந்து முதலில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க பிரமசரிய விரதத்தை மேற்கொண்டார்.

2155. பிரமசரிய விரதத்தைச் செய்து முடித்த பின்பு மரவுரியை நீத்த மிருகண்டு முனிவர், சொல்லப்படுகின்ற நூல்களை அறிந்த 'மருத்துவதி' என்று சொல்லப்படுகின்ற 'முற்கல்' முனிவரின் மகளை வேத விதியினின்று தவறாது நல்ல ஆடையையும் அணிகளையும் தந்து மணம் செய்து கொண்டார்.

2156. அரிய தவத்தைச் செய்யும் மிருகண்டு முனிவர் அனாமயம் என்ற அந்தத் தவ வனத்தில் இருந்து மகப்பேறு இல்லாமல் வருந்தி, உறவினருடனும், மனைவியுடனும், 'காசி' என்ற பதிக்குச் சென்றார்.

2157. அவர் காசியை அடைந்ததும் தேவர்கள் எல்லாரும் கடைந்த அலையுடைய பாற்கடலைப் போன்ற கங்கை நீரில் முழுகி நீராடிப் பெருமை பொருந்திய தவத்தையுடைய முனிவர் நெருங்கி வாழும் விதியில் விரைந்து சென்றார்.

- 2158 பொன்றிரண் மாமதில் புடைய தாமணி
கன்றிகை யென்பதோர் கடவுள் ஆலயம்
சென்றனன் சூழ்ந்தனன் திங்கள் வேணியான்
மன்றமர் திருவடி வணங்கிப் போற்றினான்.
- 2159 மெய்ப்படு மறையுணர் மிருகண் டென்பவன்
அப்பெருங் கோயிலுக் கணித்தோர் பாங்கரில்
செப்பறும் ஆகமத் தெளிவு நாடியே
மைப்பெருங் கண்டனை வழிபட் டானரோ.
- 2160 ஆதவம் பனிமழை அனிலத் தச்சுறாப்
பாதவ மாமெனப் பருவ மாறினும்
பேதைபங் குடையவெம் பிராணை உன்னியே
மாதவம் புரிந்தனன் மதலை வேண்டியே.
- 2161 அருந்தவம் ஓரியான் டாற்றத் தொல்லைநாள்
பொருந்திய மூவெயில் பொடித்த புங்கவன்
வரந்தனை உதவுவான் வந்து தோன்றலும்
இருந்தவ முனிவரன் இறைஞ்சிப் போற்றினான்.
- 2162 முந்துறு முனிவரன் முகத்தை நோக்கிநீ
சிந்தையில் விழைந்ததென் செப்பு கென்றலும்
மைந்தனை வேண்டினன் வரத்தை நல்கென
எந்தையும் முறுவல்செய்து இணைய கூறுவான்.

2158. பொன்னால் ஆன பெரிய மதில் பக்கத்தில் உடைய 'மணிகர்ணிகை' என்ற ஒப்பில்லா ஆலயத்திற் சென்று வலம் வந்து பிறைச்சந்திரனை அணிந்த சடை முடியையுடைய சிவபெருமானின் கணக சபையில் பொருந்திய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்தார்.

(மணிகர்ணிகை — காதணியின் மணி விழப்பெற்றதால் மணிகர்ணிகை எனப் பெயர் பெற்றது. கர்ணிகை—காதணி.)

2159. உண்மையான வேதங்களை ஒதியுணர்ந்த மிருகண்டு முனிவர் அந்தப் பெரிய கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஓரிடத்தில், புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற சைவ ஆகமத் துணியை ஆராய்ந்து, கரிய கண்டத்தை உடைய சிவபெருமானை வழிபட்டார்.

2160. வெய்யில், பனி, மழை, காற்றான இவற்றுக்கு அஞ்சாது மரம்போல, ஆறு பருவங்களிலும், உமையம்மையாரை இடப்பாகத்தில் கொண்ட எம் சிவபெருமானை உன்னி மகப்பேற்றை விரும்பிப் பெரிய தவத்தைச் செய்தார்.

2161. அரிய தவத்தை அவர் ஓராண்டு வரை செய்ப முன் காலத்தில் ஒன்றுகூடிய திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமான், அவர்க்கு வரத்தைத் தந்தருள வந்து காட்சியளிக்கவும், பெருந் தவத்தைச் செய்யும் மிருகண்டு முனிவர் அவரை வணங்கித் துதித்தார்.

2162. அப்போது சிவபெருமான் தமக்கு முன்னால் வந்து நின்ற மிருகண்டு முனிவரைப் பார்த்து, "முனிவ! நீ மனத்தில் விரும்பிய பொருள் யாது? கூறுவாயாக!" என்று வினவவும், "நான் மைந்தனை வேண்டினேன். அதற்குரிய வரத்தைத் தந்தருளாக!" என்று மிருகண்டு முனிவர் சொல்ல, எம் தலைவரான சிவபெருமானும் புன்னை கொண்டு இவற்றைச் சொல்லலானார்.

வேறு

- 2163 தீங்குறு குணமே மிக்குச் சிறிதுமெய் யுணர்வி
 லாமல்
 மூங்கையும் வெதிரு மாகி முடமுமாய் விழியும்
 இன்றி
 ஓங்கிய ஆண்டு நூறும் உறுபிணி யுழப்போ னாகி
 ஈங்கொரு புதல்வன் தன்னை யீதுமோ மாத
 வத்தோய்.
- 2164 கோலமெய் வனப்பு மிக்குக் குறைவிலா வடிவ
 மெய்தி
 ஏலுறு பீணிகள் இன்றி எமக்குமன் புடையோ
 னாகிக்
 காலமெண் ணிரண்டே பெற்றுக் கலைபல பயின்று
 வல்ல
 பாலனைத் தருது மோநின் எண்ணமென் பகர்தி
 யென்றான்.
- 2165 மாண்டகு தவத்தின் மேலாம் மறைமுனி அவற்றை
 யோரா
 ஆண்டவை குறுகி னாலும் அறிவுள னாகி
 யாக்கைக்கு
 ஈண்டொரு தவறு மின்றி எம்பிரான் நிற்பா லன்பு
 பூண்டதோர் புதல்வன் தானே வேண்டினன் புரிக
 வென்றான்.
- 2166 என்றிவை துணிவி னாலே இசைத்தலும் ஈசன்
 நிற்கு
 நன்றிகொள் குமரன் தன்னை நல்கின மென்று
 சொல்ல
 நின்றீடு முன்வன் போற்றி நெஞ்சகம் மகிழ்ச்சி
 எய்தி
 ஓன்றிய கேனி ரோடும் உறைந்தனன் உறையும்
 நானில்.

2163. “பெரிய தவத்தையுடைய முனிவ! நீய குணங்கள் மிகப்பெற்றுச் சிறிதும் நல்வறிவு இல்லாது ஊமையும், செவிடுமாக, முடமும் பொருந்திப் பார்வையும் இல்லாமல் நிறைவான நூறு ஆண்டுகள் வரையும் மிக்க நோயில் வருந்துவனாய் ஒரு மைந்தனைத் தரட்டுமா?

2164. “அழகு மிகப் பெற்றுக் குறைவற்ற உடலைப் பெற்றுப் பொருந்தும் நோய் இல்லாது எம்மிடத்தும் அன்பு உடையவனாய்ப் பதினாறு வயது மட்டும் வாழ்நாளாகக் கொண்டு பல நூல்களையும் கற்று வல்லனாகத் தக்க மகனைத் தரவா? நின் எண்ணம் யாது? சொல்!” என்று சிவபெருமான் கேட்டார்.

2165. மாட்சிமையுடைய தவத்தில் மிக்க வேதங் களைக் கற்ற மிருகண்டு முனிவர், அந்த இரு வகைகளையும் ஆராய்ந்து, “எம்பெருமானே! வாழும் ஆண்டுகள் குறைந்த தானாலும் நல்ல அறிவுடையவனாய் உடலில் ஒரு குறையும் இல்லாதவனாய்த் தங்களிடம் அன்புடைய ஒரு மகனையே நான் பெற விரும்பினேன். தந்தருளுக!” எனச் சொன்னார்.

2166. என்ற இவற்றை மிருகண்டு முனிவர் தம் மனத்தில் நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு கூறவும், சிவபெருமான், “உனக்கு நல்ல மகனையே அளித்தோம்!” என்று கூறியருள, முன் நின்ற மிருகண்டு முனிவர் துதித்து மன மகிழ்வைப் பெற்று நெருங்கிய சுற்றத்தாருடன் அந்த நகரத்திற் இருந்தார். அவ்வாறு அவர் வாழ்ந்து வந்த நாளில்,

374 □ கந்தபுராணம்

2167. பூதவ இடும்பை நீங்கப் புரைதவிர் தருமம் ஒங்க
மாதவ முனிவர் உய்ய வைதிக சைவம் வாழ
ஆதிதன் னருளி னாலே அந்தகன் மாள அன்னான்
காதலி உதரத்து ஆங்கோர் கருப்பம்வந் தடைந்த
தன்றே.
- 2168 அடைதலும் அதனை நோக்கி அறிதரு முனிவன்
ஆண்டை
விடையவன் அடியார் யார்க்கும் வேண்டிய
வேண்டி யாங்கே
நெடிதுபல் வளனும் ஈந்து நிறைதரு திங்கடோறும்
கடனியல் மரபு மாற்றிக் காசியின் மேவி னானே.
- 2169 கறையுயிர்த் திவங்கு தந்தக் காய்சின அரவங்
கவ்வக்
குறையுயிர்ப் படிவத் திங்கள் அமிர்தினைக்
கொடுத்திட் டாங்கு
மறையுயிர்த் தருளும் செவ்வாய் மதலையை
வயாவின் மாழ்கிப்
பொறையுயிர்த் தருளில் தந்தாள் பொறைதரு
திருவைப் போல்வாள்.
- 2170 மீனமும் முடிந்த நாளு மேவுற மிதுனம் செல்ல
ஊனமில் வெள்ளி தானும் ஒன்பொனும் உச்ச
மாகுந்
தானமுற் றினிது மேவத் தபனனே முதலா வுள்ள
ஏனையர் முனிவர் நாகர் இடந்தொறும் இருப்ப
மன்னோ.

2167. இம்மண் உலகத்தவர்க்குள்ள துன்பம் நீங்கவும், குற்றமில்லாத அறங்கள் பெருகவும், சிறந்த தவத்தை புடைய முனிவர் உய்யவும், வைதிக நெறியதான சைவ ஸமயம் வாழவும், எமன் இறக்கவும், அந்த மிருகண்டு முனிவரது மனைவியின் வயிற்றில் ஒரு கருப்பம், சிவபெருமானின் அருளால் வந்து சேர்ந்தது.

2168. அங்ஙனம் கருப்பம் அடையவும், அதைப் பார்த்த மிருகண்டு முனிவர், அந்த நகரத்தில் உள்ள சிவனடியார் அனைவருக்கும் விரும்பியவற்றை விரும்பியபடியே மிக்க பலவற்றையும் தானம் செய்து, நிறைந்து வரும் மாதந்தோறும் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து காசி நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்.

2169. நஞ்சை உமிழ்ந்து கொண்டு விளங்கும் பற்களையும் சினத்தையும் உடைய இராகு என்ற பாம்பானது பற்றிக் கொள்வதாலே, குறைந்த உயிரையும் வடிவத்தையும் உடைய சந்திரன், அமிழ்தத்தைப் பொழிந்தாற் போல், பொறுமையுடைய திருமகள் போன்ற 'மருத்துவதி' என்பவள் பிரசவ வேதனையில் அமிழ்ந்து, அருளுடனும் வேதங்களை ஒதுகின்ற சிவந்த வாயையுடைய மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

2170. மீன மாதமும் இரேவதி நட்சத்திரமும் பொருந்த, மிதுன லக்ஷம் நடக்க, மங்காத சுக்கிரனும் ஒளிரும் வியாழனும் உச்சமான இராசியை அடைந்து நன்மையுடன் விளங்க, கதிரவன் முதலான மற்றக் கோள்களும் ஏழு முனிவரும் (சப்த ரிஷிகளும்) இராகு கேதுக்களும் ஏற்ற இடங்கள் தோறும் இருக்க,

176 □ கந்தபுராணம்

- 2171 நண்ணினன் பவியின் மைந்தன் நவமணிக் குலமும்
பொன்னும்
கண்ணமும் மலருந் தாதுந் தூயமென் கலவைச்
சாந்தும்
தண்ணுறு நானச் சேறுந் தலைத்தலைக் கொண்டு
தாவில்
விண்ணவர் மண்ணு ளோர்கள் வியப்புற வீசி
ஆர்த்தார்.
- 2172 தேவதுந் துபிகள் ஆர்த்த செய்தவை யோம்பி
மாற்றும்
முவர்கள் அன்றி ஏனோர் முறைமுறை ஆசி
செய்தார்
யாவதென் றுணர்தல் தேற்றா திந்நகர் அன்றி
நேமி
காவல்செய் உலகம் யாவும் களிமயக் குற்ற வன்றே.
- 2173 தந்தையும் அதனைக் கேளாத் தடம்புனல் கங்கை
மூழ்கி
அந்தணர் முதலோர்க் கெல்லாம் ஆடகம் பலவும்
நல்கி
முந்துறு கடன்கள் ஆற்ற முளரிமேல் முனிவன்
மேவி
மைந்தனுக் குரிய நாமம் மார்க்கண்டன் என்று
செய்தான்.
- 2174 மறுப்படாத் திங்கள் போல வளர்தலும் மதியம்
தோறும்
உறுப்புடை உபநிட் டானம் ஓதனம் பிறவும் முற்ற
நெறிப்படு மோரி யாண்டின் நெடுஞ்சிகை வினையும்
ஆற்றிச்
சிறப்புடை இரண்டாம் ஆண்டிற் செவிநெறி புரித
லுற்றான்.

2171. மைந்தன் பூமியில் பிறந்தார். அச்சமயத்தில் குற்றம் இல்லாத தேவர்கள் நவமணிக் கூட்டத்தையும், பொன்னையும், பொன் சுண்ணத்தையும், மலர்களையும், பூந்தாதுக்களையும், தூய மென்மையான சந்தனக் குழம்பையும், குளிர்ந்த மணம் கமழும் கத்தூரிக் குழம்பையும், இடங்கள் தோறும் கையிலே கொண்டு, மண் உலகத்தில் உளவார் வியக்கும்படி தந்து ஆரவாரம் செய்தனர்.

2172. தேவ துந்துபிகள் ஒலித்தன. முறையே உலகங்களைப் படைத்து அவற்றைக் காத்து அழிக்கின்ற மும்மூர்த்திகளே அல்லாமல், மற்றத் தேவர்கள் முறைப்படி வாழ்த்தினர். இந்தக் காசியே அல்லாது கடலால் குழப்பப்பட்ட உலகம் முழுவதும் இந்த மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் இன்னது என்று அறியாமல் களிப்பால் உண்டான மயக்கத்தை அடைந்தன.

2173. தந்தை மிருகண்டு முனிவரும் மைந்தன் பிறந்தார் என்பதை அறிந்து மிக்க நீரையுடைய கங்கையாற்றில் முழுகி, அந்தணர் முதலானவர்க்கெல்லாம் பொன்னையும் வேறு பல பொருள்களையும் தந்து, முதலில் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்ய, தாமரை மலரின் மீது வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் எழுந்தருளி வந்து இந்த மகனுக்குப் பெயர் மார்க்கண்டன் என்பதாம் என்று கூறினார்.

(மார்க்கண்டன்—மிருகண்டுவின் மகன்)

2174. களங்கம் பெற்றிராத சந்திரனைப் போல அம் மகன் வளர, உரிய மாதங்களில், அங்கங்கள் குறைவில்லாமல் அமையப் பெற்ற உபநிட்டானம் ஓதனம் முதலான சடங்குகள் நிறைவேற. விதிமுறைக்கு இயைந்த காலமான முதல் வயதில் செளனத்தையும் செய்து சிறப்புடைய இரண்டாம் ஆண்டில் கர்ண வேதனத்தையும் செய்தனர்.

உபநிட்டானம்—(உபநிட்கிரமணம்) குழந்தையை வீட்டின் எல்லையினின்று வெளியே வருவித்தல். நான்காம் மாதத்தில் நிகழ்வது.

2175 ஏதமில் ஐந்தின் முந்நூல் இலக்கண விதியும்
செய்தே
ஒதிடுங் கலைக ளெல்லாம் உள்ளுற வுணர்த்துங்
காலை
வேதமும் பிறவுங் கொண்ட வியன்பொருள்
தெரிந்து மேலாம்
ஆதியே சிவனென் றெண்ணி அவனடி அரணென்
றுற்றான்.

2176 அரணைமுன் இறைஞ்சி யன்னான் அன்பரைத்
தாழ்ந்து தங்கள்
குரவனை வணக்கம் செய்து கோதறு முனிவர்
தம்மைப்
பரவியே பயந்த மேலோர் பாதபங் கயங்கள் சூழப்
பிரமமாம் ஒழுக்கம் நாளும் பேணினை பிறப்பு
நீப்போன்.

2177 இந்தவா நியலுங் காலை எண்ணிரண் டான
யாண்டும்
வந்ததால் அதனை நோக்கி மைந்தனை நோக்கி
வாளா
தந்தையும் பயந்த தாயும் தனித்தனி இருந்து சால
வெந்துயர்க் கடலின் மூழ்கி விம்மலுற் றிரங்கி
நைந்தார்.

2178 ஆங்கது மதலை காணா அடியினை வணங்கி
அன்னோர்
பாங்குற அணுகி நீவிர் பருவரல் உறுகின் றீரால்
ஈங்கிது வென்னே என்னும் யாதுமொன் றறிதல்
தேற்றேன்
நீங்குமின் அவலம் நும்பால் எய்திய நிகழ்த்தும்
என்றான்.

2:175. குற்றம்அற்ற ஐந்தாம் ஷய்தில் உபநயனத்தைச் செய்து, சொல்லப்படும் நூல்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளத்தில் பதியுமாறு போதித்து வரும் காலத்தில், வேதங்களும் மற்ற நூல்களும் தம் முன் அடக்கியுள்ள பொருள்களை உணர்ந்து, சிறந்த முழுமுதற்பொருள் சிவனே எனவுணர்ந்து, அவருடைய திருவடிகளே அடைக்கலம் என எண்ணியிருந்தார்.

2:176. பிறவி நீங்குபவரான மார்க்கண்டேயர் முதலிலே சிவபிரானை வழிபட்டுப் பின், அப்பெருமானின் அடிய வரை வணங்கி, தம் குருவை வணங்கி, குற்றம் இல்லாத தந்தை தாயாரின் அடிமலர்களை வணங்கிப் பிரமசரிய விரதத்தை நாள்தோறும் மேற்கொண்டு வந்தார்.

2:177. இவ்வாறு நிகழும்போது பதினாறாம் ஆண்டு வந்தது. தந்தையான மிருகண்டு முனிவரும் தாய் மருத்துவதியும், அப்போது அதை எண்ணித் தம் மகனைக் குறித்து தனியே இருந்து மிக்க துன்பக் கடலில் முழுகி விம்மி அழுது வருந்தினர்.

2:178. மகனான மார்க்கண்டேயன் தந்தை தாய் துன்பக்கடலுள் அழுந்தியதைப் பார்த்து அவர்களின் பக்கத்தில் சென்று இரு அடிகளையும் வணங்கி “நீங்கள் துன்பப்படுகின்றீர்கள். இங்ஙனம் நீங்கள் வருந்தக் காரணம் யாது? இதுவரை ஒரு காரணத்தையும் அறியேன். உம் துயரத்தை விடுங்கள். உங்கட்கு உண்டான துன்பத்தைச் சொல்லுங்கள்” என்று சொன்னார்.

180 □ சந்தபுராணம்

- 2179 கூறிய மொழியுள் கொண்டு குமரநீ யிருக்க
நம்பால்
வேறொரு துயர மெய்தி மெலிவதும் உண்டோ
மேனாள்
ஏறுடை அமல மூர்த்தி யாண்டுநின் தனக்கீ
ரைந்தும்
ஆறுமென் றளித்தான் அந்நாள் அடைதலின்
அவலஞ் செய்தேம்.
- 2180 என்றுரை செய்த தாதை இடருறு முகத்தை
நோக்கி
ஒன்றுநீர் இரங்கல் வேண்டாம் உயர்க்குயி ராகி
யென்றும்
நின்றிடும் அரனை ஏத்தி அருச்சனை நிரப்பிக்
கூற்றின்
வன்றிறல் கடந்து நும்பால் வல்லைவந் தடைவன்
மன்னோ.
- 2181 இருத்திரால் ஈண்டே என்னா ஏதுக்கள் பலவும்
செப்பிக்
கருத்துற நெடிது தேற்றிக் காண்முறை வணங்கி
நிற்பத்
திருத்தகு குமரந் புல்லிச் சென்னியும் மோந்து
முன்னர்
வருத்தமும் நீங்கிச் சிந்தை மகிழ்ந்தனர் பயந்த
மேலோர்.
- 2182 இருமுது குரவர் தத்தம் ஏவலின் ஈசன் என்னும்
ஒருவன தருளும் அன்பு முடனுறு துணையாய்ச்
செல்லப்
பொருவரு மகிழ்ச்சி பொங்கப் பொள்ளெனப்
பெயர்ந்து போகித்
திருமணி கன்றி கைப்பேர்ச் செம்பொன் ஆலீயத்திற்
புக்கான்.

2179. மகன் சொன்னதைக் கேட்டுத் தந்தை தாயர், “மகனே! நீ மகனாக எங்கட்கு இருக்க, எம்மிடத்துத் துன்பம் வரப்பெற்று வருந்துவது உண்டோ? இடப வாகனத் தையுடைய சிவபிரான் முன்நாளில் உனக்கு வயது பதினாறு என்று அருளியுள்ளார். அந்தக் காலம் வந்ததால் நாங்கள் துன்பம் அடைந்தோம்” என்றனர்.

2180. என்று சொன்ன தந்தையின் துக்கம் அமைந்த முகத்தைப் பார்த்து “நீங்கள் சற்றும் வருந்த வேண்டிய தில்லை. ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் பரமான்மாவாகி எக்காலத்தும் நிலை பெற்றுள்ள சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பூசையை முடித்து எமனது வலிய ஆற்றலை வென்று உங்களிடம் விரைவில் வருவேன்!”

2181. “இந்த இடத்திலேயே இருங்கள்” என்று, அதற்கான காரணங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி, மனத்தில் பொருந்துமாறு நெடுநேரம் தேறுதல் கூறி, அவரது அடிகளை முறைப்படி வணங்கி எழுந்து நிற்க, அவரைப் பெற்ற பேலோரான மிருகண்டுவும் மருத்துவதியும், சிறப்புடைய அவரைத் தழுவி, உச்சியையும் மோந்து முன் இருந்த துன்பமும் நீங்கப் பெற்று உள்ளம் மகிழ்ந்தனர்.

2182. மார்க்கண்டேயர் இரு முதுகுரவரான் தந்தை தாயின் அனுமதிப்படி, சிவபெருமான் தம் மீது வைத்த கருணையும், தாம் அவர் மீது வைத்த அன்பும் துணையாய் வர, ஒப்பில்லாத மகிழ்ச்சி மிக, விரைவாக நடந்து சென்று, சிறந்த மணி கர்ணிகை என்ற பெயரையுடைய செம்பொன்னால் ஆன கோயிலுக்குள் புகுந்தார்.

182 □ கந்தபுராணம்

2183 என்புநீர்க் குருகக் கண்ணீர் இழிதர வலம்செய்
 தீசன்
 முன்புற வணக்கஞ் செய்து முடிமிசை யடிகள் சூடித்
 தென்புலத் தொருசா ரெய்திச் சிவனுருச் செய்து
 பண்ணான்
 அன்புடன் அருச்சித் தேத்தி அருந்தவம் இயற்றி
 யிட்டான்.

வேறு

- 2184 ஈசனும் அவ்வழி யெய்தி நற்றவம்
 பூசனை அதனொடு புரிதி யாலது
 மாசில தாதலின் மகிழ்ந்து நீ இனிப்
 பேசுக வேண்டிய பெறுதற் கென்னவே.
- 2185 ஐயனே அமலனே அனைத்து மாகிய
 மெய்யனே பரமனே விமல னேயழல்
 கையனே கையனேன் காலன் கையுறா
 துய்யநேர் வந்துநீ உதவென் றோதலும்.
- 2186 அஞ்சலை அஞ்சலை அந்த கற்கெனாச்
 செஞ்சரண் இரண்டையுஞ் சென்னி சேர்த்தலும்
 உஞ்சனன் இனியென ஓத வொல்லையில்
 நஞ்சணி மிடற்றினான் மறைந்து நண்ணினான்.
- 2187 நண்ணிய பின்னரே நவையில் மைந்தனுக்கு
 எண்ணிரண் டாண்டெனும் எல்லை செல்லலும்
 விண்ணிடை முகிலென விசைகொண் டொல்லையில்
 துண்ணென வோர்யம தூதன் தோன்றினான்.
- 2188 பண்டுமுப் புரமெரி படுத்த புங்கவன்
 புண்டரீ கப்பதம் பரவும் பூசனை
 கண்டனன் வெருவிமார்க் கண்டன் தன்னையான்
 அண்டுவது அரிதென அகன்று போயினான்.

2183. அன்பின் மேலீட்டால் எலும்புகள் நெகிழ்ந்து உருக, ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிய, அக்கோயிலை வலம் வந்து விவசுநாதப் பெருமான் முன்பு நின்று வணங்கி, தலை மீது அவருடைய பாதத் தாமரைகளைச் சூடி, பின்பு அந்தக் கோயிலின் தெற்குத் திக்கில் ஒரு பக்கத்தே போய் இருந்து, சிவலிங்கத்தை அமைத்துப் பல நாட்களாக அன்புடன் பூசித்து, அரிய தவத்தை மார்க்கண்டேயர் செய்தார்.

2184. சிவபெருமானும் அந்த இடத்திலே காட்சி யளித்து, நல்ல தவத்தைப் பூசையுடன் செய்கின்றாய்! அது குற்றம் இல்லாதது. ஆதலால் மகிழ்ந்தோம்! நீ பெற வேண்டிய வரத்தை இனிக் கேள்!" என்று சொல்ல,

2185. மார்க்கண்டேயர், "ஐயனே! குற்றமற்றவரே! எல்லாப் பொருளுமான திருமேனி உடையவரே! மேலானவரே, கீழ் மகனான நான் எமனது கையிலே அகப் படாது உய்யுமாறு தாங்கள் முன் வந்து காத்தருள வேண்டும்!" என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

2186. நஞ்சுடைய கண்டனான சிவபெருமான் மார்க்கண்டேயர் உரைத்ததைக் கேட்டு, "நீ அந்த எமனுக்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை! அஞ்ச வேண்டிய தில்லை!" என்று கூறித் தம் சிவந்த திருவடிகள் இரண்டையும் அவரது தலை மீது சூட்டியவுடனே, அவர் 'இனி நான் உய்ந்தேன்!' என்று கூற, அவ்வளவில் சிவபிரான் மறைந்தருளினார்.

2187. சிவபெருமான் மறைந்த பின்பே மார்க்கண்டே யருக்குப் பதினாறாவதான வாழ்நாள் எல்லை கழிந்ததும், ஓர் எம தூதன் மேகம் போல விரைவாகக் கண்டோர் நடுங்கிட வானத்தில் காணப்பட்டான்.

2188. அவ்வாறு அங்கு வந்த எம தூதன் முற்காலத் தில் திரிபுரங்களை எரித்த சிவபிரானின் செந்தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களை வழிபடுதலான பூசையைப்பார்த்தான். அதனால் அவன் அஞ்சி, மார்க்கண்டேய முனிவரை நான் நெருங்குவது அரிதாகும் என்று எண்ணி அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கினான்.

184 □ கந்தபுராணம்

- 2189 தியெழ நோக்கியே சென்றி டாதுசேண்
போயதோர் வல்லியம் போலும் தன்மையான்
வேயென வந்துபின் மீண்டு தென்புல
நாயகன் அடிதொழா நவிறல் மேயினான்.
- 2190 இந்திரர் புகழ்தரும் இறைவ கேட்டியால்
அந்தியின் நிறமுடை அண்ணல் பாலுறு
சிந்தையன் அவனடி சேரும் சென்னியோன்
சந்தத மவன்புகழ் சாற்றும் தோன்மையோன்.
- 2191 ஈசன தருச்சனை இயற்று கின்றனன்
ஆசறு மனத்தினன் அறிவன் அந்தணன்
காசியின் இடத்தன்மார்க் கண்ட னாமெனப்
பேசிய சிறப்புடைப் பெயர்பெற்று ஒங்குவான்.
- 2192 அன்னதோர் பாலனை அணுக அஞ்சினன்
முன்னரும் ஏகலன் முக்கண் எம்பிரான்
தன்உழை இருந்தனன் தண்ட நாயக
உன்னுதி இதுவென உணரக் கூறினான்.
- 2193 கூறிய அளவையில் கூற்றன் துப்பினை
ஆறிய செந்தழற் கருத்தி னாலெனச்
சீறினன் உயிர்த்தனன் சிறுவன் ஆங்கவன்
ஈறில னாகிய இறைவ னோவென்றான்.
- 2194 தருதியென் கணகரை யென்று தண்டகன்
உரைசெய நின்றதோர் ஒற்றன் ஓடியே
வருதிர்தும் மழைத்தனன் மன்னன் என்றிடக்
கரணர்கள் வந்தனர் கழல்வ ணங்கினார்.

2189. தனக்கு உணவாவதற்கு ஏற்ற ஒரு விலங்கைத் தீத் தோன்றப் பார்த்து அதன் மீது பாய்ந்து செல்லாது. தொலைவில் போன ஒரு புலி போன்ற இயல்பு கொண்ட வனாய், தூதன் என வந்து பின்பு அவர் செய்யும் பூசையைக் கண்டு திரும்பிப் போய்த் தெற்குத் திக்கின் தலைவனான எமனின் அடிகளை வணங்கிச் சொல்லலானான்.

2190. ஒப்பற்ற இந்திரனாலும் புகழப்படுகின்ற தலைவரே! கேட்பீராக! செக்கர் வானம் போன்ற சிவபெருமானிடம் பதிந்த உள்ளத்தை உடையவன், அப்பெருமானின் அடிகளின் வைத்த தலையை உடையவன், எப்போதும் அவரது புகழ் மொழிகளைச் சொல்பவன்.

2191. “சிவ பூசையைச் செய்பவன், குற்றம் இல்லாத மனத்தை உடையவன், பேரறிவுடையவன், அந்தணன், காசி என்ற நகரத்தில் இருப்பவன், மார்க்கண்டன் என்று சொல்லப்பட்ட சிறந்த பெயர் கொண்ட மேலானவன்.

2192. “அத்தகைய இயல்பு கொண்ட பாலனை நெருங்குவதற்கு அஞ்சினேன். அவன் முன்னிலையிலும் நான் செல்ல மாட்டேன். ஏனென்றால் அவன் மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் பக்கத்தே இருந்தான் தீயவரைத் தண்டிக்கும் தலைவ! இதனை கேட்பீராக” என்று அந்த எமன் அறியுமாறு எமதூதன் சொன்னான்.

2193. யமதூதன் இவ்வாறு உரைத்ததும் எமன், எரிந்து தணிந்த சிவந்த தீயின் மீது நெய்யை வார்த்தாற் போல் சினந்து பெருமூச்சு விட்டு, “அச்சிறுவன் அழிவில்லாத இறைவனோ?” என்றான்.

2194. எமன், ‘என் கணக்கர்களை அழைத்து வா. என்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட அத்தூதன் விரைந்து போய், “நம் மன்னன் உங்களை அழைத்தான், வாருங்கள்!” என்று சொல்ல, கணக்கர்கள் உடனே வந்து அவனுடைய அடிகளை வணங்கினர்.

186 □ கந்தபுராணம்

- 2195 இறையவன் அவ்வழி எவரும் காணொணா
அறைகழல் அண்ணலை யருச்சித் தேத்திய
மறுவறு காட்சியான் மார்க்கண் டப்பெயர்ச்
சிறுவனுக் கிறுவரை செப்பு மென்னவே.
- 2196 சித்திர குத்தரென் றுரைக்கும் சீரியோர்
ஒத்திடும் இயற்கையர் உணர்வின் மேலையோர்
கைத்தல மிருந்ததங் கணக்கு நோக்கியே
இத்திறங் கேளென இசைத்தல் மேயினார்.
- 2197 கண்ணுதல் இறையவன் கருதி மேலைநாள்
எண்ணிரண் டாண்டென இறுதி கூறினான்
அண்ணலே சென்றதால் அதுவும் ஆங்கவன்
பண்ணிய பூசனை அறத்தின் பாலதே.
- 2198 முதிர்ந்தரு தவமுடை முனிவ ராயினும்
பொதுவறு திருவொடு பொலிவ ராயினும்
மதியின ராயினும் வலிய ராயினும்
விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையார்.
- 2199 ஆதலின் அமருல கடைவ தாயினன்
பேதுறு நிரயமும் பிழைத்து நீங்கினான்
ஈதவன் நிலைமையென் றிருவ ருர்சொல
மேதகு தண்டகன் வெகுட்சி எய்தினான்.

2195. எமன் அப்போது, “எவராலும் காண்பதற்கு அரிய சிவபெருமானைப் பூசை செய்து துதித்த குற்றம் இல்லாத அறிவையுடைய மார்க்கண்டேயன் என்ற பெயர் கொண்ட சிறுவனுக்கு முடிவு நாளைச் சொல்லுங்கள்” என்று இயம்ப,

2196. ஒருவர்க்கு ஒருவர் ஒத்த தன்மையுடையவரும், அறிவில் மேம்பட்டவரும் ஆகிய ‘சித்திர குப்தர்’ எனப் படுகின்ற சிறப்புடைய கணக்கர், தம் கைகளில் இருந்த கணக்கைப் பார்த்து “இதனைக் கேட்பீராக!” என்று சொல்லத் தொடங்கினர். (சித்திரகுப்தர்— உம்மைத் தொகை. இவர்களைச் சில நூல்கள் ஒருமையாகக் கூறுகின்றன.)

2197. “நெற்றியில் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் எண்ணி வயது பதினாறு என்று முன்காலத்தில் வாழ்நாள் எல்லையைச் சொன்னார் அரசே! அந்தக் கால எல்லையும் கழிந்து விட்டது. அந்த மார்க்கண்டேயன் செய்த சிவபூசை தருமத்தின் பாற்பட்டதே!”

2198. சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவராயினும், சிறந்த செல்வத்துடன் வாழ்பவராயினும், சிறந்த அறிவுடையவராயினும், வன்மையுடையவராயினும், விதினை வெல்லும் தன்மையுடையவர் யார்?

2199. ஆதலால், தேவர் உலகத்தை அடையத்தக்க வனாய் உள்ளான், வருந்துகின்ற நரக வேதனையினின்று தப்பியுய்ந்தான், இதுவே அவனது நிலைமை!” என்று இரண்டு கணக்கரும் கூறினர். மேன்மையுடைய எமன் சினம் கொண்டான்.

188 □ கந்தபுராணம்

- 2200 அந்தகன் அத்துணை யமைச்ச னாகிய
 வெந்திறல் காலனை விளித்துக் காசியில்
 அந்தணன் ஒருமகன் அவன தாவியைத்
 தந்திடு கென்றலுந் தரணி எய்தினான்.
- 2201 மற்றவன் காசியில் வந்து மாசிலா
 நற்றவன் இருந்துழி நணுகி நான்மறைக்
 கொற்றவன் பூசையும் குறிப்பும் நோக்கியே
 எற்றிவன் வருவதென் றெண்ணி யேங்கினான்.
- 2202 விழியிடைத் தெரிவுற மேவி மைந்தனைத்
 தொழுதனன் யாரைநீ சொல்லு கென்றலும்
 முழுதுல குயிரெலா முடிக்கும் ஆணையான்
 கழலணை அடிமைசெய் கின்ற காலன்யான்.
- 2203 போந்ததிங் கெவனெனப் புகலு வீரெனின்
 ஆய்ந்தது மொழிகுவன் ஆதி நாயகன்
 ஈந்திடு காலமெண் ணிரண்டு நென்னலே
 தேய்ந்தது தென்புலம் சேர்தல் வேண்டுநீர்.

வேறு

- 2204 தடுக்கும் தன்மைய தன்றிது சதுர்முகத் தவற்கும்
 அடுக்குந் தன்மையே புதுவது புகுந்ததோ அன்றே
 கொடுக்குந் தன்மைபோற் காத்திடுந் தன்மைபோற்
 கூற்றன்
 படுக்குந் தன்மையுங் கறைமிடற் றிறையருட்
 பணியே.

2200. அப்போது எமன் தன் அமைச்சனான மிக்க வன்மையுடைய காலனை அழைத்துக் “காசி நகரத்தில் அந்தணச் சிறுவன் ஒருவன் உள்ளான்; அவனது ஆவியைக் கவர்ந்து வருவாயாக!” என்று சொல்லவும் அவன் பூவுலகத் திற்குச் சென்றான்.

2201. அந்தக் காலன் என்பவன் காசிப் பதியில் வந்து, குற்றம் அற்ற நல்ல தவத்தையுடைய மார்க்கண்டேயன் இருந்த இடத்துக்குச் சென்று, நான்கு மறைகளையும் அறிந்த தலைவனான முனிவரது பூசையையும் உள்ளக் கருத்தையும் பார்த்து இந்தச் சிறுவன் வருவது எவ்வாறு என்று எண்ணி ஏங்கினான்.

2202. பின்பு காலன் அந்த மார்க்கண்டேயரின் கண் களுக்குத் தெரியுமாறு சென்று அவரை வணங்கினான். மார்க்கண்டேயன் ‘நீ யார் என்று சொல்ல வேண்டும்!’ என்று கேட்க, “எல்லா உயிர்களையும் எடுத்துச் செல்லும், இயல்புடைய எமனது இரண்டு அடிகளுக்கும் பணி செய்கின்ற காலன் என்ற பெயரை உடையேன் நான்!”

2203, “இந்த இடத்துக்கு வந்தது பற்றி வினவு வீராயின் அதனை ஆராய்ந்து சொல்வேன். ஆதி இறைவனான சிவபெருமான் அருளிய பதினாறு வயதும் நேற்றே முடிந்தது. நீர் எமன் உலகத்துக்கு வரவேண்டும்.

2204. “இச்செயல் எத்தகையவராலும் தடுக்கத் தக்கது அன்று. பிரமனுக்கும் முடிவு உண்டு. புதியதாக உண்டானதோ என்றால் அங்ஙனம் அன்று. நான்முகன் படைக்கும் தன்மையும் திருமால் காக்கும் தன்மையும் எமன் அழிக்கும் தன்மையும், நஞ்சையுடைய கருத்தையுடைய சிவபெருமான் அருளால் நிகழும் செயலாகும்.

- 2205 ஆத லால்உமை விளித்தனன் அன்றியும் அமவன்
பாத மாமலர் அருச்சனை புரிவது பலரும்
ஓத வேமன மகிழ்ந்துமைக் காணிய உன்னிக்
காத லாகியே நின்றனன் தென்றிசைக் கடவுள்.
- 2206 அடுத லோம்பிய செய்கையன் என்பதால் அவனைக்
கொடியன் என்பரால் அறிவிலார் செய்வினை
முடிவில் ஆருயிர் எவற்றிற்கும் முறைபுரிந்
நடுவன் என்கின்ற தவன்பெயர் உலகெலாம்
நவிலும்.
- 2207 சிந்தை மீதினில் யாவதும் எண்ணலீர் தென்பால்
அந்த கன்புரம் அடைதிரேல் அவனெதிர் அணுகி
வந்து கைதொழு தேத்தியே நயமொழி வழங்கி
இந்தி ரன்பதம் நல்குவன் வருதிரென்று
இசைத்தான்.
- 2208 மாற்ற மிங்கிது கேட்டலும் மதிமுடி அரணைப்
போற்று மன்பர்கள் இந்திரன் உலகினும் போகார்
கூற்று வன்தன துலகினும் நும்மொடு குறுகார்
ஏற்ற மாகிய சிவபதம் அடைந்தினி திருப்பார்.
- 2209 நாத னார்தம தடியவர்க்கடியவன் நானும்
ஆத லான்நும தந்தகன் புரந்தனக் கணுகேன்
வேதன் மாலமர் பதங்களும் வெஃகலன் விரைவில்
போதி போதியென் றுரைத்தலும் நன்றெனப்
போனான்.

2205. “ஆதலால் தென்திசைக்குத் தலைவனான யமன் உம்மை அழைத்தான். அதுவல்லாமலும் சிவபெருமானின் அடித்தாமரைகளை நீர் வழிபடுவதைக் கண்டு வந்தவர் பலரும் சொல்ல, மனம் மகிழ்ச்சி கொண்டு உம்மைக் காண எண்ணி ஆவல் கொண்டிருக்கிறான்.

2206. “கொலைத் தொழிலை உடையவன் என வழங்குவதால், உய்த்துணர்வு இல்லாதவர் அவனைக் கொடியவன் என்பர். செய்யும் இருவினையும் சீர்தூக்கி அளவில்லாத நிறைந்த உயிர்க் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் முறையான நன்மை தீமைகளைச் செய்தலால் ‘நடுவன்’ என்று கூறப்படுவது அவனது பெயராகும். இதை உலகம் எல்லாம் சொல்லும்.

2207. “மனத்தில் சிறிதும் ஆலோசனை செய்ய வேண்டியதில்லை. தெற்குத் திக்கில் உள்ள எம்புரம் சென்றிரானால், அவன் உமக்கு நெருங்கிவந்து கைகுவித்துத் துதித்து இனிய சொற்களைச் சொல்லி இந்திர பதவியை அளிப்பான் வருக!” என்று மொழிந்தான்.

2208. மார்க்கண்டேயர் இதனைக் கேட்டதும், “பிறைச்சந்திரனை அணிந்த சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானை வணங்கும் அடியார்கள் இந்திர உலகத்திலும் செல்ல மாட்டார். எம்புரத்துக்கும் வரமாட்டார். சிறந்த சிவலோகத்திற்குச் சென்று அங்கு இனிதாய் இருப்பர்”

2209. “ஆதலால் நானும் சிவபெருமானுக்கு அடியவன். ஆதலால் உம் யமபுரத்துக்கு வரமாட்டேன், நான் முகனும் திருமாலும் உள்ள உலகங்களையும் விரும்ப மாட்டேன். விரைவாகப் போ, போ!” என்று மார்க்கண்டேயர் சொல்லவும், கேட்ட காலன் நல்லது என்று சொல்லி மீண்டு போனான்.

- 2210 போன காலனும் மறவியை வணங்கியே புகுந்த
பான்மை யாவையும் உரைத்தலும் உளம்பதை
பதைப்ப
மேனி மார்பகம் வியர்ப்புற விழிகளில் பொழியக்
கூனல் வார்புரு வக்கடை நிமிர்ந்திடக்
கொதித்தான்.
- 2211 அழைத்திர் மேதியை யென்னலும் போந்ததால்
அதன்மேல்
புழைக்கை மால்கரி யாமென வெரிநிடைப்
புகுந்து
நிழற்று கின்றதோர் கவிகையும் துவசமும் நிவப்ப
வழுத்தி வீரர்கள் சுற்றிட அந்தகன் வந்தான்.
- 2212 போந்து காசியின் முனிமகன் இருந்துழிப் போகிச்
சேந்த குஞ்சியும் முகில்புரை மேனியும் சினத்திற்
காந்து கண்களும் பிடித்ததோர் பாசமுங் கரத்தில்
ஏந்து தண்டமுஞ் சூலமு மாகியே எதிர்ந்தான்.

வேறு

- 2213 வந்து தோன்றலும் மார்க்கண்ட னென்பவன்
அந்த கன்வந் தணுகின னாமெனச்
சிந்தை செய்தவன் செய்கையை நோக்கியே
எந்தை யாரடி ஏத்தி இறைஞ்சினான்.
- 2214 அன்ன வேலையில் அந்தகன் மைந்தநீ
என்நி னைந்தனை யாவ தியற்றினை
முன்னை யூழின் முறைமையும் முக்கணான்
சொன்ன வாறும் துடைத்திட லாகுமோ.
- 2215 சிறிதும் ஊழ்வினைத் திண்மையும் தேர்கிலாய்
உறுதி யொன்றும் உணர்கிலை போலுமால்
இறுதி யேபிறப் பென்றிவை யாவரும்
பெறுவர் அன்னது பேசுதல் வேண்டுமோ.

22'10. திரும்பிப் போன காலன் எமனை வணங்கி நிகழ்ந்தவற்றை எல்லாம் சொன்னான். அவன் மனம் மிகவும் பதைபதைக்க, உடலும் மார்பும் வியர்க்க, கண்கள் தீப்பொறிகளைச் சிந்த, நீண்ட புருவங்கள் வளைந்து நெற்றிமேல் செல்லச் சினம் கொண்டான்.

22'11. 'என் ஊர்தியான எருமைக் கடாவை அழைத்து வாருங்கள்' என்று ஏவலாட்களுக்குக் கட்டளை இட்டான். எருமைக் கடா வந்தது. அதன் முதுகின்மீது, உள்துளையுடைய துதிக்கையையுடைய பெரிய யானை போல ஏறி, நிழலைச் செய்யும் குடைகளும் கொடிகளும் உயர்ந்து விளங்கப், படை வீரர்கள் வணங்கிச் சூழ்ந்து வர, எமன் பூவுலகத்துக்கு வந்தான்.

22'12. யமன் காசி நகரில் வந்து, முனிவர் மகனான மார்க்கண்டேயன் இருந்த இடத்துக்குப் போய்ச் சிவந்த குடுமியையும், மேகம் போன்ற கரிய வடிவத்தையும், சினத்தால் எரியும் கண்களையும் கையில் கொண்ட பாசத்தையும், கையில் எடுத்த தண்டாயுதத்தையும், சூலப்படையையும் உடையவனாகி எதிரே தோன்றினான்.

22'13. வந்து தோன்றவும், மார்க்கண்டேயர் எமன் வந்து நெருங்கினான் என்று எண்ணி அவனது செயலைப் பார்த்து எம் இறைவனான சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் துதித்து வணங்கினார்.

22'14. அப்போது யமன் சொல்கின்றான்: 'சிறுவனே! நீ என்ன எண்ணினாய்? யாது செய்தாய்? பழையை விதியின் நியதியையும், மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் சொன்ன சொல்லையும் விலக்க முடியுமா?

22'15. 'அற்பம் என்றாலும் ஊழின் வலிமை நீ அறிய மாட்டாய். நன்மை அளிக்கக் கூடிய ஒன்றையும் அறியாய் போலும்! இறப்பு பிறப்பு என்ற இவற்றை அனைவரும் அடைவர். அதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

- 2216 பீடு சாலும் பெருந்தவர்க் காயினும்
கூடு றாவிது கூடுமென் றுன்னியே
நாடி யின்னணம் நண்ணுதல் கற்றுலள்
ஆட வர்க்கும் இயற்கைய தாகுமோ.
- 2217 ஈச னார்தம் ஐணையடி மீமிசை
நேச நெஞ்சினை நித்தலும் நீபரி
பூசை வெம்பவம் போக்குவ தன்றியான்
வீச பாசம் விலக்கவும் வல்லதோ.
- 2218 சிந்து வின்கண் செறிமணல் எண்ணினும்
உந்து வானத் துடுவினை எண்ணினும்
அந்த மின்றியென் ஆணையின் மாண்டிடும்
இந்தி ரன்றனை எண்ணிட லாகுமோ.
- 2219 இற்ற வானவர் தம்மையும் என்னின்றி
றுற்ற தானவ ராகியுள் ளோரையும்
முற்ற ஓதில் முடிவில தாதலால்
மற்றை யோரை வகுத்திடல் வேண்டுமோ.
- 2220 கனக்கு முண்டகக் காமரு கண்ணினான்
தனக்கு முண்டு சதுர்முகற் குண்டுமற்
நெனக்கு முண்டு பிறப்பிறப் பென்றிடின்
உனக்கு முண்டென் றுரைத்திடல் வேண்டுமோ.
- 2221 வாச மாமல ரிட்டு வழிபட
ஈச னார்முன் எனக்கருள் செய்தன
ஆசி லாஇவ் வரசியல் ஏந்திய
பாச சூலம் படைமழுத் தண்டமே.
- 2222 தேவர் காப்பினும் செய்தளித் தீறுசெய்
மூவர் காப்பினும் மொய்ம்பின ராயினோர்
ஏவர் காப்பினும் காத்திட இன்றுநின்
ஆவி கொண்டன்றி மீண்டும் அகல்வனோ.

2216. “பெருமை மிக்க பெருந்தவர்க்கும் சித்திக்காத இந்த வரம் சித்தியாகும் என நினைத்து, அதனை விரும்பி இப்படி இருத்தல் கற்றறிந்த ஆடவர்க்கும் தகுதியுடைய தாகுமோ?

2217. “சிவபெருமானின் இரண்டு திருவடிகள் மேலும் அன்பு கொண்ட மனத்தை உடையவனாய் நாடோறும் நீ செய்கின்ற பூசையானது, பெரும் பாவத்தை நீக்குவதே அல்லாது நான் வீசுகின்ற பாசத்தைத் தடுப்பதற்கும் வல்லமை உடையதா?

2218. “கடலில் பொருந்திய மணலை எண்ணினாலும் உயர்ந்த வானத்தில் உள்ள விண்மீன்களை எண்ணினாலும் அளவில்லாமல் என் ஆணைப்படி இறந்த இந்திரர்களைக் கணக்கிட முடியுமா?

2219. நிலை இதுவானால் என்னால் இறந்த தேவர்களையும், என்னால் மடிந்த அசுரர்களையும் முழுமையாகச் சொல்லப் புகுந்தால் அதற்கு முடிவு இல்லை. ஆதலால் மற்ற வரைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

2220. “பிறப்பும் இறப்பும் பெரிய தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய திருமாலுக்கும் உண்டு. நான் முகனுக்கும் உண்டு எனக்கும் உண்டு. என்றால், உனக்கும் உண்டு என்று சொல்ல வேண்டுமோ?

2221. “குற்றம்இ ல்லாத இந்த அரசாட்சியும் நான் கைக்கொண்டுள்ள பாசமும் சூலப்படையும் மழு ஆயுதமும் தண்டும் நல்ல மணம் வீசும் சிறந்த மலர்களைச் சாத்தி வணங்கச் சிவபெருமானால் முன்காலத்தில் எனக்கு அளிக்கப்பட்டன.

2222 “தேவர்களே வந்து காத்தாலும் படைத்துக் காத்து அழிக்கின்ற மும்மூர்த்திகள் வந்து காத்தாலும் வலிமை உடையவர் வேறு எவர் காத்தாலும் காக்கட்டும்; இன்று நின் உயிரைக் கொண்டன்றித் திரும்பிப் போவேனா?

196 □ கந்தபுராணம்

- 2223 துன்ப மென்பது கொள்ளலை சூலிதன்
அன்ப ராயினும் அந்தம்வந் தெய்திடில்
தென்பு லந்தனில் சேர்த்துவன் திண்ணமே
என்பின் நியினி யேகென் றியம்பலும்.
- 2224 மைந்தன் ஆங்கது கேட்டு மறலிகேள்
எந்தை யாரடி யார்தமக் கில்லையால்
அந்தம் என்பதுண் டாயினும் நிற்புரம்
வந்தி டார்வெள்ளி மால்வரை ஏகுவார்.
- 2225 அனையர் தன்மை அறைகுவன் ஆங்கவர்
புனித மாதவ ராயினும் பொற்புடை
மனையின் வாழ்க்கையின் மல்கின ராயினும்
வினையின் நீங்கிய வீட்டின்பம் எய்துவார்.
- 2226 ஏதம் தீர்கடர் தன்னையும் எண்ணும்ஐம்
பூதந் தன்னையும் போதிகன் தன்னையும்
பேதஞ் செய்வர் பிறப்பொழித் தோரவர்
பாதஞ் சேர்தல் பரபதஞ் சேர்வதே.
- 2227 உன்னை எண்ணலர் உம்பரை எண்ணலர்
மன்னை எண்ணலர் மாமலர்ப் பண்ணவன்
தன்னை எண்ணலர் தண்டுள வோனையும்
பின்னை எண்ணலர் பிஞ்சுகன் அன்பினோர்.
- 2228 நாதன் தன்னையும் நாதன தம்புயப்
பாதம் சேர்ந்து பரவினர் தம்மையும்
பேதம் செய்வது பேதைமை நீரென
வேதங் கூறும் விழுப்பொருள் பொய்க்குமோ.

2223. “நீ துன்பம் என்பதைக் கொள்ள வேண்டா. சிவ பெருமானின் அடியவரானாலும் சாகும் காலம் வந்தால் அவர்களைத் தெற்குத் திக்கில் உள்ள என் உலகத்தில் சேரச் செய்வேன். இது உயிதி; நீ இனி என் பின் வா!” என்று எமன்(சொன்னான்.) சொல்லவும்.

2224. சிறுவரான மார்க்கண்டேயர் அப்போது அந்த எமனைப் பார்த்துச் சொல்லலானார்: “எமனே! கேட்பாயாக! சிவனடியார்க்கு மரணம் என்பது இல்லை. சிலர்க்கு நேர்ந்தாலும் உன் நகரத்துக்கு வரமாட்டார். கயிலாய மலைக்குச் செல்வார்.”

2225. “அந்தச் சிவன் அடியாரின் இயல்பை நான் சொல்வேன். அவர்கள் தூய்மையான பெருந்தவத்தை உடையவரானாலும் பொலிவுடைய இவ்வாழ்க்கையில் சூழ்ந்தவரானாலும் வினைத்தொடர்பினின்று நீங்குதலான வீடுபேற்றை அடைவர்.

2226. “பிறனித்துன்பத்தை நீக்கிய சிவனடியார்கள் குற்றம் இல்லாத இரு சுடர்களையும், எண்ணப்படுகின்ற பஞ்ச பூதங்களையும் ஆன்மாவையும் சிவத்துடன் வேறுபடுத்தி உணர்வர். அந்தச் சிவனடியார்களின் அடிகளை அடைதல் சிவன்பதத்தை அடைவதே ஆகும்.

2227. “சிவனடியார்கள் உன்னை மதிக்கமாட்டார்கள். தேவரையும் மதிக்க மாட்டார்கள். இந்திரனை மதிக்கமாட்டார்கள். சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை மதிக்க மாட்டார்கள். குளிர்ந்த துளசி மாலை அணிந்த திருமாலையும் மதிக்க மாட்டார்கள்.

2228. “சிவபெருமானையும் அப்பெருமானின் பாதத் தாமரை அடைந்து வழிபட்ட அனைவரையும் வேறாக எண்ணுவது அறியாமையே ஆகும் என்று வேதங்கள் சொல்லும் சிறந்த பொருள்கள் பொய்யாகுமா?

198 □ கந்தபுராணம்

2229 செம்மை யாகிய சிந்தையர் சீரிடையார்
வெம்மை என்பதை வீட்டி விளங்கினோர்
தம்மை யும்துறந் தேதலை நின்றவர்
இம்மை தன்னினும் இன்பத்தை மேவுவார்

2230 இன்மை யாவதி யாண்டுமில் லாதவர்
நன்மை என்ப தியல்பென நண்ணினோர்
புன்மை யான பொருள்விரும் பார்அவர்
தன்மை யாவரே சாற்றவல் லார்களே.

வேறு

2231 அன்னார் தன்மை தேர்கிலை வையத் தவர்போல
உன்னா நின்றாய் ஆங்கவர் தம்பால் உறுகின்ற
என்னா விக்குந் தீங்கு நினைத்தாய் இவை
உன்னா விக்கும் இத்தலை மைக்கும் ஒழிவன்றோ.

2232 தீதா கின்ற வாசகம் என் தன் செவிகேட்க
ஓதா நின்றாய் மேல்வரும் ஊற்ற முணர்கில்லாய்
பேதாய் பேதாய் நீயிவண் நிற்கப் பெறுவாயோ
போதாய் போதாய் என்றுரை செய்தான் புகரில்
லான்.

2233 கேட்டான் மைந்தன் கூறிய மாற்றம் கிளர்செந்தீ
ஊட்டா நின்ற கண்ணினன் யானச் சுறுமாற்றல்
காட்டா நின்றாய் நம்முயிர் கூற்றன் கைக்கொள்ள
மாட்டான் என்றே எண்ணினை கொல்லோ
வனியில்லாய்.

2234 என்றான் வானத் தேறென ஆர்த்தான் இவன்
நேரே
நின்றால் வாரான் என்று நினைந்தே நெடுநீலக்
குன்றா மென்னப் பாலகன் முன்னங் கொலை
வேலான்
சென்றான் பாசம் வீசுவ தற்குச் சிந்தித்தான்.

2229. “நல்ல மனத்தை உடையவர், சிறந்த குணம் உடையவர், கொடுமை என்பதை நீக்கி விலக்கினவர், தாம் என்பதையும் நீக்கி அதித நிலையில் நின்றவர் இப்பிறப்பிலும் பேரின்பத்தை அடைபவர் ஆவார்.

2230. “இல்லாமை என்பது எங்கும்இல்லாதவர்; நன்மை எல்லாவற்றையும் இயல்பாகவே பெற்றவர்; எளிய பொருள் களை விரும்பாதவர்; அவரது தன்மையை எவர்தாம் சொல்ல வல்லவர்?

2231. “அந்த அடியார்களின் இயல்பை அறியாதவராகி அவர்களையும் உலகத்தவரைப் போல எண்ணினாய். அந்தச் சிவனடியார் நிலையில் உள்ள என் உயிருக்கும் தீமை செய்ய நினைத்தாய். இவையெல்லாம் உன் உயிருக்கும் அதிகாரத்துக்கும் தீமையாக முடியுமன்றோ?

2232. “தீய சொற்களை என் செவிகள் கேட்கப் பேசினாய். இதனால் பின்னால் உண்டாக இருக்கும் பின் விளைவை நீ எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. அறிவற்றவனே, அறிவற்றவனே! நீ இங்கே நிற்கத் தக்கவனா? போ, போ!” என்று குற்றம் இல்லாத மார்க்கண்டேயர் சொன்னார்.

2233. சிறுவரான மார்க்கண்டேயர் சொன்ன வார்த்தையை எமன்கேட்டான். விளங்கும் சிவந்த தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் கண்களை உடையவனாய் “வன்மை இல்லாதவனே! நான் அஞ்சத்தக்க வலிமையைக் காட்டுகின்றாய். இவ்வாறு அச்சப்படுத்தினால், எமன் நம் உயிரை வாங்க மாட்டான் என எண்ணினாயா?”

2234. கொலைத் தொழில் முற்றிய சூலப்படையுடைய எமன் மேற்கண்டவாறு பேசி, மேகத்தில் தோன்றும் இடி போல் ஆரவாரித்து இவனுக்கு எதிரே வா ளா நின்றால் வர மாட்டான் என எண்ணிப் பெரிய நீலமலை போல் மார்க்கண்டேயர் முன்பு போய்த் தன்னிடம் உள்ள பாசக் கயிறறை வீச எண்ணினான்.

2235 எறிந்தான் பாசம் ஈர்த்திடல் உற்றான் இது
 போழ்தில்
 அறிந்தான் தானும் ஈசனை ஏத்தி அடிநீழல்
 பிறிந்தான் அல்லன் மற்றினி இந்தப் பெரு
 மைந்தன்
 மறிந்தான் அன்றோ என் றிமை யோரும்
 மருளுற்றார்.

2236 ஈர்க்கும் பாசம் கந்தர முற்றும் இடரில்லா
 மார்க்கண் டன்முன் தோன்றினன் நின்பால்
 வருதுன்பந்
 தீர்க்கின் றாம்நீ அஞ்சலை என்றே திரையாழிக்
 கார்க்கண் டத்துக் கண்ணுதல் ஐயன் கழறுற்
 றான்.

2237 மதத்தான் மிக்கான் மற்றிவன் மைந்தன் உயிர்
 வாங்கப்
 பதைத்தான் என்னா உன்னிவெ குண்டான்
 பதிமூன்றும்
 சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னால் சிறிதுந்தி
 உதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போல்மண்
 னுறவீழ்ந்தான்.

2238 வீழுங் காலத் தம்புய னாதி விண்ணோர்கள்
 வாழும் தன்மைத் தெவ்வுல கென்னா மறு
 குற்றார்
 குழும் வேலை ஆர்த்தில தண்டத் தொகை
 யெல்லாங்
 கீழும் மேலும் நெக்கன பாருங் கிழிந்தன்றே.

2239 பாங்காய் நின்ற தானையும் ஊரும் பகடுந்தான்
 ஏங்கா நின்றே பார்மிசை வீழா இறவுற்ற
 தீங்காய் நின்ற செய்வினை யாளர் சிதைவாகிப்
 போங்கா லத்திற் சேர்ந்தவர் தாமும் போகாரோ.

2235. எமன் பாசத்தை வீசி மார்க்கண்டேயரை இழுக்கத் தொடங்கினார். அப்போது அதனை உணர்ந்த மார்க்கண்டேயரும் சிவபெருமானைத் துதித்து அவரது திருவடியினின்று பிரியாமல் இருந்தார். அப்போது, “இந்த மைந்தரும் இறந்தார் அன்றோ,” என்று தேவர்களும் மயக்கம் அடைந்தனர்.

2236. இழுக்கப்படும் பாசக் கயிறானது கழுத்தில் மாட்டப்பட்டபின்பும், அதனால் சற்றும் துன்பம் அடையாது இருக்கின்ற மார்க்கண்டேயருக்கு முன்பு, பாக்டலில் தோன்றி நஞ்சுடைய கண்டத்தையும் நெற்றிக்கண்ணையும் உடைய சிவபெருமான் தோன்றினார். தோன்றி, “மகனே! உனக்கு உண்டான துன்பத்தை மாற்றுவேன்! நீ அஞ்சாதே” என்று உரைத்தார்.

2237. செருக்கினால் மிக்க இந்த எமன் உயிரைக்கவர, இந்த மார்க்கண்டேயன் வருந்தினான் என்று எண்ணி திரி புரங்களையும் அழித்த சிவபெருமான் சினந்து சிவந்த நிற முடைய இடக்காலினால் சற்றே உயரத்தூக்கி உதைத்தார். அப்போது உதைக்கப்பட்ட எமன் வானில் உள்ள மேகம் விழுவது போல் தரையில் விழுந்தான்.

2238. எமன் அவ்வாறு விழும்போது நான்முகன் முதலிய தேவர்கள், இந்த அதிர்ச்சிக்குத்தப்பிப் பிழைத்திருப்பது எந்த வுலகம் என்று கவலை அடைந்தனர். உலகத்தைச் சூழ்ந்த கடலும் ஒலி அடங்கியது. அண்டக் கூட்டங்கள் யாவும் மேலும் கீழும் உடைபட்டன. பூமியும் பிளவுபட்டது.

2239. “எமனின் பக்கத்தே வந்த படைகளும் அவன் ஏறிச் செல்லும் எருமைக்கடாவும் ஏக்கம் கொண்டு தரையில் விழுந்து அழிவு அடைந்தன. தீயசெயல் செய்பவர் அழிந்து போகின்ற சமயத்தில் அவரைச் சேர்ந்தவரும் அழிய மாட்டாரோ?

202 □ கந்தபுராணம்

2240 அந்தக் காலத் தெம்முயிர் காப்பான் அரனுண்டால்
வந்தக் கூற்றன் என்செய்வ னென்னா வட
தொன்னூல்
சந்தப் பாவின் போற்றுதல் செய்தே தனிநின்ற
மைந்தற் காணூஉ எம்பெரு மானும் மகிழ்
வுற்றான்.

வேறு

- 2241 மைந்த நீநமை வழுத்தி மாசிலா
முந்து பூசனை முயன்ற தன்மையால்
அந்த மில்லதோர் ஆயுள் நிற்கியாம்
தந்து நல்கினாம் என்று சாற்றினான்.
- 2242 சாற்றும் எல்லையில் தனது தாளிணை
போற்று கின்றவன் பூசை செய்திடும்
ஏற்ற தாணுவுக் கிடைய தாகவே
கற்றின் கூற்றுவன் குறுகுற் றானரோ.
- 2243 மறைய வன்கணும் மன்னு தென்புலத்து
இறைய வன்கணும் இகல்பற் றின்றரோ
அறிவர் தேர்குறின் றுயன் செய்தன
முறைய தாகுமால் முதன்மைப் பாலதே.
- 2244 நின்ற மைந்தனும் நித்தன் மேனியை
ஒன்றும் அன்பினால் உன்னி யேமணி
கன்றி கையெனும் கடவுள் ஆலயஞ்
சென்று நாதன்றாள் சென்னி சேர்த்தினான்.
- 2245 புந்தி நைந்திடப் புலம்பி நாட்டநீர்
சிந்தும் வேலையில் திளைத்துச் சாம்பிய
தந்தை அன்னைதாள் தழுவித் தாழ்ந்திடா
முந்தும் ஆகுலம் முழுதும் மாற்றினான்.

2240. "அப்போது அடியேன் டியிரைக் சுரக்கும் சிவ பெருமான் இருக்கின்றார். இருக்கவும், அந்த எம்ன் வந்து என்ன செய்வான்?" என்று பழைமையுடைய வடமொழியில் அமைந்த இனிய பாவால் துதித்துத் தனியாக நின்ற மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, எம் சிவபெருமானும் மகிழ்ந்தார்.

2241. அவ்வாறு மகிழ்ந்த சிவபெருமான். மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து "மகனே! நீ எம்மைத் துதித்துக் குற்றம் இல்லாத சிறந்த பூசையைச் செய்ததால் உனக்கு அழியாத ஆயுளை அளித்தோம்?" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

2242. அவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்து, முடிவில், எமனுக்கு எமனான சிவபெருமான் தம் இரு திருவடிகளையும் துதிக்கும்மார்க்கண்டேய முனிவர் வழிபாடு செய்த சிறந்த சிவலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தார்.

2243. மார்க்கண்டேயரிடத்தும் தென்திசைக்குத் தலைவனாக உள்ள எமனிடத்தும் எம் சிவபெருமானுக்கு முறையே விருப்பும் வெறுப்பும் இவ்வை. ஞானிகள் ஆராயின் சிவபெருமான் செய்த செயல் முறையானதாகும்; இறைமைக் குணதலுக்கும் பொருந்தியதுமாகும்.

2244. அங்கே நின்ற மார்க்கண்டேயரும் சிவ பெருமானின்மேனியை, பொருந்திய அன்போடு துதித்துக் கொண்டே மணிகர்ணிகை என்ற ஆலயத்துக்குச் சென்று விசுவநாதப் பெருமானின் திருவடிகளைச் சிரமேற் கொண்டார்.

2245. உள்ளம் தளரக் கண்களினின்று இழியும் துன்ப நீரான கடலில் முழுகி வாடிய தந்தை தாயரின் பாதங்களைத் தழுவி வணங்கி, அவர்களுக்கு முன்னம் ஏற்பட்டிருந்த துன்பத்தையும் தீர்த்தார்.

204 □ கந்தபுராணம்

- 2246 அங்கண் சில்பகல் அமர்ந்து நீங்கியே
செங்கண் ஏறுடைச் செல்வன் மல்கியே
தங்கு கின்றநற் றானம் யாவையும்
பொங்கு காதலின் போற்றல் மேயினான்.
- 2247 அத்தன் ஆலயம் அனைத்தும் வைகலும்
பத்தி யோடுமுன் பரவி யேமிகும்
சுத்த னாகியே தொலைவில் ஆருயிர்
முத்தி யெய்தினான் முழுது ணர்ந்துளான்.
- 2248 விண்ணின் பாலுளன் விரும்பிப் போற்றுவோர்
கண்ணின் பாலுளன் கருத்தின் பாலுளன்
மண்ணின் பாலுளன் மற்ற னன்செயல்
எண்ணின் பாலதோ இசையின் பாலதோ.
- 3249 முண்ட சுத்திடை முளைத்த வன்துயில்
கொண்ட எல்லையைக் குணிக்கி லாவதென்
அண்டம் நல்கியோன் துஞ்ச ஆங்கவன்
கண்ட சுற்பமோ கணக்கி லாதவே
- 2250 அன்ன வன்றனை அலக்கண் செய்திடும்
தென்ன வன்உயிர் சிதைந்து போதலால்
பன்ன சுத்திறை பரித்த பார்மிசை
மன்னு பல்லுயிர் வளர்ந்து மல்கிற்றே.
- 2251 முடிவின் றாமுயிர் முற்றும் பற்பகல்
மடிவின் றாகியே மலியும் பான்மையால்
படியின் மங்கையும் பரம்பொ றாதுமால்
அடியின் வீழ்ந்துதன் அயர்வு கூறினான்.

2246. அந்தக் காசிப் பதியில் சில நாட்கள் இருந்து நீங்கிச் சிவந்த கண்களையுடைய இடபத்தை வாகனமாக உடைய அருட் செல்வரான சிவபெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள நல்ல தலங்கள் எல்லாவற்றையும் மிக்க விருப்புடன் துதிப்பவர் ஆனார்.

2247. சிவபெருமானின் ஆலயங்கள் தோறும் நாள் தோறும் அன்புடன் திருமுன்பு நின்று துதித்து மிகவும் தூயவராய், எல்லாவற்றையும் அறிந்த மார்க்கண்டேய முனிவர் அழிவில்லாத வீடு பேற்றை அடைந்தார்.

2248. வீடுபேற்றை அடைந்தவர் வான் உலகத்தில் இருப்பார். விரும்பித்துதிப்பவரின் கண்களின் முன்னும் இருப்பார். அவரது மனத்தினும் இருப்பார். மண் உலகத்திலும் இருப்பார். அவரது இயல்பு மதிப்பில் அடங்குதோ? சொல்லில் அடங்குவதோ?

2249. திருமாலின் கொப்பூழ்த் தாமரையில் தோன்றிய நான்முகன் உறக்கம் கொண்ட காலத்தைக் கணக்கிடுவதில் பயன் யாது? அண்டங்களையெல்லாம் படைத்த நான்முகன் இறக்கவும் இந்த மார்க்கண்டேயர் இறவாதிருந்து கண்ட கஷ்டங்களே அதிகம்!

2250. அந்த மார்க்கண்டேயரைத் துன்பப்படுத்திய எமன் உயிர் நீங்கி இறந்ததால் பாம்பரசனான ஆதிசேடன் சுமக்கும் பூமியின் மீது தோன்றிய பல உயிர்களும் வளர்ந்து பெருகின.

2251. அப்போது, அளவிட இயலாத பெருந்தொகையான உயிர்கள் எல்லாம் பல காலமாக இறப்பு இல்லாது பெருகிய இயல்பால், பூமிதேவியும் சுமை தாங்க மாட்டாது திருமால் அடிகளில் விழுந்து, தன் வருத்தத்தைச் சொன்னாள்.

2252 கொண்டல் வண்ணனும் குலிச பாணியும்
புண்டரீகமேற் பொலிந்த போதனும்
அண்டர் யாவரும் அணுகி ஆலமார்
கண்டன் மேவுறுங் கயிலை மேவினார்

2253 காலி யம்மலர் கடுத்த கந்தரத்
தேவு பொன்பதஞ் சென்னி சேர்த்தியே
தாவில் பங்கயற் சதுர் ி கத்தனும்
பூவை வண்ணனும் போற்றல் மேயினார்.

2254 நீல கண்டனாம் நிமலன் முன்னரே
சாலும் அன்பொடும் தாழ்ந்து போற்றலும்
மாலை நோக்கிநீர் வந்த தென்னென
ஏலு மாற்றினால் இதனைக் கூறுவான்.

வேறு

2255 பங்கய மிசைவரு பகவன் ஆதியா
இங்குள தலைவர்கள் எவரும் இத்துணைத்
தங்கள்தம் அரசியல் தவாது போற்றினார்
அங்கவர் தமக்குநீ அளித்த வண்ணமே.

2256 ஐயநீ எனக்குமுன் அளித்த காப்பினைத்
தய்யநின் திருவருள் துணைய தாகவே
வைகலும் புரிகுவன் வழாது மற்றதற்கு
எய்திய தோர்குறை இசைப்பன் கேட்டிநீ.

2257 நின்பெருந் திருவருள் நினைகி லாமையால்
தென்புலக் கோமகன் சிதைந்து போயினான்
மன்பதைக் குலம்பிற வளர்ந்து மிக்கன
துன்பமுற் றனள்அவை சுமக்கும் பூமகள்.

2252. அவ்வாறு பூமிதேவி கூறக் கேட்ட மேகத்தைப் போல் கரிய நிறம் கொண்ட திருமாலும், வச்சிராயுதத்தை உடைய இந்திரனும், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான் முகனும், மற்றத் தேவர்களும் ஒன்றாகக் கூடி, நஞ்சு பொருந்திய கண்டமுடைய சிவபெருமானின் திருக் கயிலாய மலையை அடைந்தனர்.

2253. குற்றம் அற்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் காயாம்பூ போன்ற கரிய நிறத்தையுடைய திருமாலும், கரிய குவளை மலரைப் போன்ற திருமிடற்றைக் கொண்ட சிவபெருமானின் அழகிய திருவடிகளைத் தலை மீது ஆடித் துதிப்பவராயினர்.

2254. “நஞ்சு பொருந்திய கண்டமுடைய சிவபெருமானின் திருமுன்பு, மிக்க அன்புடனே வணங்கித் துதித்தனர். அப்போது சிவபெருமான் திருமாலைப் பார்த்து, “நீங்கள் எல்லாம் இங்கு வந்த காரணம் யாது?” என வினவியருளினார். அப்போது திருமால் இதனைச் சொல்லலானார்.

2255. “தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் முதலாக இங்கு வந்து நிற்கின்ற தேவர்கள் எல்லாரும், அவ்வவர்க்குத் தாங்கள் அருளியபடியே, தம்தம் ஆட்சி முறையை இதுகாறும் தவறாது செய்து வருகின்றனர்.

2256. “இறைவா! தாங்கள் எனக்கு முன் காலத்தில் அளித்தருளிய காத்தல் தொழிலை, தங்களின் தூய அருளையே துணையாய்க் கொண்டு நானும் தவறாது செய்து வருகின்றேன். இப்போது அந்தத் தொழிலுக்கு ஒரு குறை வந்துள்ளது. நான் அதனைச் சொல்லக் கேட்டருளாக.

2257. “தங்கள் சிறந்த திருவருளை நினையாததால் தெற்குத் திசைக்குக் காவலன் மடிந்து விட்டான். உயிரைக் கவரும் தொழில் உடைய அவன் மடிந்து விட்டதால் மக்கட் பரப்பும் மற்ற உயிர்களும் வளர்ந்து பெருகி விட்டன. அவற்றைத் தாங்கும் பூமிகள் சுமை மிகுதியால் துன்பம் அடைந்துள்ளன.

208 □ கந்தபுராணம்

2258 தன்புடை எவற்றையும் தாங்கு கின்றவள்
துன்புற உயிரெலாந் தோன்றித் தோன்றியே
பின்பிற வாமலே பெருகி வைகுமேஸ்
என்படும் என்படும் எனது காவலே.

2259 இறுத்திடும் அரசினுக் கெவரும் எல்லைநீ
செறுத்திடல் அந்தகன் செய்த தீமையைப்
பொறுத்தருள் அவன்றனைப் புரிதி ஈங்கிது
மறுத்திடல் என்றடி வணங்கி வேண்டவே.

2260 அந்தக எழுகென அமல நாயகன்
முந்தருள் புரிதலும் முடிந்த கூற்றுவன்
வந்தனன் தொழுதனன் வணங்கித் தாள்பட
உய்ந்தனன் அடியனென்று உணர்ந்து போற்றினான்.

2261 போற்றிடு தருமனைப் புராரி நோக்கியே
சாற்றிடு கின்றனன் தயங்கு கண்டிகை
நீற்றொடு புனைந்தெமை நினையும் நீரர்பால்
கூற்றுவன் யானெனக் குறுகு வாயலை.

2262 நண்ணருங் கதிபெறு நமது தொண்டரை
மண்ணுல கத்தவர் மனித ரேஎன
எண்ணலை அவர்தமை யாமென் றெண்ணுதி
கண்ணுறின் அன்னவர் கழலின் வீழ்தியால்.

2258. “தன்னிடம் வைத்த எல்லாப் பொருள்களையும் சுமக்கும் பூமிதேவி துன்பப்பட, உயிர்கள் எல்லாம் பிறந்து பிறந்து, பின் இறவாமல் பெருதியிருக்குமானால், என் காக்கும் தொழில் என்ன பாடுபடும், என்ன பாடு படும்? (பூமி தாங்கவியலாது நிலை குலைந்து தடுமாறினால், எல்லா உயிர்களும் துன்புறும். எனது காத்தல் தொழில் தவறும்)

2259. “உயிர்களை அழிக்கின்ற தொழிலுக்கு எவரும் இல்லை. தாங்கள் சினம் கொள்ள வேண்டா. எமன் இயற்றிய குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக. அவனை உயிர்ப்பித்தருளவேண்டும். இதை மறுக்க வேண்டாம்” என்று, சொல்லி அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி வேண்டிக் கொள்ள,

2260. குற்றம் இல்லாத சிவபெருமான், “எமனே, எழுக” என்று சிறந்த அருளைச் செய்தார். அப்போது முன் இறந்த எமனானவன் எழுந்து கை குவித்துப் பணிந்து, ‘இவருடைய திருவடிகள் பட்டமையால் நான் உய்ந்தேன்’ என எண்ணித் துதித்தான்.

2261. இவ்வாறு துதித்த எமனை முப்புரங்களை எரித்த சிவபெருமான் பார்த்தருளிச் சொல்லலானார். “எமனே! விளங்கும் உருத்திராக்க மாலையையும் விபூதியையும் பூண்டு எம்மை வணங்கும் சிவனடியாரிடத்து நான் என்று சொல்லிக் கொண்டு போகாதே?

2262. “அடைவதற்கு அருமையான சீவன்முத்தியைப் பெற்ற எம் அடியார்களை மண்ணுலகத்தவர் எனவும் மனிதன் எனவும் எண்ணாதே! அவர்களை எல்லாம் நாமே என்று எண்ணுவாய். அவர்களைக் கண்டால் அடிகளில் விழுந்து வணங்குவாயாக.

- 2263 கண்ணிய மனமொழி காயம் ஈறதா
எண்ணிய கருவிகள் இடைய தாகவே
புண்ணிய மொடுபவம் புரியும் ஏனையர்
விண்ணொடு நிரயமேல் மேவச் செய்தீர்.
- 2264 என்றருள் புரிந்துநின் படையொடு ஏகென
மன்றமர் அடிமிசை வணங்கி முன்னரே
பொன்றிய பகட்டொடும் பொருநர் தம்மொடும்
தென்றிசை புகுந்துதன் செயலின் மேவினான்.
- 2265 சித்தசற் புரிதரு செங்கண் மான்முதல்
மொய்த்திடு கடவுளர் முனிவர் மும்முறை
நித்தனை வணங்கினர் கயிலை நீங்கினர்
தத்தமது உறையுளில் சார்தல் மேயினார்.
- 2266 கொன்னலில் அடுபடைக் கூற்றன் பண்டுபோல்
இன்னமும் விளைகுவ தென்கொ லோவெனா
மன்னருள் பெற்றமார்க் கண்டன் மாக்கதை
பன்னினர் முன்னமும் படர்தற் கஞ்சமால்.
- 2267 ஆதலின் குச்சகன் அருந்த வத்திலோர்
மாதயர் அளித்தனன் மால்க ளிற்றினைக்
காதுகை நீக்கியொண் கடவு ளாக்கியே
மேதகு விண்ணிடை மேவச் செய்தனன்.

2263. “கருதப்படும் மனமும் சொல்லும், மெய் இறுதியில் அமைய எண்ணப்பட்ட மூன்று கருவிகளதும் இடமாகப் புண்ணியத்தையும் பாவத்தையும் செய்கின்ற மற்றவரைச் சொர்க்கத்திலும் நரகத்திலும் புகுமாறு செய்வாயாக!”

2264. என்று இவ்வாறு சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்து “உன் படைகளுடனே செல்வாயாக!” என்று விடையளித்தார். அந்த எமன் கனகசபையில் பொருந்திய அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி, முன் இறந்து இப்போது உயிர் பெற்ற எருமைக்கடாவுடனும் உடைகளுடனும் தெற்குத் திசைக்குச் சென்று தன் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

2265. காமனைப் பெற்ற சிவந்த கண்களையுடைய திருமால் முதலாகக் கூடிய தேவர்களும், முனிவர்களும் சிவபெருமானை மூன்று முறை வணங்கிக் கயிலாய மலையினின்று நீங்கித் தாம் தாம் இருக்கும் இடங்களுக்குச் சென்றனர்.

2266. அச்சத்தைத் தருகின்ற கொலைத் தொழில் பொருந்திய படைக்கலங்களை ஏந்திய எமன், ‘முன் போல் இனியும் என்ன தீங்கு உண்டாகுமோ’ என்று எண்ணி, நிலைபெற்ற திருவருளைப் பெற்ற மார்க்கண்டேய முனிவரின் சிறந்த சரித்திரத்தைச் சொன்னவரின் முன்னும் போவதற்கு அஞ்சுவான்.

2267. எனவே, இவ்வாறு வரலாறு உள்ளதால் குச்சக முனிவர் சிறந்தத் தவத்தைச் செய்து ஒரு பெண்ணின் உயிரை மீட்டார். பெரிய யானையைக் கொல்லும் தொழிலினின்று நீக்கிச் சிறந்த தேவனாக ஆக்கி மேலான சுவர்க்க லோகத்தில் சேர்த்தார்.

- 2268 உதவிய மிருககண் டுயன் மால்அயன்
முதலவர் புகழ்தரு முதன்மை பெற்றனன்
விதிமுறை அவனருள் மிருகண் டொப்பிலேர்
புதல்வனைப் பெற்றனன் புரிந்த நோன்மையால்.
- 2269 அப்பெருந் திருமகன் ஆற்றும் நோன்பினால்
தப்பரும் விதியினைத் தணந்து கூற்றுவன்
துப்பினை அகற்றியே தொலைவு கண்டுபின்
எப்பொழு தத்தினும் இறப்பின்று ஆயினான்.

6. மாயை உபதேசப் படலம்

- 2270 அன்னது சரதமே அறிதிர் ஆதலால்
இன்னமும் மொழிதவன் இயற்று நோன் பென்
முன்னுறு காசிப முனிவன் செப்பலும்
நன்னய மாயவன் நகைத்துக் கூறுவான்.
- 2271 மறைதெரி முனிவநீ வாய்மை யாகிய
உறுதியை மொழிந்தனை உயர்ந்த வீடுறும்
அறிவுடை முனிவரார்க்கு அன்றி நாமருள்
சிறுவருக் கித்திறஞ் செப்ப லாகுமோ.
- 2272 நன்பெருஞ் செல்வமும் நவையில் கொற்றமும்
இன்பமும் அழிவிலா திருக்கும் ஆயுளும்
மன்பெருஞ் சீர்த்தியும் மறுவில் வரீழ்க்கையும்
அன்புடை இணையவர் அடைதல் வேண்டுமால்.

2268. அந்தக் குச்சக முனிவர் பெற்ற மிருக கண்டிய முனிவர் திருமால் முதலான தேவர்கள் புகழ்கின்ற தலைமைத் தன்மையைப் பெற்றார். விதிப்படி அந்த மிருக கண்டிய முனிவர் பெற்ற மிருகண்டு முனிவர், தாம் செய்த தவத்தால் ஒப்பில்லாத ஒரு மகனைப் பெற்றார்.

2269. அந்தப் பெருமையுடைய மகன் மார்க்கண்டேயர், தாம் செய்த தவத்தாலே தவறாத விதியையும் வென்று, எமனது வலியை அழித்து, அவனை அழித்து, பின் எக்காலத்தும் இறவாத தன்மையை அடைந்தார்.

(எப்போதும் இறவாத தன்மை — வீடுபேறு.)

6. மாயை உபதேசப் படலம்

2270. “முன் சொன்ன வரலாறு உண்மையே! அறிந்து கொள்ளுங்கள். ஆதலால், இவ்வுமும் சொல்வேன். தவத்தையே செய்யுங்கள்” என்று காசிப முனிவர் சொல்லி முடித்தார். முடிக்க, நல்ல நீதிகளை அறிந்த மாயை நகைத்துச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

2271. “வேதங்களைக் கற்ற முனிவரே! உண்மையான உறுதியைச் சொன்னீர். உயர்ந்த வீடு பேற்றை அடையும் எண்ணம் கொண்ட முனிவருக் கல்லாமல், நாங்கள் பெற்ற மைந்தர்க்கு இவ்வாறு சொல்வது தக்கது தானா?

2272. “நல்ல பெருஞ் செல்வத்தையும், குற்றமில்லாத வெற்றியையும் இன்ப அனுபவத்தையும், எக்காலத்தும் அழியாது இருக்கும் ஆயுளையும், நிலை பெற்ற பெரிய புகழையும், குற்றம் இல்லாத வாழ்வையும், நம்மிடம் அன்புள்ள இவர்கள் அடைதல் வேண்டும்.

214 □ சுந்தபுராணம்

- 2273 காதலால் அவையெலாம் கடிதிற் பெற்றிட
மாதவ முனிவர வகுத்தி யென்றலும்
ஈதுகொ லோவுன தெண்ணம் நியவர்க்
காதகும் இயல்பினை அறைதி யென்னவே.
- 2274 மாயவன் தன்சிறார் வதனம் நோக்கியே
தூயனம் முனிவரன் சொற்ற துண்மையே
ஆயினும் உங்களுக் காவது அன்றவை
நீயிர்கள் கேண்மென நெறியிற் கூறுவாள்.
- 2275 மாற்படு புந்தியின் மறுவில் சேதனம்
பாற்படும் உயிர்க்கெலாம் பவத்தின் மாண்பயன்
நூற்படு கல்வியின் நுவல்வ ளத்தினின்
மேற்படு கின்றதில் விழுமி தில்லையே.
- 2276 திருமைகொள் வளனொடு தீதில் கல்வியாம்
இருமையின் ஒன்றினை எய்தி டாதெனின்
அருமைகொள் அவ்வுயிர் அதனின் ஆற்றவும்
பெருமையது உடையது பேயின் தோற்றமே.
- 2277 பிறந்தநல் லுயிர்க்கெலாம் பெருமை நல்கிய
இறந்ததோர் பொருண்மைய திரண்டின்
வன்மையும்
அறிந்தவர் தெரிவரேல் அரிய கல்வியில்
சிறந்தது திருவெனச் செப்பல் ஆகுமால்.
- 2278 சொற்றரு கலையெலாம் தொடர்ந்து பற்பகல்
கற்றவ ராயினுங் கழநி ரப்பினால்
அற்றவ ராவரே ஆக்கம் வேண்டியே
பற்றலர் தம்மையும் பணிந்து நிற்பரால்.

2273. “மாதவ முனிவரே! விருப்புடன் அவை எல்லா வற்றையும் பெற்றிடப் போதிப்பீராக!” என்று மாயை உரைத்தாள் “உன் எண்ணம் இதுவோ? அங்ஙனமாயின், நீயே அவர்களுக்குரிய ஒழுக்கத்தைக் கூறுவாயாக!” என்று காசிபர் உரைத்தார். உரைக்க,

2274. பின் மாயை தன் மைந்தரின் முகத்தைப் பார்த்து, “தூய இந்த முனிவர் கூறியது உண்மையே! ஆயினும், அவை உங்களுக்கு உரியவை ஆகா. நான் சொல்வதை நீங்கள் கேளுங்கள்” என்று, தான் எண்ணியதைமுறை யாகச் சொல்லத் தொடங்கினாள் :

2275. “பெருமையுடைய உள்ளத்தில் குற்றம் இல்லாத அறிவு தோன்றப் பெற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம், பிறப்பதால் உண்டாகும் பயன் என்னவென்றால், நூல் கல்வி யாலும் சொல்லப்படும் செல்வ வளத்தாலும் மேன்மை அடைவதைவிடச் சிறந்தது ஏதும் இல்லை.

2276. “திருத்தக்க செல்வமும் குற்றமற்ற கல்வியும் என்னும் இரண்டினுள் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்ளாது போனால் அரிய அந்த உயிரைவிடப் பேயின் பிறப்பு மிகவும் சிறப்புடையதாகும்.

2277. “பிறவி எடுத்த உயிர்களுக்கெல்லாம் பெருமையைத் தருகின்ற அளவில்லாத இரண்டு பொருள்களின் வலிமையையும். அறிவுடையவர் ஆராய்வரானால், அரிய கல்வியை விடச் சிறந்தது செல்வமாகும் எனக்கூறுதல் தக்கது.

2278. “புகழ்ப்படுகின்ற நூல்களையெல்லாம் இடை விடாமல் பல நாட்களாகக் கற்றவர் ஆனாலும், மிக்க வறுமையால், பொருள் இல்லாதவர் ஆனால், செல்வத்தைப் பெற விரும்பிப் பகைவுரையும் வணங்கி நிற்பார்.

216 □ கந்தபுராணம்

- 2279 அளப்பருங் கல்வியும் ஆக்கம் யாவையும்
கொளப்படு தன்மையிற் குறைவு றாதவை
வளர்த்தலின் மேதக வனப்புச் செய்தலிற்
கிளத்திடின மேலது கேடில் செல்வமே.
- 2280 நூலுறு கல்வியை நுனித்து நாடியே
வாலறி வெய்திய வர்த்தி னோர்களும்
மேலுறு திருவொடு மேவு றாரெனின்
ஞாலமங் கவர்தமை நவையுள் வைக்குமால்.
- 2281 அளப்பரும் விஞ்சையே அன்றி மேன்மையும்
உளப்படு தருமமும் உயர்ந்த சீர்த்தியும்
கொளப்படு கொற்றமும் பிறவுங் கூட்டலால்
வளத்தினிற் சிறந்தது மற்றொன் றில்லையே.
- 2282 ஆக்கமிங் கொருவரால் அணுக வேண்டுமேல்
ஊக்கமுண் டாவரேல் உறுவர் அன்னது
நீக்கமில் கொள்கையின் நிற்ப ரேயெனின்
மேக்குறு பெருந்திரு விரைவின் மேவுமால்.
- 2283 அவ்வளம் பலவகைத் தாகும் ஆங்கவை
எவ்வரும் பெறுகிலர் இயல்பின் யாவையும்
செவ்விதிந் நீர்பெறச் சிந்தை செய்யுமின்
உய்வது வேறிலை உறுதி யீதலால்.
- 2284 எங்கள்பால் நென்னலின் யாமம் தோன்றலால்
துங்கமா நிருதர்தங் கதியில் துன்னினீர்
உங்களுக் கொன்னலர் உம்பர் யாவருந்
தங்கள்தம் முயற்சியால் தலைமை பெற்றுளார்.

2279. “அளவில்லாத கல்வியையும் எல்லா வளங் களையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்ற இயல்புடைமையாலும், குறைவில்லாதபடி அவற்றை விருத்தி செய்தலாலும் மேன்மையுடைய அழகு செய்தலாலும், சொல்லுமிடத்து மேன்மை உடையது அழிவில்லாத செல்வமே ஆகும்.

2280. “நூல்களில் பொருந்திய கல்வியை நுட்பமாக ஆராய்ந்தறிந்து தூய அறிவைப் பெற்ற சிறப்புடைய வரும், மேன்மையுடைய செல்வத்துடன் பொருந்தாராயின், மண்ணுலகம் அவரைக் குற்றம் உடையவராகக் கருதும்.

2281. “அளவிட முடியாத கல்வி மட்டுமே அல்லாது மேன்மையையும், நினைக்கப்படும் அறத்தையும், சிறந்த புகழையும், பெறுகின்ற வெற்றியையும், மற்றவற்றையும் ஓசர்ப்பதால் செல்வத்தைவிடச் சிறந்தது ஒன்றில்லை.

2282. “இந்த வுலகத்தில் ஒருவருக்குச் செல்வத்தை அடையவேண்டின், அவர், முயற்சியுடையவரானால் அதைப் பெறுவர். அந்த முயற்சியை ஒருகாலும் தம்மை விட்டு நீங்காதபடி இருப்பாரானால் மேன்மையான செல்வம் விரைவாக வந்து சேரும்.

2283. “அந்தச் செல்வம் பல வகைகளை உடையது. அவற்றை எல்லாரும் பெற மாட்டார். முறையாக அவை எல்லாவற்றையும் நன்கு பெறும் பொருட்டு நீங்கள் சிந்திப்பீர். இதுவே துணிவாகும். இதுவே அல்லாது உய்வதற்கேற்ற வேறு வழியில்லை.

2284. “நேற்றிரவு எங்களிடத்தில் நீங்கள் பிறந்ததால் உயர்ந்த அகரர் இனத்தைச் சேர்ந்தீர்கள். ஆதலால் தேவர்கள் எல்லாரும் உங்களுக்குப் பகைவர். அந்தத் தேவர்கள் தற்போது தங்கள் முயற்சியால் தலைமைத் தன்மை பெற்றுள்ளார்கள்.

- 2285 நீவிர்கள் அனையரின் நிவந்த கொள்கையர்
ஆவிர்கள் போலுமால் ஆக்கம் எய்துவான்
மூவிரும் முயலுதிர் முயலும் பெற்றியை
ஏவிருங் கேட்கயான் எடுத்துக் கூறுகேன்.
- 2286 ஆனதோர் இத்திசை ஆலந் தீவெனத்
தானறை கிற்பர்இத் தரைக்கு நேரதாய்ப்
போனதோர் உத்தர பூமி ஆயிடை
தானவர் நோற்றிடத் தருவ தென்பதே.
- 2287 அப்புவி அதனீடை ஆற்றற் கீறிலா
இப்பரி சனமொடும் ஏகி யாயிடை
ஒப்பறு குண்டமும் ஒழிந்த செய்கையும்
மெய்ப்பட இயற்றுதிர் வேள்வி செய்யவே.
- 2288 காரிகொள் இந்தனம் கதழ் விட்டுமுன்
ஆரழல் மூட்டியே அழலின் பண்டமுஞ்
சோரியும் ஊன்களும் பிறவும் தூவியே
வீரர்கள் புரிதிரால் வெய்ய வேள்வியே.
- 2289 செங்கண்மால் அயன்முதல் தேவர் யாவரும்
எங்கணா யகனென இறைஞ்ச மேதகு
கங்கைவார் சடைமுடிக் கடவுள் போற்றியே
பொங்குதீ வேள்வியைப் புரிதிர் பற்பகல்.
- 2290 அம்மகம் புரிதிரேல் அருளின் முன்னுறீஇ
மைம்மலி மிதறுடை வான நாயகன்
மெய்ம்மையின் நீவிர்கள் வெஃகி யாங்கெலாம்
இம்மையின் எய்துமா நினைது நல்குமால்.
- 2291 முண்டஇவ் வேள்வியை முயல மூவிரும்
ஆண்டுசென் றுற்றுழி அன்ன தற்கவண்
வேண்டிய பொருளெலாம் வேறு வேறதா
ஈண்டுற வுதவுவன் ஏகு வீரென்றாள்.

2285. “நீங்கள் அவர்களைவிட மேன்மையான தன்மை உடையவர் ஆவீர் போலும்! ஆதலால் நீங்கள் மூவரும் செல்வத்தைப் பெறுமாறு முயற்சி செய்யுங்கள். அம்முயற்சி செய்கின்ற இயல்பை எல்லாரும் கேட்க நான் சொல்வேன்.

2286. “சிறந்த இந்தத் திக்குில் பூவுலகத்துக்கு நேராக உள்ள வடபூமியை ‘ஆலந்தீவு’ எனச் சொல்வர். அஃது அசுரர் தவம் செய்தற்குத் தக்கது.

2287. அந்த ஆலந்தீவில், வன்மைக்கு முடிவு இல்லாத இந்தப் பரிசுணங்களுடன் போய் அங்கு வேள்வி செய்யும் பொருட்டு ஒப்பில்லாத வேள்விக் குண்டமும் மற்ற அமைதிகளையும் மெய்ம்மை பொருந்த அமையுங்கள்.

2288. “வீரர்களே! நஞ்சினையுடைய விறகை நிறைய இட்டு முதலில் நிறைய தீயை மூட்டி தீயினுக்கு வேண்டிய ஓம்பு பொருள்களையும் இரத்தத்தையும் ஊனையும் மற்ற வற்றையும் கொடுத்து கொடிய வேள்வியைச் செய்யுங்கள்.

2289. “சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலும் நான் முகனும் இவர் முதலான தேவர்கள் யாவரும் எங்கள் முதல்வர் என வணங்குமாறு மேன்மையான கங்கையாற்றை அணிந்த நீண்ட சடை முடியையுடைய சிவபெருமானை வணங்கித் துதித்துப் பல காலமாக ஒளிரும் தீயையுடைய வேள்வியைச் செய்வீராக!”

2290. அந்த வேள்வியைச் செய்தீர் என்றால் கருமையுடைய கண்டத்தினரான சிவபெருமான் அருளுடன் முன்வந்து, நீங்கள் விரும்பியபடியெல்லாம் இந்தப் பிறவியில் பெறுமாறு நன்கு உண்மையாக உங்கட்கு அளிப்பார்.

2291. “எண்ணிய இந்த வேள்வியைச் செய்யும்படி நீங்கள் மூவரும் ஆலம் தீவில் சென்றிருக்கும்போது அந்த வேள்விக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் நான் வெவ்வேறாகத் தருவேன். நீங்கள் செல்லுங்கள்” என்று மாயை தன் மைந்தர்களுக்குச் சொன்னாள்.

220 □ கந்தபுராணம்

- 2292 தந்திர நெறிகளும் தவறில் பான்மையும்
மந்திர முறைகளும் மற்று முள்ளவும்
இந்திர வளனுறும் இயல்பின் மூவர்க்கும்
முந்திர வுதவிய முதல்வி நல்கினான்.
- 2293 இன்னதோர் காலையில் ஈன்ற மாயவள்
தன்னொடு தந்தையைத் தாழ்ந்து போற்றியே
அன்னவர் விடுத்திட அவுணர் மேலையோன்
பின்னவர் தம்மொடும் பெயர்வுற் றேகினான்.

7. மாயை நீங்குபடலம்

- 2294 ஏகிய காலையில் இணையில் மாயவள்
மோகமொடு அயலுற முனியை நோக்கியே
போகுவன் யானினிப் புதல்வர்ப் பேணுவான்
நீகவ லேலென நிறுவிப் போயினான்.
- 2295 போதலும் முனிவரன் புந்தி உள்ளுறும்
ஆதர வுந்திட அவள்பின் னேகியே
ஔதில னாமென எனைவிட் டேகுதல்
நீதிய தாகுமோ உரைத்தி நீயென்றான்.
- 2296 ஆயிழை புகலுவாள் அழுங்கல் மாதவ
சேயினர் பொருட்டுனைச் சேர்ந்த தன்றியிண்டு
ஏயது நின்னுடன் இருக்க அன்றியான்
மாயவள் அறிகென மறைந்து போயினான்.

2292. முன்னாள் இரவில் பெற்ற தாயான மாயை வேள்வி செய்ய வேண்டிய முறைகளையும், அந்த வேள்விக்கு இடையூறு வாராததற்கான வழிகளையும் மந்திரமுறைகளையும் மற்றவற்றையும் தலைமையான செல்வத்தை அடையத் தக்க இயல்புடைய அந்த மூவர்க்கும் அவள் எடுத்துக் கூறினாள்.

2293. இத்தகைய சமயத்தில் அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் தம்பியரோடு, பெற்ற மாயையையும் தந்தை காசிப முனிவரையும் வணங்கித் துதித்து அவர்கள் விடை தந்து அனுப்ப, அந்த இடத்தினின்று நீங்கினான்.

7. மாயை நீங்கு படலம்

2294. சூரபன்மனும் அவனுடைய தம்பியரும் அங்கிருந்து நீங்கிய பின்னர், ஒப்பில்லாத மாயை என்பவள், மயக்கத்துடன் தன் அருகில் இருந்த காசிப முனிவரைப் பார்த்து, “நான் இனி இம்மைந்தரைப் பேணுவதற்காகச் செல்வேன்! நீவிர் கவலை கொள்ள வேண்டாம்” என்று சொல்லி, அங்கு அவரை விட்டு நீங்கிச் சென்றாள்.

2295. அவ்வாறு மாயை பிரிந்து சென்ற பின்பு காசிப முனிவர் உள்ளத்தில் பொருந்திய பற்றானது தம்மைச் செலுத்த, அந்த மாயைக்குப் பின் சென்று, “அயலவனைப் போல எண்ணி என்னை விட்டுப் போவது தகுதியாகுமா? நீ சொல்வாயாக!” என்று வினவினார்.

2296. அதற்கு மாயை பதில் சொல்லலானாள்: “மாதவரே! வருந்த வேண்டாம்; நான் உம்மைக் கூடியது மைந்தரைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே! அல்லாது, இங்கு வந்தது உம்முடன் கூடி இருப்பதற்காக அன்று. நான் மாயை. அறிந்து கொள்வீராக!” என்று கூறி மறைந்து போனாள்.

222 □ கந்தபுராணம்

- 2297 அருவினன் சேறலும் அற்பு தத்தவண்
வருபொருள் யாவையும் மறைந்து போயின
வெருவரு முறைபுரி வேந்தை விட்டகல்
திருவொடு பெயர்வதோர் செல்வம் போலவே.
- 2298 மாணலன் எய்திய மாயை தன்னுருக்
காணலன் ஆகிய கமலத் தோன்மகன்
பூணலன் தெளிவினைப் பொருமி ஏங்கியே
ஆணலன் அழிவுற அழுங்கி மாழ்குவான்.
- 2299 வாலியும் தடங்களும் வரையும் ஏனவும்
தேவருங் காமுறச் செறிந்த அற்புதம்
யாவையுங் காண்கிலான் இரங்கி நின்றனன்
ஆவியில் குரம்பையன் ஆகு மென்னவே.
- 2300 மைந்தன துறுதுயர் மலரின் மேவிய
தந்தைதன் உணர்வினால் தகவின் நாடியே
அந்தர நெறியில்வந்து அங்கண் மேவலும்
எந்தைவந் தனன்கொலென் றெழுந்து தாழுவே.
- 2301 ஆசிகள் செய்துநின் னரிய நோன்பொரீஇக்
காசிப மெலிவது கழறு கென்றலும்
பேசினன் நிகழ்ந்தன பிரமன் கேட்டுளம்
கூசினன் அவன்மனங் கொள்ளத் தேற்றுவான்.
- 2302 வேதமும் கலைகளும் உணர்ந்து மேலதா
மூதறி வெய்திய முனிவ நீயொரு
மாதுதன் பொருட்டினால் மையல் எய்தியே
பேதுறு கிற்றியோ பேதை மாந்தர்போல்.

2297. அந்த மாயை அருவமாகி மறைந்து விடவும், எல்லாரும் அஞ்சத்தக்க அரகை நடத்துகின்ற மன்னனைப் பிரிந்து போகும் இலக்குமியுடன் உடன் செல்லும் அவன் செல்வத்தைப் போன்று அதிசயத்துடன் அங்கு அவளால் வந்த பொய்கை, செய்குன்று முதலான பொருள்கள் எல்லாம் மறைந்து போயின.

2298. பேரழகைக் கொண்ட மாயையின் வடிவத்தைக் காணப் பெறாத காசிப முனிவர் உள்ளத் தெளிவு கொள்ளாதவராய், விம்மிக் கலங்கி, ஆண் தன்மைக்குன்ற வருந்தி, அறிவு மயக்கம் கொண்டார்.

2299. பொய்கைகளும் தடாகங்களும் செய் குன்றுகளும் மற்றவையும் தேவரும் விரும்பும் அதிசயப் பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் காணாமல் உயிரற்ற உடலை உடையவர் எனக்கூறும்படி வருந்திக் கலங்கினார்.

2300. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் தந்தை நான் முகன் தன் ஞானவுணர்வால் தம் மைந்தரான காசிப முனிவரின் துன்பத்தைத் தகுதியுடன் உணர்ந்து, வான் வழியாய் வந்து, அங்கு நெருங்கவும், அதைக்கண்டு காசிப முனிவர் என் தந்தை வந்தார்' என்று எழுந்து வணங்கினார்.

2301. நான்முகன் வாழ்த்துக் கூறி, "காசிபனே! அரிய தவத்தைச் செய்யாது விட்டு, மனம் வருந்துதற்குக் காரணத்தைக் கூறுவாயாக!" என்று வினவவும், காசிபர் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார். நான்முகன் அவற்றைக் கேட்டு, உள்ளம் கூசி, அவரது மனம் அமைதிப்படுமாறு தேற்றலானார்.

2302. "வேதங்களையும் மற்றக் கலைகளையும் அறிந்து சிறந்த பேரறிவையுடையவனே! நீ ஒரு பெண்ணின் பொருட்டு மயக்கம் அடைந்து அறியாமையுடைய மானிடனைப் போல் வருந்தலாமோ?

- 2303 கண்டதோர் நறவமே காம மேயென
எண்டரு தீப்பொருள் இருமைத் தென்பரால்
உண்டுழி அழிக்குமொன் றுணர்வை யுள்ளமேல் .
கொண்டுழி உயிரையுங் கொல்லு மொன்றரோ.
- 2304 உள்ளினும் சுட்டிடும் உணருங் கேள்வியிற்
கொள்ளினுஞ் சுட்டிடும் குறுகி மற்றதைத்
தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை ஈதினால்
கள்ளினுங் கொடியது காமத் தீயதே.
- 2305 ஈட்டுறு பிறவியும் வினைகள் யாவையும்
காட்டிய திணையதோர் காம மாதலின்
வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந் நோயினை
வீட்டினர் அல்லரோ வீடு சேர்ந்துளார்.
- 2306 நெஞ்சினும் நினைப்பரோ நினைந்து ளார்தமை
எஞ்சிய துயரிடை ஈண்டை உய்த்துமேல்
விஞ்சிய பவக்கடல் வீழ்த்தும் ஆதலால்
நஞ்சினும் தீயது நலமில் காமமே.
- 2307 ஆதலிற் காமமுற் றழுங்கல் நீபுணர்
மாதரும் வஞ்சக மாயை யாகுமால்
தீதிவண் இழைத்தனை தீரத் தொன்மைபோல்
நீதவம் புரிகென நிறுவி ஏகினான்.
- 2308 மாறகல் நான்முகன் வாய்மை தேர்தலும்
தேறினன் மையல்நோய் தீர்ந்து காசிபன்
ஏறமர் கடவுளை இதயத் துன்னியே
வீறொடு நோற்றனன் வினையின் நீங்குவான்.

2303. "காணப்பட்ட கள்,காமம் என்று எண்ணப்படுகின்ற கொடிய பொருள்கள் இரண்டு எனச் சான்றோர் உரைப்பர். அவ்விரண்டுள் ஒன்று (கள்) உண்டபோது அறிவை அழிக்கும். மற்றொன்று (காமம்) மனத்தில் நினைத்தபோதே உயிரை அழிக்கும்.

9304. "நினைத்தாலும் சுடும். மற்றவர் சொல்வதை அறிவதற்குக் கருவியான காதால் கேட்டாலும் சுடும். கிடைக்கப் பெற்று அதைப் பின்னர் விலக்கினாலும் சுடும். எனவே, இத்தன்மையால் காமம் என்ற தீயானது கன்னை விடவும் கொடியதாகும்.

2305. "ஈட்டப்படும் பிறவியையும் அதனை ஈட்டுவதற்கேற்ற எல்லாத் தீவினைகளையும் அளிப்பது இந்தக் காமமே ஆகும். ஆதலால், தளர்ச்சியில்லாத நல்லுணர்வால் அந்த நோயைத் தீர்த்தவர்கள் அல்லவர் வீடுபேற்றைப் பெற்றவர்!

2306. "ஆதலால், காமத்தை மனத்தாலும் நினைப்பாரோ? நினைத்தவரை இம்மையில் மிக்க துன்பத்தில் ஆழ்த்தி மறுபிறவியில் மிக்க பாவமான கடலில் ஆழ்த்தும். எனவே காமமானது நஞ்சைவிடக் கொடியதாகும்.

2307. "ஆதலால் காமம் கொண்டு வருத்தம் அடையாதே! நீ கூடிய பெண்ணும் வஞ்சம் உடைய மாயை ஆகும். இதில் நீ தவற்றைச் செய்து விட்டாய் இந்தத் தவறு நீங்குமாறு முன்போல் தவத்தைச் செய்" என்று சொல்லி அவரை நிறுத்தி நான்முகன் நீங்கினார்.

2308. நகர் இல்லாத நான்முகனின் சொல்லைக் கேட்டதும் காசிப முனிவர் காமம் என்ற நோய் நீங்கி மனம் தெளிவு கொண்டு அவனாடன் கூடிய பாவமானது நீங்குமாறு காளை ஊர்தியையுடைய சிவபெருமானை மனத்தில் துதித்துப் பெருமையுடன் தவத்தைச் செய்தார்.

- 2309 ஆண்டவண் அகன்றிடும் அணங்கு தன்சிறார்
முண்டிடு தீமகம் முயலும் எல்லையில்
வேண்டிய துதவுவான் விமலற் போற்றியே
பூண்டனள் பெருந்தவம் புகரின் ஏவலால்.
- 2310 காசிபன் மாயையைக் கலந்த வண்ணமும்
ஆசுறும் அவுணர்கள் வந்த வண்ணமும்
பேசினம் அங்கவர் பெற்ற பேற்றினை
ஈசன தருளினால் இனியி யம்புவாம்.

8. அசுரர் யாகப் படலம்

- 2311 அன்னைதன் ஏவலால் அழல்ம கம்செய
உன்னின னாகியே ஒல்லை ஏகிய
முன்னவன் இளைஞர்தம் முகத்தை நோக்கியே
இன்னது கேண்மென இசைத்தல் மேயினான்.
- 2312 அடல்கெழு பெருமகம் அதனை ஆற்றவே
வடதிசை செல்வுழி மல்கு தானையின்
கடையொடு நெற்றியில் காவ லாகியே
படருதி ராலெனச் சூரன் பன்னினான்.
- 2313 இனிதென அடிதொழுது இளவல் தாரகன்
அனிகம தீற்றினில் அடைவல் என்றனன்
முனிதரு கோளரி முகத்து மொய்யம்பினான்
தனியகல் நெற்றியிற் சார்வல் என்றனன்.

2309. அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்றமாயை, தன்மைந்தர், மூளப் பெற்ற தீயையுடைய வேள்வியைச் செய்யும் போது, அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் படி, சுக்கிராசாரியரின் ஏவலால், சிவபெருமானைத் துதித்துச் சிறந்த தவத்தைச் செய்தாள்.

2310. காசிப முனிவர் மாயையைக் கூடிய விதமும் குற்றம் பொருந்திய அவுணர் பிறந்த விதமும் என்ற இவற்றைச் சொன்னோம். சிவபெருமான் அருளால் அவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட வரத்தை இனிச் சொல்வோம்.

8. அசுரர் யாகப் படலம்

2311. தாயின் ஆணைப்படி தீயில் செய்யப்படுகின்ற வேள்வியைச் செய்யுமாறு எண்ணி விரைந்து சென்ற சூரபன் மன் தம்பியரின் முகங்களை நோக்கி, “இதைக் கேளுங்கள்”, எனச் சொல்லத் தொடங்கினான்:

2312. “வலிமை மிக்க அந்த வேள்வியைச் செய்வதற்காக வடக்குத் திக்கு நோக்கிச் செல்லும்போது, நிறைந்த படையின் பின் அணியிலும் முன் அணியிலும் காவலாய்ச் செல்லுங்கள்” என்று ஆணையிட்டான்.

2313. அப்போது தம்பியர் இருவரும் நன்று என்று கை கூப்பி, தம்பியான தாரகன் “படையின் பின் அணியில் செல்வேன்,” என்று சொன்னான். சினம் கொள்கின்ற சிங்க முகன் “ஒப்பில்லாத முன்னணியில் செல்வேன்” எனச் சொன்னான்.

228 □ கந்தபுராணம்

- 2314 பின்னர் இருவரும் பேசி இத்திறம்
முன்னவன் விடைகொடு முறையின் போயினார்
அன்னவர் பணியினால் ஆர்ப்புற் றேயெழீஇச்
சென்னெறி படர்ந்தன சேனை வெள்ளமே.

வேறு

- 2315 தானவர் அனிக வெள்ளம் தரைமிசைப் பெயர்த
லோடும்
மாலில மடந்தை ஆற்றாள் வருந்தினள் பணிக
ளோடு
கோனும்ங் கயரா நின்றான் குலவரை கரிகள் மேரு
ஆனவுஞ் சலித்த ஆதிக மடமும் அழுங்கிற் றன்றே.
- 2316 மண்டுறு பூழி ஈட்டம் மலரயன் உலகம் தாவி
விண்டல மீது போதல் மேதினி அசுர வெள்ளம்
எண்டரு நிலைமைத் தன்றால் யான்பொறுக்
கல்லேன் என்னாக்
கொண்டல்வன் ணத்த னோடு கூறுவான் சேறல்
போலும்.
- 2317 காழறும் அவுணர் தானைக் கனைகழல் துழனி
முன்ன
ஆழியங் கடலும் நேரா ஆர்த்திடுங் கொல்லோ
என்ன
ஊழறு சினம்கொண் டென்ன உலப்பிலா
அவுணர் தாளில்
பூழிய தெழுந்து சென்று புணரிவாய் பொத்திற்
றன்றே.

2314. தம்பியர் இருவரும் இவ்வாறு கூறி அண்ணன் குரபன்மனின் அனுமதி பெற்று முறைப்படி சென்றனர். படை வீரர்கள் அவ்விருவர் கட்டளைப்படி ஆர்த்தெழுந்து செல்ல வேண்டிய வழியில் சென்றனர்.

2315. அசுரப்படை வெள்ளம் பூமியில் செல்லவும் பூமா தேவி அதைச் சமக்க மாட்டாது வருத்தம் அடைந்தாள். அப்போது அட்டமா நாகங்களும் அவற்றின் தலைவனான ஆதிசேடனும் வருந்தினான். எட்டுக்குல மலைகளும் எட்டுத் திக்கு யானைகளும் மேருமலையும் நடுக்கம் கொண்டன. ஆதி கூர்மமும் நடுங்கியது.

2316. அப்போது எழுந்து செறிந்த புழுதிக் கூட்டம் நான்முகனின் உலகத்தை அளாவி, அதற்கு அப்பால் உள்ள வானத்தில் போதல், 'அசுரப்படை வெள்ளம் அளவிட இயலாத தொகை கொண்டதாதலால், நான் தாங்க மாட்டேன்!' என்று மேக நிறத்தையுடைய திருமாலுக்குச் சொல்ல பூமாதேவி செல்வது போல் விளங்கியது.

2317. மனத்திண்மை கொண்ட அசுரப்படையின் வீரக் கழல் ஒலிக்கு முன் ஆழமான கடலும் எதிர் ஒலிக்குமோ என்று பெருஞ்சினம் கொண்டாற்போல் அளவற்ற அசுரர்களின் காலால் கிளறப்பட்ட துகள் எழுந்து சென்று கடலின் வாயை அடைத்தது.

330 □ கந்தபுராணம்

2318 மரந்துகள் பட்ட மேரு வரையெனச் சிறந்த
மெய்ப்பூ
தரந்துகள் பட்ட யாதுந் தனதெனத் தாங்கு
சேடன்
உரந்துகள் பட்ட நேரும் உயிந்துகள் பட்ட
தென்னாள்
புரந்துகள் பட்ட தேபோல் புவிதுகள் பட்ட
தன்றே.

2319 ஆடலின் அவுண வெள்ளத் தரவமும் அனையர்
செல்ல
நீடிய பூழி தானும் நெறிப்பட வருத லோடும்
நாடிய அமரர் அஞ்சி நடுக்குறா நமது வேதா
வீடினன் கொல்லோ நீத்தம் விண்ணுறும் போலும்
என்றார்.

2320 மாசகல் திருவின் மிக்க மாயவள் முன்னம் தந்த
தேசுறும் அவுண வெள்ளந் திசையெலாம் அயுதம்
என்னும்
யோசனை யெல்லை யாக உம்பரி னிடத்து மற்றைக்
காசினி யிடத்து மாகிக் கலந்துடன் தழுவிச்
சென்ற.

2321 அஞ்சினன் அமரர் வேந்தன் அயர்ந்தனன் அங்கிப்
புத்தேள்
எஞ்சினன் வண்மை கூற்றன் இனைந்தனன் நிருதி
எய்த்தான்
தஞ்சமில் வருணன் வாயுத் தளர்ந்தனன் தனதன்
சோர்ந்தான்
நெஞ்சுழிந் தனன் சானன் நிருதர்பேர் அரவம்
சூழ.

2318. அவ்வாறு அப்படைகள் செல்லும்போது மரங்கள் தூளாயின. மேருடலை என்று பெயர் பெற்றுச் சிறந்த பெரிய மலையும் தூளாகியது. எல்லாவற்றையும் தன்சுமையாக நினைத்துத் தாங்கும் ஆதிசேடனின் வலிமை அழிந்தது. எதிர்ப்பட்ட உயிர்கள் தூளாயின. முன் காலத்தில் முப்புரங்கள் சாம்பலான தன்மை போல் பூவுலகத்தில் புழுதி பரவியது.

2319. வன்மை கொண்ட அசுரப்படைகளின் ஆரவாரமும், அவர்கள் செல்வதால் உண்டான புழுதியும் முறையாக வருதலும் ஆகியவற்றைக் கண்ட தேவர்கள் அஞ்சி நடுங்கி “எம் தலைவனான நான்முகன் இறந்தாரோ? வெள்ளம் வானம் வரை பெருகி வருகின்றது!” என்று உரைத்தனர்.

2320. குற்றம் இல்லாத அழகில் சிறந்த மாயை என்பவள் முன் நாளில் பெற்ற ஒளியுடைய அசுரப்படை பதினாயிரம் யோசனை என்னும் அளவு அகலமாக எல்லாத் திக்குகளிலும் தேவலோகத்திலும் ஒழிந்த பூவுலகத்திலும் ஆகிப் பரவி ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து நடந்தன.

(அயுதம் — பத்தாயிரம்)

2321. அசுரர்களின் பேர் ஒலி பரவ, தேவரின் மன்னனான இந்திரன் அஞ்சினான். அக்கினித் தேவன் தளர்ந்தான். எமன் வலிமை குறைந்தான். நிருதி வருந்தி இளைத்தான். ஆதரவற்ற வருணனும் வாயுவும் தளர்ந்தனர். குபேரன் வாட்டம் கொண்டான். ஈசானன் அறிவு மயங்கினான்.

- 2322 வள்ளாறு மெயிற்றுச் செங்கண் வனிகெழும்
 அவுணர் தானை
 வெள்ளம தேகப் பூழி விரிந்தெழீஇ யாண்டும்
 போகிப்
 பொள்ளென மெய்யே தீண்டிப் புறத்தெழில்
 அழித்த வானோர்
 உள்ளுணர் வழித்த தன்றே அணையர்கள் ஆர்க்கும்
 ஒதை.
- 2323 பேருமீவ் வவுணர் தானைப் பெருக்கின தணியின்
 முன்னர்
 ஆரழல் வெருவு சீற்றத் தரிமுகன் செல்லக் கூழை
 தாரக விறலோன் செல்லத் தலையளி புரிந்து
 நாப்பண்
 குரனென் றுரைக்கும் வெய்யோன் துண்ணென
 ஏகி னானால்.

வேறு

- 2324 ஆன பொழுதத் தவர்க்கா ணியநினைந்து
 தானவர்கள் போற்றும் தனிக்ஞரவன் தண்டரள
 மானமிசை யூர்ந்து வந்தனுகி வல்லவுணர்
 சேனையெனச் செல்லுத் திரைக்கடலைக்
 கண்ணுற்றான்.
- 2325 கண்ணின்ற வீரர் கடுப்பும் பெருமிடலும்
 உண்ணின்ற காழ்ப்பும் உரனும் கொடுத்திறலும்
 எண்ணம்கொள் வேர்வும் இகலுந் தெரிவுற்றுத்
 துண்ணென்ன நெஞ்சம் புகரும் துளக்குற்றான்.
- 2326 கண்டேன் இவர்தம் கடுத்திறலின் ஆட்சிதனைப்
 பண்டே அவுணர் அளப்பிலரைப் பார்த்துணர்வேன்
 தண்டே விதழியான் தன்னருளின் வண்ணமோ
 உண்டே இவருக் கொருவர்நிகர் உற்றாரே.

2322. கூர்மை பொருந்திய பற்களையும் சிவந்த கண்ணையும் உடைய வலிமை மிக்க அசுரப்படை வெள்ளம் செல்வதால் துகள் பரந்து எழுந்து எங்கும் சென்று விரைவிலே உடலைத் தீண்டித் தேவர்களின் வெளி அழகைக் கெடுத்தது. அவர்கள் ஆரவாரிக்கின்ற ஒலி, அத்தேவர்களின் உள் அறிவைக் கெடுத்தது.

2323. போகின்ற இந்த அசுரப் படையின் முன் அணியில் நிறைந்த தீயும் அஞ்சத்தக்க சினத்தையுமுடைய சிங்கமுகன் சென்றான்; பின் அணியில் தாரகாசுரன் போனான்; சூரபன்மன் என்று சொல்லப்படுகின்ற கொடியவன், சிறந்து அன்பு பாராட்டிப் படையில் நடுவில் விரைவாகச் சென்றான்.

2324. அச்சமயத்தில் அசுரர்களால் வணங்கப்படுகின்ற ஒப்பில்லாத குருவான சுக்கிராசாரியார், குளிர்ந்த முத்துகளால் இயற்றப்பட்ட விமானத்தில் ஏறி வந்து வலிய அசுரப் படை என்ற கடலைப் பார்த்தார்.

2325. எதிரே நின்ற வீரர்களின் விரைவையும், பெரிய ஆற்றலையும், உள்ளத்தில் பொருந்திய திடத்தையும், உறுதிப்பாட்டையும், கொடிய வலிமையையும், எண்ணத்தில் உண்டான சினத்தையும் பகைமையையும் அறிந்து மனம் நடுங்கச் சுக்கிராசாரியரும் அஞ்சினார்.

2326. இவர்களது பெரு வன்மையினது ஆட்சியை இப் போது பார்த்தேன். முன் காலத்தில் அளவில்லாத அசுரர்களைப் பார்த்தறிவேன். அவர்களுள் இவர்களுக்கு ஒப்பானவரைப் பார்த்ததுண்டோ? இல்லை. இவர்கள் இவ்வாறு ஆனது குளிர்ந்த தேன் பொருந்திய மலரால் ஆன மாலை யுடைய சிவபெருமானின் அருள் போலும்!

234 □ கந்தபுராணம்

- 2327 வானோர் இறையுடனும் மாலுடனும் மற்றுள்ள
ஏனோ ருடனும் இகலாடி வென்றிடுகை
தானோர் பொருளோ தமையெதிர்த்த
மாற்றலர்தம்
ஊனோ டுயிரை யொருங்குண்ணுந் தீயவர்க்கே.
- 2328 இன்னோர்தம் வன்மைக் கிறுதி யிலவேனும்
முன்னோர் தமைப்போல் முயலும் தவவலியும்
பின்னோர் வரமும் பெரும்படையுந்
கொண்டிலரால்
அன்னோ இவர்க்குங் குறையுண்மை ஆகியதே.
- 2329 தண்டத் திறையைக் கடந்த தனியாற்றல்
கொண்டுந் தவற்கே குறைகண் டிலம்ஏனை
அண்டத் தவர்க்கும் அனைவருக்கும் ஒவ்வொர்
குறை.
உண்டத் தகைமை எவரும் உணர்குவரால்.
- 2330 ஆதலின்இன் னோர்பால் அடைவுந் றிடும்வறுமை
போதுசில நோன்பு புரியின் அகன்றிடுமால்
ஈதுநிலைத் தன்றே இழிந்தோர் உயர்ந்திடுவர்
காதி புதல்வன் இதற்குக் கரியன்றோ.
- 2331 என்னப் பலவும் இசைத்துநின்று தானவர்கள்
மன்னர்க்கு மன்னாக வாழ்வெய்து சூரபன்மன்
முன்னுந் றிடவும்முகமன் மொழிந்திடவும்
உன்னுந் தனனால் உணர்வுசேர் காப்பியனே.
- 2332 தீயின் திருமுருக்கும் சீற்றத் தவுணன்எதிர்.
போயங் குறவும் புகன்றிடவுந் தானரிதால்
ஏயுந் தகுவுருடன் என்னுழையிற் சார்வதற்கோர்
மாயங்கொள் விஞ்சை புரிவேன் எனமதித்தான்.

2327. “தங்களை எதிர்த்த பகைவரின் உடலையும் உயிரையும் ஒருசேர உண்ணக்கூடிய கொடியவரான இவர்களுக்கு இந்திரனுடனும் திருமாலுடனும் மற்றத் தேவர்களுடனும் போரிட்டு வெல்லுதல் ஒருபெருஞ் செயலோ?

2328. இந்த அசுரர்களின் வன்மைக்கு அழிவு என்பது இல்லை. ஆயினும் முன்னிருந்த அசுரர்களைப் போல முயன்று செய்யும் தவவன்மையையும் வேறு ஒரு வரத்தையும் சிறந்த படைக்கலங்களையும் இவர் பெறவில்லை. அந்தோ இவர்களுக்கும் குறை உண்டாகியதே!

2329. எமனை வென்ற வலிமையுடைய இறைவரான சிவபெருமானிடத்து மட்டும் ஒருகுறையையும் கண்டிலோம். மற்றத் தேவர்களுக்கும் மானிடர் முதலான மற்றவர்க்கும் ஒவ்வொரு குறை உண்டு. அதை எல்லாரும் உணர்வர்.

(தண்டகன்—எமன்)

2330. “ஆதலால் இவர்களிடம் உள்ள குறை சில காலம் இவர்கள் தவம் செய்தால் ஒழியும். இது நிலையானது அன்று. தாழ்ந்தவர் உயர்வர். உயர்ந்தவர் தாழ்வார். காதி என்பவனின் மைந்தர் விசுவாமித்திரர் இதற்குத் தக்க சான்றாவர் அல்லரோ?”

2331. என்று பலவற்றையும் சொல்லி அசுரர் தலைவர்க் கெல்லாம் தலைவராக வாழுதலைப் பெற்ற சூரபன்மனின் முன்னே செல்லவும், உபசார வார்த்தை சொல்லவும், சிறந்த அறிவுடைய சுக்கிராசாரியார் நினைத்தார்.

2332. ‘தீயினது வெப்பத்தையும் அழிக்க வல்ல கடுஞ்சினத்தை உடைய அசுரர்க்கு எதிரே சென்று அங்கு நிற்கவும் உபசார சொல் சொல்லவும் இயலாது. ஆதலின் தன்னைச் சூழ்ந்த அசுரருடன் அவன் என்னிடம் வசப்படுமாறு ஒரு மாய வித்தையைச் செய்வேன்,’ என்று மனத்தில் சுக்கிராசாரியார் எண்ணினார்.

236 □ கந்தபுராணம்

- 2333 மண்ணில் உயிரை வசிகரிக்கும் மந்திரமொன்று
எண்ணி விதிமுறையே நோக்கி யெதிர்சென்று
நண்ணிய வெஞ்சேனை நரலைநடு வட்புக்கான்
அண்ணல் அவுணற் கணித்தாய் அடைகுற்றான்.
- 2334 கள்ள மிகுமவுணர் சிந்தையெனும் காழிரும்பர்
யுள்ள உருகி உரைகெழிமா யத்தியின்
எள்ள வருங்கறையும் ஏகிநயந் திட்டனவால்
வெள்ளி மிகப்புணர்க்கின் மேலையுரு நின்றிடுமோ.
- 2335 குழிக் கடலில் துவன்றும்அவு ணப்படைஞர்
காழற்ற புந்தியொடு கைதொழிலும் கேசரிக்கும்
பூழைக் கரந்தனக்கும் முன்னைப் புரவலன்முன்
கேழுற்ற வாசி குரவன் கிளத்திடுவான்.
- 2336 வாலாதி மான்தேர் மகபதிக்கும் ஏனையர்க்கும்
மேலாதி தானவர்கள் வெய்யதுயர் நோயகற்ற
ஏலாதி யேகடுகம் என்றுரைக்கும் இன்மருந்து
போலாதி யென்ன அவுணன் புகன்றிடுவான்.
- 2337 காரையூர் கின்ற கடவுளர்கோன் வைகலுறும்
ஊரையோ மேலை உலகுதனில் உள்ளாயோ
பாரையோ கண்டசெவிகள் பாதலத்தை
யாரைநீ தேற்றேன் இவனுற்ற வாறென்னோ.

2333. இந்த வலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் எல்லா வற்றையும் வயமாக்கும் ஒரு மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரித்துப் பார்த்துக் கொண்டு எதிரே சென்று சூழ்ந்து விளங்குகின்ற கொடிய படை நடுவே புகுந்து, பெருமையுடைய சூரபன்மன் என்ற அவுணனுக்குப் பக்கமாகப் போனார்.

2334. வஞ்சம் மிகுந்த அசுரர்களின் உள்ளம் என்ற வலிய இரும்புகள் எவராலும் வியந்து சொல்லப்படும் மாயமான அக்கினியால் உருகி இகழப்படுகின்ற அழுக்கும் நீங்கிச் சிறந்தன. சுக்கிராசாரியார் மிகவும் உபாயம் செய்தாரானால் பழைய பண்பு நிலைக்குமோ?

2335. சூழும் கடல் போல நெருங்கும் அசுரப்படை வீரர்கள் மென்மையான உள்ளத்துடன் கைகூப்ப, சிங்கமுக அசுரனுக்கும், உள்துளை கொண்ட துதிக்கையையுடைய தாரகாசுரனுக்கும் முன் பிறந்த சூரபன்மனுக்கு முன் சென்று சுக்கிராசாரியார் சிறப்புப் பொருந்திய வாழ்த்துச் சொல்ல லானார்.

2336. “வெண்ணிறம் பொருந்திய நேராக ஓடுகின்ற குதிரை பூண்ட தேரையுடைய இந்திரனுக்கும் மற்றத் தேவர்களுக்கும் மேலாக ஆவாய். அசுரர்களின் கொடிய துன்ப நோயை அகற்ற ஏலாதியும் கடுகமும் என்று சொல்லப் படும் சிறந்த மருந்துகளைப் போல் ஆவாய்” என்று சுக்கிராசாரியார் வாழ்த்துக்கூற, அதைக் கேட்ட சூரபன்மன் சொல்லலானான்.

(அசுரர் துன்பம் — தேவர்க்கு அடங்கி வாழ்தல்)

2337. “மேகத்தில் செல்கின்ற தலைவனான இந்திரன் இருக்கின்ற ஊரில் உள்ளவரோ? அதற்கு அப்பால் உள்ள உலகத்தில் உள்ளவரோ? பூவுலகத்தில் உள்ளவரோ? பாம்புகள் வாழ்கின்ற பாதாள உலகத்தில் உள்ளவரோ? எம் தலைவரே! தாங்கள் யார்? இங்கு வந்த காரணம் யாது?”

2338 உன்பால்என் நெஞ்சம் உருகும் அஃதன்றி
என்பா னதும்உருகா நிற்கும் எணையறியாது
அன்பாகி நின்ற தருந்தவத்தை ஆற்றவனம்
தன்பால் அணுகுதற்குத் தாளுமெழு கின்றிலவே.

2339 நன்னேயம் பூண்டு நடந்தாய் உயிரெல்லாம்
அன்னே யெனவந் தளிக்கும் தகையாயோ
புன்னே யுனையெதிர்ந்தேன் யாக்கை மிகவருந்தி
முன்னே தமிழேன் புரிந்ததவம் மொய்ம்பன்றோ.

வேறு

2340 என்றலும் கவிஞன் கேளா இருவிசம் பாற்றிற்
செல்வேன்
உன்றனி மரபிற் கெல்லாம் ஒருபெருங் குரவ
னானேன்
நன்றிகொள் புகரோன் என்னும் நாமமுற்
றுடையேன் நிற்பாற்
சென்றனன் உறுதி யொன்று தெளித்திடல்
வேண்டி யென்றான்.

2341 அவுணர்கள் முதலா யுள்ளோன் ஆங்கது வினவி
யாற்ற
உவகைய னாகி எந்தாய் உய்ந்தனன் இவண்யான்
என்னாக்
கவிஞனை அணுகி நின்று கைதொழுஉப் பரவ
லோடும்
சிவனருள் நெறியால் அன்னோன் இந்திறஞ்
செப்ப லுற்றான்.

2338. “தங்களிடம் என் மனம் உருகுகின்றது. அதுவுமில்லாமல் என் எலும்பும் உருகுகின்றது. என்னை அறியாமல் அன்பு உண்டாகிறது. அரிய தவத்தைச் செய்வதற்கு வனத்துக்குச் செல்லக் கால்கள் எழுவதில்லை”

2339. “தாங்கள் கருணை கொண்டு என்னிடம் வந்தீர்கள். எல்லா உயிர்களையும் தாய் போல வந்து காக்கும் இயல்பு உடையீரோ! இப்போதே தங்களைக் கண்டேன். இங்ஙனம் சந்தித்தது முற்பிறவியில் அடியேன் உடல் மிக வருந்திச் செய்த தவத்தின் பயனே அன்றோ?”

2340. என இங்ஙனம் சூரபன்மன் சொல்லவும், அதைச் சுக்கிராசாரியார் கேட்டு, “நான் பெரிய வான் வழியாகச் செல்பவன். உன் ஒப்பில்லாத அசுரர் குலத்துக்கெல்லாம் சிறந்த ஒரு குருவாக உள்ளேன். நன்மையுடைய ‘சுக்கிரன்’ என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளேன். உறுதி ஒன்றை உனக்குச் சொல்வதற்காக உன்னிடம் வந்தேன்” என்று சொன்னார்.

2341. அவுணர்களுக்கு முதல்வனாக உள்ள சூரபன்மன் அதனைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டு, “எங்களுடைய குருவே! இப்போது நான் உய்ந்தேன்,” என்று சுக்கிராசாரியரை நெருங்கி நின்று கை குவித்துத் துதிக்கவும், அந்தச் சுக்கிராசாரியார் சிவபெருமானின் அருள் நெறிப்படி இதனைச் சொல்லலானார்.

240 □ கந்தபுராணம்

- 2342 நூறொடர் கேள்வி சான்றோய் நோற்றுநீ இருக்கு
மெல்லை
ஊறுசெய் கிற்பர் ஒன்னார் உணையவை குறுகா
வண்ணம்
கூறுதுந் திறனொன் நென்னாக் கூற்றுவந்
கடந்த மேலோன்
மாறின்மந் திரம தொன்று மரபுளி வழாமல்
ஈந்தான்.
- 2343 மொய்கெழு கூற்றை வென்ற முதல்வன்மந்
திரத்தை நல்கி
வைகளும் இதனை யுன்னி மனத்தொடு
புலனொன் றாக்கிப்
பொய்கொலை களவு காமம் புன்மைகள் உறாமே
போற்றிச்
செய்குதி தவத்தை என்னாச் செவியறி வுறுத்தல்
செய்தான்.
- 2344 அப்பரி சனைத்தும் தேரா அவனடி வணங்கி
எந்தாய்
இப்பணி புரிவன் என்ன எல்லைதீர் ஆகி கூறி
மெய்ப்புகர் மீண்டு சென்றான் மேதகும் அவுணர்
குழ
ஒப்பரு மாயை செம்மல் வடபுலத் தொல்லை
போனான்.
- 2345 வழிமுறை பயக்க நோற்கும் வடபுலம் தன்னி
லேகிப்
பழுமர வனத்தில் ஆங்கோர் பாங்கரில் குறுகிச்
சூரன்
அழல்கெழு மகத்தை யாற்ற அயுதயோ சனையுள்
வைத்துச்
செழுமதி லதுகூழ் பாண்மை செய்திடச் சிந்தை
செய்தான்.

2342. “நூற் கேள்வியால் சிறந்த அன்பனே! நீ தவம் செய்யும்போது பகைவரான தேவர் அதற்கு இடையூற்றைச் செய்வர். அந்த இடையூறுகள் உன்னைச் சேராதபடி ஒரு உறுதியைச் சொல்கிறோம்” என்று மொழிந்து, எமனை வென்ற சிவபெருமானின் ஒப்பற்ற மந்திரம் ஒன்றை விதிமுறை தவறாது உபதேசித்தார்.

2343. வலிமை வாய்ந்த கூற்றுவனை வென்ற சிவபெருமானது மந்திரத்தை உபதேசித்து, “இதை நாள் தோறும் எண்ணி, மனத்தையும் ஐம்புலன்களையும் ஒரு வழிப்படுத்தி, பொய் களவு காமம் முதலியனவும் மற்றும் பாவங்களும் நெருங்காதபடி காத்துத் தவத்தைச் செய்வாயாக” என்று அறிவுறுத்தினார்.

2344. அத்தன்மைகள் எல்லாவற்றையும் குரபன்மன் தெரிந்து, அந்தச் சக்கிரரின் அடிகளை வணங்கி, “எம் குருவே! இப்பணியைச் செய்வேன்” என்று சொல்ல, மெய்மை பொருந்திய சக்கிராசாரியார் அளவில்லாத வாழ்த்துக்களைக் கூறித் திரும்பிச் சென்றார். நிகரில்லாத மாயை என்பவளின் மகனான குரபன்மன், மேன்மையுடைய அவுணர்கள் குழ்ந்து வர விரைவில் வடதிசைக்குச் சென்றான்.

2345. குரபன்மன் தம் சந்ததியின் பயன் அடைவதன் பொருட்டாக வடக்குத் திசையில் சென்று ஆவ வனத்தில் ஒரு பக்கத்தில் போய்த் தீப் பொருந்திய வேள்வியைச் செய்யப் பத்தாயிரம் யோசனைப் பரப்பை உள் வைத்து, செழுமையான மதிலானது குழந்திருக்கும்படி செய்வதற்கு உள்ளத்திலே நினைந்தான்.

242 □ கந்தபுராணம்

- 2346 அடல்கெழு தானை யாகும் அவுணர்தம்
குழுவைக் கூவிப்
படிதனில் அடுக்கல் யாவும் பறித்தனர் கொணரு
வித்து
வடவரை நிவப்பிற் குழ வாரியாப் புரிவித்
தாங்கே
நடுநெடு வாயில் போக்கி ஞாயிலும் இயற்று
வித்தான்.
- 2347 நூற்படு செவ்வி நாடி நொய்தென அங்கண்
செய்த
மாற்பெரு மதிவைச் குழ வரம்பறு தான
தன்னை
ஏற்புடை அரண மாக இயற்றுவித் தியாருஞ்
செல்ல
நாற்பெருந் திசையி னூடு நலனுற வாய்தல்
செய்தான்.
- 2348 பூமியும் வானும் ஒன்றப் பொருப்பினால் புரியப்
பட்டு
நாமியம் புரிதா நின்ற நாமநீள் காப்பும் அப்பால்
ஏழறும் அவுண வெள்ளத் தெடுத்திடும் எயிலுஞ்
சேர்ந்து
நேமியங் கிரியுஞ் சூழ்ந்த நிசியுநேர்ந் திருந்த
வன்றே.
- 2349 ஞாயிலின் வேலி மான நகங்களால் அடுக்கல்
செய்த
பாயிரு நொச்சி தன்னில் படைகுலரம் புரிசை
தன்னில்
வாயில்க டோறும் போற்ற மந்திர முறையாற்
கூவி
நேயமொ டுபோர் மாதை நிறுவினன் நிகரி
லாதான்.

2346. குரபன்மன், வலிமை பொருந்திய படையான அசுரர் கூட்டத்தை அழைத்து, உலகத்தில் உள்ள மலைகளை யெல்லாம் பறித்துக் கொண்டு வரச் செய்து, மேருமலை போன்ற உயரத்துடன் சூழ்ந்திருக்குமாறு மதிலாகச் செய்வித்து, அதன் நடுவே பெரிய வாயிலை அமைத்து மதிலின் உறுப்புகளையெல்லாம் செய்வித்தான்.

2347. சிற்ப நூலில் கூறிய விதிகளை ஆராய்ந்து விரைவாக அந்த இடத்தில் செய்த பெரு மதிலைச் சூழும்படி அளவற்ற படைகளைத் தக்க அரணாக அமைத்து அனைவரும் சென்று வரும்படி நான்கு திக்குகளிலும் நன்மை அமைய வாயில்களை அமைத்தான்.

2348. பூவுலகமும் வான் உலகமும் ஒன்றாகுமாறு மலைகளாலே செய்யப்பட்டு, நாம் சொல்வதற்கரிய சிறப்பினதாய் நின்ற புகழ் மிக்க மதிலும், அதன் புறத்தில் இறுமாந்து நிற்கின்ற அசுரப் படையால் அமைக்கப்பட்ட மதிலும் ஒருங்குக் கூடிச் சக்கரவாள மலையையும் அதைச் சூழ்ந்த இருட் பூமியையும் போன்று விளங்கின.

2349. உறுப்பையுடைய வேலியைப் போல மலைகளை அடுக்கிச் செய்த பரந்த பெரிய மதிலிலும் படைஞரால் அமைக்கப்பட்ட மதிலிலும், வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும், காவல் செய்யும்படி வீர இலட்சுமியை மந்திரத்தால் அழைத்து அன்புடன் நிறுத்தினான்.

- 2350 ஆளரி முகத்தன் முன்னோன் அடுக்கலாற்
படையால் செய்த
நீளிகல் வாரி முன்னர் நெறிகொள்மந் திரத்தாற்
கூவித்
கூளிகள் தொகையும் மோட்டுக் குணங்கரின்
தொகையுஞ் சேற்றக்
காளிகள் தொகையுஞ் சூழ்போய்க் காப்புற
நிறுவி விட்டான்.
- 2351 கயிரவ மனைய செங்கண் காளிகள் முதலோர்
தம்மைச்
செயிரற நிறுவிப் பின்னர்ச் சீர்கொள்மந்
திரத்தாற் பன்னி
அயிரற நெடிது போற்றி அவுணர்கோன் அங்கண்
வந்த
வயிரவ கணத்தை வேள்வி காத்திட வணங்கி
வைத்தான்.

வேறு

- 2352 தள்ளரி தாகிய காப்பிவை செய்திடு தனிவீரன்
உன்னாற ஆபிர வாயிர யோசனை யுறுநீளம்
கொள்வதொ ராழமு மாயிட வோரோம குண்டந்
தான்
தன்னிடை யேபுரி வித்தனன் மாமகம் நலமாக.
- 2353 ஆதித னக்கனல் வேள்வி இயற்றிட அடுகூரன்
வேதித னைப்புரி வித்திடு காலையில் வியன்னூலம்
பாதகர் எம்மை வருத்தினர் என்று பதைப்புற்றுப்
பேதுற வெய்தி இரங்கி ஓடுங்கினள் பெயர்
வில்லாள்.

2350. சிங்கமுகனுக்கு முன் பிறந்தவனான சூரபன்மன் மலைகளாலும் படைஞராலும் செய்யப்பட்ட மிகுந்த வன்மையுடைய மதில்முன்பு, பூதக் கூட்டங்களையும், பெரிய பேய்க் கூட்டங்களையும், சினத்தையுடைய காளிக் கூட்டங்களையும் முறையான மந்திரத்தை உச்சரித்து அழைத்து வளைந்து நின்று காவல் செய்யுமாறு நிறுத்தினான்.

2351. அவுணர்க்கு மன்னான சூரபன்மன் செவ்வாம்பல் மலர் போன்ற சிவந்த கண்களையுடைய காளி முதலியவரைக் குற்றம் தீர நிறுத்தி, அதற்குப்பின் சிறந்த மந்திரத்தைச் செபித்துக் குற்றம் நீங்க நெடுநேரம் துதித்து அதனாலே அங்கு வந்த வயிரவர் கூட்டத்தை வேள்வியைக் தாக்கும்படி வணங்கி நிறுவினான்.

2352. விலக்க முடியாத இந்தக் காவல்களை அமைத்த நிகரற்ற வீரனான சூரபன்மன், தன் உள்ளே தனித்தனி ஆயிரம் யோசனை அளவு பொருந்திய நீளமும் அகலமும் கொண்டிருக்கின்ற ஆழமுமாய் இருக்குமாறு ஓர் ஓம குண்டத்தைப் பெரிய யாகம் நன்மை பெறுமாறு நடுவில் செய்தான்.

2353. சிவபெருமானைக் குறித்துத் தீயையுடைய வேள்வியைச் செய்யும் பொருட்டுக் கொலைத் தொழிலில் வல்ல சூரபன்மன், ஓமகுண்டத்தைச் செய்விக்கும் போது, பெரிய பூமிதேவி, 'கொடியவர் என்னை வருத்தினார்கள்' என்று துன்பம் அடைந்து, மனம் வருந்திப் புலம்பி, விலகும் வழி இல்லாதவளாய் அடங்கி இருந்தாள்.

2354 ஆழம தாயிரம் யோசனை யாஅவண் அகழ்செய்கை
ஊமுற நாடிய சேடனும் ஆயிடை உறைவோருங்
கீழுறு வார்இவண் எய்துவர் தானவர் கிளை .

யென்னாத்
தாமுற வேகினர் முன்னுறு தொன்னிலை தனை
நீங்கி.

2355 ஆழந்திட அம்மக வேதிவி யற்றலும் அதுபோழ்தில்
தாழந்திடு நீத்தமெ முந்திட நாடிய 'தனிவேந்தன்
குழந்தனர் நுங்களை உண்குவர் மீதெழல் துணி
பன்றே
போழந்தனை பாதல மேகென அவ்வழி போகிற்
றால்.

2356 போதலும் அப்புனல் அவ்வழி கீழிடை போகின்ற
பாதலம் ஈறெனும் ஏழ்நிலை யோரது பாராநின்ற
ஈதிவண் வந்துள தென்னென அற்புத வியல்
எய்தாப்
பேதுறு கின்றனர் தீங்கிது வென்று பிடித்தாராய்.

2357 சேரி மாமுகன் முன்னவ னாகிய திறன்மேலோன்
மாறகல் குண்டம திவ்வகை நாப்பண் வகுப்பித்தே
நூறுடன் எட்டது குழ்தர ஆக்குப நுவல்வேதி
வேறுமொ ராயிர வெட்டவை சுற்ற விதிப்பித்
தான்.

2354. ஆயிரம் யோசனை அளவு ஆழம் பொருந்த அங்குத் தோண்டும் தன்மையை முன்னரே அறிந்த ஆதிசேடனும், அந்த இடத்தில் இருக்கும் நாகரும், கீழ் உலகத்தில் புகுமாறு, அசுரர் இங்கு வருவார் என்று எண்ணி முன் இருந்த இடத்தினின்று நீங்கிக் கீழே போனார்கள்.

2355. ஆழமாக அந்தக் குழியைத் தோண்டலும், அப்போது தாழ்வில் உள்ள வெள்ளமானது (பாதாள கங்கை) மேலே எழ, அதை அறிந்த ஒப்பில்லாத குரபன்மன், 'எம்மைச் சூழ்ந்து நிற்பவர் உம்மைக் குடித்து முடிப்பர்; ஆதலால் மேலே எழுதல் சிறந்ததன்று; நிலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு பாதலத்துக்குப் போவாயாக' என்று கட்டளை விட்ட, அவ்வாறே கீழே சென்றது.

2356. அந்தப் பாதாள கங்கை கீழே போகவும் அப்போது கீழ்நோக்கிச் செல்லும் வழியான பாதலம் ஈறாக உள்ள ஏழு உலகங்களிலும் உள்ளவர், அதைப் பார்த்து நின்று, 'இந்தப் பாதாள கங்கை இங்கு வரக் காரணம் யாது?' என்று வியப்படைந்து, 'இது தீமையைத் தரக் கூடியது' என்று எண்ணியவராய் வருந்தினர். (பாதலம் ஈறாக உள்ள ஏழு நிலைகள் : அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், ரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம்)

2357. சினம் கொள்கின்ற சிங்கமுகம் போன்ற முகம் கொண்ட முகத்தையுடைய சிங்கமுகனின் தமையனான குரபன்மன், இவ்வாறு ஒப்பில்லாத ஓம குண்டத்தைச் சுற்றி நூற்று எட்டுக் குண்டங்களை அமைத்து, அவற்றைச் சூழ வந்தியின்படி வேறு ஆயிரத்து எட்டுக் குண்டங்களை அமையுமாறு செய்தான்.

- 2358 மூவகை வேதியும் ஆனபின் வேள்வியை முயல்
வானாய்
ஆவதொர் பல்பொருள் வேண்டி நினைந்தனன்
அருள்யாயைப்
பாவனை பண்ணலும் அங்கது கண்டனள் பரி
வெய்தித்
தேவர்கள் தேவனது இன்னருளால் இவை சேர்வப்
பாள்.
- 2359 சீயம் வயப்புலி யாளியொ டெண்குதிற் கைம்மாப்
பாய்பரி செச்சைகள் ஆதிய வாகிய பன்மாவின்
தூய புழுக்கலின் ஊனவி நேமி தொகுப்பித்தாள்
ஆய வுடற்குரு திக்கடல் தன்னையும் அமர்வித்
தாள்.
- 2360 பழிதரும் எண்ணெயெ னுங்கடல் ஓரிடை பயில்
வித்தாள்
இழுதெனும் வாரிதி தானுமொர் சாரில் இருப்பித்
தாள்
தொழுதகு* பால்தயிர் நேமியும் ஓரிடை தொகு
வித்தாள்
வழிதரு மட்டெனும் வேலையும் ஓரிடை வருவித்
தாள்.
- 2361 ஐயவி காருறு தீம்கறி யேழுதல் அழல்காலும்
வெய்யன பல்வளன் யாவையும் ஒர்புடை மிகுவித்
தாள்
நெய்யுறு முண்டியின் மால்வரை யோர்படை
நிறைவித்தாள்
மையறு தொல்பசு யாவையும் ஒர்புடை வருவித்
தாள்.

2358. மூன்று வகையான குண்டங்களும் அமைத்து முடித்தபின்பு, வேள்வியைத் தொடங்குபவனாய், அதற்கு வேண்டிய பல பொருள்களையும் பெற விரும்பித் தன்னைப் பெற்ற தாயான மாயையை நினைந்து தியானம் செய்தான். செய்ய, அவள் அதனைப் பார்த்து, இரக்கம் கொண்டு, தேவரின் தலைவரான சிவபெருமானின் சிறந்த கருணையால் இவற்றை வருவிப்பாள் ஆனாள்.

2359. மாயை, சிங்கம், வெற்றியுடைய புலி, யாளி கரடி, வலிய யானை, பாய்ந்து செல்லும் குதிரை, ஆடுகள் முதலான பல விலங்குகளின் தூய்மையினையுடைய இறைச்சியான அவி மலைகளைக் குவியுமாறு செய்தாள். அந்த விலங்குகளின் உடலில் பொருந்திய இரத்தக் கடலையும் அமையச் செய்தாள்.

2360. மாயை, குற்றமுடைய எண்ணெய் என்று சொல்லப்படுகின்ற கடலை ஓரிடத்தில் அமையச் செய்தாள். நெய் என்ற கடலையும் ஒரு பக்கத்திலே இருக்கச் செய்தாள். வணங்கத் தக்க பால், தயிர் என்ற கடலையும் ஓரிடத்தே பொருந்தச் செய்தாள்.

2361. மாயை, வெண் கடுகு, கரிப்பு உடைய மிளகு முதலான வெம்மையைத் தரும் கொடிய பல வளங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் நிரம்பச் செய்தாள். நெய் ஊற்றப் பெற்ற சோறான பெரிய மலைகளை ஒரு பக்கத்தில் அமையச் செய்தாள். குற்றம் இல்லாத பழைய பசுக்களை எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் பொருந்தச் செய்தாள்.

- 2362 அரும்பெறல் நாயகம் ஆகிய வேதியின் அகல்
நாப்பண்
வரும்பரி சால்நிறு வற்றிட மேலுயர் வடிவாகிப்
பெரும்புவி உண்டுமிழ் கண்ண பிரான்துயில்
பெற்றித்தாய்
உரம்பெறு வச்சிர கம்பம தொன்றினை உய்த்
திட்டாள்.
- 2363 தெரிதரு செந்நெலின் வால்அரி யோர்புடை
செறிவித்தாள்
அரிசனம் நீவிய தண்டுல மோர்புடை அமைவித்
தாள்
மருமலர் மான்மத மாதிய ஓர்புடை வருவித்தாள்
சுருவையும் நீடுத ருப்பையும் ஓர்புடை தொகுவித்
தாள்.
- 2364 ஆலமு யிர்க்கும் வரம்பில தாருவின் அணிகொம்பர்
வாலிதின் மெய்ச்சமி தைக்குல மாமென வரையே
போல்
சாலமி குத்தனன் ஓர்புடை வேள்வி தனக்
கென்றோர்
பாலின்நி ரைத்தனன் கொள்கல மாகிய படி
எல்லாம்.
- 2365 பொன்னின் அகந்தொறும் வெள்ளி முளைத்திடு
பொருளேபோல்
செந்நெலின் உற்றிடு திம்பொரி யோர்புடை
செறிவித்தே
துன்னிய வெண்முதி ரைக்குல மோர்புடை தூர்த்
திட்டாள்
பின்னரும் வேண்டுவ யாவையும் நல்கினள்
பெருமாயை.

2362. மாயை, பெறுவதற்கு அரிதான பிரதான குண்டத்தின் நடுவில் பொருந்த நிறுத்துவதற்காக, மிக உயர்ந்த வடிவத்தை உடையதாய், பெரிய பூமியை உண்டு உமிழ்ந்த திருமால் துயின்று கிடக்கும் தன்மை ப்பான்றதாய் வன்மை பெற்ற ஒரு வச்சிரக் கம்பத்தை வரச் செய்தாள்.

2363. மாயை யானவள், செந் நெற்களினின்று எடுத்த வெண்மையான அரிசியை ஒரு பக்கத்திலே பொருந்தச் செய்தாள். மஞ்சள் பூசப்பெற்ற அட்சதையை ஒரு புறத்தில் நிறைந்திருக்கச் செய்தாள். மணம் கமழும் பொருள்களையும் விலங்கின் மதம் முதலியவற்றையும் ஒரு பக்கத்திலே வரச் செய்தாள். நெய்த் துடுப்பையும் நீண்ட தருப்பைகளையும் ஒரு புறத்தில் நிறையச் செய்தாள்.

2364. மாயை, நஞ்சைத் தருகின்ற அளவில்லாத மரங்களின் கொம்புகளைத் தூயதாக மெய்ம்மையான சமித்துக் கூட்டம் எனச் சொல்லுமாறு மலை போல் ஒரு பக்கத்தில் மிகுதியாக அமையச் செய்தாள். வேள்விக்கு என்று பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் குவியச் செய்தாள்.

2365. பெரிய மாயை, பொன்னின் இடந்தோறும் வெள்ளி முளைக்கப் பெற்ற பொருள் போல் செந்நெற்களில் உண்டான இனிய பொறிகளை ஒரு பக்கத்தில் சேரச் செய்தாள். அமைந்த கணக்கையுடைய நவதானிய வகைகளை ஒரு பக்கத்தில் நிறையச் செய்தாள். அதன் பின்பும் அங்கு வேண்டிய பொருள்கள் யாவற்றையும் அமையச் செய்தாள்.

- 2366 மூவகை யாயிர யோசனை எல்லையின் முரண்
வேள்விக்கு
ஆவன நல்கினள் போதலும் யாய்செய வதுநோக்கி
ஒவிது யாரின் முடிந்திடும் வேண்டுவ உய்த்தாளே
ஏவரு மெண்ணஇவ் வேள்வியி யற்றுவன் இனி
யென்றான்.
- 2367 ஊன்புகு பல்வகை ஆவியும் ஈண்டிய வுலகெல்லாம்
தான்புகு தன்விறல் காட்டிய நாட்டிய தாணுப்
போல்
மேன்புகு குரன் நடுத்திகழ் வேதியின் மிகுநாப்பண்
வான்புகு வச்சிர கம்பம் நிறீஇயினன் வலிதன்னால்.
- 2368 வச்சிர கம்பம் நிறீஇயின பின்னர் மகம்போற்றும்
நொச்சியின் நாற்றிசை வாயில் தொறுந்தொறும்
நொய்தின்போய்
அக்கறு வீர மடந்தையை உன்னி அருச்சித்துச்
செச்சைக ளாதிய ஊன்பலி நல்குபு செல்
கின்றான்.

வேறு

- 2369 செல்லும் குரன் நொச்சியின் நாப்பண் செறிகின்ற
கல்லென் வெஞ்சொற் பூதர் தொகைக்குங்
கணமென்றே
சொல்லும் பேயின் பல்குழு வுக்குஞ் சோர்வின்றி
ஒல்லும் பான்மை ஊன்பலி யாவையும் உதவுந்
றான்.
- 2370 சேற்றத் துப்பிற் காளிக ளுக்கும் தென்பாலில்
கூற்றைக் காயும் வயிரவர் தங்கள் குழுவுக்கும்
ஏற்றத் தோடும் அர்ச்சனை செய்தே யினிதாகப்
போற்றிப் போற்றி ஊன்பலி வேண்டின
புரிசுற்றான்.

2366. அன்னையான மாயை மூவாயிர யோசனை பரப்பளவில் வீரவேள்விக்கு வேண்டிய பொருள்களை உண்டாக்கித் தந்து விட்டு மறைந்து சென்றாள். சூரபன்மன் அச்செயலைப் பார்த்து, “ஓ, இது யாரால் முடியும்? வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து தந்தாளே! இனி எல்லாரும் மதிக்குமாறு இந்த வேள்வியை நான் செய்வேன்” என்று எண்ணினான்.

2367. உடலில் புகுந்த பல உயிர்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற எல்லாவுலகங்களிலும் பரவத் தக்க தனது வலிமையைக் காட்டுமாறு நாட்டிய வெற்றித் தூண்போல, மேன்மையுடைய சூரபன்மன் நடுவே விளங்கும் வேதியின் நடுவே, வாணை அளாவிய வச்சிரத் தூணை வன்மையால் நிறுவினான்.

2368. வச்சிரக் கம்பத்தை நாட்டிய பின்பு யாகத்தைக் காத்தற்குரிய மதியின் நான்கு பக்கங்களிலும் அமைந்த வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் விரைவாகச் சென்று எல்லாரும் அஞ்சத்தக்க வீரத்திருவை நினைத்துப் பூசை செய்து ஆட்டுக்கடா முதலியவற்றின் ஊணைப் பலியாகத் தந்தனன்.

2369. அவ்வாறு தந்து வருகின்ற சூரபன்மன் மதிலின் நடுவே நெருங்கியிருக்கின்ற ‘கல்’ என்ற குறிப்பு ஒலி அமைந்த கடிய சொல்லைப் பேசுகின்ற பூதக் கூட்டத்துக்கும் கணம் என அழைக்கப்படுகின்ற பேய்க் கூட்டத்துக்கும், தளர்ச்சியில்லாது இசைந்தவாறு ஊனாகிய பலி பலவற்றையும் தந்தான்.

2370. சினம் உள்ள காளிகளுக்கும் தெற்கு திக்கில் உள்ள எமனையும் வெல்லத்தக்க வைரவர் கூட்டத்துக்கும், சிறந்த பூசையைச் செய்தான். கண்டு துதித்துத் துதித்து வேண்டிய ஊன் பலிகளை அளித்தான்.

254 □ கந்தபுராணம்

- 2371 குழாம் எட்டே யாயிர வேதி தொறுநாப்பண்
காழார் நஞ்சின் இந்தனம் இட்டுக் கனல்மூட்டித்
தாழா மேதன் தம்பிய ரோடுந் தகுசூரன்
ஊழால் நாடுந் றானளி வர்க்க முறநேர்ந்தான்.
- 2372 நேருந் தோறும் எந்தைதன் நாம நெறிசெப்பிச்
சேரும் அன்பா லன்ன தலன்பால் செலவுய்த்துச்
சூரன் பின்னர் இம்மகம் ஆற்றுந் தொழில்
வல்லோன்
ஆரென் றுன்னித் தாரக னைப்பார்த்
தறைகின்றான்.
- 2373 ஏற்றம் சேரில் வேதிகள் தோறும் இறைதாழா
தூற்றங் கொண்டே ஏகினை வேள்வி யுலவாமல்
ஆற்றுந் தன்மை வல்லவன் நீயே அதுவல்லே
போற்றிங் கென்னாக் கூறி நிறுத்திப் போகுற்றான்.
- 2374 அப்பா லேகி நூறுடன் எட்டாம் அகல்வேதி
துப்பா லெய்தி முன்னவை யேபோல் தொடர்
வேள்வி
தப்பா தாற்றிச் சீய முகத்தோன் தனைநோக்கி
இப்பா லுற்றிம் மாமகம் ஆற்றாய் இனிதென்றான்.

வேறு

- 2375 தெரிய இன்னணம் செப்பி அவுணர்கோன்
அரியின் மாமுகத் தானை அவன்நிறீஇப்
பெரிது நள்ளுறு பெற்றியிற் செய்ததன்
உரிய வேகியின் ஒல்லையின் மேவினான்.
- 2376 வேதி எய்தி விதியுளி அர்ச்சனை
யாது மோர்குறை இன்றியி யற்றியே
மாதொர் பங்குடை வள்ளலை உன்னியோர்
ஏதில் வேள்வி இயற்றுதல் மேயினான்.

2371. தகுதியுடைய குரபன்மன் தன் தம்பியர் இருவரோடும் சூழ்ந்திருக்கும் ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்கள் தோறும் நடுவில் வைரம் உடைய நச்சுவிறகை இட்டுத் தீயை மூட்டிக் காலம் தாழ்க்காது விதிப்படி ஆராய்ந்து ஊனையும் அவி வகைகளையும் அதிகமாக ஓமம் செய்தான்.

2372. குரபன்பன் ஓமம் செய்யும் போதெல்லாம் எம் தலைவரான சிவபெருமானின் பெயரைச் சொல்லி, தன் மனத்தில் உண்டான அன்பால் அந்தப் பொருள் அப் பெருமானிடம் சேரும்படி செலுத்தி, பின்பு, 'இந்த வேள் வியைச் செய்யும் தொழிலில் ஆற்றல் உடையவர் யார்' என்று நினைத்துப் பின் தன் தம்பி தாரகனைப் பார்த்துச் சொல்லலானான்.

2373. 'பெருமையுடைய இந்தக் குண்டங்கள் தோறும் சிறிதும் காலம் தாழ்க்காமல் மன ஊக்கம் கொண்டு சென்று குறையாது வேள்வி செய்வதில் வல்லவன் நீயே! ஆதலால் இங்கு அதனை விரைவாகச் செய்வாய்!' என்று இயம்பித் தாரகனை நிறுத்திவிட்டு அப்பால் போனான்.

2374. அப்பால் சென்று, அகன்ற நூற்றெட்டு குண்டங்கள் தோறும் போய், முன் ஓமம் செய்த ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களைப் போலவே தொடர்ச்சியான வேள் வியைத் தவறாது செய்து, 'சிங்கமுகனைப் பார்த்து, இங்கே தங்கிப் பெரிய வேள்வியைச் செய்!' எனக் கூறினான்.

2375. அவுணர் தலைவனான குரபன்மன், அறிந்து கொள்ளுமாறு இவ்வாறு இயம்பி, சிங்கத்தின் முகத்தை யுடைய சிங்கமுகனை இருக்கச் செய்து, மிகவும் நடுவே பொருந்த அமைத்த, தான் ஓமம் செய்தற்குரிய முக்கிய வேதிக்கு விரைந்து போனான்.

2376. ஓம குண்டத்தை அடைந்து முறைப்படி எத்தகைய குறையுமில்லாது உமையம்மையை இடபாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பூசையைச் செய்து குற்றம் இல்லாத ஓர் வேள்வியைச் செய்தான்.

- 2377 நஞ்சு பில்கு நவையுடைத் தாருவின்
விஞ்சு சாகை வியன்துணி யாவையும்
புஞ்சு மோடு பொருக்கென வேதியில்
துஞ்சி டும்வகை குரனும் தூவினான்.
- 2378 ஆல மாகி அமர்தரு வின்றெலி
கோலின் ஆக்கிய கொந்தழ விட்டுமுன்
ஏல மூட்டி இழுதெனும் மாமழை
சீல மந்திரத் தோடு சிதறினான்.
- 2379 அன்ன தற்பினர் அம்சொற் குழிசிகள்
துன்னு கின்ற துணிபடும் ஊன்மொதகை
வன்னி யின்கண் மரபின்நின் றுய்த்தனன்
செந்நி றக்குரு திக்கடல் சிந்தியே.
- 2380 செய்ய தோர்மகச் செந்தழல் மீமிசைத்
துய்ய ஒதனம் சொன்முறை தூர்த்தனன்
நெய்யும் எண்ணெயும் நீடிய சோரியும்
வெய்ய பாலும் ததியும் விடுத்துமேல்.
- 2381 மேன சாலியின் வெண்பொரி யின்குவை
ஆன நல்கி அழிதரும் ஈற்றினில்
வானு லாய மறிகட லாமெனத்
தேனும் ஆலியுந் தீமிசைச் சிந்தியே.
- 2382 தோரை ஐவனம் குழ்தடத் துற்றநீ
வாரம் ஏனல் இறுங்கொடு மற்றவும்
மூரி யெள்ள முதிரையின் வர்க்கமுஞ்
சேர வுய்த்தனன் நெய்க்கடல் சிந்தினான்.

2377. நஞ்சை உண்டாக்குகின்ற குற்றமுடைய மரங்களின் மிக்க கிளைகளின் துண்டுகள் எல்லாவற்றையும் கூட்டத்துடன் விரைவாக ஓம குண்டத்தில் விழும்படி குரபன்மன் இட்டான்.

2378. குரபன்மன் நஞ்சின் மயமாய் உள்ள மரத்தினால் செய்யப்பட்ட தீக்கடை கோலினின்று உண்டாக்கிய தீயைத் தனக்கு முன்னதாக இட்டு நன்கு மூட்டி ஒழுக்கம் பொருந்திய மந்திரத்துடன் நெய் என்ற மழையைப் பெய்தான்.

2379. அவ்வாறு பெய்தபின்பு அழகிய பொன் சலங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ள தசைத் துண்டுகளைத் தீயில், சிவந்த நிறத்தையுடைய இரத்த வெள்ளம் சிந்தச் குரபன்மன் முறைப்படி நின்று கொண்டு ஓமம் செய்தான்.

2380. குரபன்மன். சிவந்த ஒப்பில்லாத வேள்வித் தீயின் மீது சுத்தமான அன்னத்தை மந்திர உச்சாடண முறைப்படி ஓமம் செய்து நெய்யையும் மிக்க குருதியையும் விரும்பத் தக்க பாலையும் தயிரையும் விடுத்தான்.

2381. குரபன்மன் சிறந்த செந்நெற்களினின்று உண்டாக்கிய வெண்மையான பொரிக் கூட்டங்களைத் தூவி, எல்லாவுலகங்களும் அழியும் கற்ப காலத்தில் வானத்தை அளாவிப் பெருகும் அலை மடிந்து விழும் கடல் போல மிக்க தேனையும் கள்ளையும் ஓமத் தீயில் ஓமம் செய்தான்.

2382. குரபன்மன் மூங்கில் அரிசி, மலை நெல், சூழ்ந்துள்ள குளங்களில் விலைகின்ற நெல், தினை, சோளம் முதலியவும் பிறவும் வலிய எள்ளும் பயறு முதலான தானிய வகைகளும் என்ற இவற்றை ஒருங்கே தூவி நெய்யான கடலைச் சொரிந்தான்.

258 □ கந்தபுராணம்

2383 கொடிய ஐயவி கூர்கறி யாதியாப்
படியில் வெய்ய பலபொருள் யாவையும்
நெடிதும் ஒச்சினன் நேயம தாகிய
கடலை வன்னி கவிழ்த்தனன் என்பவே.

2384 இன்ன பல்வகை யாவும் இயல்பினாற்
பொன்னு லாஞ்சடைப் புண்ணியன் றன்னைய
முன்னி வேள்வி முயன்றனன் ஞாலமேல்
துன்னு சீர்த்தியன் குரபன் மாவென்பான்.

வேறு

2385 சூர னாமனன் அவ்வழிப் பெருவளம் சுட்டி
வீர வேள்வியை வேட்டலுஞ் செந்தழல்
விரைவின்
ஆரும் அச்சுற வெழுந்துமீச் சென்றன அடுத்திப்
பாரை நுங்கிவா னுலகெலாம் உணவெழும் பரிசின்.

2386 வானம் புக்கது மாதிரம் புக்கது மலரோன்
தானம் புக்கதெவ் வுலகமும் புக்கது தரைக்கீழ்
ஏனம் புக்குமுன் நாடருங் கழலினாற் கியற்றும்
கானம் புக்கதோர் வேள்வியின் எழுங்கொழுங்
கனலே.

2387 பானு விற்பதம் சுட்டது பனிமதி பதமும்
மீனெ னும்படி நின்றவர் பதங்களும் மேலோர்
போன மேக்குயர் பதங்களுஞ் சுட்டது புலவோர்
கோனு றும்பதஞ் சுட்டது வேள்வியிற் கொடுத்தி.

2383. சூரபன்மன் கொடிய கடுகு சிறந்த மிளகு முதலாக ஒப்பில்லாத வெப்பத்தை உடைய பல விதமான பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் மிகவும் தூவி எண்ணெயான கடலைத் தீயிலே சொரிந்தான்.

2384. நிலவுலகத்திலே பரவிய புகழை உடைய சூரபன்மன், பொன் போன்ற சடையுடைய சிவபெருமானை நினைத்து, இவை போன்ற பணவகைப் பொருள்களையும் தக்கவாறு ஒமம் செய்தான்.

2385. சூரபன்மனான அந்த அவுணன் அங்கு மிக்க செல்வ வளத்தை விரும்பி வீர வேள்வியைச் செய்யவும் சிவந்த தீ விரைவாக, வடவைத் தீயானது உலகத்தையெல்லாம் உண்டு, பின் வானத்தில் உள்ள உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் உண்ணுமாறு எழுந்தது போல, எல்லாரும் அஞ்சச் சொலித்து மேல் எழுந்தது.

2386. முன் காலத்தில் திருமால் என்ற பன்றியானது பூமியின் கீழேயுருந்து தேடுவதற்கு அரிய திருவடியை உடைய சிவபெருமானைக் குறித்துச் செய்யும் 'ஆலந்தீ' என்ற காட்டில் செய்யப்படுகின்ற அந்த வேள்வியில் ஒளிர்ந்த தீயானது, வானில் சென்றது; திக்குகளில் சென்றது; நான் முகனின் சத்தியவுலகம் சென்றது; மற்றும் உள்ள உலகங்களிலும் சென்றது.

2387. அந்த வேள்வியில் எழுந்த கொடிய தீ சூரிய மண்டலத்தைச் சுட்டது; குளிர்ந்த சந்திர மண்டலத்தைச் சுட்டது. மீன் என்று விளங்கி நின்ற நட்சத்திர மண்டலங்களையும் அவற்றுக்கு மேல் உள்ள கோள்கள் உலவுகின்ற மிக உயர்ந்த மண்டலங்களையும் சுட்டது; இந்திரனின் வான மண்டலத்தையும் சுட்டது.

260 □ கந்தபுராணம்

2388 செற்று வாசவன் பதந்தனைச் சுட்டபின் சேண்
போய்

மற்றை மேலவர் பலமெலாம் சுட்டது மருங்கில்
சுற்று பாலர்தம் புரங்களுஞ் சுட்டது குரன்
அற்ற மில்வகை ஆற்றிய வேள்வியுள் அனலே.

2389 காலம் எண்ணில தவம்புரி காசிப முனிவன்
பாலன் ஈண்டையில் வலியினோர் மகமது பயில
ஏவ நீடுதீ உலகெலாம் முருக்கிய தென்னில்
மேல வன்செயும் பரிசெலாம் யாவரே விதிப்பார்.

2390 கார்ம றைத்தன கதிர்மதி மறைத்தன கரியோன்
ஊர்ம றைத்தன அயன்பதம் மறைத்தன உலவா
நீர்ம றைத்தன நெருப்பையும் மறைத்தன நீடும்
பார்ம றைத்தன இடைஇடை யெழும்புகைப்
படலை.

2391 சொற்ற வேதிஇவ் வியற்கையால் எரிந்தது குரன்
பிறறை யோர்கள் தம் எட்டுநூ றாயிரபேதம்
உற்ற வேதிகள் யாவையும் எரிந்தன ஒருங்கே
முற்றும் வன்னிகள் இறுதிநாள் உலகின்மொய்த்
தெனவே.

2392 வேள்வி இத்திறம் சூர்புரி தன்மையை விரைவில்
கேள்வி யாலுணர் இந்திரன் அச்செயற் கேடு
குழ நாடினன் முடிப்பருந் தன்மையில் துளங்கி
ஆழ்வ தோர்துயர்க் கடலிடை அழுந்தினன்
அயர்ந்தே.

2388. சூரபன்மன் குற்றம் இல்லாது இவ்வாறு செய்த வேள்வியில் எழுந்த தீயானது எழுந்து இந்திர பதத்தைச் சுட்டபின்பும் நெடுந்தொலைவு வரை சென்று மற்ற மேல் உலகத்தில் வாழ்பவரின் பதவிகள் எல்லாவற்றையும் சுட்டது. பக்கத்தில் சூழ்ந்திருக்கின்ற திக்குப் பாலகர்களின் நகரங்களையும் சுட்டது.

2389. எண்ணில்லாத காலம் தவம் செய்கின்ற காசிப முனிவனின் மகன் சூரபன்மன், இந்தவுலகத்தில் வன்மையுடன் ஒரு வேள்வியை இயற்ற அதனால் மிகவும் கிளர்ந்து எழுந்த தீயானது எல்லா உலகங்களையும் அழித்தால், இனி அந்தச் சூரபன்மன் செய்யும் செயல்களை எல்லாம் எவர்தாம் சொல்ல வல்லார்?

2390. வேள்விக் குண்டங்களின் இடை இடையே எழுந்த புகைப்படலங்கள் மேகமண்டலங்களை மறைத்தன; இந்திரனின் சுவர்க்க உலகத்தையும் மறைத்தன; நான் முகனின் சத்தியவுலகத்தையும் மறைத்தன; குறையாத நீர் உடைய கடலையும் மறைத்தன; மற்றத் தீயையும் மறைத்தன; நீண்ட உலகத்தையும் மறைத்தன.

2391. சொல்லப்பட்ட முக்கிய குண்டம் இவ்வாறு எரிந்தது. சூரபன்மனின் தம்பியர்களின் நூற்றெட்டு ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களில் எல்லாம் எல்லாத்தீயும் உலகத்தில் குழுவியது போல் ஒன்றாகக் கூடி எரிந்தன.

2392. சூரபன்மன் இங்ஙனம் வேள்வி இயற்றும் இயல்பை விரைவாகக் கேட்டு அறிந்த இந்திரன், இந்த வேள்விக்கு இடையூறு செய்ய எண்ணி அழிக்க இயலாத தன்மையால் நடுங்கித் தளர்ந்து ஆழமான துன்பக் கடலிலே முழுகினான்.

2393 குன்மு கக்கொண்டல் மேனியுப் முனிவரர்
தொகையும்
நான்மு கத்தனுஞ் சூரபன் மன்செயல் நாடிப்
பான்மை மற்றிது யாவதே புரிவரீஇப் பதகன்
மேன்மை பெற்றிட முயன்றனன் கொல்லென
வெருண்டார்.

2394 இந்த வண்ணத்தின் ஒருபதி னாயிரம் யாண்டு
முந்து சூர்தன திளைஞரோ டருமகம் முயல
அந்தி வார்சடைக் கண்ணுதல் நின்மலன்
அவன்பால்
வந்தி லானது தேர்ந்தனன் நிருதர்கோன் மாதோ.

2395 கண்ணு தல்பரன் அருள்செயாத் தன்மையைக்
கருத்தில்
எண்ணி இச்செயற் குறுவனோ சிவனென
இசையாப்
பண்ணு மத்தொழில் பின்னவர் தங்கள்பாற்
பணித்து
விண்ண கத்தின்மீச் சென்றனன் கடவுளர் வெருவ.

2396 வான கத்திடை நிற்புறு சூரபன் மாவாம்
தான வர்க்கிறை வாள்கொடே ஈர்ந்துதன்
மெய்யின்
ஊன னைத்தையும் அங்கிமேல் அவியென ஒச்சிச்
சோனை யொத்ததன் குருதியை இழுதெனச்
சொரிந்தான்.

2397 சோரி நெய்யவர் ஊன்களே அவியவாச் சூரன்
வீர மாமகம் புரிவுழித் தனதுமெய்ம் மிசையுன்
ஈர ஈரவே முன்னையின் வளர்தலும் இதுகண்டு
ஆரும் அச்சுறத் தெழித்தனன் விம்மித மானான்.

2393. கருக்கொண்ட மேகம் போன்று கரிய உடலையுடைய திருமாலும், முனிவர் கூட்டமும் நான்முகனும், சூரபன்மன் செய்யும் முயற்சியை அறிந்தனர். இந்த அரிய செயலை வேறு யார் செய்வார்? இந்தப் பாதகன் மேன்மை அடைவதற்கு முயன்றான் போலும்!' என்று மருட்சி கொண்டனர்.

2394. தலைமை சான்ற சூரபன்மன் தன்தம்பியருடன் இவ்வாறு பத்தாயிரம் ஆண்டுவரை அரிய வேள்வியைச் செய்தான். செக்கர் வாளைப் போன்ற சடையையும் நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய சிவபெருமான் அந்தச் சூரபன்மனிடம் வரவில்லை. அதை அவுணர் தலைவனான சூரபன்மன் அறிந்தான்.

2395. நெற்றிக் கண்களையுடைய சிவபெருமான் அருள் செய்யாத இயல்பை உள்ளத்தில் எண்ணி, 'அவர் இத் தொழிலைச் செய்தலால் வருவரா?' எனத் தனக்குள் சொல்லி, தான் செய்கின்ற ஓமத் தொழிலைச் செய்யும்படித் தம்பியர்க்குக் கட்டளை இட்டுத் தேவர்கள் அஞ்சமாறு வானத்தின் மீது சென்றான்.

2396. வானத்தில் எழுந்து நின்ற சூரபன்மன் என்ற அசுரர் தலைவன், வாளால் தன் உடலில் உள்ள தசை முழுவதையும் அரிந்து அவிப் பொருளாகத் தீயிலே இட்டு, விடாமழைபோல் ஒழுகும் தன் உடலில் உள்ள இரத்தத்தை நெய்யாய்ச் சொரிந்தான்.

3397. குருதியே நெய்யாகவும் ஊனே அவியாகவும் கொண்டு சூரபன்மன் பெரிய வீர வேள்வியைச் செய்யும் போது, தன் உடலில் உள்ள தசைகள் அரியும் போதெல்லாம் முன்போலவே வளர இதைப் பார்த்து எல்லாரும் அஞ்ச, அவன், ஆரவாரம் செய்து, பெருமிதம் கொண்டான்.

264 □ கந்தபுராணம்

2398 சிந்தை யில்பெரு மகிழ்ச்சிய னாகிஇச் செய்கை
எந்தை யற்புறு நிலையதோ வெனமனத் தெண்ணா
மந்த ரப்பய நிருதர்கோன் பின்னும்அம் மரபு ல்
அந்த ரத்திடைத் தசைப்பெரு வேள்வியை
அயர்ந்தான்.

2399 ஆண்டொ ராயிரம் இம்மகம் அந்தரத்து இயற்ற
நீண்ட மாலுடன் நான்முகன் தேடரும் நிமலன்
ஆண்டும் வந்திலன் குரன்அத் தன்மைகண்டு
அழுங்கி
மாண்டு போவதே இனிக்கட னெனமனம்
வலித்தான்.

2400 உன்னி இத்திறம் குரபன் மாவெனும் ஒருவன்
வன்னி சுற்றிய ஆதிசூன் டத்திடை வதிந்து
செந்நி றத்ததாய் ஆணையால் அங்கியிற்
சிதையாக்
கொன்னு னைத்தலை வச்சிர கம்பமேற்
குதித்தான்.

2401 கடிதின் உச்சிநின் றுருவியே வச்சிர கம்பத்து
அடித னில்சென்று குரபன் மாவெனும் அவுணன்
படிவ முற்றுநுண் துகளுற உளம்பதை பதைத்து
முடிய மற்றது கண்டனன் மடங்கல்மா
முகத்தோன்.

2402 கண்ட காலையின் உளம்பதை பதைத்தது கண்கள்
மண்டு சோரிநீர் கான்றன கரங்களும் வாயும்
குண்ட வேள்வியில் தொழில்மறந் திட்டன
குறிப்போர்
உண்டு போலுமென் றையுற ஒதுங்கிய துயிரே.

2398. மந்தர மலையைப் போன்ற தோள்களை உடைய சூரபன்மன், உள்ளத்தில் மிக்க மகிழ்வுடனே, இந்த செய்கை சிவபெருமான் விரும்பும் தன்மை கொண்டதா என எண்ணி, மேலும் அதேபோல் வானத்தில் நின்று தசைகளால் செய்யப்படும் பெரிய வேள்வியைச் செய்தான்.

2399. சூரபன்மன் ஆயிரம் ஆண்டுவரை வானத்தில் நின்று இந்த வேள்வியைச் செய்தான். நீண்ட வடிவுடைய திருமாலும், நான்முகனும் தேடுதற்கு அரிய சிவபெருமான் அப்போதும் வரவில்லை. சூரபன்மன் அதைப் பார்த்து மனம் வருந்தி 'இனி இறப்பதே துணிவு' என்று உள்ளத்தில் எண்ணினான்.

2400. இவ்வாறு மனத்தில் எண்ணி, ஒப்பற்ற சூரபன்மன், தீயால் சூழப்பெற்ற முக்கிய குண்டத்தில் இருந்து, சிவந்த நிறத்தை உடையதாய்ச் சிவன் அநளால் தீயால் அழியாது இருக்கின்ற அச்சத்தை உண்டாக்குகின்ற முனையுடைய வச்சிரக்கம்பத்தின் மேல் பாய்ந்தான்.

2401. சூரபன்மன் வச்சிரக் கம்பத்தினின்றும் விரைவாக உருவி, கீழே போய்த் தன் உடல் முழுவதும் நுட்பமான தூளாக ஆகுமாறு (சாம்பலாகுமாறு) மனம் துடித்து இறங்கான். இறக்க, சிங்க முகத்தையுடையவன் அதனைப் பார்த்தான்.

2402. சிங்கமுகன், அவ்வாறு பார்த்தவுடனே, அவனது உள்ளம் நடுக்கம் கொண்டது. கண்கள் மிக்க கண்ணீரைச் சிந்தின. கைகளும் வாயும் ஓமகுண்டத்தில் செய்யப்படுகின்ற வேள்விச் செயலை மறந்தன. கண்டவர் உயிர் உண்டா இல்லையா என்று ஐயம் கொள்ளுமாறு உயிரானது அடங்கியது.

266 □ கந்தபுராணம்

2403 துயர்ப்பெ ருங்கடல் நடுவுற ஆழ்ந்துதொல்

லுணர்ச்சி

அயர்த்து மால்வரை யாமென மறிந்தனன் அறிவு
பெயர்த்தும் வந்துழிப் பதைபதைத் தலமந்து

பெரிதும்

உயிர்த்து வாய்திறந்து அன்னவன் புலம்புதல்

உற்றான்.

வேறு

2404 மாயை தரும்புதல்வா மாதவம்செய் காசிபற்கு

நேய முருகா நிருதர் குலத்திறைவா

காயமுடன் நின்னையான் காணேனான்

எங்கொளித்தாய்

தீய மகம்பலநாட் செய்துபெற்ற பேறிதுவோ.

2405 தாயும் தலையளிக்கும் தந்தையுநீ தானவரை
ஆயும் தலைவனும்நீ ஆவியும்நீ என்றிருந்தோய்
நீயங் கதனை நினையா திறந்தனையே
மாயுஞ் சிறியோர்க்கு மற்றிங்கோர் பற்றுண்டோ.

2406 வீரனே தானவர்க்குள் மிக்கோனே மிக்கபுகழ்ச்
சூரனே நின்போல் தொடங்கிஇந்த வேள்விதனை
ஆரனே கம்வைகல் ஆற்றினார் ஆற்றியநீ
ஈரநே யம்கொள்ளா தெம்மைஅகன் றேகினையே.

2407 நின்கண் அருளில்லா நீர்மையுண ராய்பன்னாள்
புன்கண் உறுவாய் புரமுன்று முன்னெரித்த
வன்க ணரைக்குறித்தே மாமகஞ்செய் தாய்
அதற்கோ
உன்கண் உளதாம் உயிர்தனையுங் கொண்டனரே.

2403. சிங்கமுகாசுரன் துக்கமான பெரிய கடவில் நடுவே முழுசிப், பழைய அறிவு மறந்து, பெரிய மலை போல் விழுந்து, மீண்டும் அறிவு வந்த போது, மிகவும் பதைத்து, உள்ளம் தளர்ந்து, மிகவும் பெருமூச்சு விட்டு, வாய் திறந்து புலம்பத் தொடங்கினான்.

2404. “மாயை பெற்ற மகனே! பெருந்தவம் செய்கின்ற காசிப முனிவனின் அன்புடையவனே! அசுரர் குலத்தலைவா! நான் உன்னை உடலுடன் கூடியிருக்கக் காணேன்! எங்கே ஒளிந்து கொண்டீர்? பல ஆண்டுக் காலமாகச் செய்த வேள்வியின் பயன் இதுவோ?

2405. “தாயும் நீரே! வளர்க்கும் தந்தையும் நீரே! அசுரர் எல்லாரையும் விசாரணை செய்பவரும் நீரே! எங்கள் உயிரும் நீரே!” என்று நாங்கள் இருந்தோம்! அதை நீர் நினையாது இறந்து விட்டீரே! வருந்தும் சிறியவரான எங்களுக்கு வேறு ஓர் ஆதரவு இங்கு உண்டோ?

2406. “வீரரே! அசுரர்களுள் சிறந்தவரே! மிகுந்த புகழையுடைய சூரரே! உம்மைப் போல் இத்தகைய வேள்வியைத் தொடங்கிப் பல ஆண்டுகளாகச் செய்தவர் யார்? அவ்வாறு செய்த நீர் இரக்கமான அன்பு காட்டாது எம்மை விட்டுப் போனீரே!

2407. “உம்மிடத்தில் அருள் இல்லாத தன்மையை அறியாது பல ஆண்டுகளாக மெய் வருத்தம் அடைந்து திரி புரங்களை முற்காலத்தில் எரித்த தறுகண்ணரான சிவபெருமானைக் குறித்து பெரிய வேள்வியைச் செய்தீர். அதற்கோ உம் உயிரையும் அவர் கவர்ந்தார்?

368 □ கந்தபுராணம்

2408 உன்போல் உயிர்விட் டுயர்மகம்செய்

தோரும்அரன்
தன்போல் அருளாத் தகைமையரும் ஆங்கவைகண்
டென்போல் உயிர்கொண் டிருந்தோரும்
இல்லிவருள்
வன்போ டியமனத்து வன்கண்ணர் ஆர்ஐயா.

2409 ஈசன் அருளால் எரிவேள் வியைஓம்பிப்

பேசரிய வன்மைதனைப் பெற்று நமதுயிரும்
ஆசில் வ்ளனும் அகற்றுவரென்றே அயர்ந்த
வாசவனும் இன்றோ மனக்கவலை தீர்ந்ததுவே.

2410 எல்லாரும் போற்ற எரிவேள் வியைஓம்பிப்

பல்லா யிரநாள் பழகி எமக்குமிது
சொல்லா திறந்தாய் துணைவராய் நம்முடனே
செல்லார் இவரென்று சிந்தைதனிர்
கொண்டனையோ.

2411 ஈண்டாரும் காண எரியினிடைத் தம்பமிசை

வீண்டாய் உயிர்போய் விளிந்தாய் மிகும்வன்கண்
பூண்டாய்நின் மெய்யும் ஒளித்தாய் புலம்புமியாம்.
மாண்டாலும் உன்றன் மதிவதனங் காண்போமோ.

2412 என்றின் னனசொற்று இரங்கி அரிமுகத்தோன்

முன்றன்னை நல்கி முலையளிக்கும் தாய்காணாக்
கன்றென்ன வீழ்ந்தழுங்கக் கண்டதனைத்
தாரகனும்
குன்றென்னத் தன்கை குலைத்தரற்றி வீழ்ந்தனனே.

2408. “ஐயா! உம்மைப் போல உயிரை விட்டுச் சிறந்த வேள்வியைச் செய்தவர்களும், சிவபெருமானைப் போல அருள் செய்தவர்களும் அவற்றைப் பார்த்திருந்தும் என்னைப் போல் உயிரை இறவாது வைத்துக் கொண்டு இருப்பவர்களும் இந்த உலகத்தில் இல்லை. இவர்களுள் வன்மை உள்ளத்தை உடையவர் எவர்?

2409. “சிவபெருமான் அருளால் வேள்வியைச் செய்து, சொல்வதற்கு இயலாத வலிமையைப் பெற்று, எம் உயிரையும் குற்றம் இல்லாத செல்வங்களையும் அழிப்பார் என்று தளர்ந்த இந்திரனும் உள்ளக் கவலை நீங்கியதும் இன்றுதானே?

2410. “பார்த்தவர் எல்லாரும் வியக்குமாறு தீளை வளர்த்தலான வேள்வியைச் செய்து பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகப் பயின்று, இதை எங்கட்கும் சொல்லாமல் இறந்து விட்டார். இவர்கள் துணையாய் நம்முடன் வரமாட்டார் என்று உள்ளத்தில் நினைத்தீரோ?

2411. “இவ்விடத்தில் எல்லாரும் பார்க்குமாறு தீயின் நடுவே உள்ள வச்சிரத்தூணின் மேல் விழுந்து உயிர் நீங்கி இறந்து உம் உடலும் ஒழியப் பெற்றீர். மிக்க அஞ்சாமை யுடையீர்! வருந்தும் நாங்கள் மடிந்தாலும் உம் முழுமதி போன்ற முகத்தைக் காண்போமா?

2412. என்று இத்தகைய சொற்களைச் சிங்கமுகன் சொல்லி மனம் வருந்தி, முன்னே தன்னைப் பெற்று முலை ஊட்டும்படி தந்த தாய்ப்பசுவைக் காணாத கன்று போல் விழுந்து கதறினான். தாரகாசுரனும் அதைப் பார்த்துத் தன் கையை உதறிப் புலம்பி மலை விழுவதைப் போல் விழுந்தான்.

270 □ கந்தபுராணம்

- 2413 வீழ்ந்தான் உயிர்த்தான்அவ் வேள்விக் களமுற்றும்
 சூழ்ந்தான் புரண்டான் துளைக்கையி னால்
 நிலத்தைப்
 போழ்ந்தா னெனவே புடைத்தான் துயர்க்கடலுள்
 ஆழ்ந்தான்விண் ணஞ்ச அரற்றினரன் தாரகனே.
- 2414 சிங்க முகனும் திறல்கெழுவு தாரகனுந்
 தங்கண் முதல்வன் தவறுந் றதுநோக்கி
 அங்கண் அரற்ற அதுகண்ட தானவர்கள்
 பொங்குங் கடல்போல் பொருமிப் புலம்பினரே.
- 2415 தாரகனும் சேயத் தனிவீ ரனும்அவுணர்
 ஆரும் நெடிகே அரற்றும் ஒலிகேளாச்
 சீரில் வியனுலகில் தேவர்கோன் தன்னொற்றால்
 சூரன் மகத்தீயில் துஞ்ச செயல்உணர்ந்தான்.
- 2416 தண்டார் அகலச் சதமகத்தோன் தானவர்கோன்
 விண்டா னெனவே விளம்புமொழி கேளா
 அண்டா மகிழ்ச்சியெனும் ஆர்கலியில் பேரமுதம்
 உண்டா னெனவேதன் உள்ளங் குளிர்ந்தனனே.
- 2417 சிந்தை குளிர்ந்து செறியுமுரோ மஞ்சிலிர்த்து
 முந்து துயர முழுதும் தொலைத்தெழுந்து
 வந்து புடைகுழும் வானோ ருடன்கடவுள்
 தந்தி மிசையெய்தித் தனதுலகம் நீங்கினனே.

2413. தாரகன் விழுந்தான்; பெருமூச்சு விட்டான்; வேள்வி இயற்றும் இடம் முழுதும் சுற்றிப் புரண்டான்; உள்துளை பொருந்திய கையால் நிலத்தைப் பிளந்தான் என்னுமாறு அடித்தான். துன்பக்கடலுள் முழுகினான்; தேவர்களும் அஞ்சப் புலம்பினான்.

2414. சிங்கமுகனும் வன்மை பொருந்திய தாரகனும், தங்கள் தமையனான குரபன்மன் இறந்ததைப் பார்த்து அங்கே புலம்பினார். அதைக் கண்ட மற்ற அசுரர் எல்லாரும் பொங்கி எழும் கடலைப் போல் விம்மி அழுதார்கள்.

2415. தாரகனும் சிங்க முகத்தையுடைய ஒப்பற்ற வீரனும் எல்லா அவுணரும் மிகவும் அழகின்ற ஓசையைக் கேட்டு, சிறப்பு இழந்து இருந்த இந்திரன் தன் ஒற்றனால் குரபன்மன் வேள்வித் தீயில் வீழ்ந்து இறந்ததை அறிந்தான்.

2416. குளிர்ந்த மலர் மாலையைச் சூடிய மார்பினை உடைய நூறு வேள்விகளைச் செய்த இந்திரன், 'குரபன்மன் வேள்வித் தீயில் விழுந்து இறந்து விட்டான்' என்று சொல்லும் சொல்லைக் கேட்டு, அடங்காத மகிழ்ச்சி என்ற கடலினால் சிறந்த அமிர்தத்தை அருந்தியவனைப் போல் தன் உள்ளம் குளிரப் பெற்றான்.

2417. உள்ளம் குளிர்ந்து, நெருங்கிய மயிர்கள் பொடிக்கப் பெற்று, முன்பு தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த துன்பம் எல்லாம் நீங்கப் பெற்று எழுந்து வந்து பக்கத்தில் சூழ்ந்த தேவர் குழுவுடன் தெய்வத்தன்மையுடைய ஐராவத யானை மீது ஏறித் தன் உலகத்தை விட்டு நீங்கினான்.

272 ட கந்தபுராணம்

2418 பொன்னுலகம் நீங்கிப் புரைதீர் மதிக்கடவுள்
தன்னுலகம் நீங்கித் தபனன் பதம்கடந்து
துன்னும் அவுணர் துயரும் செயல்காண்பான்
மின்னுலவு மேக வியன்பதத்தில் வந்தனனே.

2419 விண்ணாடர் தங்களுடன் வேள்விக்கு இறை
விசும்பின்
நண்ணா மகிழா நகையாத்தன் நற்றவத்தை
எண்ணா வியவா இரங்கும் அவுணர்தமைக்
கண்ணார நோக்கிக் களிப்புற்று நின்றனனே.

2420 நின்றதொரு காலை நிருத ருடன் அரற்றித்
துன்றுதுயர் மூழ்கிச் சோர்கின்ற சீயமுகன்
நன்றெனுயிர் போக நானிருப்ப தேஇங்ஙன்
என்று கடிதுமனத் தெண்ணி எழுந்தனனே.

2421 அன்ன திறல்அவுணன் ஆயிரமென் றுள்ளஅகன்
சென்னிபல வுந்தனது செங்கைவா ளால்சார்ந்து
முன்னம் முதல்வன் முயன்ற பெருவேள்வி
வன்னி அதனுள் மறம்பேசி இட்டனனே.

2422 சார்ந்து தலைகள் எரியில் இடுமுன்னர்ச்
சேர்ந்த அனையான் சிரங்கள் அவைமுழுதும்
பேர்ந்தும் அரிந்து பிறங்கு தழலினிடை
நேர்ந்து தனிநின்றான் நிருதர்க் கிறையோனே.

2418. தேவர் உலகை விட்டு நீங்கிக் குற்றம் இல்லாத சந்திரனின் உலகத்தைக் கடந்து, அதன் பின் சூரியன் உலகத்தையும் கடந்து, நெருங்கிய அசுரர்கள் துன்பப்படும் செயலைக் காண்பதற்காக, மின்னலையுடைய மேக மண்டலத்தில் வந்தான்.

2419. வேள்வித் தலைவனான இந்திரன், தேவர் களுடன் வானத்தில் வந்து நின்று மகிழ்ந்து சிரித்துத் தன் நல்ல தவத்தைக் குறித்துப் புகழ்ந்து, வருந்தும் அசுரர்களைக் கண் குளிருமாறு கண்டு உள்ளம் களி கொண்டு நின்றான்.

(தான் செய்த நல்ல தவம் சூரபன்மனை இப்படிச் செய்தது என மகிழ்ந்தான். இந்திரன்.)

2420. அவ்வாறு இந்திரன் மேக மண்டலத்தில் மகிழ்வுடன் நின்றபோது, அசுரருடன் அழுது நெருங்கிய துன்பத்துள் முழுகித் தளர்ச்சி அடையும் சிங்கமுகன், "என் உயிர் போன்ற தமையன் மடிய, நான் இந்த வுலகத்தில் இருப்பது நன்றோ!" என்று உள்ளத்தில் எண்ணி வீரெவாக எழுந்தான்.

2421. வன்மையுடைய அத்தகைய சிங்கமுகன், ஆயிரமாகத் தனக்கு இருக்கும் அகன்ற தலைகள் பலவற்றையும், தன் சிவந்த கைகளால் அறுத்து, முன்பு சூரபன்மன் முயன்று செய்த வேள்வித் தீயில் வீரம் பேசி இட்டான்.

2422. அவன் அவ்வாறு தன் தலைகளை அறுத்துத் தீயில் இடுவதற்கு முன்னம், அவனுடைய தலைகள் முன் இருந்தது போல முளைத்தன. அசுரர் தலைவனான சிங்கமுகன், பின்னும், அந்தத் தலைகள் எல்லாவற்றையும் அரிந்து விளங்கும் தீயிலே இட்டுத் தனக்கு ஒப்பில்லாது நின்றான்.

274 □ கந்தபுராணம்

24 23 முன்னோன் எழுந்து முயலும் செயல்நோக்கிப்
 பின்னோன் தனது பெருஞ்சிரமும் தான்கொய்து
 மன்னோன் மகமியற்றும் வான்தழலி னுள்ளிட்
 டான்
 அன்னோ வெனவே அவுணர் குழுஇரங்க.

24 24 சென்னி தனையிந்து செந்தழலின் நாப்பணிடு
 முன்ன மதுபோல வேறே முளைத்தெழலும்
 பின்னும் அனையான்அப் பெற்றிதனை யேபுரிய
 அன்ன படிகண்ட அவுணர் தமில்சிலரே.

24 25 தங்கள் சிரமும் தனிவாளி னால்துணியா
 அங்கி மிசையிட்டும் அதன்கண் உறவீழ்ந்தும்
 அங்கி உயிரதனை மாற்றிடலுஞ் குரன்போல்
 சிங்க முகனும்எரி செல்லத் துணிந்தனனே.

24 26 மோனத்தின் வேள்வி முயன்றதொரு முன்னவன்
 போல்
 வானத் தெழுவான் வலித்துமனம் கொண்டிடலும்
 கானக் கடுக்கை கலைமதிசேர் செய்யசடை
 ஞானப் பொடி புனையும் நாதனது கண்டனனே.

2423. தாரகன், தன் தமையனான சிங்கமுகன் எழுந்து செய்யும் செயலைப் பார்த்து, 'ஐயோ' என்று அசுரர் கூட்டமானது புலம்ப, தன் பெரிய தலையையும் அரிந்து சூரபன்மன் வேள்வி செய்த தீயிலே இட்டான்.

2424. தலையை அரிந்து சிவந்த வேள்வித் தீயின் நடுவில் இடுகின்றதற்கு முன், அந்தத் தலை போன்று வேறு தலை முளைத்து எழவும், அந்தத் தாரகன் பின்னும் அந்தச் செயலையே செய்து நிற்க, அசுரர்களுள் சிலர் அவனது செயலின் தன்மையைப் பார்த்து,

2425. (அந்த அசுரர்கள்) தங்கள் தலைகளையும் ஒப்பில்லாத வாளாலே அறிந்து தீயில் இட்டும், அந்தத் தீயில் பொருந்தும்படி விழுந்தும் இறந்து உயிரை விடவும், சிங்கமுகனும் சூரபன்மனைப் போல் அந்தத் தீயில் விழுவதற்கு மனத் துணிவு கொண்டான்.

2426. மோன நியமத்துடன் இருந்து வேள்வியைச் செய்த சூரபன்மனைப் போல் வானத்தின் மேல் எழும்படி எண்ணித் துணியவும், முணம் கமழும் கொன்றையும் பிறைச் சந்திரனும் பொருத்தப் பெற்ற சிவந்த சடையுடைய ஞானமயமான திருநீற்றை அணிந்த சிவபெருமான் அத்தன்மையைப் பார்த்தார்.

9. வரம் பெறு படலம்

2427 கண்ட கறைமிடற்றுக் கண்ணுதலோன் சுந்தரனை
விண்டு முதலோர் வியப்பவே வெண்ணையிலாட்
கொண்ட தொருபனவக் கோலம் தனைத்தரித்துத்
தண்டும் ஒருகை தனில்ஊன்றி வந்தனனே.

2428 அங்கண் மகவேதி அணித்தாக வேகுறுகிச்
சிங்க முகனைச் சிவபெருமான் கண்ணுற்றே
இங்கு மிகநீ ரெவரும் இரங்குகின்றீர்
நுங்கள் பரிசு நுவலும் எனமொழிந்தான்.

2429 எந்தை பெருமான் இயம்ப அதுநாடித்
தந்தை யனையார் தமிழேம் துயர்கண்டு
வந்து வினவுகின்றார் மற்றிங் கிவர்அருள்சேர்
சிந்தை யினரென்று சீயமுகன் உன்னினனே.

2430 உன்னி அமலன் உகள மலர்ப்பதமேல்
சென்னி பலவும் செறியப் பணிந்தெழுந்தெம்
இன்னல் வருவாயும் எமது வரன்முறையும்
பன்னி யிடுவ னெனவே பகர்கின்றான்.

9. வரம் பெறு படலம்

2427. சிங்கமுகன் வேள்வித்தீயில் விழமுயல்வதைப் பார்த்த கரிய கழுத்தையுடைய சிவபெருமான் திருமால் முதலிய தேவர்கள் வியப்படைய திருவெண்ணெய் நல்லூரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை ஆட்கொண்டருளிய முதிய அந்தண வேடம் கொண்டு ஒரு தண்டினை ஊன்றியபடி வந்தருளினார்.

2428. முதிய வேடம் பூண்ட சிவபெருமான் அந்த யாகம் நடைபெறும் இடத்துக்குச் சமீபமாகப் போய்ச் சிங்க முகனைப் பார்த்து, “இங்கு நீவிர் எல்லாரும் மிகவும் வருந்து கின்றீர். ஆதலால் உங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைச் சொல் லுங்கள்!” என்று வினவினார்.

2429. எம் தந்தையான சிவபெருமான் மேற்கண்ட வாறு சொல்ல, சிங்கமுகன், அதைக் கேட்டு, “எம் தந்தை போன்ற இந்தப் பெரியவர் அடியவராகிய நம் துன்பத்தைக் கண்டு வினவுகின்றார். எனவே, இரக்கம் நிறைந்த மனத்தை உடையவர்” என்று நினைத்தான்.

2430. இங்ஙனம் நினைத்துச் சிவபெருமானின் தாமரை மலர் போன்ற இரண்டு அடிகளின் மேலும் ஆயிரம் தலை களும் பொருந்துமாறு விழுந்து வணங்கி எழுந்து, ‘எம் துன்பத்தினது வரலாற்றையும் எம் வரலாற்றையும் சொல் வேன்’, என்று சொல்லி அவற்றை அவர்க்குச் சொல்ல லானான்.

278 □ கந்தபுராணம்

வேறு

2431 தந்தை யாவான் காசிபனே தாயும் மாயை
 தானென்பான்
 மைந்தர் யாங்கள் ஒருமுவர் மக்கள் பின்னும்
 பலருண்டால்
 எந்தம் அன்னை பணிதன்னால் யாங்கள் ஈசன்
 றனக்காக
 இந்த வனத்தில் மூவருமில் வேள்வி தன்னை
 இயற்றினமே.

2432 அங்கப் பரிசே யாண்டுபல அகல மகத்தை
 ஆற்றிடவும்
 கங்கைச் சடையோன் முன்னின்று கருணை
 சிறிதுஞ் செய்திலனால்
 எங்கட் கெல்லாம் முன்னவனாம் இகல்வெஞ் சூர
 னதுநாடி
 மங்குற் செறியும் வானிற்போய் வாளால்
 தசையீர்ந் திட்டனனே.

2433 மின்போல் இலங்கும் வாளாற்றன் மெய்யில்
 தசைகள் ஈர்ந்துளத்தில்
 துன்போர் இறையும் இல்லாத சூரன் மகத்தி
 மிசையிடலும்
 முன்போல் தன்னூன் வளர்ந்திடவே பின்னும்
 அஃதே முயன்றதற்பின்
 தன்போல் ஒளிர்வச் சிரகம்பத் தலைவீழ்ந் துருவித்
 தழல்புக்கான்.

2431. “எம் தந்தையாவார் காசிப முனிவரே! தாயும் மாயை என்பவள். அவ்விருவருக்கும் மைந்தராய்ப் பிறந்தவர் நாங்கள் மூவருமாவோம். வேறு புதல்வர்களும் இருக்கின்றனர். நாங்கள் மூவரும் எம் தாய் மாயையின் கட்டளையால் இந்தக் காட்டில் சிவபெருமானைக் குறித்து இந்த வேள்வியைச் செய்தோம்.

2432. “அப்படிப் பல ஆண்டுகள் கழியும் வரை வேள்வியைச் செய்தபோதும் கங்கை யாற்றை அணிந்த சிவபெருமான் எதிர்வந்து சிறிதும் அருள் செய்தாரிலர். எங்களுக்கெல்லாம் தமையனான கொடிய சூரபன்மன், அதை எண்ணி, மேகம் நெருங்கிய வானத்தே போய் வாளால் தன் உடலில் உள்ள தசைகளையெல்லாம் அரிந்து வேள்விக் குண்டத்தில் இட்டான்.

2433. “ஒரு சிறிதும் மனத் துன்பம் இல்லாத அச் சூரபன்மன் மின்னல் போல ஒளிவிடும் வாளாலே தன் உடலில் உள்ள தசைகளை அறுத்து வேள்வித் தீயில் இட்டான். அவ்வாறு இடுந்தோறும் முன்போல அவன் மேனியில் தசை வளர்ந்தது. பின்பும் அவன் அதை அரிந்து வேள்வித் தீயில் இட்டான். அதன் பின்பு தன்னைப் போல் உறுதியாக விளங்கும் வச்சிரக் கம்பத்தின் மீது விழுந்து ஊடுருவி தீயில் விழுந்தான்.

280 □ கந்தபுராணம்

2434 புக்கு முன்னோன் ஈறாகிப் போந்த காலை
 யாம்கண்டு
 மிக்க மனத்தில் துயர்கொண்டு வெருவிப் புலம்பி
 எமதுயிரும்
 ஒக்க விடவே நினைந்தேமால் உம்மைக் கண்டோ
 ரிறைதாழ்த்தோம்
 தக்க திதுநம் வரன்முறையும் தமிழேந் துயரு
 மெனமொழிந்தான்.

2435 மொழிந்தகாலை ; அங்கண்நின்ற முக்கண்
 இறைநும் முன்னோன்போல்
 ஒழிந்து நீரும் மாயாதே உமது துரன் தனைஇன்னே
 அழிந்த தீயுள்ளின் நெழுவித் தருள்செய் கின்றாம்
 அதுகாண்டிர்
 கழிந்த சோகம் விடுதிரெனாக் கங்கை தன்னை
 நினைந்தனனே.

2436 முன்னாள் அம்மை அங்குலியின் முளைத்த கங்கை
 தனில்எங்கோன்
 மின்னார் சடையிற் கரந்தனவே யன்றி மகவான்
 விரிஞ்சன்மால்
 என்னா நின்ற மும்மையினோர் இருக்கை தோறும்
 அளித்தவற்றுட்
 பொன்னாட் டிருந்த நதிதன்னைப் புந்தி மீதில்
 உன்னினனே.

2434. “எம் தமையனான சூரபன்மன் வேள்வித் தீயில் விழுந்து சாம்பலாகி இறந்தபோது, நாங்கள் அதைப் பார்த்து உள்ளத்தில் மிக்க துன்பம் அடைந்து, அஞ்சிப் புலம்பி, எம் உயிரையும் ஒருசேர விட இருந்தோம். உம்மைக் கண்டதால் ஓர் இமைப்போது தாழ்த்தினோம். உண்மையான எம் வரலாறும் எளியேம் துன்பமும் இவையே!” என்று சிங்கமுகன் முதியவராக வந்த சிவபெருமானுக்குச் சொன்னான்.

2435. சிங்கமுகன் அவ்வாறு சொன்னபோது, அங்கே வந்திருந்த மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான், “உம் தமையன் இறந்து நீங்களும் அழியாதவாறு உம் தலைவனான சூரபன்மனை இப்போதே, அவன் வீழ்ந்து இறந்த தீயினின்று எழுந்திருக்கச் செய்வோம். அதை நம்புங்கள். மிக்க துன்பத்தை ஒழியுங்கள்” என்று சொல்லி கங்கையை நினைத்தார்.

2436. முன் காலத்தில் உமையம்மையாரின் விரல்களில் பிறந்த கங்கைகளுள், எம் தலைவரான சிவபெருமானின் ஒளியுடைய தம் சடையில் ஒளித்து வைத்தவற்றை மட்டும் ஒழித்து, இந்திரனும் பிரமனும் திருமாலும் என்று சொல்லப் படுகின்ற மூன்று தேவர்களது இருப்பிடங்கள் தோறும் தங்கியிருக்குமாறு அளித்தவற்றுள், சுவர்க்கத்தில் இருந்த கங்கையாற்றைத் தம் உள்ளத்தில் நினைத்தார்.

282 □ கந்தபுராணம்

2437 மாயோன் தன்பால் முன்கொண்ட வலிசேர்
 தண்ட மேந்திவரு
 தூயோன் உன்ன அக்கங்கை துண்ணென்
 றுணர்ந்து துளங்கி விண்ணோர்
 ஆயோர் எவரும் வெருக்கொள்ள அளப்பில்
 முகங்கொண் டார்த்தெழுந்து
 சேயோ ரெல்லாம் அணித்தாகத் திசையோர்
 அஞ்சச் சென்றதுவே.

2438 மேலா கியவிண் ணுலகனைத்தும் விரைவில் கடந்து
 மேதினியின்
 பாலாய் எங்கள் பிரான்பதங்கள் பணிந்து
 பணியாற் படர்செந்தி
 ஏலா நின்ற நடுக்குண்டத் திடையே புகலும்
 எறிகடல்வாய்
 ஆலா லம்வந் துதித்ததென அவுணர் கோமா
 னார்த்தெழுந்தான்.

2439 தொன்மை போல வேதியினில் குர பன்மாத்
 தோன்றலுமத்
 தன்மை கண்ட அரிமுகனுந் தார கப்பேர்
 வீரனுமாய்
 இன்மை கொண்டோர் பெருவளம்பெற் றென்ன
 மகிழ்வுந் றெல்லையிலா
 வன்மை யெய்திக் கடிதோடி மன்னன் பதமேல்
 வணங்கினரே.

2437. கூர்ம அவதாரம் எடுத்த திருமாலிடம் முன் நாளில் கவர்ந்து எடுத்த வன்மை உடைய முதுகெலும்பான தண்டினை ஊன்றி வந்தருளிய சிவபெருமான், தம் திருவுள்ளத்தில் (கங்கையை) நினைக்க, அந்தக் கங்கையானது, விரைவிலே அதை உணர்ந்து நடுக்கம் கொண்டு தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்ச, அளவில்லாத கிளைகளைக் கொண்டு ஆரவாரத்துடன் எழுந்து, தொலைவில் உள்ளவர் எல்லாம் நெருங்கியிருக்குமாறும் திக்கு உள்வர அஞ்சுமாறும்வந்தது.

2438. மேலே உள்ள உலகங்கள் யாவற்றையும் விரைவாகக் கடந்து பூவுலகத்தில் வந்து எம்பெருமானான சிவபெருமான் அடிகளை வணங்கி அவரது ஆணைப்படி பரந்த சிவந்த முக்கிய தீக் குண்டத்தில் புகவும், அலை வீசும் கடலிலே விடமானது வந்து தோன்றியதைப் போல், அசுரத் தலைவனான சூரபன்மன் அந்தத் தீக்குண்டத் தினின்று ஆரவாரத்துடன் எழுந்தான்.

2439. சூரபன்மன் முன்போல் ஓம குண்டத்தினின்றும் தோன்றவும், அதைப் பார்த்த சிங்கமுகனும் தாரகன் என்ற பெயரையுடைய வீரனும், வறியவர் செல்வத்தைப் பெற்றது போல் மகிழ்ந்து, அளவில்லாத வலிமையைப் பெற்று விரைவாக ஓடி அச்சூரபன்மனின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார்.

284 □ கந்தபுராணம்

2440 தங்கோன் தன்னைப் பின்னோர்கள் தாமும்
 செயலைத் தானவர்கண்
 டெங்கோன் வந்தான் வந்தானென் றெவருங்
 கேட்ப எடுத்தியம்பிப்
 பொங்கோ தஞ்சேர் கடன்மதியப் புத்தேள் வரவு
 கண்டதென
 அங்கோ தையினால் வாழியவென்றவனைப்
 போற்றி ஆர்த்தனரே.

2441 எண்மேல் கொண்ட நிருதர்குழாம் ஏத்த எரிநின்
 றெழுகுரன்
 மண்மேற் கொண்ட திறங்கா ணூஉ வானோர்
 தொகையும் மகபதியும்
 விண்மேற் கொண்ட புயல்கண்ட வியன்கோ
 கிலம்போல் வெருவித்தம்
 முண்மேற் கொண்ட செல்லலொடும் ஓடித் தம்மூர்
 உற்றனரே.

வேறு

2442 அரந்தைதனை இகந்தஇரு துணைவர்களும்
 பாங்கருற அவுணர் சேனை
 பரந்துபல வாழ்த்தெடுப்பச் சூரபன்மன்
 திகழ் வேலைப்படியும் வானும்
 நிரந்தபுனல் கங்கைதனை வருவித்து
 மறையவன்போல் நின்ற எம்மான்
 கரந்துதனை உணர்கின்ற உருவினோடு
 தோன்றினனால் ககன மீதே.

2440. சூரபன்மனைத் தம்பியர் வணங்கும் செயலைக்
 ண்ட அசுரர்கள் 'எம் அரசன் வந்தான், எம் அரசன்
 வந்தான்,' என்று எல்லாரும் கேட்ப எடுத்துச் சொல்லி,
 மிக்க அலைகளையுடைய கடலானது சந்திரனின் தோற்றத்
 தைக் கண்டாற்போல அங்கு மிக்க ஓசையோடும் 'வாழ்க'
 என்று அவனை வாழ்த்தி ஆரவாரம் செய்தனர்.

2441. அளவில்லாத அசுரர் கூட்டமானது துதிக்கத்
 தீயினின்று எழுந்த சூரபன்மன், பூமியில் வந்து நிற்கும்
 தன்மையை, தேவர் கூட்டமும் இந்திரனும் பார்த்து,
 வானத்தில் பொருந்திய மேகத்தைப் பார்த்த சிறந்த
 குயிலைப் போல் அஞ்சித் தம் மனத்தில் பொருந்திய
 வருத்தத்துடன் ஓடித் தம் நகரத்தை அடைந்தனர்.

2442. துன்பம் நீங்கப் 'பெற்ற இரு தம்பியரான
 சிங்கமுகனும் தாரகாசுரனும் பக்கத்தில் நிற்கவும், அசுரர்
 படை பரந்து வாழ்த்துக் கூறவும், சூரபன்மன் விளங்கிய
 போது மண்ணுலகத்திலும் விண்ணுலகத்திலும் பரந்த நீரை
 யுடைய கங்கையாற்றை அழைத்து அந்தணர் போல் நின்ற
 சிவபெருமான் மறைந்து, தம்மை அவர்கள் அறிந்து
 கொள்ளத் தக்க உருவத்துடன் வானத்தில் எழுந்
 தருளினார்.

2443 நாரிபா கமும்இமையா முக்கண்ணும்
 திருப்புயங்கள் நான்குமாகி
 முரிமால் விடைமேல்கொண் டெம்பெருமான்
 மேவுதலும் உன்னி நோக்கிப்
 பாரின்மீ மிசைவீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து
 பலமுறையும் பரவிப் போற்றிச்
 சூரனா ராதபெரு மகிழ்சிறந்து
 துணைவரொடுந் தொழுது நின்றான்

2444 நின்றுபுகழ் சூரபன்மன் முகம்நோக்கி
 நமையுன்னி நெடிது காலம்
 வந்திறன்மா மகமாற்றி எய்த்தனையால்
 வேண்டுவதென் வகுத்தி யென்னப்
 பொன்திகழு மலர்க்கமலப் பொகுட்டுறைவோன்
 முதலியபுத் தேளிர் யாரும்
 இன்றெமது தலைமையெலாம் போயிற்றா
 லெனஇரங்க இதனைச் சொல்வான்.

2445 கொன்னாரும் புவிப்பாலாய்ப் பலபுவனங்
 கொண்டவண்டக் குழுவுக் கெல்லாம்,
 மன்னாகி யுறல்வேண்டும் அவைகாக்குந்
 தனியாழி வரலும் வேண்டும்
 உன்னாமுன் அவையனைத்துஞ் செல்லுவதற்
 கூர்திகளும் உதவல் வேண்டும்
 எந்நாளும் அழியாமல் இருக்கின்ற
 மேனியுமெற் கீதல் வேண்டும்.

2443. எம் தலைவரான சிவபெருமான் உமையம்மை வீற்றிருக்கும் இடப்பாகமும், இமைக்காத மூன்று கண்களும் நான்கு திருத்தோள்களும் உடையவராய் வலிய காளை வாகனத்தில் எழுந்தருளி வரவும், சூரபன்மன், நினைத்துப் பார்த்து, பூமியில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து பல முறையாக வழிபட்டுத் துதித்து, அடங்காத பெருமகிழ்வு கொண்டு தம்பியருடன் கை குவித்து வணங்கி நின்றான்.

2444. தம் முன்பு நின்று வணங்கும் சூரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்து, “எம்மை நினைத்துப் பல ஆயிரம் ஆண்டுக் காலமாக மிக்க வலிமையுடைய வேள்வியைச் செய்து இளைத்தாய். ஆதலால், உமக்கு வேண்டியது யாது? கூறுவாயாக!” என்று கூறியருள, பொன்னிறமாக விளங்கும் தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாரும் இதுவரை யாம் பெற்றிருந்த தலைமை முழுதும் இத்தினத்தில் எம்மைவிட்டுப் போயின என்று வருத்த, சூரபன்மன் இதைச் சொல்லலானான்.

2445. “பெருமையுடைய பூமியின் சார்பாகப் பல வலகங்களைக் கொண்டுள்ள அண்டக் கூட்டங்கள் எல்லா வற்றுக்கும் நான் மன்னன் ஆக வேண்டும். நினைப்பதற்கு முன் அந்த அண்டங்களில் எல்லாம் சென்று வருவதற்கு ஊர்திகளையும் தருதல் வேண்டும். எப்போதும் அழியாமல் இருக்கின்ற வச்சிர யாக்கையும் எனக்கு அளித்தல் வேண்டும்” (ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களுக்கும் அரசன் ஆக வேண்டுக என்று கேட்டதாக முதல் நூல் கூறுகின்றது.)

4446 அலையாழி மிசைத்துயில்கூர் பண்ணவனே
முதலோர்கள் அமர் செய்தாலும்
உலையாது கடந்திடுபேர் ஆற்றலொடும்
பலபடையும் உதவல் வேண்டும்
தொலையாமே எஞ்ஞான்றும் இருந்திடலும்
வேண்டுமெனச் சூரன் வேண்டக்
கலையார்வெண் மதிமிலைச்சும் செஞ்சடிலத்
தனிக்கடவுள் கருணை செய்வான்.

2447 மண்டனக்கா யிரகோடி அண்டங்க
ஞளவாகு மற்ற வற்றுள்
அண்டமோ ராயிரத்தெட் டுகநூற்றெட்
டாள்கவென அருளால் நல்கி
எண்டொகைபெற் றிடுகின்ற அவ்வண்டப்
பரப்பெங்கும் ஏகும் வண்ணம்
திண்டிறல்பெற் றிடுகின்றி இந்திரஞா
லமதென்னும் தேரும் நல்கி.

2448 எண்ணுபல புவனங்கள் கொண்டஅண்டத்
தொகைதன்னை யென்றும் போற்றக்
கண்ணனது நேமியினும் வலிபெறுமோர்
அடலாழி கடிதின் நல்கி
அண்ணலுறு சினவேற்றுக் கோளரியூர்
தீயும்நல்கி அகிலத் துள்ள
விண்ணவர்கள் யாவருக்கும் அன்றுமுதன்
முதல்வனாம் மேன்மை நல்கி.

2446. “அலைகளையுடைய பாற்கடலில் அறிதூயில் கொள்கின்ற திருமால் முதலான தேவர்கள் போர் செய் தாலும் தோல்வி அடையாது அவர்களை வெல்லத்தக்க பெரு வன்மையையும் பல படைக்கலங்களையும் அளிக்க வேண்டும். அழியாமல் எக்காலத்தும் இருக்கவும் வேண்டும்!” என்று சூரடன்மன் வேண்டிக் கொண்டான். கலைகளையுடைய சந்திரனை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் அருள் செய்யலானார்.

2447. “பூமிக்கு ஆயிரம் கோடி அண்டங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஓர் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகங்கள் வரை ஆள்வாயாக!” என்று அருளுடன் வரம் அருளி, எண்ணின் தொகையைப் பெற்றுள்ள அந்த அண்டங்களின் பரப்பு முழுவதிலும் எண்ணியவுடனே போகு மாறு மிக்க வன்மையுடைய ‘இந்திர ஞாலம்’ என்ற தேரையும் (தந்தார்). தந்து,

2448. எந்நாளும் எண்ணப்படுகின்ற பல புவனங் களையுடைய அண்டக் கூட்டங்களைக் காக்கும்படி, திருமாலின் சக்கரத்தைவிட லீலிமையான ஓர் ஆணைச் சக்கரத்தை விரைவில் தந்து, பெருமையுடைய சினத்தை உடைய சிங்க ஊர்தியினையும் கொடுத்து, உலகங்களில் உள்ள தேவர்கள் எல்லாருக்கும் அன்று முதல் தலைவன் ஆகின்ற முதன்மையையும் அளித்தார்.

290 □ கந்தபுராணம்

2449 மேற்றிகழும் வானவரைத் தானவரை
 ஏனவரை வெற்றி கொள்ளும்
 ஆற்றலொடு பெருந்திறலும் பாசுபத
 மாப்படையே ஆதி யாகித்
 தோற்றமுறு கின்றதெய்வப் படையனைத் தும்
 எந்நாளும் தொலைந்தி டாமல்
 ஏற்றமிகும் வச்சிரமா சியமணிமே
 னியுமுதவி இதற்குப் பின்னர்.

2450 ஆறுசேர் கங்கைதனை லிண்ணுலகு
 தனிலேவி அக்கங் கைக்குங்
 கூறுசேர் பெருவேள்விச் செந்தழற்கும்
 தோற்றமெய்திக் குலவும் வண்ணம்
 வீறுசேர் பெருங்கடல்போல் ஒரு பதினா
 யிரகோடி வெள்ள மாகுந்
 தாறுபாய் கரிதிண்டேர் வயப்புரவி
 அவுண்ணெனுந் தானை நல்கி.

வேறு

2451 துன்னுறு பெரும்புகழ்ச் சூர பன்மனுக்கு
 இன்னதோ ரருள்புரிந் திட்ட வெல்லையில்
 அன்னவற் கிளைஞர்வந் தடிப ணிந்தெழத்
 தன்னிகர் இல்லதோர் தலைவன் கூறுவான்?

வேறு

2452 சூரன் என்பவன் தோளிணை போலவே
 வீரம் எய்தி விளங்கிநூற் றெட்டுகம்
 சரின் மேவுதிர் தேவர்கள் யாரையும்
 போரில் வென்று புறந்தரக் காண்டிரால்.

2449. மேல் உலகத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்களையும் அவுணர்களையும் மற்றவரையும் வெற்றி கொள்ளத் தக்க வீரத்தையும், பெருவன்மையையும், சிறந்த சிவக்கணை (பாசு பதாத்திரம்) முதலான தெய்வக் கணைகள் எல்லா வற்றையும், எக்காலத்திலும் அழியாது பெருமை மிகுந்திருக்கும் அழகான வச்சிரவுடலையும் சிவபெருமான் சூரபன் னுக்குத் தந்தார். பின்பு,

2450. கங்கையாற்றை விண்ணுலகத்துக்கு அனுப்பி, அந்தக் கங்கையாற்றைவிடப் புகழ்பெற்ற பெரிய வேள்வியில் அமைத்த தீயைவிடச்சிறந்து விளங்குமாறு, பெருமையுடைய கடவைப் போல் பத்தாயிரக் கோடி வெள்ளம் என்ற தொகையுடைய அங்குசம் செலுத்துகின்றயானையும், வலிய தேரும், வெற்றி பொருந்திய குதிரையும். அசுரரும் எனக் கூறப்படுகின்ற நான்கு வகையான படைகளையும் (தந்தார்). தந்து,

2451. பொருந்துகின்ற பெரும் புகழையுடைய சூரபன் மனுக்குச் சிவபெருமான் இத்தகைய அருளைச் செய்தார். அப்போது, அச் சூரபன்மனின் தம்பியர் வந்து அவனை வணங்கி எழுந்து நின்றனர். தமக்கு நிகரில்லாத சிவபெரு மான் அப்போது சொல்லலானார்.

2452. “சூரன் என்ற உம் தமையனின் இரு தோள் களைப் போல் வீரம் பெற்று விளங்கி நூற்று எட்டுச் சதுர் யுகங்கள் வரை சிறப்புடன் வாழ்வீராக! திருமால் முதலான தேவர்களையெல்லாம் வென்று பின்னடையச் செய்வீராக!

292 □ கந்தபுராணம்

2453 தேவர் யாவரும் சென்று தொழப்படு
மூவ ராகி மொழிந்திடு நுங்களைத்
தாவி லாதநஞ் சேத்தியொன் றேயலால்
ஏவர் வெல்பவர் என்று விளம்பிமேல்.

2454 ஈறு றாத விரதமும் தன்பெயர்
கூறு தெய்வப் படையும் கொடுத்திடா
வேறு வேறு மிகவருள் செய்துமேல்
ஆறு சேர்சடை ஆண்டகை ஏகினான்.

10. சுக்கிரன் உபதேசப் படலம்

2455 அற்றா கின்ற வேலையின் முன்னோர் அரணம்
போல்
கற்றா நிற்குந் தானவர் தங்கோன்
தொலைவில்சீர்
பெற்றான் என்னும் தன்மையை உன்னிப்
பெருவன்மை
உற்றா ரொல்லென் றார்த்தனர் ஆற்ற
உவப்புற்றார்.

2456 ஊழியில் வேதன் கண்டியில் வேலை உலகம்கூழ்
ஆழிக ளேமும் ஆணையின் நின்றல் அதுநீங்கி
மாழைகொள் மேருச் சுற்றிய தென்ன
மகத்தெல்லை
சூழறல் நீங்கிச் சூர்முதல் தன்பால் துன்னுற்றார்.

2453. “தேவர் எல்லாரும் வந்து தொழத்தக்க மூவர் களாகச் சொல்லப்படும் உங்களை, குற்றம் இல்லாத நம் சக்தி ஒன்றைத் தவிர, யார் வெல்லத் தக்கவர்?” என்று சிவ பெருமான் உரைத்தார். மீன்,

2454. அழிவற்ற தேவர்களையும் தம் திருப்பெயரால் வழங்கப்படுவதாகிய தெய்வத்தன்மை உடைய படைக்கலங் களையும் அளித்து, வெவ்வேறாக மிக்க அருளைச் செய்து, கங்கையாற்றை அணிந்த சிவபெருமான் மறைந்தருளினார்.

10. சுக்கிரன் உபதேசப் படலம்

2455. அத்தகைய சமயத்தில் முன்னே மதிற்பக்கத்தில் ஒரு மதிலைப் போலச் சூழ்ந்து கொண்டு நிற்கும் அவுணர்கள், ‘தம் மன்னன் அழியாத சிறப்பைப் பெற்றான்’ என்று அறிந்து, மிக்க வன்மை உற்றவராய் ‘ஓல்’ என்ற ஓசையுண்டாக ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

2456. யுகமுடிவில் நான்முகன் உறக்கம் கொள்ளும் போது பூவுலகத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் ஏழுகடல்களும் இறைவனின் ஆணைப்படி அமைந்து நிற்பதை விடுத்துப் பொன் மயமான மேரு மலையைச் சூழ்ந்தது போல, வேள்விப் பூமியைச் சூழ்ந்து நிற்பதை விடுத்துச் சூரபன் மனிதத்து வந்து நெருங்கினார்.

2457 கண்டார் ஆர்த்தார் கான்மிசை வீழ்ந்தார்
 கமழ்வேரி
 கொண்டார் ஒத்தார் கைத்தொழு கின்றார்
 குப்புற்றார்
 அண்டா ஓகை பெற்றனர் தொன்னாள்
 அயர்வெல்லாம்
 விண்டார் வெஞ்சூர் தன்புடை ஆகி விரவுற்றார்.

2458 முன்னா குற்றோ ரில்சிலர் தம்மை முகநோக்கி
 இந்நாள் காறும் நீர்வலி யீர்கொ லெனவோதி
 மன்னா குற்றோன் நல்லருள் செய்ய மகிழ்வெய்தி
 அன்னார் யாரும் இன்னதொர் மாற்றம் அறை
 குற்றார்.

2459 தீயுண் டாகும் கண்ணுதல் கொண்ட சிவனுண்டு
 நீயுண் டெங்கட் கோர்குறை யுண்டோ நிலையாகி
 ஏயுஞ் செல்வஞ் சீரொடு பெற்றோம் இடரற்
 றோம்
 தாயுண் டாயின் மைந்தர் தமக்கோர் தளர்
 வுண்டோ.

2460 என்பார் தம்பால் அன்பின னாகி இறை
 பின்னோர்
 தன்பா லாக நிற்புழி இந்தத் தருவன்தான்
 வன்பா லானான் செய்வதென் என்ன
 வானோர்கள்
 துன்பாய் அச்சுற் றேங்கினர் ஆவி தொலைவார்
 போல்.

2457. அந்த அசுரர்கள் சூரபன்மனைப் பார்த்து ஆரவாரம் செய்து, அவனுடைய அடிகளில் விழுந்து வணங்கினர்; மணம் கமழும் மதுவை உண்டவரைப் போல் கை குவித்தனர்; குதித்தனர்; அடங்காத மகிழ்ச்சியைப் பெற்றனர்; முன்னால் பெற்ற துன்பம் எல்லாம் நீங்கப் பெற்றனர். கொடிய சூரபன்மனின் பக்கத்தில் நெருங்கினர்.

2458. மன்னனான சூரபன்மன், தன் முன் வந்த அவுணர் சிலரைப் பார்த்து, “இன்றிலிருந்து நீங்கள் வன்மையுடையவர் ஆவீர்” என்று உபசார வார்த்தை சொல்லி, நல்ல அருளைச் செய்தான். அவர்கள் எல்லாரும் மகிழ்ச்சி பெற்று இச் சொல்லைச் சொல்லலானார்கள்.

2459. “தீ தோன்றுகின்ற நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் இருக்கின்றார். நீங்களும் இருக்கின்றீர். அங்ஙனமாக எங்களுக்கு ஒரு குறை உண்டோ? நிலையான செல்வத்தையும் சிறப்பையும் அடைந்தோம். துன்பம் நீங்கப் பெற்றோம். “தாய் இருந்தால் என்றால் மைந்தருக்குத் தளர்ச்சி யுண்டாகுமோ?”

2460. என்று இங்ஙனம் சொன்ன அசுரரிடத்து, மன்னனான சூரபன்மன், அன்புடையவனாய்த் தம்பியர் பக்கத்தில் நின்றான். அப்போது, அது கண்ட தேவர்கள், ‘இந்த அசுரன் நம்மை விட வலியவன் ஆகிவிட்டான். இனி நாங்கள் செய்யத் தக்கது யாது?’ என்று எண்ணித் துன்பம் அடைந்து அஞ்சி இறப்பவர் போல் ஏக்கம் கொண்டனர்.

வேறு

- 2461 சேனை நள்ளிடைச் சீர்கெழு வன்மையார்
மேன தன்மை விருப்பினில் கண்ணுறீஇ
மான மேற்சென்று மன்னொடுந் தானவர்
சோனை மாரியில் தூமலர் தூவினார்.
- 2462 தூசு வீசினர் சூர்முதல் வாழியென்று
ஆசி கூறினர் ஆடினர் பாடினர்
பேசு லாத பெருமகிழ் வெய்தினார்
வாச வன்றன் மனத்துயர் நோக்கினார்.
- 2463 அண்ண லார்அரு ளால்அழல் வேதியின்
கண்ணில் வந்த கணிப்பில் படைக்கெலாம்
எண்ணி லோரை இறையவர் ஆக்கினான்
நண்ணி நாளும் நவையறப் போற்றவே.
- 2464 கண்ண கன்புயக் காவலன் தானைகள்
மண்ணும் வானமும் மாதிர வெல்லையும்
தண்ண றச்செலத் தம்பியர் தம்மொடும்
எண்ணி டுவேள்வி இருங்களம் நீங்கினான்.
- 2465 நீங்கி மீண்டு நெடுந்தவத் தந்தைதன்
பாங்கர் எய்திப் பணிந்து பரமனால்
வாங்க லுற்ற வரத்தியல் கூறியே
யாங்கள் செய்வகை என்னினி யென்னவே.

2461. அசுரர்கள் அசுரேந்திரனுடன் விமானத்தில் வந்து, சிறந்த வலிமை கொண்டு சூரபன்மன் படைகளின் நடுவே நிற்கின்ற இயல்பை விருப்பத்துடன் பார்த்து, விடா மழையைப் போல் தூய மலர்களைச் சொரிந்தார்கள்.

2462. அவர்கள் மேலாடையை வீசிச் சூரபன் மனான முதல்வன் வாழ்க என்று வாழ்த்துச் சொல்லி ஆடினர்; பாடினர்; சொல்ல முடியாத பெருமகிழ்ச்சியை அடைந்தனர்; தேவேந்திரனின் மனவருத்தத்தைப் பார்த்தனர்.

2463. சூரபன்மன், சிவபெருமான் அருளால் தீப் பொருந்திய ஓம குண்டத்தினின்று உண்டான அளவு இல்லாத படைகளுக்கெல்லாம் எண்ணில்லாத வீரர்களை, ஆராய்ந்து தெளிந்து நெருங்கி நின்று எப்போதும் குற்றம் இல்லாது காக்குமாறு தலைவர்கள் ஆக்கினான்.

2464. அகன்ற தோள்களையுடைய சூரபன்மன் தன் படைகள் நிலவுலகத்திலும் வான் உலகத்திலும் திக்குகளிலும் பரவி ஒழிவல்லாது செல்லத் தம்பியரோடு ஆராய்ந்து பெரிய அந்த வேள்விச் சாலையை விட்டு நீங்கினான்.

2465. சூரபன்மன் அவ்வாறு யாக சாலையினின்று நீங்கிச் சென்று, பெருந்தவத்தைச் செய்யும் தந்தையான காசிப முனிவரின் பக்கத்தில் போய் அவரைப் பணிந்து, தாம் பெருமானால் பெற்றுக் கொண்ட வரங்களினுடைய இயல்புகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, "இனி நாங்கள் செய்யக் கூடியது யாது?" என்று வினவ,

- 2466 தந்தை கேட்டுச் சதமகன் வாழ்வீனுக்கு
அந்த மாகிய தோவண்ட ருக்கிடர்
வந்த தோவெம் மறைநெறி போனதோ
எந்தை யார்அருள் இத்திற மோவெனா.
- 2467 உன்னி யுள்ளத் துணர்வுறு காசிபன்
தன்னின் வந்த தனயரை நோக்கியே
முன்னை நுங்கண் முதற்குருப் பார்க்கவன்
அன்ன வன்கண் அடைகுதிர் அன்பினீர்.
- 2468, அடைதி ரேயெனின் அன்னவன் உங்களுக்கு
இடைய நாவகை இத்திரு மல்குற
நடைகொள் புந்தி நவின்றிடும் நன்றெனா
விடைபு ரிந்து விடுத்தனன் மேலையோன்.
- 2469 வீட்ட காலை விடைகொண்டு வெய்யவன்
மட்டி லாத வயப்படை யோடெழா
இட்ட மான இயற்புக ரோனிடம்
கிட்டி னானது கேட்டனன் ஆங்கவன்.
- 2470 கேட்டு ணர்ந்திடு கேழ்கிளர் தேசிகன்
லாட்டம் நீங்கி மகிழ்நறை மாந்தியே
வேட்ட மெய்தி விரைந்துதன் சீடர்தங்
கூட்ட மோடெதிர் கொண்டு குறுகவே.

2466. தந்தையான காசிபர் அதைக் கேட்டு, “இந்திரனின் வாழ்வுக்கு முடிவு வந்ததோ? தேவர்களுக்கெல்லாம் துன்பம் வந்ததோ? எம்வேத ஒழுக்கம் மாறியதோ? எம்சிவபெருமானின் அருள் இப்படியோ!” என்று நினைத்தார்.

2467. நல்ல அறிவையுடைய காசிப முனிவர் உள்ளத்தில் இங்ஙனம் எண்ணித் தம்மிடம் தோன்றிய மைந்தர்களைப் பார்த்து, “மைந்தரே! பழைய உங்கள் குலத்தின்குரு சுக்கிராசாரியாரே! ஆவார். ஆதலால் அவரிடத்துச் செல்லுங்கள்.”

(பார்க்கவன் -- சுக்கிராசாரியார்.)

2468. “அவ்வாறு நீங்கள் சென்றால் இந்தச் செல்வம் இடையிலே அழியாது விருத்தியாகுமாறு நடத்தற்குரிய அறிவுரைகளை நன்கு உங்களுக்குச் சொல்வார்” என்று சொல்லி விடை கொடுத்துக் காசிப முனிவர் அவர்களை அனுப்பி வைத்தார்.

2469. காசிப முனிவர் அவ்வாறு அனுப்பிய போது, அக்கொடிய குரபன்மன் அவரிடம் விடைபெற்று, அளவில்லாத வெற்றியுடைய படையுடன் போய்த் தன்னிடம் அன்புடைய சுக்கிராசாரியரை அணுகினான். அவர் அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டறிந்தார்.

(புகரோன் — சுக்கிராசாரியார்)

2470. அவனது வருகையைக் கேட்டு உணர்ந்த ஓவி விளங்கும் சுக்கிராசாரியார், முன் தமக்கு ஏற்பட்டிருந்த வாட்டம் நீங்கி, மகிழ்ச்சி என்ற தேனைப் பருகி, அவனது வருகையில் மகிழ்ந்து, விரைவாகத் தம் மாணவர் கூட்டத்துடன் எதிர் கொள்ள வந்தார்.

- 2471 கண்ட சூரன் கதுமெனத் தன்பெருந்
தண்ட முன்சென்று தம்பியர் தம்மொடு
மண்டு காதலின் மன்னிய தேசிகன்
புண்ட ரீகமென் பொன்அடி தாழ்ந்தெழ.
- 2472 நன்று வாழிய நாளுமென் றாசிகள்
நின்று கூறி நிருதர்க் கிறைவனைத்
தந்து ணைக்கரத் தால்தழு விப்புக்
என்றும் வாழ்தன் னிருக்கைகொண் டேகினான்.
- 2473 ஏகு மெல்லை இளவற் கிளவலை
வாகு சேர்ந்தநம் மாப்படை போற்றென
பூக மோடு நிறீஇயுர வோனொடும்
போகல் மேயினன் புந்தியில் சூரனே.
- 2474 ஆரு யிர்த்துணை யான அரிமுகன்
வார முற்றுடன் வந்திட வந்திடுஞ்
சூர பன்மனைச் சக்கிரன் தன்னிடம்
சேர வுய்த்துச் செயன்முறை நாடியே.
- 2475 ஆச னம்கொடுத்தங் கண் இருத்தியே
நேச நெஞ்சொடு நீடவும் நல்லன
பேசி நீர்வரும் பெற்றியென் னோவெனாத்
தேசி கன்கொலச் செம்மல் உரைசெய்வான்.
- 2476 ஒங்கு வேள்வ் உலப்பறச் செய்ததும்
ஆங்க னம்வந் தானருள் செய்ததும்
தாங்க ரும்வளந் தந்ததும் காசிபன்
பாங்கர் வந்த பரிசும் பகரிந்துமேல்.

2471. சுக்கிராசாரியார் தம்மை எதிர் கொண்டு வருவதைக் கண்ட சூரபன்மன், விரைந்து தன் தம்பியருடன் தன் பெரிய படைகளுக்கு முன்னம் போய், நிறைந்த விருப்பத்துடன் எதிர் கொண்டு வந்த சுக்கிராசாரியரின் தாமரை மலர் போன்ற அழகிய அடிகளை வணங்கி எழுந்து நின்றான்.

2472. சுக்கிராசாரியார் அச்சமயத்தில் அவன் முன்னிலையில் சிறிது நின்று “எந்நாளும் நன்றாக வாழ்க!” என்று வாழ்த்துகளைச் சொல்லி, அசுரர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனைத் தன் இரு கைகளாலும் தழுவி, எக்காலத்தும் வாழ்கின்ற தம் இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

2473. நல்ல அறிவு இல்லாத சூரபன்மன் அவருடன் போகும் போது, தன் தம்பிக்குத் தம்பியான தாரகனை ‘வெற்றியுடைய நம் படையைக் காவல் செய்வாயாக!’ என்று படை அணிவகுப்புடன் இருக்கச் செய்து, சிங்க முகனுடன் சென்றான்.

2474. அரிய உயிர்க்குத் துணையான சிங்கமுகன் அன்புடனே தன்னோடு வர, வருகின்ற சூரபன்மனைச் சுக்கிராசாரியார் தம் இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்று அதன்பின் செய்ய வேண்டிய முறையை ஆராய்ந்து,

2475. அந்தச் சூரபன்மன் சிங்கமுகன் என்ற இருவர்க்கும் தக்க ஆசனத்தைத் தந்து அங்கு அவர்களை இருக்கச் செய்து, அன்புடைய மனத்துடன் மிகவும் நல்ல சொற்களைச் சொல்லி ‘நீர் வந்த காரணம் யாது?’ என்று சுக்கிராசாரியார் வினவ சூரபன்மன் சொல்லலானான்.

2476. தாங்கள் சிறந்த வேள்வியைக் குறைவில்லாமல் செய்ததையும், அப்போது சிவ பெருமான் எழுந்தருளி பெறுவதற்கரிய செல்வத்தை அருளிய தன்மையையும், பின் காசிப முனிவரிடம் சென்ற தன்மையையும் (சுறினன்.) கூறிப்பின்பு,

302 □ கந்தபுராணம்

- 2477 தாதை கூறிய தன்மையும் முற்றுற
ஒதி யாமினி ஊக்கி யியற்றிடும்
நீதி யாது நிகழ்த்துதி நீயெனத்
தீது சால்மனத் தேசிகன் கூறுவான்.
- 2478 பாச மென்றும் பசுவென்றும் மேதகும்
ஈச னென்றும் இசைப்பர் தளையெனப்
பேசல் மித்தை பிறிதிலை ஆவியும்
தேச மேவு சிவனுமொன் றாகுமே.
- 2479 தீய நல்லன டேயெனச் செய்வினை
ஆயி ரண்டென்பர் அன்னவற் றேதுவால்
ஏயு மால்பிறப் பென்பர்இன் பக்கடல்
தோயும் என்பர் துயருறு மென்பரால்.
- 2480 ஒருமை யேயன்றி ஊழின் முறைவிராய்
இருமை யும்துய்க்கும் என்பர் அவ் வெல்லையில்
அரிய தொல்வினை யானவை ஈட்டுமேல்
வருவ தற்கென்பர் மன்னுயிர் யாவையும்.
- 2481 ஈட்டு கின்ற இருவினை ஆற்றலான்
மீட்டு மீட்டும் விரைவின் உதித்திடும்
பாட்டின் மேவும் பரிசுணர்ந் தன்னவை
கூட்டு மென்பர் குறிப்பரி தாஞ்சிவன்.
- 2482 சொற்ற ஆதியும் தோமுறு வான்றனை
உற்ற ஆவியும் ஒன்றல ஒன்றெனில்
குற்ற மாகும்அக் கோழுதற் கென்பரால்
மற்ற தற்கு வரன்முறை கேட்டிநீ.

2477. தன் தந்தை காசிபர் உரைத்ததையும் முழுமையாக எடுத்துச் சொல்லி, “இனி நாங்கள் செய்யும் முயற்சியாது?” தாங்கள் சொல்லுக” என்று குரபன்மன் வினவ, தீமை மிக்க மனம் உடைய சுக்கிராசாரியார் சொல்லலானார்.

2478. “அறியாதவர், பாசம் எனவும் பசு எனவும் பதி எனவும் பொருள்களை மூன்றாகச் சொல்வர். அவற்றுள் பாசம் என்ற ஒரு பொருள் இருப்பதாகச் சொல்வது பொய். ஆன்மாவும் ஒளியுடைய சிவனும் ஒன்றே ஆகும். வேறு அன்று.

2479. “செய்யப்படும் வினைகள் தீவினையும் நல்வினையும் என்று பிரிவுபட்டு இரண்டு என்று சொல்வர். அந்த வினைகள் காரணமாக உயிர்கள் பிறவியை அடையும் என்பர். இன்பமான கடலில் முழுகும் என்பர். துன்பத்தை அனுபவிக்கும் என்பர்.

2480. “உயிர்கள் யாவும் ஒரு பிறப்பில் மட்டுமின்றி ஊழ் என்ற சொல்லப்படுகின்ற முறையைப் பொருந்தி இரு பிறப்பிலும் அனுபவிக்கும் என்பர். அவ்வாறு அனுபவிக்கும் காலத்தில், பின்வரும் பிறவிக்குக் காரணமாக அரிய பழைய வினைகளை ஈட்டும் என்பர்.

2481. “அவ்வாறு ஈட்டுகின்ற இருவினைகளின் வலிமையால் பின்னும் பின்னும் விரைவிலே பிறக்கும்; இறக்கும். அறிவதற்கரிதான சிவபெருமான் அவற்றின் இயல்புகளை உணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடன் சேர்ப்பிப்பார் என்பர்.

2482. “சொல்லப்பட்ட பதியும் குற்றம் பொருந்திய பெரிய பாசத்தையுடைய உயிரும் ஒன்றன்று. ஒன்று எனச் சொன்னால் அந்தப் பதிப்பொருளுக்குக் குற்றம் உண்டாகும்” என்று சொல்வர். அதற்குரிய வரலாற்றை நீ கேட்பாயாக.

- 2483 ஆதி யந்தமின் றாசி அமலமாம்
சோதி யாயமர் தொல்சின் ஆடலின்
காத லாங்கு கருதுதல் மாயையாற்
பூதம் யாவும் பிறவும் புரிவனால்.
- 2484 இடம்கொள் மாயையின் யாக்கைக ளாயின
அடங்க வும்நல்கி அன்னவற் றாடுதான்
கடங்கொள் வானிற் கணந்துமற் றவ்வுடல்
மடங்கு மெல்லையின் மன்னுவன் தொன்மை
போல்.
- 2485 இத்தி றத்தின்எஞ்ஞான்றும்அவ் வெல்கைதீர்
நித்தன் ஆடல் நிலைமை புரிந்திடும்
மித்தை யாகும் வினைகளும் யாவையும்
முத்தி தானும் முயல்வதும் அன்னதே.
- 2486 பொய்ய தாகும் பொறிபுலம் என்றிடின
மெய்ய தோவவை காணும் விழுப்பொருள்
மையில் புந்தியும் வாக்கும் வடிவமும்
செய்ய நின்ற செயல்களும் அன்னதே.
- 2487 அன்ன செய்கைகள் அன்மைய தாருமேல்
பின்னர் அங்கதன் பெற்றியின் வந்திடும்
இன்னல் இன்பம் இரண்டுமெய் யாருமோ
சொன்ன முன்னைத் துணிமின வாருமே.

2483. “ஆதியும் அந்தமும் இல்லாமல் நின்மலமான் சோதி வடிவமாக உள்ள பழைய சிவபெருமான், திருவிளையாட்டில் விருப்பம் கொண்டவராய், நினைவு மட்டுமுள்ள தம் மாயையால், ஐந்து பூதங்களையும் மற்றவற்றையும் படைப்பார்.

2484. “தம்மிடம் உள்ள நினைவான மாயையால் உடல்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து, அவற்றில் தாம் கடத்தில் தோன்றும் வானம் போல் அமைந்து நின்று, அந்த உடல் அழியும் காலத்தில், முன் போல் நிலை பெற்றிருப்பார்.

2485. “இங்ஙனம் எந்தச் காலத்தும் கணிப்பதற்கு வரையறைப்படாத சிவபெருமான் திருவிளையாடலைச் செய்வார். ஆதலால் நல்வினை தீவினை இரண்டும் பொய்யே. வீடுபேறும், அதை அடைய முயற்சி செய்வதும் பொய்யே ஆகும்.

(குடத்தில் தோன்றும் வானம் பொய்யாவது போல் நம் உடலில் தோன்றும் பொறிபுலன் முதலியனவும் இவற்றால் வரும் வினைகளும் வினைப் பயன்களும் இல்லை.)

2486. “ஐந்து புலன்களும் ஐம்பொறிகளும் பொய் என்றால் அவற்றால் காணப்படுகின்ற சிறந்த பொருள்கள் உண்மையாகுமா? குற்றம் இல்லாத அறிவும் சொல்லும் உருவமும், செய்யுமாறு நின்ற தொழில்களும் அப்படியே பொய் ஆகும்.

2487. “அவையெல்லாம் பொய் என்றால் பின்பு அவை காரணமாக உண்டாகின்ற சுகம் துக்கம் என்ற இரண்டும் உண்மையாகுமா? முன் சொன்ன நிச்சயத்தையே உடையன (பொய் ஆகும்.)

- 2488 மித்தை தன்னையும் மெய்யெனக் கொள்ளினும்
அத்த கும்துய ரானதும் இன்பமும்
நித்த மாகும் நிமலனை எய்துமோ
பொத்தி லான பொதியுடற் காகுமே.
- 2489 தோன்று கின்றதும் துண்ணென மாய்வதும்
ஏன்று செய்வினை யாவதும் செய்வதும்
ஆன்ற தற்பரற்கு இல்லை அனையதை
ஊன்றி நாடின உடற்குறு பெற்றியே.
- 2490 போவ தும்வரு கின்றதும் பொற்புடன்
ஆவ தும்பின் அழிவதும் செய்வினை
ஏவ தும்மெண்ணி லாத கடந்தொறும்
மேவு கின்றதொர் விண்ணினுக் காகுமோ.
- 2491 அன்ன போல்எங்கும் ஆவியொன் றாகியே.
துன்னி நின்றிடு தொல்பரன் வேறுபாடு
என்ன தும்மிலன் என்றுமொர் பெற்றியான்
மன்னும் அங்கது வாய்மையென் றோர்திநீ.
- 2492 தஞ்ச மாகும் தருமநன் றாலென
நெஞ்ச கத்து நினைந்து புரிவதும்
விஞ்ச கின்ற வியன்பவம் தீதென
அஞ்ச கின்றது மாம்அறி வின்மையே.
- 2493 யாது யாதுவந் தெய்திய தன்னதைத்
தீது நன்றெனச் சிந்தைகொள் ளாதவை
ஆதி மாயையென்று ஆய்ந்தவை ஆற்றுதல்
நீதி யான நெறிமைய தாக்குமே.

2488. “பொய்யை மெய் என்று கொண்டாலும் அவ் வியல்பினவான துன்பமும் இன்பமும் நித்யரான சிவபெரு மானை அடையுமோ? அடையாது. தசை தோல் முதலான வற்றால் மூடப்பட்ட இந்தவுடலுக்கே ஆகும்.

2489. “பிறப்பதும் விரைவாக இறப்பதும்” முயன்று செய்கின்ற வினைகள் எல்லாவற்றையும் செய்தலும் எங்கும் நிறைந்துள்ள சிவபெருமானுக்கு இல்லை. அதை மனத்தால் ஆராயுமிடத்து உடலுக்குப் பொருந்திய இயல்பே ஆகும்.

2490. “போவதும் வருவதும் பொலிவுடன் தோன்று வதும் பின் அழிவதும் செய்கின்ற தொழில் வகைகள் ஆகிய எல்லாம் அளவில்லாத குடங்கள் தோறும் பொருந்தும் வானத்துக்கும் ஆகுமா?

2491. “அங்ஙனமே, எல்லா இடங்களிலும் ஏக ஆன்மாவாக விளங்குகின்ற சிவபெருமான் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லாதவராக எக்காலத்திலும் ஒரே தன்மை யாக இருப்பார். அது உண்மை என்று நீ அறிவாயாக.

2492. “ஆதரவாகத் தக்க அறம் நல்லது என்று உள்ளத்தில் நினைத்து அதைச் செய்வதும் ‘மிகுகின்ற பெரும் பாவமானது தீயது’ என்று அதைச் செய்ய அஞ்ச வதும், அறியாமையே ஆகும்.

2493. ‘எது வந்து தன்னைச் சேர்ந்ததோ, அதைத் தீயது எனவும் நல்லது எனவும் எண்ணாது ‘அவை கடவுளின் மாயை’ என்று எண்ணி அவற்றைச் செய்தல் நீதி யான நெறியாகும்.

- 2494 தருமம் செய்க தவறுள பாவமாங்
கருமஞ் செய்யற்க என்பர் கருத்திலார்
இருமை தன்னையும் யாவர்செய் தாலுமேல்
வருவ தொன்றிலை மாயம்வித் தாகுமோ.
- 2495 கனவின் எல்லையில் காழுறு நீரவும்
இனைய வந்தவும் ஏனை இயற்கையும்
நனைவு வந்துழி நாம்கண்ட தில்லையால்
அனைய வாம்இவண் ஆற்றுஞ் செயலெலாம்.
- 2496 இம்மை யாற்றும் இருவினை யின்பயன்
அம்மை எய்தின்அன் றோவடை யப்படும்
பொய்ம்மை யேயது பொய்யில் பிறப்பது
மெய்ம்மை யாகும தோகடர் வேலினோய்.
- 2497 நெறிய தாகுமிந் நீர்மையெ லாம்பிறர்
அறிவ ரேயெனின் அன்னதொர் வேலையே
பெறுவர் யாமுறும் பொற்றியெ லாமவை
உறுதி யுண்டெனின் உண்மைய தாகுமே.
- 2498 சிறிய ரென்றும் சிலரைச் சிலரைமேல்
நெறிய ரென்றும் நினைவது நீர்மையோ
இறுதி யில்லுயிர் யாவுமொன் றேயெனா
அறிதல் வேண்டுமஃ துண்மைய தாகுமே.
- 2499 உண்மை யேஇவை ஒதியி னார்உணர்
நுண்மை யாம்இனி நும்முகக் காகிய
வண்ண யும்தொல் வழக்கமும் மற்றவுந்
திண்மை யோடுரை செய்திடக் கேட்டிநி.

2494. “அறத்திறனைச் செய்க; குற்றமுள்ள பாவத்தைச் செய்யாது விலக்கு” என்று உரைப்பர் உய்த்துணர்வு இல்லாதவர். அந்த இரண்டு வினைகளையும் யார் செய்தாலும் அதனால் பின் விளைவு யாதும் இல்லை. மாயம் காரணமாகுமோ? ஆகாது அன்றோ!

2495. கனவில் ஒருபொருளை விரும்புவதும் துக்கப்படுவதும் மற்றவையும் விழிப்பு ஏற்படும்போது நாம் கண்டதில்லை. அது போன்றவையே இந்தப் பிறவியில் நாம் செய்யும் வினைகள் எல்லாம்.

2496. “ஒளிரும் வேலையுடைய சூரபன்மனே! இப்பிறவியில் செய்யும் இருவினைகளின் பலன், மறு பிறப்பு உண்டானால் அன்றோ சார்வது? மறு பிறப்பு என்பது பொய்யே! ஒரு பொய்யில் தோன்றுவது மெய்யாகுமோ?

2497. “முறையான இவை எல்லாவற்றையும் வேறு எவரேனும் அறிவாரானால் அப்போதே நாம் அடைந்திருக்கும் தகுதிகள் எல்லாவற்றையும் அடைவர். நான் கூறியவை எல்லாம் மனத் திடம் உண்டானால் உண்மையாகும்.

2498. “சாதி முதலியவற்றால் சிலரைச் சிறியவர் என்றும் சிலரை மேலானவர் என்றும் நினைப்பது தகுதியாகுமோ? அளவில்லாத உயிர்கள் எல்லாம் ஒன்றேயாகும் என்று அறியவேண்டும் அது மெய்யாம்.

2499. “முன் சொன்னவை உண்மையே! ஞானியர் அறியத்தக்க நுட்பங்களாகும். இது நிற்க, உங்களுக்கு வரத்தால் வந்துள்ள வளங்கள் எல்லாவற்றையும் உம் முந்தையோர் ஒழுகி வந்த ஒழுக்கத்தையும் மற்றவற்றையும் உறுதியாகச் சொல்ல நீ கேட்பாயாக.

310 ஏ கந்தபுராணம்

- 2500 தேவர் தம்மினும் சீதர னாதியோர்
ஏவர் தம்மினும் ஏற்றம தாகிய
கோவி யற்கையுங் கொற்றமும் ஆணையும்
ஒலில் செல்வமும் உன்னிடை யுற்றவே.

வேறு

- 2501 உற்றதோர் மேன்மை நாடி உன்னைநீ பிரம
மென்றே
தெற்றெனத் தெனிதி மற்றத் திசைமுகன்
முதலோர் தம்மைப்
பற்றலை மேலோ ரென்று பணியலை இமையோர்
உங்கள்
செற்றவர் அவரை வல்லே செறுமதி திருவும்
சிந்தி.

- 2502 இந்திர னென்போன் வானோர்க் கிறையவன்
அவனே நென்னல்
அந்தமில் அவுணர் தங்கள் ஆருயிர் கொண்டான்
அன்னான்
உய்ந்தனன் போகா வண்ணம் ஒல்லையில்
அவனைப் பற்றி
மைந்துறு நிகளம் சேர்த்தி வன்சிறை புரிதி
மாதோ.

- 2503 சிறையினை இழைத்துச் செய்யுந் தீயன பலவும்
செய்து
மறைபுகல் முனிவர் தம்மை வானவர் தம்மைத்
திக்கின்
இறையவர் தம்மை நானும் ஏவல்கொண் டுடுதி
அன்னார்
உறைதரு பதங்க ளெல்லாம் உதவுதி அவுணர்க்
கும்பி.

2500. “தேவர்களை விடவும் திருமால் முதலான எல்லாத் தேவர்களை விடவும் உயர்ந்த தலைமையும் வெற்றியும் ஆணையிடும் இயல்பும் குறையாத வளமும் உன்னை வந்து அடைந்துள்ளன.

2501. “உனக்கு வந்த சிறப்பை எண்ணி நீ உன்னையே பிரமம் என்று சந்தேகத்து இடம் இல்லாது உணர்வாயாக! மற்ற நான்முகன் முதலியவர்களிடம் அன்பு கொள்ளாதே! அவர்களை உன்னைவிட உயர்ந்தவர் என எண்ணி வணங்காதே! தேவர்கள் உங்களுக்குப் பகை வர்கள். ஆதலால் அவர்களையும் அவர்கள் செல்வத்தையும் விரைவாக அழிப்பாயாக.

2502. “இந்திரன் என்பவன் தேவர்க்கு மன்னன். அவன் தான் முற்காலத்தில் அளவில்லாத அசுரர்களின் உயிரைக் கவர்ந்தான். அவன் தப்பி ஓடி விடாதபடி விரைவாகப் பிடித்து வலிமையான விலங்கைப் பூட்டிக் கடுஞ் சிறையில் வைப்பாயாக.

2503. “அந்த இந்திரனைச் சிறையிலே வைத்து, மற்றும் பல தீமைகளையும் செய்து, வேதங்களை ஒதுகின்ற முனிவர்களையும் நாள்தோறும் ஏவல் கொள்வாயாக! அவர்களுக்கு இருக்கும் பதவிகளை யெல்லாம் அசுரர்க்கு அளிப்பாயாக!

312 □ கந்தபுராணம்

2504. கொலையொடு களவு காமம் குறித்திடும் வருச
 மெல்லாம்
 நிலையெனப் புரிதி யற்றால் நினக்குமேல் வருந்தீ
 தொன்றும்
 இலையவை செய்தி டாயேல் இறைவநீ விரும்பிற்
 றெல்லாம்
 உலகிடை ஒருங்கு நண்ணா உனக்கெவர் வெருவும்
 நீரார்

2505 வண்டுழாய் மிவைச்சும் சென்னி மால்விடைப்
 பாகன் தந்த
 அண்டமா யிரமே லெட்டும் அனிகமோ டின்னே
 ஏகிக்
 கண்டுகண் டவண்ணீ செய்யும் கடன்முறை
 இறைமை யாற்றி
 என்டிசை புகழ மீண்டே ஈண்டுவீற் றிருத்தி
 யென்றான்.

11. அண்டகோசப் படலம்

2506 தீயதோ ரினைய மாற்றம் செப்பலும் இதுநன்
 றெந்தை
 ஏயின பணியில் நிற்பன் இறையவன் எனக்குத் தந்த
 ஆயிரத் தெட்டென் றோதும் அண்டங்கள்
 நிலைமை யாவும்
 நீயுரை யென்ன ஆசான் நிருபனுக் குரைக்க
 லுற்றான்.

2504. “கொலை, களவு, காமம், நினைத்துச் செய்யும் குது ஆகிய இவற்றையெல்லாம் நிலையானவை என்று கருதிச் செய்வாயாக! இவற்றால் உனக்குப் பின்வரும் தீங்கு யாதும் இல்லை. இவற்றைச் செய்யாவிட்டால் நீ விரும்பிய பொருள்கள் எல்லாம் இவ்வுலகில் ஒருங்கே கிடைக்காது. உனக்கு அஞ்சும் இயல்பினர் யாவர் உளர்? ஒருவருமில்லை.

2505. “வளமையான துளசி மாலையைச் சூடிய திருமாலான காளை ஊர்தியையுடைய சிவபெருமான் உனக்கு அளித்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் படைகளுடனே இப்போதே சென்று பார்த்துப் பார்த்து அங்கு நீ செய்யக் கூடிய அரசியலைச் செய்து எட்டுத்திக்குகளிலும் உள்ளவர் புகழ்த் திரும்ப வந்து இந்த இடத்தில் இரு” என்று சுக்கிராசாரியார் சொன்னார்.)

11. அண்ட கோசப் படலம்

(அண்டம் — விண்மீன்கள் கோள்கள் பிறபொருள்கள் அடங்கியதாகக் கருதப்படும் பெரிய வட்ட வடிவம். கோசம் — பல தொகைப் பொருள்களை உட்கொண்டிருப்பது.

2506. தீமை தருவதான இந்தச் சொல்லைச் சுக்கிராசாரியார் சொல்லவும், அதைக் கேட்டுச் சூரபன்மன் அந்தச் சுக்கிராசாரியாரைப் பார்த்து, “தாங்கள் கூறிய இது நன்று! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி நடப்பேன்! இது நிற்க. சிவபெருமான் எனக்குத் தந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்கள் எல்லாவற்றின் இயல்புகளையும் தாங்கள் எனக்குக் கூறுதல் வேண்டும் என்று வேண்டினான். சுக்கிராசாரியார் அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டின் இயல்புகளைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

314 □ கந்தபுராணம்

- 2507 மேலுள பொருளும் தத்தம் விளைவது நிற்க
இப்பால்
மூலமாம் பகுதி தன்னின் முளைத்திடும் புந்தி,
புந்தி
ஏலுறும் அகந்தை ஒன்றின் எய்தும்ஐம் புலனும்
ஆங்கே
வாவிய ககனந் தொட்டு மாநிலங் காறும் வந்த.
- 2508 அப்பெரும் புவிக்குத் தான்ஓர் ஆயிர கோடி
அண்டம்
ஒப்பில வென்ன உண்டால் ஒன்றினுக் கொன்று
மேலாச்
செப்புறு நிலைமைத் தன்று தெரிந்திடிற் பரந்து
வெகும்
வைப்பென லாகும் அன்ன மற்றவை அம்பொன்
வண்ணம்.
- 2509 அங்கண்மா ஞாலத் தண்டம் கோடி ஆயிர
தன்னில்
இங்குநீ பெற்ற அண்டம் ஆயிரத் தெட்டி
னுள்ளும்
துங்கமாம் அண்டமொன்றின் இயற்கையைச்
சொல்லு கின்றேன்
செங்கைசேர் நெல்லி யென்னச் சிந்தையிற்
காண்டி யன்றே.
- 2510 கதிரெழு துகள்ளண் மூன்று கசாக்கிற கந்தான்
ஆகும்
இதுதொகை இருநான் குற்ற திலீக்கையல்
விலீக்கை எட்டால்
உதிதரும் யுகை யன்ன யுகையெட் டியவை
யென்ப
அதினிரு நான்கு கொண்ட தங்குலத் தளவை
யாமே.

2507. முந்தியுள்ள பொருள்களும் அவற்றின் தோற்றங்களும் உற்க. மூலப்பிரகிருதியினின்று புத்தி தத்துவம் தோன்றும். அந்தப் புத்தித் தத்துவத்தினின்றும் தோன்றும் அகங்காரத் தத்துவம் ஒன்றிலே ஐந்து வகையான புலன்களும் தோன்றும். அந்தப் புலன்கள் ஐந்திலும் தூய்மையான வானம் முதலான பெரிய பூமி வரையுள்ள ஐந்து பூதங்களும் முறையாகத் தோன்றின.

2508. “அந்தப் பெரிய பூமிக்கு ஓர் ஆயிரம் கோடி என்ற எண்ணுடைய அண்டங்கள் ஒப்பில்லாதவை என்று சொல்லப்படும்படி உள்ளன. அவை ஒன்றுக்கு ஒன்று மேலாய்ச் சொல்லப்படும் நிலையுடையவை அல்ல. ஆராயுங்கால், பரந்திருக்கும் நிலைமையுடையன என்று கூறத்தகும். அவை செம்பொன் நிறம் உடையவை!

2509. “இடம் அகன்ற பெரிய உலகத்தின் கூறான அண்டங்கள் ஆயிரம் கோடியுள், இங்கு நின் அரசுக்குரிய வாகப் பெற்றுக் கொண்ட ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்துள்ளும் மேன்மையான ஓர் அண்டத்தின் இயல்பைச் சொல்வேன். சிவந்த உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனியைப் போல உன் உள்ளத்தில் தெளிவாக உணர்வாயாக!

2510. “சூரிய ஒளியில் காணப்படும் துகள் இருபத்து நான்கு உடையது ‘கசாக்கிரம்’ (மயிர்நுனி) எனப்படும். இதன் தொகை எட்டுக் கொண்டது ஓர் இலீக்கை (சர்). அந்த இலீக்கை எட்டுச் சேர்வதால் யுகை (பேன்) என்ற அளவு தோன்றும். அந்த யுகை எட்டுக் கொண்டது யவை (நெல்) என்பர். அந்த யுகை இருபத்து எட்டுக் கொண்டது ஓர் அங்குலத்தின் அளவாகும்.

316 □ கந்தபுராணம்

- 2511 அங்குலம் அறுநான் கெய்தின் அதுகரம் கரமோர்
நான்கு
தங்குதல் தனுவென் றாகும் தனுவிரண் டதுஓர்
தண்டம்
இங்குறு தண்ட மான இராயிரம் குரோசத்
தெல்லை
பங்கமில் குரோசம் நான்கோ ரியோசனைப் பால
தாமே.
- 2512 அந்தயோ சனையின் எல்லை ஐம்பதிற் றரண்டு
கோடி
வந்ததிவ் வண்டத் திற்கும் மாயிரும் பரவை
வைப்பும்
முந்திய' நிவப்பு மாகும் மொழிந்திடும் அண்டங்
கட்கும்
இந்தவாறு அளவைத் தென்றே எண்ணுதி
இலைகொள் வேலோய்.
- 2513 ஒன்புல னிக்குக் கீழாம் யோசனை ஐம்பான்
கோடி
தின்புலி தனக்கு மேலாய்ச் சேர்தரும் அளவும்
அஃதே
மண்புகழ் மேரு வுக்கு மாதிரம் அவையோ
ரெட்டும்
எண்படும் ஐம்பான் கோடி கடாகத்தின் எல்லை
யோடும்.
- 2514 அண்டமார் கடமோர் கோடி அதற்குமி தினிலோர்
கோடி
திண்டிறல் காலச் செந்தி யுருத்திரர் செம்பொன்
கோயில்
ஒண்டழல் கற்றை யுள்ள தொருபது கோடி
மீக்கட்
கொண்டெழு தூம வெல்லை குணிக்கின் றுங்
கோடி யாமே.

2511. “மேலே சொல்லப்பட்ட அங்குலங்கள் நான்கு கூடினால் அது ‘முழம்’ எனப்படும். முழம் இருபத்து நான்கு கூடியது ‘தனு’ எனப்படும். தனு இரண்டு கொண்டது ஒரு ‘தண்டம்’ (கோல்) ஆகும். இங்குச் சொன்ன தண்டங்கள் இரண்டாயிரம் கொண்டது ஒரு குரோசத்தின் அளவாகும். குற்றம் இல்லாத நான்கு உடையது ‘யோசனை’ என்பதாகும்.

2512. “வேற் படையுடையவனே! முன் சொன்ன யோசனையின் அளவு நூறு கோடி கொண்டது இந்த அண்டத்துக்கு மிகப் பெரிய அகலமும் சிறந்த உயரமுமாகும். மற்ற அண்டங்களும் இதைப் போன்ற அளவை உடையன என்று எண்ணுவாயாக!”

2513. “சிறந்த இந்தப் பூமிக்குக் கீழ் உள்ள யோசனை ஐம்பது கோடியாகும். வலிய இந்தப் பூமிக்கு மேல் உள்ள அளவும் ஐம்பது கோடி யோசனையான அதே தொகையாகும். பூமியில் உள்ளவரசல் புகழப்படும் மீருமலையினின்று எட்டுத்திக்குகளும் அண்டச்சுவர் வரையும் மதிக்கப்படுகின்ற ஐம்பது கோடி யோசனை நீண்டிருக்கும்.

(கடாகம் என்பது ஒடு. அண்டத்தின் நடுவே பூமியும் பூமியின் நடுவே மேருமலையும் உள்ளது என்க.)

2514. “அண்டகடாகம் (அண்டத்தின் ஒடு) ஒருகோடி யோசனை உடையது. அந்த அண்டகடாகத்தின் மீது மிக்க வன்மையுடைய காலாக்கினி ருத்திரரது செம்பொன் மயமான கோயில் ஒரு கோடி யோசனை உயரம். அந்த உருத்திரரின் தீச்சுவாலை பரவும் இடம் பத்துக்கோடி யோசனை. மேலே கிளம்பி எழும் புகையின் எல்லை அளவிட்டால் ஐந்து கோடி யோசனை.

318 □ கந்தபுராணம்

- 2515 அரித்தவி கயர்ச்சி ஆங்கோர் ஆயிரம் அளவைத்
தாகும்
பரத்தலும் அதற்கி ரட்டி படர்தரு காலச் செந்தி
உருத்திரர் அழலின் மேனி யோசனை அயுத
மாகும்
திருத்தகு பலகை வாள்வில் செஞ்சர மேந்திச்
சேர்வார்.
- 2516 ஒங்கிய காலச் செந்தி யுருத்திரர் தம்மைப்
போல்வார்
ஆங்கொரு பதின்மர் குழுவர் அன்னவர் ஏவல்
ஆற்றிப்
பாங்குற வொருபான் கோடிப் பரிசனம் மேவும்
அன்னோர்
பூங்கழல் வழுத்தி ஆதி கமடம்அப் புவனம்
வைகும்.
- 2517 அன்னதோர் புவன மீக்கண் அடுக்குறு நிலைய
வாகித்
துன்னுறு நாலேழ் கோடி தொகைப்படு நிரயத்
தெல்லை
உன்னத மான கோடி ஒன்றொழி முப்பான்
மேலும்
பன்னிரண் டிலக்கம் அண்டத் தளவுறும் பரப்பு
மன்னோ.
- 2518 உற்றிடு நிரய மீதில் ஒன்றிலா இலக்கம் நூறு
பெற்றிடு முயர்வு தன்னின் பிறங்குமோர் புவனம்
கீழ்மண்
பற்றிய இரும்பு நாப்பண் பச்சிமம் பசும்பொன்
சோதி
மற்றதன் மேல்பா கத்தில் வதிவர்கூர் மாண்டர்
என்போர்.

2515. “அந்த உருத்திரர் பதத்தில் அரியணையின் உயரம் ஆயிரம் யோசனை உடையதாகும். அகலமும் அதற்கு இரண்டு மடங்கு யோசனை. (இரண்டாயிரம் யோசனை) பரந்த சிவந்த காலாக்கினியான உருத்திரரின் அக்கினி வடிவான மேனி பத்தாயிரம் யோசனை நீளம் ஆகும். அந்த உருத்திரர் அழகு மிக்க பரிசை, வாள், வில், செவ்விய அம்பு என்ற இவற்றை உடையவராக விளங்குவார்.”

2516. “அங்குச் சிறந்த காலாக்கினி ருத்திரரைப் போன்றவராய்ப் பத்து ருத்திரர் இருப்பர். அவரதுபணியைச் செய்து கொண்டு பக்கத்தே பத்துக்கோடி பரிவாரங்கள் இருக்கும். அவர்களின் தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கிக் கொண்டு ஆதி கூர்மமானது அந்தப் புவனத்தில் இருக்கும்.

2517. “அந்தப் புவனத்தின் மேல் இருபத்தெட்டுக் கோடி என்ற தொகையுடைய நரகங்களின் எல்லை அடுக்கப் பட்ட தன்மையுடையதாக விளங்கும். இந்த எல்லையின் உயரமானது இருபத்து ஒன்பது கோடியே பன்னிரண்டு இலட்சம் யோசனை. இதன் பரப்பு அண்ட கடாகம் வரையும் உள்ளதாகும்.”

2518. “முன் கூறியபடி அமைந்துள்ள நரகங்களின் மேல் தொண்ணூற்று ஒன்பது இலட்சம் என்ற எண் கொண்ட உயரத்தில் ஓர் உலகம் விளங்கும். அதன் கீழ்ப் பகுதி மண் மயமானது. நடுப்பகுதி பற்றியுள்ள இரும்பு மயமாகும். மேற்பகுதி செம்பொன்னின் ஒளி கொண்டதாகும். அந்தப் புவனத்தின் மேல் பக்கத்தில் கூர்மாண்டர் என்னும் உருத்திரர் இருப்பார்.

320 □ கந்த புராணம்

- 2519 காழக முகத்தர் கூர்வாய்க் கணிச்சியம் படைசேர்
கையர்
ஊழியங் கனலை அன்ன உருவினர் திரியும்
கண்ணர்
மாழையம் பீட மீக்கண் வைகுகூர் மாண்டர்
தம்பால்
சூழுருத் திரராய் உள்ளோர் தொகுதியை
அளக்கொ ணாதால்.
- 2520 அப்புல னத்தும் ஈதே அந்தரம் இலக்க
மொன்பான்
செப்புவர் அதனுக் கும்பர் சிறந்தபா தலங்கள்
என்ப
ஒப்பறு பிலமொன் றற்கே ஒன்பஃதி லக்க மாக
இப்படி அறுபான் மூன்றாம் இலக்கமேழ் பிலத்தின்
எல்லை.
- 2521 பரத்தினி லுறங்க னிட்ட பாதலம் எட்டி லக்கம்
அரத்தினுக் ககற்சி வெவ்வேறு அயுதமாம்
அவைமுப் பாகம்
உரத்தகும் அவுணர் கீழ்பால் ஒள்ளெயிற் றுரகர்
நாப்பண்
திருத்தகும் அரக்கர் மேல்பால் சிறந்துவீற்
றிருந்து வாழ்வோர்.
- 2522 இதன்மிசை இலக்கம் ஒன்பான் ஆடகர் இருக்கை
யாகும்
இதன்மிசை வெளிஓர் கோடி இலக்கமும் இருப
துண்டால்
இதன்மிசைக் களிற் பாந்தள் எட்டுடன் சேடன்
ஏந்தும்
இதன்மிசைப் புலியின் ஈட்டம் எண்பஃதி லக்க
மாமே.

2519. “கரிய நிறம் உடையவராயும், கூர்மையான வாயையுடைய மழுப்படையைக் கொண்ட கையை உடைய வராயும், வடவைத் தீயைப் போன்ற செந்நிறம் உடைய வராயும், சுழல்கின்ற கண்களை உடையவராயும், பொன்னால் ஆன இருக்கைமேல் அமர்ந்துள்ள கூர்மாண்ட உருத்திரரின் பக்கத்தில் சுற்றியுள்ள உருத்திரர் தொகையைச் சொல்ல இயலாது.

2520. “அந்தக் கூர்மாண்ட புவனத்துக்கு மேல் வெளியிடம் ஒன்பது இலட்சம் எனச் சொல்வர். அதன் மேல் பாதாளவுலகம் எனச் சொல்வர். ஒப்பில்லாத பாதாளம் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒன்பது இலட்சம் யோசனையாக இப்படியே, ஏழுவகைப் பாதாளங்களின் அளவு அறுபத்து மூன்று இலட்சம் யோசனை.

2521. “மேலே சொல்லப்பட்ட ஏழுவகைப் பாதலங்களுக்கு மேல் உள்ள ‘கனிட்டபாதல’மானது எட்டு இலட்சம் யோசனை உயரம் கொண்டது. அந்தப் பாதலங்களுக்கு அகலம் தனித்தனி பத்தாயிரம் யோசனை. அவை மூன்று பகுப்பாக விளங்கும். அவற்றின் கீழ்ப்பகுதியில் வலிமையில் சிறந்த அசுரர்களும், நடுப்பகுதியிலே ஒளியுடைய பற்களையுடைய நாகர்களும், மேல் பகுதியில் சிறப்புடைய அரக்கர்களும் சிறப்பாய் வாழ்பவர் ஆவர்.

2522. “அந்தப் பாதலங்களுக்கு மேல் ஒன்பது இலட்சம் யோசனை ஆடகேசுரர் இருப்பிடம். இதன் மேல் வெளியிடம் ஒருகோடியே இருபது இலட்சம் யோசனை தொலைவு உள்ளதாம். இந்த வெளியின் மேல் அட்டதிக்கு யானைகளும் அட்டமா நாகங்களும் ஆதிசேடனும் சுமக்கும் பூமியின் அளவு எண்பது இலட்சம்.

322 □ கந்தபுராணம்

- 2523 ஈடுறு பிலங்கட் கெல்லாம் இறைவராய்ப் பாது
காப்போர்
ஆடகர் தாமே நாகர் அவுணர்வாள் அரக்கர்
அன்னார்
தாடொழு சனங்கள் அண்ட கடமுதல் தரைந
றாகக்
கோடியோர் ஐம்பான் ஆகுங் குணித்தனை
கோடி யன்றே.
- 2524 பலவகைப் பிலங்கட் கெல்லாம் பரமதாய் உற்ற
தொல்பார்
உலகினுள் விரிவும் அங்கண் உள்ளவும் உரைப்பன்
கேட்டிடி
குலவிய சம்பு சாகங் குசைகிர வுஞ்சம் கோதில்
இலவுகோ மேத கம்புட் கரம்இவை ஏழு தீவே.
- 2525 பரவுமில் வுலகில் உப்புப் பால்தயிர் நெய்யே
கன்னல்
இரதமா மதுநீ ராகும் எழுகடல் ஏழு தீவும்
வரன்முறை விரவிச் சூழும் மற்றதற்கு அப்பால்
சொன்னத்
தரையது சூழ்ந்து நிற்கும் சக்கர வாளச் சையம்.
- 2526 அன்னதற் கப்பால் வேலைக் கரசனாம் புறத்தி
லாழி
பின்னது தனக்கும் அப்பால் பேரிருள் சேர்ந்த
ஞாலம்
மன்னவ காண்டி அப்பால் வலிகெழும் அண்டத்
தோடு
துன்னுமிப் பொருள்கள் யாவும் சூழ்ந்துகொண்
டிருக்குமன்றே.

2523. “பெருமை பொருந்திய பாதலங்கள் யாவற்றுக்கும் தலைவராக இருந்து பாதுகாப்பவர் ஆடகேசுரர் ஆவார். நாகர்களும் அசுரர்களும் வாளையுடைய அரக்கர்களும் அவருடைய அடிகளை வணங்கும் அடித் தொண்டு செய்யும் பரிவாரங்களாகும். கீழ் அண்டகடாகம் முதல் பூமி வரையாக ஐம்பது கோடி யோசனையாகும். இதைக் கணக்கிட்டு நீ அறிந்து கொள்.

2524. “பல வகையான பாதலங்களுக்கெல்லாம்மேலாக இருக்கின்ற பழைய பூவுலகத்தின் அகலத்தையும் அங்கு இருப்பனவற்றையும் நான் சொல்வேன். கேட்பாயாக! விளங்கும் சம்புத்தீவு, சாகத் தீவு, குசைத் தீவு, கிரவுஞ்சத் தீவு, குற்றம் இல்லாத சால் மலித்தீவு, கோமேதகத் தீவு, புட்பரத்தீவு ஆகிய இவைகள் ஏழு தீவுகளாகும்.

2525. பரந்த இந்தவுலகத்தில் உப்புநீர்க் கடல், பாற் கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ் சாற்றுக் கடல், சிறந்த தேன் கடல், நன்னீர்க்கடல் என்னும் ஏழு கடல்களும் முன் சொல்லப்பட்ட ஏழு தீவுகளையும் வரிசையால் சூழ்ந்து நிற்கும். நன்னீர்க் கடலுக்கு அப்பால் உள்ளது பொன் நிலம். அதனைச் சூழ்ந்து சக்கிரவாளமலை உள்ளது.

2526. “அந்தச் சக்கிரவாள மலைககு அப்பால் கடல்களில் சிறந்த புறக்கடல் உள்ளது. அதற்கு அப்பால் பெரிய இருள் மிக்க பூமி உள்ளது. அதற்கும் அப்பால் வன்மை உடைய அண்ட ஓடு உள்ளது. பொருந்திய இவையெல்லாம் வளைந்து கொண்டிருக்கும்! சூரபன்ம மன்னனே, இதனை அறிவாய். (சக்கிரவாள மலை கதிரவன் ஒளியை அப்பால் செல்லவிடாது தடுத்து நிற்கும். ஆதலால் அப்பால் உள்ள நிலம் இருள் உடையது என்றார்.)

324 □ கந்தபுராணம்

2527 எல்லைதீர் முன்னைத் தீவோ ரிலக்கமாம் கடலும்
அற்றே
அல்லன தீவும் நேமி அதற்கதற் கிரட்டி யாகச்
சொல்லினர் ஆங்ஙன் கண்ட தொகையிரு கோடி
அன்றி
நல்லதோர் ஐம்பான் மேலும் நான்கெனும் இலக்க
மாமே.

2528 ஐயிரு கோடி சொன்னத் தணிதலம் அதுகுழ்
நேமிச்
சையமோர் அயுத மாகும் சார்தரு புறத்தின் நேமி
எய்திய கோடி மேலும் இருபதோ டிலக்க மேழாம்
மைஇருள் சேர்ந்த பாரின் எல்லைமேல் வகுப்பன்
மன்னோ.

2529 ஆயிருள் உலகம் முப்பான் அஞ்செனும் கோடி
மேலும்
ஓரொரு பத்தொன் பானூ றுற்றநான் கயுதமாகும்
பேயிருள் சூழ்ந்த அண்டப் பித்திகைக் கனமோர்
கோடி
பாரிடை யகலந் தேரில் பாதியோர் ஐம்பான்
கோடி.

2257. அளவிட முடியாத முதலில் கூறப்பட்ட சம்புத் தீவானது ஓர் இலட்சம் யோசனை பரப்புடையது. அதைச் சூழ்ந்துள்ள கடலும் இலட்சம் யோசனை பரப்புக் கொண்டது. மற்ற ஆறு தீவுகளும் ஆறு கடல்களும் முந்தியதைவிடப் பிந்தியது இரண்டு மடங்கு பரப்புடையது எனக் கூறியுள்ளனர். அவற்றின் கூடிய தொகை இரண்டு கோடியே ஐம்பத்து நான்கு இலட்சம். எனவே இதனால் சொல்லப்பட்டது சம்புத்தீவு 100000 இலட்சம் யோசனை; அதைச் சார்ந்த உவர்க்கடல் 100000 யோசனை. சாகத் தீவு 200000 யோசனை. அதைச் சார்ந்த பாற்கடல் 200000 யோசனை. குசைத் தீவு 400000 யோசனை. அதைச் சார்ந்த தயிர்க்கடல் 400000 யோசனை. கிரவுஞ்சத் தீவு 800000 யோசனை. அதைச் சார்ந்த நெய்க்கடல் 800000 யோசனை. சால் மலித் தீவு 1600000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த கருப்பஞ் சாற்றுக் கடல் 1600000 யோசனை. கோமேதகத்தீவு 3200000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த தேன் கடல் 3200000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த புட்கரத் தீவு 6400000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த நன்னீர்க் கடல் 6400000 யோசனை.

2528. அடுத்துள்ள பொன்னிலம் பத்துக் கோடி யோசனை பரப்புடையதாகும். அதனைச் சூழ்ந்துள்ள சக்கரவாள மலை பத்தாயிரம் யோசனை பரப்பு உடையதாகும். அதனைச் சூழ்ந்துள்ள புறக்கடல் ஒரு கோடியே இருபத்தேழு இலட்சம் யோசனையாகும். கரிய இருள் சேர்ந்த நிலத்தின் அளவை இனிமேல் சொல்வேன்.

2529. இருள் நிலம் முப்பத்தைந்து கோடியே பத்தொன்பது இலட்சத்து நாற்பதினாயிரம் யோசனை. பெரிய இருள் பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள அண்டச்சுவரின் கனம் ஒன்பது கோடி யோசனை. இப்பூவுலகத்தின் பரப்பை ஆராயுமிடத்துப் பாதித் தொகை ஐம்பது கோடி யோசனை.

326 □ கந்தபுராணம்

- 2530 நடைதரு தொன்னூ வாற்றான் நாம்புகல்
கணிதம் தன்னை
உடையதோர் திசையே இவ்வா றொழிந்தமா
திரத்தும் வைக்கின்
வடகொடு தென்றி கீழ்மேல் மற்றுள கோண
முற்றும்
நொடிதரிற் கோடி கோடி நூறுயோ சையை
தாமே.
- 2531 முள்ளுடை மூல மான முண்டகத் தவிசின் மேய
வள்ளறன் வலது மொய்ம்பான் வந்தசா யம்பு
மைந்தன்
அள்ளிலை வேல்கை நம்பி அன்புடை விரதன்
ஞாலம்
உள்ளதோ ரெல்லை முற்றும் ஒருதனிக் குடையுள்
வைத்தான்.
- 2532 அங்கவன் தனது மைந்தர் அங்கிதீ ரன்மே தாதி
துங்கமாம் வபுட்டி னோடு சோதிட்டுத் துதிமான்
தொல்சீர்
தங்குமவ் வியனே மிக்க சவனனாம் எழுவர் தாமும்
பங்குகொண்டு ஏழு தீவும் பாதுகாத் தரசு
செய்தார்.

வேறு

- 2533 சீரியசம் புத்திபம் புரந்த அங்கி
தீரன்என்போன் தான்அருளும் சிறுவ ராயோர்
பாரதன்கிம் புருடன் அரி கேது மாலன்
பத்திரா சுவனன்இளா விருத னென்போன்
ஏருடைய இரமியன்நல் லேமப் பேரோன்
இயற்குருவாம் ஒன்பதின்மர் இவர்கள் பேரால்
ஒரொருவர்க் கொவ்வொன்றா நாவற் றீவை
ஒன்பதுகண் டமதாக்கி உதவி னானால்.

2530. பழைய நூல்களின் வழியே நாம் சொன்ன கணக்கை உடையது ஒரு திக்கே ஆகும். இங்ஙனமே மற்றத் திக்குகளையும் வைத்துக் கொண்டால், வடக்குத் தெற்கும், கிழக்கு மேற்கும், மற்றுமுள்ள அனைத்துக் கோணங்களும் சொல்லப் புகுந்தால் தனித்தனியே நூறு கோடி யோசனை அளவாகும்.

2531. முள்ளுடன் கூடிய தாளையுடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் வலத்தோளில் தோன்றிய சுவாயம்பு மனுவின் மகன் (பிரிய விரதன்) கூர்மையான இலை வடிவமான வேலையுடைய திருக்கையுடைய ஆறுமுகப் பெருமானிடத்தில் அன்புடைய நோன்பையுடைய வன். அவன் பூவுலகம் முழுவதையும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்து ஆண்டு வந்தான்.

2532. அந்தப் பிரிய விரதனின் மைந்தர்கள், 'அங்கி தீரன்', 'மேதாதி' உயர்ந்த 'வபுட்டு', 'சோதிட்டு', 'துதி பான்' பழைய சிறப்புடைய 'அவ்வியன்', சிறந்த 'சவனன்' என்ற ஏழு பேரும், ஏழு தீவுகளைப் படுத்துப் பாதுகாத்து ஆட்சி செய்து வந்தனர்.

2533. சிறந்த சம்புத்தீவை ஆண்டு வந்த அங்கிதீரன் என்பவன் பெற்ற மைந்தர்களாவார், பரதன், கிம்புருடன், அரி, கேது மாலன், பத்திராசுவன், நல்ல இளாவிருதன் என்பவன், அழகையுடைய இரமியன், நல்ல இரணியன், தகுதியுடைய குரு என்ற ஒன்பது பேராகும். இந்த ஒன்பது பேரின் பெயர்களை முறையே சூட்டித் தனித்தனியே ஒவ் வொருவருக்கும் சம்புத்தீவை ஒன்பது கண்டங்களாக்கி அளித்தான்.

328 □ கந்தபுராணம்

2534 விண்ணுயர்சம் புத்திவின் நடுவு நின்ற
 மேருவரை செங்கமலப் பொகுட்டுப் போல
 நண்ணுமதற் கியோசனைஉன் னதம்எண் பத்து
 நான்குளவா யிரமாகும் ஞாலம் ஆழ்ந்த
 தெண்ணிரண்டா யிரம்சென்னி யகலம் முப்பா
 னிராயிரமாம் பராரையெல்லை அதனிற் பாதி
 வண்ணமிகு மேலலைமூன் றதனுள் உச்சி
 வாய்த்திடுமே கலையினிற்பல் சிகர மல்கும்.

2535 மேருவரை அதற்குநடுப் பிரமன் மூதூர்
 மிக்கமனோ வதிஅதற்கு மேலைத் திக்கின்
 நாரணன்வாழ் வைகுண்டம் வடகீழ் பாலின்
 நாதனமர் சோதிட்கம் திசைக ளெட்டுஞ்
 சீரியவிந் திரன்முதலாம் எண்மர் தேயம்
 தெற்குமுதல் வடக்களவு மருங்கு தன்னில்
 நேரியதோர் தேசமது செவ்வே போகும்
 நெடும்பூழை யொன்றுளது நினைக மாதோ.

2536 அந்தவரைக் கீழ்த்திசைமந் தரமாம் வெண்மை
 அதன்தெற்குக் கந்தமா தனம்பொன் மேம்பால்
 சுந்தரமாம் விபுலம்நீ லம்வ டக்குச்
 சுபார்சுவம்மா துளைப்போது கடம்பு சம்பு
 நந்தியதோர் போதிஆல் குணபா லாதி
 நாற்றிசையில் வரைமீது நிற்கும் நாவல்
 முந்துமிரண் டாயிரயோ சனையாம் ஏனை
 முத்தருவும் இதிற்பாதி மொழியும் எல்லை.

2534. வாணை அளாவி உயர்ந்த சம்புத்தீவின் நடுவில் உள்ள மேருமலையானது செந்தாமரை பொகுட்டைப் போல் விளங்கும். அதன் உயரம் எண்பத்து நாலாயிரம் யோசனை. பூமியில் ஆழ்ந்திருப்பது பத்தாயிரம் யோசனை. முடியின் அகலம் முப்பத்து இரண்டாயிரம் யோசனை. பருத்த அடியின் அகலம் அதில் பாதி (பதினாறாயிரம்). நிறம் மிகுந்த மேகலைகள் மூன்று. அம்மூன்றுள் மேல் மேகலையில் பல சிகரங்கள் இருக்கும்.

(பராஹர — பரு+அரை; பருத்த அடிப்பகுதி.)

2535. மேருமலையினது நடுவில் நான்முகனின் பழைய நகரம் இருக்கின்றது. அந்த நகரத்தின் பெயர் 'மனோவதி' என்பதாகும். அதன் மேற்குத் திசையில் திருமாவின் வைகுண்டம் உள்ளது. வடகிழக்குத் திசையில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற 'சோதி கட்கம்' என்ற நகரம் உள்ளது. எட்டுத் திக்குகளிலும் சிறந்த இந்திரன் முதலான எட்டுத் திசை பாலகர்களின் நகரங்கள் உள்ளன. தெற்குத் திசை முதல் வட திசை வரை நேர்மையான தேசம் உளது. நன்றாகப் போகின்ற நெடிய குகை ஒன்று அதன் பக்கத்திலே உள்ளது. இதை நீ அறிந்து கொள்க.

2536. மேருமலையின் கிழக்கில் மந்தரமலை உள்ளது. அது வெண்ணிறம் கொண்டது. அதன் தென்கிழக்கில் கந்த மாதன மலை உள்ளது. அது பொன்னிறம் கொண்டது. மேற்குத் திசையில் அழகுடைய விபுல மலை உள்ளது. அம்மலை நீலநிறம் கொண்டது. வடக்கில் சுபார்க்ஷ மலை உள்ளது. அம்மலை மாதுளம் பூவின் நிறம் கொண்டது. கடப்ப மரமும் நாவல் மரமும் வளர்ந்துள்ள அரச மரமும் ஆலமரமும் கிழக்கு முதலான நான்கு திக்குகளிலும் உள்ள நான்கு மலைகளின் மேல் முறையே நிற்கும். நாவல் மரம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம் உள்ளதாகும். மற்ற மூன்று மரங்களும் இதில் பாதி உயரம் (ஆயிரம் யோசனை) உள்ளனவாகும்.

330 □ கந்தபுராணம்

- 2537 அத்தகைய கீழ்த்திசையில் அருணம் மேம்பால்
 அசிதோதம் தென்றிசைமா னதமே யல்லா
 உத்தரத்தின் மாமடுநீர் நிலையாய் மேவும்
 உய்யானஞ் சயித்திரதங் குணக்கு வைகும்
 வைத்தபெரு நந்தனந்தக் கிணத்தில் ஓங்கும்
 வைப்பிரசங் குடக்கமரும் வடாது பாங்கின்
 மெத்துதிரு தாக்கியம்உற் றிடுமிவ் வாறு
 மேருவரைச் சாரலிடை விரவுமன்றே.
- 2538 கடிகமழும் நாவலொன்று தென்பால் நின்ற
 காரணத்தால் பாரதன்றன் கண்ட முற்றும்
 இடனுடைய நாவலந்தீ வெனப்பேர் பெற்ற
 தித்தருவின் திங்கனிநீ ராறாய் மேருத்
 தடவரையைப் புடைகுழ்ந்து வடபாற் சென்று
 சாம்புநதப் பெயர்பெறுமச் சலிலந் துய்த்தோர்
 உடல் முழுதும் பொன்மயமாய் அயுத மேலும்
 ஒருமுவா யிரமாண்டங் குறுவர் அன்றே.
- 2539 நாற்றிசையில் வரைப்பரப்பு மேல்கீழ் தானும்
 நவின்றிடினமே ருவிற்பாதி அதற்குக் கீழ்பால்
 மாற்றரிய மாலியவான் மேல்பாற் கந்த
 மாதனந்தென் றிசைநிசைதம் ஏம கூடம்
 ஏற்றஇமம் வடபால்நீ லம்கவேதம்
 இயற்சிருங்கம் எட்டுவரை இவையாம் நீலம்
 மேற்றிகழ்பொன் மணி கனகம் பனியே நீலம்
 வெண்மைமதி காந்தம்இவை மேனி தாமே.

2537. அத்தகைய இயல்புகொண்ட கிழக்குத் திக்கில் அருணமும், மேற்குத்திசையில் அசிதோதமும் தெற்கில் மானதமும் அவையல்லாத வடக்கில் மகா மடுவும் நீர் நிலைகளாக மேவும். சோலைகளாவன: 'சைந்திரத வனம்' கிழக்குத் திக்கில் இருக்கும். வைக்கப்பட்ட பெரிய சோலை தெற்கில் இருக்கும். 'வைப்பிரச வனம்' மேற்கில் இருக்கும். சிறந்த 'திருதி' என்ற பெயர்கொண்ட வனம் வடக்கில் இருக்கும். இப்படி இவைகள் யாவும் மேருமலையின் சாரலில் இருக்கும்.

2538. மணம் கமழும் ஒரு நாவல்மரம் தெற்குத் திசையிலே உள்ள காரணத்தாலே அந்தத் தீவிலே உள்ள கண்டம் ஒன்பதும் அகன்ற 'சம்புத் தீவு' என்ற பெயரைப் பெற்றது. அந்த நாவல் மரத்தின் இனிய சாறு ஆறாகி அகன்ற மேருமலையைப் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வடக்குத்திசை நோக்கிப் பாய்ந்து 'சாம்புநதம்' என்னும் பெயர் பெறும். அந்த நீரைக் குடித்தவர் உடல் முழுதும் பொன்னிறமாய்ப் பதின் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வரை அங்கே இருப்பர்.

2539. நான்கு திசைகளிலும் உள்ள மலைகளின் அகலமும் உயரமும் கூறுமிடத்து மேருமலையில் பாதி யோசனையாம். அதற்குக் கிழக்கில் நீக்குதற்கரிய மாவிய வானும், மேற்கில் சுந்த மாதனமும், தெற்கில் நிததமும் ஏமகூடமும் தகுந்த இமயமும், வடக்குப்பக்கத்தில் நீலமும் சுவேதமும் இயல்புடைய சிருங்கமும் என்று மலைகள் எட்டும் இவையேயாம். நீலமும், சிறந்து விளங்கும் பொன்னும், பதுமராகமணியும், பொன்னும், பனியும் நீலமும், வெண்மையும் சந்திரகாந்தமும் என்ற இவை அந்த மலைகளின் நிறங்கள் ஆகும்.

2540 நிசதமொடு பொற்கூடம் இமையங் கீழ்மேல்
 நெடுங்கடலைத் தலைக்கூடி நிமிரும் சோமன்
 திசையுளபூ தரமுன்றும் அனைய எட்டுத்
 திண்கிரியும் இராயிரயோ சனைவான் செல்லும்
 வசையில்கந்த மாதனமா லியவான் என்னும்
 மால்வரைகள் தமதகலம் அயுதம் மற்றை
 அசலமிரு முன்றுமிரா யிரம்இத் தீவுள்
 அடருநவ கண்டவெல்லை அறைவன் மாதோ.

2541 கோதில்வட கடல்முதலாச் சிருங்கங் காறும்
 குருவருடம் சிருங்கமுதற் சுவேத மட்டும்
 நீதிஇர ணியவருடம் சுவேத நீல
 நெடுங்கிரியின் நடுவண்ணிர மியமாம் மேருப்
 பூதரஞ்சுழ் வருடம்இளா விருதமாகும்
 பொலிந்தகந்த மாதனமேற் புணரி நாப்பண்
 கேதுமால் வருடம்மா லியவான் தொட்டுக்
 கீழ்கடலின் இறுவாய்பத் திரம தாமே.

2542 அம்புவியின் நிசதமுதல் ஏமங் காறும்
 அரிவருடம் ஏமமுதல் இமைய நாப்பண்
 கிம்புருடம் தென்கடற்கும் இமைய மென்னுங்
 கிரிக்குநடுப் பாரதமாம் கேது மாலோ
 டிம்பர்புகழ் பத்திரமுப்பத்து நாலா
 யிரம்நின்ற தொன்பதினா யிரமா மெல்லை
 உம்பர்தம துலகனைய பரத மென்னும்
 ஒன்றொழிந்த கண்டமெட்டும் உற்று னோர்க்கே.

2540. நிததமலை, ஏமகூடமலை, இமயமலை ஆகியவை நெடிய கிழக்கு மேற்குக் கடல்கள் இரண்டையும் கூடி உயர்ந்திருக்கும். வடக்கில் உள்ள நீலம் முதலிய மலைகள் அப்படியே அந்த இரு கடல்களையும் கூடி உயரும். வன்மையுடைய அந்த எட்டு மலைகளும். இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம் இருக்கும். குற்றம் இல்லாத கந்த மாதனம், மாலியவான் என்ற பெரிய மலைகளின் அகலம் பத்தாயிரம் யோசனை. மற்ற மலைகள் ஆறும் இரண்டாயிரம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம். இந்தத் தீவில் உள்ள ஒன்பது கண்டங்களின் இயல்பை இனிக் கூறுவேன்.

2541. குற்றம் இல்லாத வடகடல் முதலாகச் சிருங்க மலை வரையும் 'குரு வருடம்'. சிருங்கம் முதல் சுவேதம் வரை 'இரணிய வருடம்'. நெடிய வேதகிரிக்கும் நீலகிரிக்கும் நடுஇடம் 'இரய்ய வருடம்'. மேருமலையைச் சார்ந்த வருடம் 'இளா விருத வருடமாம்'. கந்த மாதனத்துக்கும் மேற்குக் கடலுக்கும் நடுவில் உள்ள இடம் 'கேதுமால் வருடம்'. மாலியவான்மலை முதலாகக் கிழக்குக் கடல் வரையும் 'பத்திராசுவ வருட'மாகும்.

2542. அழகான இந்த உலகத்தில் நிததமலை முதல் ஏமகூட மலை வரையும் 'அரிவருடம்'. ஏமகூட மலை முதல் இமயமலைக்கு இடையில் உள்ள நாடு 'கிம்புருட வருடம்'. தெற்குக் கடலுக்கும் இமயமலைக்கும் இடையில் உள்ளது 'பாரத வருடம்'. கேது மால் வருடமும் இந்த உலகத்தவரால் புகழப்படும் பத்திராசுவ வருடமும் முப்பத்து நான்காயிரம் யோசனை அகலமும், மற்றவை ஒன்பதினாயிரம் யோசனை அகலமும் உடையவை. பரதம் என்ற கண்டம் அல்லாத மற்றக் கண்டங்கள் எட்டும் தம்மிடம் இருப்பவர்க்கு அவை தேவர் உலகத்தைப் போன்றவை.

334 □ கந்தபுராணம்

- 2543 ஆங்குருநாட் ஓறைபவர்ஓர் பொழுதின் யாய்பால்
 ஆடுவு மகடுவு மாகத் தோன்றித்
 தாங்கள்விழை விற்புணர்வர் அவர்க்குத் தெய்வத்
 தருமலர்கள் உதவும்உணாக் கனியுங் காயும்
 ஒங்குபச்சை நிறம் ஆயுள் அயுத மேலும்
 ஒருமுவா யிரம்அதற்குள் வடபா கத்திற்
 பாங்கமர்வர் முனிவரர்சா ரணரே சித்தர்
 பதினமுவா யிரம்ஆயுள் படிகம் வண்ணம்.
- 2544 பரவுபத்தி ராசுவத்தோர் கனிகாய் துய்ப்போர்
 பதினமுவா யிரம்ஆயுள் படைத்த சேயோர்
 இரணியத்தோர் பலநுகர்வோர் மதிநேர் மெய்யர்
 இராயிரமைஞ் சூஹயுதம் ஆண்டு பெற்றோர்
 பொருவரிய இரமியத்தி னுள்ளோர் ஆலின்
 புன்கனிகள் மிசைகுவர்பூங் குவளை போல்வார்
 வருடமலர்க் கொருபதினா யிரமே யன்றி
 மற்றுமிரண் டாயிரமாச் சொற்ற தொன்னூல்.
- 2545 வீராவும்இளா வீருதத்தோர் வெளிய மெய்யர்
 மிசைவதுதிங் கரும்பிரதம் அயுத மேலும்
 இராயிரமாம் யுகம்கேது மாலந் தன்னில்
 இருப்பவர்பைங் குவளைநிறம் இனிதி னுண்டல்
 பராரையுள கண்டகியின் கனியே ஆயுள்
 பத்துளவா யிரம்அரிகண் டத்து வாழ்
- வோர்
- ஓராயிரமோ டொன்பதினா யிரம தெல்லை
 உணவுகனி காய்மதியம் ஒளிய தன்றே.

2543. குரு வருடத்தில் வாழ்பவர் ஒரே காலத்தில் தாய் வயிற்றினின்று ஆணும் பெண்ணுமாகப் பிறந்து தாய் விருப்புடன் சேர்வர். அவர்களுக்குக் கற்பக மரங்கள் மலர்களைத் தரும். கனிகளும் காய்களும் அவர்களுக்கு உணவாகும். அவர்களின் நிறம், பச்சை. வயது, பதின் மூவாயிரம். அந்த வருடத்துக்கு வடக்கில் முனிவர்களும் சாரணர்களும் சித்தர்களும் வாழ்வர். அவர்க்கு வயது, பதின்மூவாயிரம். அவரது நிறம், பளிங்கின் நிறமாகும்.

2544. பரந்துள்ள பத்திராகவ வருடத்தில் வாழ்பவர் கனிகளையும் காய்களையும் உண்பவர். அவர்கள் பதின் மூவாயிரம் ஆண்டுகளை வாழ்நாட்களாகக் கொண்டவர்; செந்நிறம் உடையவர்; இரமிய வருடத்தில் வாழ்பவர் கனிகளை உண்பவர்கள். சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான நிறம் கொண்டவர்கள். பன்னிரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு வயது உடையவர்கள். ஒப்பில்லாத இரணிய வருடத்தில் உள்ளவர் ஆலமரத்தின் சிறுகனிகளை உண்பவர். செங்குவளை போன்ற நிறம் கொண்டவர். அவர்களுக்கு ஆயுள் பன்னிரண்டாயிரம் என்று பழைய நூல்கள் உரைத்தன.

2545. பொருந்திய இளாவீருத கண்டத்தில் உள்ளவர் வெண்மையான மேனியை உடையவர். அவர்கள் உண்பது இனிமையான கருப்பஞ்சாறு. அவர்களின் வயது பன்னிரண்டாயிரம். கேதுமாலம் என்ற வருடத்தில் உள்ளவர் செங்குவளை நிறம் உடையவர். அவர்கள் நன்றாக உண்பது பருத்த அடியை உடைய தாழைமரத்தின் பழம். அவர்க்கு வயது பத்தாயிரம். அரிவருடத்தில் வாழ்பவர்க்கு வாழ்நாள் பத்தாயிரம் ஆண்டு. அவர்களின் உணவு கனிகளும் காய்களும் ஆகும். அவர்களுடைய நிறம் வெண்மை.

- 2546 போற்றியகிம் புருடத்தோர்; இறலித்தீய
 புன்கனியே மிசைவர் நிறம் பொன்மை ஆயுள்
 சாற்றியிடும் ஓரயுதம் ஏமகூடத் தடவரைத்
 தென் பால்இமைய வடபால் தன்னில்
 ஏற்றமிகுங் கயிலைநிற்கும் அதற்கு மீதே
 இமையாமுகக் கட்பகவன் உமையா னோடும்
 வீற்றிருப்பன் ஊழிதனில் அண்டங் காறு
 மேலொடுகிழ் சென்றிடும்வ் வெற்பு மாதோ.
- 2547 இந்தவிரு நாற்கண்டத் துறையும் நீரார்
 இன்னல்பிணி நரைதிரைமூப் பிறையுஞ் சேரார்
 முந்தையுகம் போலேனை மூன்றி னுள்ளும்
 றொய்ம்புநிறை அறிவுடலம் முயற்சி ஆயுள்
 அந்தமில்சீர் முதலெல்லாம் ஒருதன் மைத்தா
 அடைகுவர்முன் பாரதத்தில் அவதரித்து
 வந்துபுரி வினைப்பயனை நுகர்வர் என்பர்
 வானமுகில் சென்று புனல் வழங்கா தங்ஙன்.
- 2548 பாரதத்துள் ளார்அவனி கிளைத்து மற்றும்
 பஃறொழிலும் புரிந்து மறம் பாவம் ஈட்டிப்
 பேரருள்பெள திகமெழுவா யான மூன்றிற்
 பெறுபயன்கொண் டுவ்வர்என்பர் பெருமை
 யாற்றல்
 சேறிவு நிறைஆயுள் உருவம் உண்டி
 செய்கையுக்கங்களுக்கியைந்த திறனே சேர்வர்
 தோரைமுதற் பலபைங்கூழ் விளையுள் ஆக்கந்
 தூயகனி காய்கந்தம் பிறவுந் துய்ப்பார்.

2546 புகழ்ப்படும் கிம்புருட வருடத்தில் வாழ்பவர் சித்தி என்ற மரத்தின் இனிய சிறிய பழங்களை உண்பர். அவர்களின் நிறம் பொன்நிறம். வயது பத்தாயிரம். ஏமகூட மலையின் தென்திசையில் இமயமலைக்கு வடக்கில் உயர்வு மிக்க திருக்கயிலாய மலை இருக்கும். அந்த மலையின்மீது இமைக்காத மூன்று விழிகளையுடைய சிவபெருமான் உமையம்மையோடு வீற்றிருப்பார். அந்த மலை, யுகமுடிவு காலத்தில் அண்ட கடாகம் வரையும் மேலேயும் கீழேயும் நீளும்.

2547. மேற்சொல்லப்பட்ட எட்டுக் கண்டங்களிலும் வசிப்பவர், துன்பம், நோய், திரை, முதுமை என்ற இவை சற்றேனும் பொருந்தப் பெறமாட்டார். முதல் யுகம் போலவே மற்ற மூன்று யுகங்களிலும் வன்மை, நிறை, அறிவு, சரீரம், முயற்சி, வயது அளவிடுதற்கரிய சிறப்பு என்னும் இவை முதலான எல்லாவற்றையும் ஒரே தன்மையாகப் பெறுவர். இவர்கள் முன் பரதகண்டத்தில் பிறந்திருந்து செய்த நன்மை தீமை என்ற இருவினைகளின் பயனை அனுபவிப்பர் என்று சொல்வர். அங்கு வானத்தில் உள்ள மேகம் சென்று மழை பெய்யாது.

2548. பாரத வருடத்தில் உள்ளவர்கள் பூமி முழு வதையும் மற்றும் பல தொழில்களைச் செய்தும் புண்ணியம் பாவம் என்பனவற்றைத் தேடி நிறைவான அருளையும் ஆதி பௌதிகம் முதலான மூன்றாலும் வரும் பயன்களையும் அடைந்து வாழ்வர் எனச் சொல்வர். பெருமை, வன்மை, சிறப்பு, அறிவு, நிறை, ஆயுள், வடிவம், உணவு, தொழில் என்ற இவற்றை யுகங்களுக்கு ஏற்ற முறையாகவே பெறுவர். மலை நெல் முதலான பல பயர்களால் விளைந்த உணவு களையும் தூய பழங்களையும் காய் கிழங்கு முதலியவற்றையும் உண்பர்.

2549 நாலிருகண் டத்தோரும் விண்ணு ளோரும்
 நரகினரும் அவ்விடத்தில் நண்ணி வைகி
 மேலையிரு வினையாற்றி அவற்றிற் கேற்ற
 வியன் பயன்கள் துய்ப்பரென விளம்பு மாற்றால்
 சீலமிகு பாரதமாங் கண்டமொன்றே தீவினைநல்
 வினையாகுஞ் செயற்கைக் கெல்லாம்
 மூலமொரு குறைபெறினே வந்து தேவர்
 முனிவர்களும் தவம்பூசை முயல்வர் அங்கண்.

2550 கவிபுகழும் பரதனும்இந் திரனாம் பேரோன்
 கசேருகன்தா மிரபன்னன் கபத்தி நாகன்
 சவுமியனே கந்தருவன் வருணன் என்னுந்
 தனயருடன் குமரியெனும் வனிதை தன்னை
 உவகைதனில் உதவிஅவர் தத்தம் பேரால்
 ஒன்றற்கோ ராயிரமீயோ சனைய தாகப்
 புவிபுகழ்பா ரதத்தை நவ கண்ட மாக்கிப்
 பொற்பினுடன் அனையவர்க்குப் புரிந்தான்
 அன்றே.

551 கங்கைகவு தமிழமுனை கவுரி வாணி
 காவிரிநன் மதைபாலி கம்பை பம்பை
 துங்கபத் திரைகுசைகோ மதிபாஞ் சாவி
 சூரிசிகி பாபகரை தூத பாபை
 சங்கவா கினிசிகைபா ரத்து வாசி
 சார்வரிசந் திரபாகை சரயு வேணி
 பிங்கலைகுண் டலைமுகரி பொருதை வெஃகாப்
 பெண்ணை முதல் ஆறனந்தம் பெருகி

நன்னிலம்.

2549. மற்ற எட்டுக் கண்டங்களில் வாழ்பவர்களும் தேவர்களும் நாகரும் அந்தப் பரத கண்டத்தில் சென்றிருந்து, பழைய இருவினைகளுக்கு ஏற்பச் சிறந்த பயனை அனுபவிப்பர் என்று சொல்லும் முறைப்படி, ஒழுக்கம் மிக்க பரத கண்டம் ஒன்றே பாவ புண்ணிய செயல்கள் இரண்டுக்கும் காரணமாகும் பூமியாகும். தேவர்களும் முனிவர்களும் ஏதேனும் ஒரு குறைவைப் பெற்றால் அந்தக் கண்டத்திலே வந்து தவத்தையும் பூசையையும் செய்வர்.

2550. கவிஞர்களால் பாராட்டப்படும் பரதன் என்பவனும் இந்திரன், கசேருகன், தாமிரபன்னன், கபர்த்தி, நாகன், சவுமியன், கந்தருவன், வருணன் என்ற எட்டு மைந்தருடன் குமரி என்ற பெண்ணையும் மகிழ்வுடன் பெற்றெடுத்து, அவர்களின் பெயரால் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வொருயிரம் யோசனையாய்ப் பூமியில் உள்ளவரால் புகழப்படுகின்ற பரத கண்டத்தை ஒன்பது கண்டமாகச் செய்து அந்த ஒன்பதின்மருக்குத் தந்தான்.

2551. ஒன்பது கண்டங்களில் ஒன்றான குமரிக் கண்டத்தில் கங்கை, கவுதமி, யமுனை, கவுரி, வாணி, காவேரி, நருமதை, பாலி, கம்பை, பம்பை, துங்கபத்திரை, குசை, கோமதி, பாஞ்சாலி, சூரி, சிகி, பாபகரை, தூதபாபை, சங்க வாசினி, சிகை, பாரத்துவாசி, சார்வரி, சந்திர பாகை, சரயு, வேணி, பிங்கலை, குண்டலை, பொன்முகலி, தாமிரபரணி, வேகவதி, பெண்ணை முதலான பல ஆறுகள் பெருகிப் பாயும்.

340 □ கந்தபுராணம்

- 2552 மன்னுமகேந் திரமலயஞ் சையஞ் சத்தி
 மாநிருடம் பாரியாத்திரமே விந்தம்
 என்னுமலை ஒரேழுங் காஞ்சி யாதி
 எழுநகருந் தானமொரா யிரமேல் எட்டும்
 பன்னும்அரு மறைமுதலோர் மேய தேயம்
 பற்பலவுஞ் சுருதிமுறை பயில்வு மேவி
 மெய்ந்நெறிசேர் வதுகுமரி கண்டம் ஏனை
 மிலேச்சரிடம் ஓரெட்டும் வியப்பி லாவே.
- 2553 இங்கிவைசம் புத்தீவி னிடனே தண்பால்
 இருங்கடல்குழ் சாகத்தின் எல்லை தன்னில்
 தங்கியகோ மேதாதி அவற்கு மைந்தர்
 சாந்தவயன் சிரிசன்கோ தயன்ஆ னந்தன்
 துங்கமிகு சிவனொடுகே மகன்சி றந்த
 துருவன்இவர் பேராலேழ் வருட மாக்கி
 அங்கவருக் கருள்புரிந்தான் கடவுள் வாயு
 ஆரியர்விந் தகர்குகரர் ஆண்டு வாழ்வார்.
- 2554 சோமகமே சுமனஞ்சந் திரமே முந்துந்
 துந்துபிவப் பிராசனநா ரதியந் தொல்சீர்க்
 கோமதமாம் எழுகிரியுஞ் சிவைவி பாபை
 குளிர் அமிர்தை சுகிர்தைமநு தத்தை சித்தி
 மாமைதரு கிரமையெனும் ஆறங்கேழும்
 மருவியீடும் ததிக்கடல்தான் வளைய நின்ற
 ஏமமுறு குசத்தீவில் வபுட்டு வென்னும்
 இறையவற்குஞ் சிறுவர்களாய் எழுவ ருண்டால்.

2552. நிலைபெற்ற மகேந்திரம், பொதியம், சையம், சத்திமான், இருட்சம், பாரியாத்திரம், விந்தம் என்னும் ஏழு மலைகளும், ஆயிரத்தெட்டுத் தலங்களும் ஒதப்படுகின்ற சிறந்த வேதத்துக்குரியவர்களான அந்தணர் வாழும் நாடுகள் மிகப் பலவும் வைதிக முறையான ஒழுக்கம் அமைந்து உண்மையான முறையைப் பொருந்துவது குமரிக் கண்டம் ஒன்று மட்டுமே ஆகும். மற்ற எட்டுப் பிரிவுகளும் மிலேச்ச கண்டங்களாகும். ஆதலால் அவை பெருமை இல்லாதவை.

2553. மேல் சொல்லப்பட்டவை சம்புத் தீவில் உள்ள இடங்கள் ஆகும். குளிர்ந்த பெரிய பாற்கடலால் சூழப்பட்ட சாகத்தீவில் உள்ள கோமேதாநி என்பவனுக்கு மைந்தர் சாந்தவயன், சிசிரன் கோதயன், ஆனந்தன், உயர்ந்த சிவன், கேமகன், சிறப்புடைய துருவன் என்பவர் ஆவார். அந்தத் தீவை இம்மைந்தர் பெயர் அமைய ஏழு கண்டமாக்கி அவர்களுக்கு அளித்தான். அந்தீவுக்குக் கடவுள் வாயு. அந்தத் தீவில் வாழ்பவர் ஆரியரும் விந்தகரும், குகரரும் ஆவார்.

2554. சோமகம், சுமனம், சந்திரம், துந்துபி, வப்பிராசனம், நாரதியம், பழைய புகழ் உடைய கோமதம் என்று ஏழு மலைகளும், சிவை, விபாவை, குளிர்ந்த அமிர்தை, சுகிர்தை, மனு, தத்தை, சித்தி, அழகு பொருந்திய கிரமை என்னும் ஏழு ஆறுகளும் அந்தத் தீவில் அமைந்திருக்கும். தயிர்க்கடல் சூழ நிற்கின்ற பொன் நிறம் உடைய குசத்தீவில் 'வபுட்டு' என்னும் மன்னனுக்கும் ஏழு மைந்தர் பிறந்தனர்.

- 2555 சுப்பிரதன் உரோகிதனே தீரன் மூகன்
சுவேதகன்சித் தியன் வயித்தி தன்னென்
றோதும்
இப்புதல்வர் பேராலேழ் வருட மாக்கி
ஈந்தனன்உன் னதங்குமுதங் குமாரம் மேகம்
வைப்புறுசந் தகம்மகிட மேது ரோணம்
மலையேழுஞ் சோனைவெள்ளி மதியே தோமை
ஒப்பறுறுநேத் திரைவிமோ சனைவி ருத்தி
ஒரேழு நதியுளவால் உலவை புத்தேள்.
- 2556 தர்ப்பகரே கபிலர்சா ரணர்நீ லத்தர்
தண்டர்விதண் டகராண்டைச் சனங்கள்
ஆவார்
அப்புறநெய்ப் புணரிகிர வஞ்ச தீபம்
அதற்கு மன்னன் சோதிட்டாம் அவன்றன்
மைந்தர்
மெய்ப்படுசா ரணன் கபிலன் கிருதி கீர்த்தி
வேணுமான் இலம்பகன்உற் பிதனே யென்னச்
செப்புமெழு பேராலேழ் வருட மாக்கிச்
சிறப்புடனே அவரரசு செய்தற் கீந்தான்.
- 2557 மன்னுகுசே சயம்அரிவித் துருமம் புட்பா
வருத்தம்இமம் துதிமானே மந்த ரந்தான்
என்னுமலை ஏழுசுவை விதூத பாபை
இமை புனிதை பூரணையோ டகில பாபை
சென்னெறிசேர் தம்பைஎனு நதியோரேழு
சேர்ந்துளது தபதர்சடா வகர்மந் தேகர்
பன்னுபுகழ் அனேகர் அவர் சனங்க ளாவார்
பங்கயனே அங்குடைய பகவன் அம்மா.

2555. சுப்பிரதன், உரோகிதன், தீரன், மூகன், சுவேதகன், சித்தியன், வைத்திதன் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்த ஏழு புதல்வரின் பெயர்களை வைத்து ஏழு வருடங்களாகப் பிரித்துத் தந்தான். உன்னதம், குமுதம், குமாரம், மேகம், சந்தகம், மகிடம், துரோணம் என்ற ஏழுமலைகளும் சோனை, வெள்ளி, மதி, தோமை, நிகரில்லாத நேத்திரை, விமோசனை, விருத்தி என்ற ஏழு ஆறுகளும் உள்ளன. இந்தத் தீவுக்குக் கடவுள் வாயு.

2556. அந்தத் தீவில் வாழும் மக்கள் தர்ப்பகர், கபிலர், சாரணர், நீலர், தண்டகர், விதண்டர் ஆவார். அதற்கு அப்பால் நெய்க்கடலும் கிரவுஞ்சத் தீவும் உள்ளன. அந்தத் தீவின் மன்னன் 'சோதிட்டு' என்பவனாவான். அவனுடைய மைந்தரான மெய்ம்மை பொருந்திய சாரணனும் கபிலனும் கிருதியும் கீர்த்தியும் வேணுமானும் இலம்பகனும் உற்பிதனும் என்று சொல்லப்படும் எழுவரின் பெயர்களுடன் ஏழு பிரிவுகள் ஆக்கிச் சிறப்புடன் அவர்கள் அரசு செய்யுமாறு தந்தான்.

2557. நிலைபெற்ற குசேசயம் அரியும் வித்துருமமும் புட்பாவருத்தமும் இமமும் துதிமானும் என்ற மலைகள் ஏழும், சிவையும் விதூதபாபையும் இமையும் புனிதையும் பூரணையும் அகிலபாபையும் தம்பையும் என்னும் ஏழு ஆறுகளும் பொருந்தப் பெற்றுள்ளன. அந்தத் தீவில் வாழ்பவர் தபதர், சடாவகர், மந்தேகர் எனப் பேசப்படும் புகழையுடைய பலரும் ஆகும். அந்தத் தீவுக்குரிய கடவுள் பிரமாவே ஆவார்.

2558 மற்றதனுக் கப்பாலை அளக்கர் கன்னல்
 வளைந்துடைய தீபஞ் சான் மலியாம் அங்கட்
 கொற்றவனாந் துதிமானன் அவன்றன் மைந்தர்
 குசலன்வெய்யன் தேவன்முனி அந்த காரன்
 அற்றமிலா மனோரதன் துந் துபியாம் அன்னோர்க்
 களித்தனன்ஏழ் கூறாக்கி யசலம் ஏழுஞ்
 சொற்றிமிரம் சுரபிவா மனம்வி ருத்தம்
 துந்துபிசம் மியத்தடம் புண்டரீகம் நிற்கும்.

2559 போதுகுழு தங்கவரி யாதி டாமை
 புண்டரீகை மனோபமைசந்தியையென் றோதுஞ்
 சேநதி யேழுசெல்லும் புட்க லாதர்
 சிறந்திடு புட் கரர்தனியர் சிசிரர் என்போர்
 ஏதமிலா துறைசனங்கள் கடவுள் ஈசன்
 இதற்குமப்பால் மதுக்கடல்குழந் திருந்த தீபம்
 மேதகுகோ மேதகம்அவ் வியனே தொன்னாள்
 வேந்தன்அவற் கெழுமைந்தர் மேனாள் வந்தார்.

2560 தூயவிமோ கனன்மோகன் சகலன் சோமன்
 சுகுமாரன் குமாரன்மரீ சகனாம் மைந்தர்க்
 காயலதையேழ் கூறுபுரிந் தளித்தான் சிங்கம்
 அத்தம்உத யம்சலகம் கிரவுஞ்சம் ஆம்பி
 கேயம்இர மியங்கிரியேழ் அயாதி தேனுக்
 கிளர்கபத்தி சுகுமாரி குமாரி இக்கு
 மாயைநதி ஏழுளமந் தகர்ஆ மங்கர்
 மாகதர்மா னசர்மாக்கள் மதிமுன் தெய்வம்.

2558. அந்தக் கிரவுஞ்சத் தீவுக்கு அப்பால் கருப்பஞ் சாற்றால் குழப்பப்பட்டுள்ள தீவு சான்மலித் தீவாகும். அந்தத் தீவுக்கு மன்னன் துதிமானன் ஆவான். அவனுடைய மைந்தர் குசலன், வெய்யவன், தேவன், முனி, அந்தகாரன், சோர்வில்லாத மனோரதன், துந்துபியும் ஆவர். அவர்களுக்கு அந்தத் தீவை மன்னன் ஏழு பகுதியாய்ப் பிரித்துத் தந்தான். சொல்லப்படும் திமிரம், சுரபி, வாமனம் விருத்தம், துந்துபி, சம்மியத்தம், புண்டரீகம் என்ற ஏழு மலைகளும் அங்கு உள்ளன.

2559. ாயந்தோடும் குமுதமும் கவரியும் ஆதியும் யாமையும் புண்டரிசையும் மனோபமையும் சந்தியையும் என்று பேசப்படுகின்ற குளிர்ந்த ஏழுநதிகளும், புல்லதாதரும் சிறந்த புட்கரரும் தனியமும் சசிரரும் என்று சொல்லப்படுபவர் குற்றமின்றி அங்கே வாழும் மக்கள் ஆகும். அந்தத் தீவுக்குத் தெய்வம் சிவபெருமான். இந்தத் தீவுக்கு அப்பால் தேன்கடலால் குழப்பப்பட்டுள்ள தீவு 'கோமேதக'மாகும். 'அவ்வியன்' என்பவன் அத்தீவை முன்னாளில் ஆண்டவன். அவனுக்கு ஏழு மைந்தர் தோன்றினர்.

2560. தூய விமோசனன், மோகன், சகலன், சோமன், ஈசுமாரன், குமாரன், மரிசகன் என்ற மைந்தருக்கு ஏழு பிரிவாக்கித் தந்தான் அவ்வியன் என்ற மைந்தன். சிங்கம், அந்தம், உதயம், சலகம், கிரவுஞ்சம், ஆம்பிகேயம், இரமியம் என்றவை அங்குள்ள ஏழு மலைகள். அயாதி, தேனு, கபத்தி, ஈசுமாரி, குமாரி, இக்கு, மாயை என்னும் ஏழு நதிகள் அத்தீவில் உள்ளன. மந்தகர், ஆமங்கர், மாகதர், மானசர் அங்கு வாழும் மக்களாவர். அவர்களுக்குத் தெய்வம் சந்திரன்.

346 . □ கந்தபுராணம்

- 2561 புடையினது தூயபுனற் கடலாந் தீபம்
 புட்கரமன் னன்சவனன் புதல்வ ரானோர்
 அடல்கெழுவு தாதகிமா பீத னென்போர்க்
 கதனையிரு கூறுபடுத் தளித்தான் என்ப
 இடபமகேந் திரம்வருணம் வராக நீலம்
 இந்திரமந் திரியமெனும் ஏழு வெற்புக்
 குடிலைசிவை உமை தரணிசுமனை சிங்கை
 குமரியெனும் எழுநதியுங் கொண்டு மேவும்.
- 2562 மேனிலா வியநகரர் நாகர் என்போர்
 மேவியமர் பரிசனம்வெய் யவனே புத்தேள்
 ஆனதோர் புட்கரத்தின் முடிவில் ஐம்ப
 தாயிரம்யோ சனைதன்னில் அசல மொன்று
 மானசோத் தரம்என்வே சகடக் கால்போல்
 வட்டணைபெற் றிடுமதன்கண் மகவா னுக்கும்
 ஏனையோர் எழுவருக்குங் குணபா லாதி
 எண்டிசையி னும்பதங்கள் எய்தும் அன்றே.
- 2563 பொங்குதிரைப் புணரிகளின் முடிவு தோறும்
 புடையுறவே வளைந்தொவ்வோர் பொருப்பு
 நிற்கும்
 இங்குளதோர் சாகமுதல் தீப முற்றும்
 இருக்குநர்க்கு நரைதிரைமூப் பின்னல் இல்லை
 அங்கவர்கள் கலியினுங்கிம் புருடர் தன்மை
 யடைவர்பதி னாயிரமாண் டமர்வர் அப்பால்
 தங்கியது தபனியப்பார் அதனைச் சூழ்போய்த்
 தடம்பெருநே மிப்பொருப்புச் சார்வுற் றன்றே.

2561. தூயநீர்க் கடலால் குழப்பட்ட தீவு 'புட்கரம்' ஆகும். அதன் மன்னன் 'சவனன்' என்பவன். அம்மன்னன் தன் மைந்தரான வன்மையுடைய தாதகி, மாபீதன் என்பவர்களுக்கு அந்தத் தீவை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்துத்தந்தான். இடபம், மகேந்திரம், வருணம், வராகம், நீலம், இந்திரம், இந்திரியம் என்பவை அங்குள்ள ஏழு மலைகள். குடிவை, சிவை, உமை, தரணி, சுமனை, சிங்கை, குமரி என்னும் ஏழு நதிகளை அத்தீவு பெற்றிருந்தது.

2562. மேன்மையுடைய நகரர், நாகர் என்பவர் அத்தீவில் வாழ்பவர். கதிரவனே அவர்க்குக் கடவுள். அந்தப் புட்கரத் தீவின் ஐம்பதாயிரம் யோசனை அகலமாக ஒரு மலை 'மான சோத்தரம்' என்ற பெயருடன் வண்டியின் உருளையைப் போல் வட்டமான உருவமாக இருக்கும். அந்த மலையிலே இந்திரனுக்கும் மற்றத் திக்குப் பாலகர் ஏழு பேர்க்கும் கிழக்கு முதலான எட்டுத் திக்குகளிலும் பதனிகள் அமைந்திருக்கின்றன.

2563. எழுகின்ற அலைகளையுடைய ஏழ்கடல்களின் முடிவுகளில் எல்லாம் பக்கத்திலே சூழ்ந்து ஒவ்வொரு மலை இருக்கும். இந்தப் பூமியில் உள்ளனவான சாகம் முதலான தீவுகளில் எல்லாம் உள்ளவர்களுக்கு நரை, திரை, மூப்பு, துன்பம் என்பவை இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் கலியுகத்திலும் கிம்புருடரின் தன்மையை அடைவர். அவர்கள் பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்வார்கள். அதற்கு அப்பால் உள்ளது 'பொன் பூமி'. அதைச் சூழ்ந்து பெரிய சக்கரவாள மலை உள்ளது.

- 2564 நேமிவரை அதற்கிப்பாற் சுடரே அப்பால்
 நிசிப்படலஞ் செய்ய மணி நிறனே மன்னர்
 காமருசீர் இயக்கர்இராக் கதரே வெம்பேய்க்
 கணங்கள்அமர்ந் திடுவர்திசைக் கடவு னோருந்
 தாமுடைய மாதிரத்தின் மேரு வின்கண்
 தங்குதல்போல் வைகுவர்அங் கதனுக் கப்பால்
 ஏமமுறு புறக்கடல்அங் கதனுக் கப்பால்
 இருளாகும் அதற்கப்பால் எய்தும் அண்டம்.
2565. ஊழினெறி யால்தத்தம் உயிரைத் தாமே
 ஒழிவுசெய்தோ ருந்தெருளு மிணர்வி லோரும்
 ஆழிவரைப் புறஞ்சூழ்வர் அப்பா லாகும்
 ஆரிருள்சேர் எல்லைதனில் அநாதி யீசர்
 வாழுமொரு பெருங்கயிலை யுண்டவ் வண்ட
 மருங்கனிதற் கணநிரைகள் வதிந்து மல்குஞ்
 சூழுறுசம் புத்தீப முதலா அண்டச்
 சுவர்காறும் புவியென்பர் தொல்லையோரே.
- 2566 இப்புலியின் மேற்கணத்தின் உலக மாஞ்ம்
 இதன்மிசைக்குய் யகலோகம் இதற்கு மீது
 வைப்புடைய ஈரைங்கால் வயங்கு தேயம்
 மற்றதன்மேல் எழுபுயலும் வழங்கு மெல்லை
 முப்பதினா யிரகோடி முகில்ஒவ் வொன்றை
 முறைசூழ்வுற் றிடும்அதற்கு முன்ன ராகச்
 செப்பரிய கிம்புருடர் கருட ரானோர்
 சித்தர்கள்விஞ் சையர்இயக்கர் செறியும் மூதூர்.

2564. அந்தச் சக்கரவாள் மலைக்கு இப்பக்கம் கதிரவனின் ஒளியுண்டு. அந்த மலைக்கு அப்பால் இருள் படலம் ஆகும். அந்தச் சக்கரவாள் மலை மாணிக்க மணியின் நிறத்தையுடையது. அங்குள்ள தலைவர்கள் சிறப்புடைய இயல்கர்கள் ஆவார்கள். அரக்கர்களும் கொடிய பேய்க் கூட்டங்களும் அந்த இடத்தில் இருப்பார்கள். திக்குப்பாலகர்களும் மேருமலையில் இருப்பதுபோல் தாம் இருக்கின்ற தம் திசையில் இருப்பார்கள். அதற்கு அப்பால் சிறப்புப் பொருந்திய புறக்கடல் உள்ளது. அதற்கு அப்பால் இருள் நிலமாகும். அதற்கும் அப்புறம் அண்டச்சுவர் உள்ளது.

2565. “ஊழ்வினையின் வன்மையாலே தம்தம் உயிர்களைத் தாங்களாகவே மாய்த்துக் கொண்டவர்களும், தெளிவான அறிவு இல்லாதவர்களும் சக்கரவாள் மலையின் வெளியே சூழ்ந்திருப்பார்கள். அதற்கு அப்பால் உள்ள இருட்பூமியின் எல்லையில் அனாதி இறைவரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற ஒரு கயிலாய மலை உள்ளது. அந்த அண்டத்தின் பக்கத்தில் பூதகணங்கள் நிறைந்திருக்கும். பழைய அறிஞர் சூழ்ந்திருக்கின்ற சம்புத்தீவு முதலாக அண்டச்சுவர் வரையிலும் பூமி என்று சொல்வர்.

2566. “இந்தப் பூவுலகத்தின் மேல் கணர்கள் இருக்கின்ற உலகம் உண்டு. இதற்கு மேல் குய்யர் உலகம் உள்ளது. இதன் மேல் நிறுத்தப்பட்டுள்ள தச வாயுக்கள். உலவும் இடம் உண்டு. அதற்கு மேல் ஏழு மேகங்களும் மழை பொழியும் இடம் உள்ளது. அம்மேகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் முப்பதினாயிரம் கோடி மேகங்கள் முறையே சூழ்ந்திருக்கும். அதன் மேல் செல்வதற்கரிய கிம்புருடர்களும் கருடர்களும் சித்தர்களும் வித்தியாதரர்களும் இயக்கர்களும் நெருங்கியிருக்கும் பழைய நகரம் உண்டு.

350 □ கந்தபுராணம்

- 2567 இங்கிதன்மேற் சுரநதிசெல் லிடனே அப்பால்
 இரவிபதம் தரணிக்கோர் இலக்க மாறும்
 அங்கதனின் முப்பான்முக் கோடி தேவர்
 அருக்கனுடன் வழிக்கொள்வர் அதற்கு மீதே
 திங்கள்உல கோரிலக்கம் உம்பர் தன்னில்
 செறிதருதா ரகையுலகம் இலக்கஞ் சேணிற்
 பொங்கொளிசேர் புதன்உலகி ரிலக்கம்
 அப்பாற் புகர்உலகம் ஈரிலக்கம் பொருந்திற்
 றன்றே
- 2568 அந்தரமேற் சேய்உலகி ரிலக்கம் மேலே
 அரசன்உல கிரிலக்கம் அதற்கு மீதே
 மந்தன்உல கிரிலக்கம் அதன்மேல் ஒரேழ்
 மாமுனிவர் உலகிலக்க மாறும் அப்பால்
 நந்துருவன் உலகிலக்கம் புவர்லோ கத்தின்
 நலத்தகைய தொகைபதினைந் திலக்க மாறும்
 இந்தவுல கத்துமிசை யுடைய தேயம்
 எழுவகையா மருத்தினமுங் கெழுவு மெல்லை.
- 2569 தொகலோடு சேர்தருமிப் பதத்தின் மீதிற்
 சுவர்லோகம் எண்பத்தஞ் சிலக்க மாங்கே
 புகலோடு வானவரும் பிறரும் போற்றப்
 புரந்தரன்வீற் றிருந்தரசு புரிவன் அப்பால்
 மகலோகம் இருகோடி மார்க்கண் டாதி
 மாமுனிவர் பலர்செறிவர் மற்ற தன்மேல்
 இகலோகம் பரவுசன லோகம் எல்லை
 எண்கோடி பிதிர்தேவர் இருப்பர் அங்கண்.

2567. இந்த வுலகத்திற்கு மேல் தேவகங்கையாறு பாய்கின்ற இடம் உள்ளது. அதற்கு மேல் கதிரவன் மண்டலம் இருக்கின்றது. அது பூவுலகத்தினின்றும் ஓர் இலட்சம் தொலைவில் உள்ளது. அந்த மண்டலத்தில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் கதிரவனுடன் உலவுவர். அதன் மேல் சந்திர மண்டலம் ஓர் இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது. அதன் மேல் நெருங்கிய விண் மீன்களின் மண்டலம் இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது. அதன் மேல் மிக்க ஒளியுடைய புதனது மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் தொலைவில் உள்ளது. அதன் மேல் சுக்கிரன் உலகம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது.

2568. அதற்கு அப்பாலான மேல் உள்ள இடத்தில் செவ்வாய் மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை. அதற்கு மேல் சனி மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை. அதற்கு மேல் ஏழு முனிவர் இருக்கும் மண்டலம் இலட்சம் யோசனை. அதன் மேல் நம் துருவ மண்டலம் இலட்சம் யோசனை. புவர் லோகத்தின் நன்மை படைத்த தொகை பதினைந்து இலட்சம் தொலைவு. இந்தவுலகத்தின் மேல் உள்ள இடம் ஏழுவகைப்பட்ட வாயுக்கள் பொருந்தியுள்ள இடமாகும்.

2569. தொகுதியான இந்தப் பதங்களின் மேல் சுவர் லோகம் எண்பத்தைந்து இலட்சம் யோசனை. அந்தவுலகத்தில் அடைக்கலமாயிருந்து தேவர்களும் மற்றவர்களும் துதிக்க இந்திரன் ஆட்சி செய்வான். அதன் மேல் மகலோகம் இரண்டு கோடி யோசனை. மார்க்கண்டர் முதலான முனிவர்கள் பலர் அங்கே இருப்பர். அதன் மேல் இவ்வுலகத் தவரால் துதிக்கப்படும் சன உலகம் உள்ளது. அதன் தொலைவு எட்டுக் கோடி யோசனை. அங்கே பிதிர் தேவர்கள் இருப்பர்.

- 2570 தவலோகம் உன்னதம் ராறு கோடி
 சனகர்முத லாவுடைய வனகர் சேர்வர்
 அவண்மேற்சத் தியவுலகம் ஈரெண் கோடி
 அயன்இன் பத் தலம்உலக மளிக்குந் தானம்
 நவைதீரும் பிரமபதம் மூன்று கோடி
 நாரணன்வாழ் பேருலகம் ஓர்முகக் கோடி
 சிவலோகம் நாற்கோடி அதற்கு மீதே
 திகழண்ட கோளகையுங் கோடி யாமே.
- 2571 வேதமொடு தந்திரமும் அவற்றின் சார்பு
 மிருதிகளும் பிறநூலும் வேறு வேறா
 ஒதிடுமண் டத்தியற்கை மலைவோ வென்றால்
 உண்மை தெரிந் திடிற்படைப்பும் உலப்பில்
 பேதம்
 ஆதலினால் அவ்வவற்றின்றிரிபு நாடி
 அறிந்தஉனக் கீண்டுண்மை யதுவே சொற்றாம்
 ஏதமில் இவ் வண்டத்தில் புவன நூற்றெட்
 டிறையருள்சேர் உருத்திரர்தம் மிருக்கை யாமே.

வேறு

- 2572 இந்த அண்டத்தின் இயற்கைய முன்னுனக்கு
 இறைவன்
 தந்த அண்டங்கள் ஆயிரத் தெட்டுமித் தகைமை
 மைந்த நீசென்று காணுதி யெனவகுத் துரைப்ப
 அந்த மில்லதோர் மகிழ்ச்சியின் உணர்ந்தனன்
 அவுணன்.

2570. அதன் மீது தவ உலகம் உண்டு. அதன் உயரம் பன்னிரண்டு கோடி யோசனை. சனகர் முதலிய முனிவர் அங்கு இருப்பர். அதற்குமேல் சத்திய உலகம் உள்ளது. அது பதினாறு கோடி யோசனை. அது நான்முகனின் இன்ப இடமும் உலகங்களைப் படைக்கும் இடமுமாகும். அதன் மேல் குற்றம் இல்லாத பிரம லோகம் மூன்று கோடி யோசனை தொலைவில் உள்ளது. திருமால் வாழும் சிறந்த உலகம் மூன்று கோடி யோசனை தொலைவு. அதன்மேல் சிவ உலகம் நான்கு கோடி யோசனை தொலைவு. அந்த வுலகத்தின் மேல் விளங்கும் அண்ட கோளகையும் கோடி யோசனை தொலைவு ஆகும்.

2571. வேதங்களும் சைவ ஆகமங்களும் அவ்விருவகையின் சார்பு நூல்களும் மிருதிகளும் மற்ற நூல்களும் ஒன்றுடன் மற்றொன்று மாறு படக் கூறும் அண்டத்தின் தன்மை மாறுபடாவோ என்றால், உண்மையை ஆராயும் போது படைப்பும் அளவில்லாத பேதமாகும். ஆதலால் அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்த உனக்கு, இப்போது, உண்மையையே உரைத்தோம். குற்றம் இல்லாத அண்டத்தில் நூற்றெட்டுப் புவனங்கள் உள்ளன. அவை சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்ற உருத்திரர்களின் இருப்பிடமாகும்.

2572. “மகனே! குரபன்மனே! முன்பு சிவபெருமான் உனக்கு அரசாளத் தந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் இந்த அண்டத்தின் தன்மையைக் கொண்டவை. இத் தன்மையை நீ காண்பாய்”, என்று வகுத்துச் சுக்கிராசாரியார் கூறச் குரபன்மன் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டறிந்தான்.

12. திக்கு விசயப் படலம்

2573 குணங்கள் பற்பல உணர்த்திய குரவன்தன்
 கழல்கள்
 வணங்கி வாளரி முகனொடு விடைகொண்டு
 வயமான்
 அணங்கு வைகிய திறலுடைச் குரர்கோன் அவுணர்
 இணங்கு தானையங் கடலிடைப் புக்கனன்
 இமைப்பில்.

2574 சேனை யின்தலை புகுநலும் தாரகன் சென்று
 கோனை வந்தனை செய்துதன் முன்னவற் குறுகி
 ஆன பான்மையின் வணங்கிமுன் னின்றிட ஆசான்
 போன எல்லையிற் புகன்றன பரிசெலாம்
 புகன்றான்.

2575 ஆவதாகிய பரிசொலம் கேட்டுணர்ந் தவனும்
 தாவி லாததன் மனம்கொடு நின்றிது தலைவ
 மேவ லார்களை யாமினி வென்றிட விரைவில்
 போவ தேகடன் என்றனன் அன்னதோர்
 பொழுதின்

2576 அந்தி வாரசடைக் கண்ணுதல் கடவுள்தன்
 அருளான்
 மைந்தர் மூவரும் பெற்றதொல் வரங்களும்
 வலியுஞ்
 சிந்தை யுள்ளுற நாடியே யளியொடும் சேனில்
 வந்து தோன்றினள் தொல்லைநாள் நோற்றிடு
 மாயை.

12. திக்கு விசயப்படலம்

2573. வெற்றித் திரு பொருந்தப் பெற்ற வன்மை யுடைய குரபன்மன் பல நல்லனவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கூறிய சுக்கிராசாரியரின் அடிகளை வணங்கிச் சிங்க முகனுடன் அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அசுரப் படை வெள்ளத்தில் விரைந்து வந்து சேர்ந்தான்.

2574. படைகளின் உள்ளே புகவும் தாரகன் எதிரே சென்று குரபன்மனை வணங்கிப் பின் தன் தமையனான சிங்க முகனை நெருங்கித் தக்கவாறு, அவனது முன்னிலையில் திற்க, தாங்கள் சென்றிருந்தபோது குருவான சுக்கிராசாரியார் தமக்கு உரைத்தவற்றை எல்லாம் சிங்க முகாசுரன் அவனுக்கு எடுத்து விளக்கிச் சொன்னான்.

2575. அந்தத் தாரகாசுரனும் அந்தப் போதனை எல்லாவற்றையும் கேட்டு அறிந்து அவற்றினைத் தன் குற்றம் இல்லாத உள்ளத்தில் அமைத்து “தமைய! இது நல்லது! நாங்கள் பகைவரை வெற்றி கொள்ளும் பொருட்டு, துணி வீரையில் போவதே செய்யக் கூடியது” என்று அப் போது சொன்னான்.

2576. முற்காலத்தில் தவம் செய்த மாயை என்பவள், தன் மைந்தர் மூவரும் செக்கர் வானம் போன்ற சிவந்த சடையையும் நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய சிவபெருமானின் அருளால் பெற்றுக் கொண்ட பழைய வரங்களையும் வலிமையையும் உள்ளத்துள் நினைத்து அன்புடன் வானத்தே வந்து தோன்றினாள்.

356 □ சுந்தபுராணம்

2577 தோன்று மெல்லையின் முந்துறக் கண்டுவெம்
 குரன்
 ஆன்ற தம்பியர் தம்மொடும் அசமுகி யோடும்
 ஊன்றும் அன்பொடு பணிதலும் அன்னைதன்
 உள்ளம்
 ஈன்ற ஞான்றினும் உவந்தனள் ஆசிகள் இசைத்
 தாள்.

2578 ஆசி கூறியே வேள்வியில் செய்கையும் அதனுக்கு
 ஈசன் நல்கிய வரங்களுங் கேட்டனன் ஈண்டு
 நேச மோடுமைக் காணிய வந்தனன் நீவிர்
 வாச வன்முத லோர்தமை வெல்லுதிர் வலியால்.

2579 வென்ற பின்னர்எவ் வுலகமும் புரந்துமே தினியில்
 என்றும் வாழுதிர் மாயைகள் வேண்டிடின
 என்னை
 ஒன்றும் அன்புடன் உன்னுதிர் உன்னிய
 பொழுதே
 சென்று வெஃகிய தன்மைகள் செய்தியான் முடிப்
 பேன்.

2580 ஈத லால்உமைப் பிரியலன் பன்முறை யானே
 காத லோடுமைக் காணிய செல்குவன் கலந்து
 பேத நீரற இருத்திரால் ஈண்டெனப் பேசி
 மாதும் ஏகினள் மைந்தர்கள் மூவரும் வணங்க.

2577. அங்ஙனம் அவள் தோன்றும்போது, கொடிய சூரபன்மன் தன் முன்பாக அவளைக் கண்டு, சிறந்த தம்பியான சிங்கமுகன் தாரகன் என்பவர்களுடனும் தங்கையாகிய அசுமுகியுடனும், ஆழ்ந்த அன்புடையவனாய் வணங்கவும், தாயான மாயை அவர்களைப் பெற்றெடுத்த பொழுதை விட மிகவும் மகிழ்வு கொண்டாள்; வாழ்த்தினாள்.

2578. அவள் வாழ்த்துச் சொல்லி, வேள்வியில் நிகழ்ந்தவற்றையும் அதற்குச் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களையும் கேட்டு இங்கு உங்களை அன்புடன் காண்டற்காக வந்தேன், “நீங்கள் இந்திரன் முதலான தேவர்களை உங்கள் வலிமையால் வெல்லுங்கள்!”

2579. “வெற்றி பெற்ற பின்னர் எல்லா வுலகங்களையும் ஆண்டு உலகத்தில் எக்காலத்தும் வாழ்வீராக! ஏதேனும் மாயை செய்ய வேண்டினால் ஆழ்ந்த அன்புடன் என்னை நினையுங்கள். நீங்கள் நினைத்த அப்போதே வந்து நீங்கள் விரும்பிய மாயங்களையெல்லாம் செய்து முடிப்பேன்.”

2580. இதுவே அல்லாமல் உங்களை நான் பிரியாது பல முறை உங்களைக் காண்பதற்காக விருப்புடன் நானே வருவேன். இந்த வுலகத்தில் வேற்றுமை இல்லாது ஒற்றுமையுடன் இருங்கள்” என்று பேசி மூன்று மைந்தரும் வணங்கத் தாயான மாயையும் பிரிந்து சென்றாள்.

356 □ சுந்தபுராணம்

2577 தோன்று மெல்லையின் முந்துறக் கண்டு வெம்
 சூரன்
 ஆன்ற தம்பியர் தம்மொடும் அசமுகி யோடும்
 ஊன்றும் அன்பொடு பணிதலும் அன்னைதன்
 உள்ளம்
 ஈன்ற ஞான்றினும் உவந்தனள் ஆசிகள் இசைத்
 தாள்.

2578 ஆசி கூறியே வேள்வியில் செய்கையும் அதனுக்கு
 ஈசன் நல்கிய வரங்களுங் கேட்டனன் ஈண்டு
 நேச மோடுமைக் காணிய வந்தனன் நீவிர்
 வாச வன்முத லோர்தமை வெல்லுதிர் வலியால்.

2579 வென்ற பின்னர் எவ் வுலகமும் புரந்துமே தினியில்
 என்றும் வாழுதிர் மாயைகள் வேண்டி ஈன்
 என்னை
 ஒன்றும் அன்புடன் உன்னுதிர் உன்னிய
 பொழுதே
 சென்று வெஃகிய தன்மைகள் செய்தியான் முடிப்
 பேன்.

2580 ஈத லால் உமைப் பிரியலன் பன்முறை யானே
 காத லோடுமைக் காணிய செல்குவன் கலந்து
 பேத நீரற இருத்திரால் ஈண்டெனப் பேசி
 மாதும் ஏகினள் மைந்தர்கள் மூவரும் வணங்க.

2577. அங்ஙனம் அவள் தோன்றும்போது, கொடிய சூரபன்மன் தன் முன்பாக அவளைக் கண்டு, சிறந்த தம்பியான சிங்கமுகன் தாரகன் என்பவர்களுடனும் தங்கையாகிய அசமுகியுடனும், ஆழ்ந்த அன்புடையவனாய் வணங்கவும், தாயான மாயை அவர்களைப் பெற்றெடுத்த பொழுதை விட மிகவும் மகிழ்வு கொண்டாள்; வாழ்த்தினாள்.

2578. அவள் வாழ்த்துச் சொல்லி, வேள்வியில் நிகழ்ந்தவற்றையும் அதற்குச் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களையும் கேட்டு இங்கு உங்களை அன்புடன் காண்டதற்காக வந்தேன், “நீங்கள் இந்திரன் முதலான தேவர்களை உங்கள் வலிமையால் வெல்லுங்கள்!”

2579. “வெற்றி பெற்ற பின்னர் எல்லா வுலகங்களையும் ஆண்டு உலகத்தில் எக்காலத்தும் வாழ்வீராக! ஏதேனும் மாயை செய்ய வேண்டிவால் ஆழ்ந்த அன்புடன் என்னை நினையுங்கள். நீங்கள் நினைத்த அப்போதே வந்து நீங்கள் விரும்பிய மாயங்களையெல்லாம் செய்து முடிப்பேன்.”

2580. இதுவே அல்லாமல் உங்களை நான் பிரியாது பல முறை உங்களைக் காண்பதற்காக விருப்புடன் நானே வருவேன். இந்த வுலகத்தில் வேற்றுமை இல்லாது ஒற்றுமையுடன் இருங்கள்” என்று பேசி மூன்று மைந்தரும் வணங்கத் தாயான மாயையும் பிரிந்து சென்றாள்.

358 □ கந்தபுராணம்

2581 தோடு லாவிழிப் பொற்றொடி ஏகலும் சூரன்
கோடி தேருடன் தானவர் தங்களைக் கூடி
நீடு நம்பெருந் தானைகள் நிதிபதிக் சேகப்
பாடல் மாமுர சறைமினோ கடிதெனப் பணித்
தான்.

2582. அரசன் ஏவலும் அவுணர்கள் அன்னவாறு
முரசம் எற்றினர் கேட்டலும் அத்திசை முன்னி
உரைசெய் நான்முகன் உறங்குழிப் புவிகொள
திரைசெய் வான்கடல் சென்றெனச் சென்றது
சேனை.

2583 பத்து நூறுடன் ஆயிர மாதியாய்ப் பலவாம்
கொத்து நீடிய சென்னியர் கொடுமைசேர் குணத்
தோர்
மெத்து பல்படை ஏந்திய கரத்தினர் விறலோர்
கத்து வார்கடல் ஆர்ப்பினர் அவுணர்தங் கணத்
தோர்.

2584 விண்ணில் பாய்வன இரவிதேர் பாய்வன வேலைக்
கண்ணிற் பாய்வன திசைகளிற் பாய்வன கனல்
மண்ணிற் பாய்வன வரைகளிற் பாய்வன பரவை
மண்ணிற் பாய்வன புரவிகள் அளப்பில மாதோ.

2581. காதணிகள் உலாவுகின்ற விழிகளையுடைய தாயான மாயை பிரிந்து போகவும், சூரபன்மன் அசுரர்களை அழைத்து, “பெரிய நம்படைகள் குபேரனிடத்திற்குப் போகுமாறு புகழ் பெற்ற முரசத்தை விரைவாக அடியுங்கள்” என்று ஆணையிட்டான்.

2582. மன்னன் கட்டளை இடவும், அசுரர்கள் அவன் கட்டளை இட்டவாறே முரசத்தை அடித்துச் செய்தியை உரைத்தனர். அதைக் கேட்டவுடன் படையானது, அலைகள் மடிகின்ற பெரிய கடல்கள் எவராலும் புகழ்ந்து சொல்லப் படுகின்ற நான்முகன் உறங்கும்போது பூவுலகத்தை அழிப்பதற்காக ஒன்றுகூடிச் சென்றாற் போல, அந்தத் திக்கை நோக்கி நடந்தது.

2583. அவ்வாறு சென்ற படைகளுள் அசுரக் கூட்டத்தார், பத்து நூறு ஆயிரம் முதலான பல எண்களுடன் கூடிய தலைகளையுடையவர்; தீய குணம் உடையவர்; மிக்க பல படைக்கலங்களைத் தாங்கிய கையையுடையவர்! ஒலிக்கின்ற நீண்ட கடலைப் போன்ற வலியுடையவர்.

2584. அளவில்லாத குதிரைகள் வானத்தில் பாய்ந்தன; சூரியனது தேரிலும் பாய்ந்தன; கடலிலும் பாய்ந்தன; திக்குகளிலும் பாய்ந்தன; தீயின் மேலும் பாய்ந்தன; மலைகளிலும் பாய்ந்தன; பரந்த பூமியில் பாய்ந்தன.

360 ட கந்தபுராணம்

- 2585 பாறு சென்றிடக் கொடியினம் சென்றிடப் பல
பேய்
வேறு சென்றிடப் பாரிடஞ் சென்றிட விண்மேல்
மாறு சென்றிடப் பிளிறொலி சென்றிட மதநீர்
ஆறு சென்றிடச் சென்றன யானையின் அனிகம்.
- 2586 மேருச் சையமும் கயிலையும் அல்லது வேறு
நேரற் கொத்திடு கிரிமிசைச் செல்வன நீலக்
காரிற் செல்வன விண்மிசைச் செல்வன கடல்கும்
பாரிற் செல்வன செல்வன ஆறியம் பஃதேர்.
- 2587 மூன்று கோடியோ சனையதாய் நாற்றிசை முற்றும்
ஆன்ற எல்லையின் அவ்வகைத் தாகிய அனிகம்
ஏன்று சென்றன சென்றதோர் அளவையின் இன்ன
போள்
தோன்று பொன்சுடர் அளகையை அடைந்தன
தூசி
- 2588 பூதம் ஐந்தினும் மிகவலி யுடையது பொலன்சேர்
ஆத வன்றனித் தேரினும் சிறப்புற்ற தவனில்
சோதி பெற்றது பேருணர் வுள்ளது தொல்சீர்
மாதி ரங்களை அகற்சியான் மறைப்பது மன்னோ.
- 2589 என்று மேயழி வில்லது மேருவேர் டிகலும்
குன்று போலுவ தகிலமும் இமைப்பினிற் குறுகிச்
சென்று மீள்வது குறிப்பினிற் செல்வது சிதையா
ன்று கோடிய வாம்பரி பூண்டுள தொருங்கே.

2585. பருந்துகள் தொடர்ந்து வரவும், காக்கைகள் தொடர்ந்து வரவும், பலவகைப் பேய்க் கூட்டங்கள் தொடர்ந்து வரவும், பூதக் கூட்டங்கள் தொடர்ந்து வரவும், மேகக் கூட்டத்துக்கு எதிராகப் பிளிறு ஒலி தோன்றவும் மதநீரான ஆறு பாயவும் யானைகள் சென்றன.

2586. ஓடுகின்ற உருளையையுடைய பஸ் தேர்கள் மேரு மலையையும் கயிலாலய மலையையுமே யன்றி மற்ற மலைகளில் தம்முடன் ஒப்பிடுவதற்கு இசைந்த மலைகளில் எல்லாம் செல்லும் இயல்புடையன. கரிய மேகக் கூட்டத்தின் மேலும் சென்றன; வானத்தின் மேல் சென்றன; கடல் குழந்த பூவுலகத்திலும் சென்றன.

2587. அத்தகைய இயல்புடைய நான்கு வகைப் படைகள் மூன்று கோடி யோசனை வரப்புடையதாய் நான்கு திசைகளிலும் பரந்த பரப்புடன் தகுதியுடையன வாய்ச் சென்றன. அவ்வாறு போனபோது முன் அணிப்படை கதிரவனைப் போல விளங்குகின்ற பொன்மயமான குபேரனின் அளகாபுரியை அடைந்தது. (தூசி - முன் அணிப் படை.)

2588. மண் முதலான ஐந்து பூதங்களைவிட வன்மை கொண்டதும், பொன் மயமான கதிரவனின் தேரைவிடச் சிறப்புடையதும், அக்கதிரவனை விட ஒளியுடையதும், சிறந்த அறிவுடையதும் பழைய புகழ் பொருந்திய திக்கு களை அகலத்தால் மறைப்பதும்,

2589. எல்லாக் காலத்திலும் அழிவற்றதும், மேரு மலையுடனே எதிர்த்து நின்ற விந்திய மலையைப் போன்றதும், எல்லா வுலகங்களிலும் இமைப் போதில் போய்த் திரும்பி வரவல்லதும், மனக் கருத்தின் படி செல்ல வல்லதும், அழிவற்ற ஒரு கோடி குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருப்பதும்,

362 □ கந்தபுராணம்

2590 அழிவி லாப்பல சாரதி உள்ளதங் களப்பில்
விழுமி தாகிய படையெலாங் கொண்டது மேவார்
ஒழிய அன்னவர் தேர்மிசைச் செல்லுவ துருமேற்ற
எழிலி அச்சுறப் பன்மணி கறங்குவ தென்றும்.

2591 பாரை நேர்தரு பரப்பின துலகெலாம் படைத்த
நாரி பாதியன் அளித்தருள் இந்திர ஞாலத்
தேரின் மால்வரை மிசையுறும் வயப்புலி செலல்
போல்
குரன் ஏறியே போந்தனன் அவுணர்கள் தொழவே.

2592 ஆண்டவ் வெல்லையில் ஆயிரம் ஆயிரம் யாளி
தாண்டு வெம்பரி ஆயிர மாயிரந் தடந்தோள்
நீண்ட பாரிடம் ஆயிர மாயிர நிரலே
பூண்ட தேர்மிசை ஏறியே அரிமுகன் போந்தான்.

2593 காலும் உள்ளமும் பின்னுற முன்னுறு கவனக்
கோல மாப்பதி னாயிரம் பூண்டதோர் கொடிஞ்சிச்
சால மார்தரு வையமேல் புகுந்துதா ரகனும்
ஆல மென்பது சென்றென நடந்தனன் அன்றே.

2594 அன்ன தாரக வீரனும் அரிமுகத் தவனும்
மன்ன னோர்இரு பாங்கரு மாயினர் வந்தார்
துன்னு தானவத் தானையந் தலைவர்கள்
தொழையாப்
பொன்னின் மாமணித் தேரொடும் ஏகினர்
புடையில்.

2590. அழியாத பல தேரோட்டியரைக் கொண்டதும், அளவில்லாத சிறந்த படைகள் எல்லாவற்றையும் உடையதும், பகைவர் இறக்குமாறு அவர்களது தேரில் பாய்வதும், இடியை வெளிப்படுத்தும் மேகங்களும் அஞ்ச எப்போதும் பல மணிகள் ஒலிக்கப் பெறுவதும்,

2591. பூவுலகத்தைப் போன்ற பரப்புடையதும் ஆகிய, உலகங்களை எல்லாம் ஈன்றருளிய உமையம்மையாரை இடப் பக்கத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் தந்த 'இந்திர ஞாலம்' என்ற தேரின் மீது, பெரிய மலையின் மீது வெற்றி யுடைய புலியானது பாய்ந்து ஏறுவதுபோல், சூரபன்மன் ஏறி, அஷ்டர்சன்கை குவிச்சப் போனான்.

2592. அவன் அவ்வாறு சென்றசமயத்தில், யானிகள் பத்து இலட்சமும், தாவிச் செல்லும் கொடிய குதிரைகள் பத்து இலட்சமும், பெரிய தோள்கள் நீளப் பெற்ற பூதங்கள் பத்து இலட்சமும் வரிசையாகப் பூட்டப்பட்ட தேரின்மீது ஏறி இவர்ந்து சிங்கமுகன் சென்றான்.

2593. காற்றின் வேகமும் மனத்தின் வேகமும் பிற்படுமாறு முன் செல்கின்ற வேகத்தையுடைய அழகான பத்தாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட கொடிஞ்சிகள் நிறைந்த ஒரு தேரின் மீது தாரகனும் ஏறி, ஆலகால நஞ்சு சென்றாற் போல் போனான்.

2594. அந்தத் தாரகாசுரனும் சிங்கமுகனும் சூரபன்மனின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வந்தனர். நெருங்கிய அசுரப் படைத் தலைவர்கள் அழிவற்ற பொன்னால் ஆன சிறந்த அழகிய தேரோடும் இம்முவரின் பக்கத்தில் சென்றனர்.

364 □ கந்தபுராணம்

- 2595 வீரவு கின்றதோர் ஏனையர் சேனையின் வீரர்
கரியெ னுங்கடல் மீதினும் கலினமார் கவனப்
பரியெ னுங்கடல் மீதினும் முதல்வனைப் பரவி
இரும ருங்கினும் போயினர் கூற்றனும் இரங்க.
- 2596 அடல்செ றிந்திடும் ஒன்பதிற் றுஇருவகை யாகும்
படைக ளேந்தியே அளவிலா அவுணர்கள் பரவிக்
கடல்கி ளர்ந்தவண் சூழ்வன போன்றுகா வலர்தம்
புடையில் வந்தனர் அசனியும் அச்சுறப் புகல்வார்.
- 2597 இன்ன தன்மையி னாற்படை சூழ்தர இதன்பாற்
துன்னு தேரென உள்ளவும் துரகமுள் ளனவும்
பன்னெ டுங்கரி உள்ளவும் அவுணர்கள் பலரும்
மன்னி வந்திட நடுவுற ஏகினன் மன்னன்.
- 2598 வயங்க ளார்த்திடு நானவ ரோதையும் மான்தேர்
அயங்க ளார்த்திடு மோதையும் அன்னவை
அணித்தாய்க்
கயங்க ளார்த்திடு மோதையும் கண்டையின்
கலிப்பும்
இயங்க ளார்த்திடு மோதையும் மிக்கன வெங்கும்.
- 2599 அரியெ னும்திறல் அவுணர்கள் அங்கையி லேந்தும்
உரிய வெம்படை முழுவதும் ஒன்றோடொன்
றுரிஞ்ச
எரிமி றந்தன செறிந்தன எம்பிரான் முனிந்த
புரமெ னும்படி யாகிய வரைகளும் புவியும்.

2595. நெருங்கிய மற்ற படை வீரர்கள் யானைக் கூட்டங்களின் மேலும் கடிவாளம் உடைய வேகமான குதிரைக் கூட்டங்களின் மேலும் தம் மன்னனைப் புகழ்ந்து இரு பக்கங்களிலும் பொருந்தி எமனும் அஞ்சும்படி சென்றனர்.

2596. அளவற்ற அசுர வீரர்கள் வன்மையுடைய பதினெட்டு விதமான ஆயுதங்களையும் தாங்கிப் பரவிக் கடலானது எழுச்சிப் பெற்றுச் சூழ்ந்து வருவதைப் போன்று தம் தலைவரின் பக்கத்தில் இடியும் அஞ்சுமாறு வந்தனர்.

2597. இவ்வாறு படைகள் சூழ்ந்து வர, இப்படையி னிடத்தில், நெருங்கிய தேர்களும் குதிரைக் கூட்டங்களும், பெரிய யானைகளாய் உள்ளவையும், பல காலாள் வீரர்களும் சூழ்ந்து வர, குரபன்மன் நடுவில் சென்றான்.

2598. வெற்றி மிக்க அசுர வீரரின் ஒலியும், குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்கள் ஒலிக்கின்ற ஒலியும், குதிரைகள் ஆரவாரம் செய்கின்ற ஒலியும், அவற்றில் அணுகி நின்று யானைகள் செய்கின்ற ஒலியும், வாத்தியங்கள் வாசிக்கின்ற ஒலியும், எல்லா இடங்களிலும் மிக்கிருந்தன.

2599. சிங்கம் போன்ற ஆற்றல் கொண்ட அவுணர்கள் தம் கையில், கொண்ட கொடிய ஆயுதங்கள் எல்லாம், ஒன்றுடன் ஒன்று உராய, அதனால் தீப்பொறிகள் எழுந்து எங்கும் பரவின. அவ்வாறு பரவியதால் மலைகளும் பூவுலகமும் எம் தலைவரான சிவபெருமான் அழித்த முப்புரங்கள் போல் விளங்கின.

2600 நிரந்த தானவர் எழுந்திடப் பூழிகள் நிலமேல்
பரந்து வானகம் புகுதலும் அனையது பாரா
விரிந்து போவதை நீங்கியே அவைதனை எய்தக்
கரந்து வைகின்ன் ஆழியந் தேருடைக் கதிரோன்.

2601 பூந டுங்கின பணிக்குலம் நடுங்கின புரைதீர்
வான டுங்கின மாதிரம் நடுங்கின வரைகள்
தாந டுங்கின புணரிகள் நடுங்கின தறுகண்
தீந டுங்கின நிருதர்கோன் பெரும்படை செல்ல.

2602 இனைய தன்மையில் சேனைகள் தம்மொடும்
இறைவன்
தனதன் மாநகர் வளைந்தனன் அன்னதோர்
தன்மை
வினவி யோடியே தூதுவர் இயக்கர்கோன் மேவுங்
கனக மாமணிக் கோநகர் சென்றனர் கடிதின்.

வேறு

2603 சென்றிடும் ஒற்றர் தம்கோன் சேவடிக் கமலந்
தாழ்ந்து
வன்றிறல் சூர பன்மன் மாநகர் வளைந்து
கொண்டான்
இன்றினி யழியும் போலும் ஈண்டுநீ யிருத்தல் சால
நன்றல அனிக்த் தோடு நடத்தியால் அமருக்
கென்றார்.

2600. நிறைந்த அசுர வீரர்கள் நடத்தலால், புழுதியானது பூமியின் மேல் பரவி வானில் செல்லவும், ஒற்றைச் சக்கரம் பொருந்திய தேரையுடைய கதிரவன், அதனைப் பார்த்து, அஞ்சி ஓடுவதை விட்டு, அந்தப் புழுதிகள் தன் மீது பட மறைந்திருந்தான்.

2601. அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மனின் பெரிய படையானது செல்லும் போது பூமி நடுங்கியது. குற்றம் இல்லாத வானமும் நடுங்கியது. திசைகளும் நடுங்கின. மலைகளும் நடுங்கின. அஞ்சாமையுடைய வடவைத்தீயும் நடுங்கியது.

2602. இத்தகைய தன்மையில் படைகளுடன் சூரபன்மன் குபேரனின் பெரிய நகரத்தைச் சூழ்ந்தான். அவ்வாறு அவன் சூழ்ந்து கொண்டதை ஒற்றர்கள் அறிந்து விரைந்து ஓடிப் போய், இயக்கரின் மன்னனான குபேரன் உள்ள பொன்னால் ஆன சிறந்த அரண்மனையை அடைந்தனர்.

2603. விரைவாகச் சென்ற ஒற்றர்கள் தம் மன்னனான குபேரனின் அடித் தாமரைகளை வணங்கி, “வலிய ஆற்றலையுடைய சூரபன்மன் நம் நகரத்தை முற்றுகையிட்டுள்ளான். இன்று இந்நகரமானது அழிந்து விடுவது போல் இருக்கின்றது. ஆதலால், இங்கு நீ வாளா இருப்பது நல்லது அன்று; தீங்காய் முடியும். படையுடனே அவனை எதிர்த்துப் போருக்குச் செல்வீர்” என்று மொழிந்தனர்.

- 2604 தூதுவர் உரைத்தல் கேளாத் துன்புகூர் துளக்க
மெய்தி
ஏதமில் அவுணர் தம்மை யாம்வெலற் கரிது
முக்கண்
ஆதிதன் வரம்கொண் டுள்ளார் அவர்ப்புகழ்ந்
தாசி செய்வான்
போதுதல் கடனே யென்னாப் பொருக்கென
எழுந்து போனான்.
- 2605 போயினன் அளகை அண்ணல் புட்பக மீது சென்று
தூயதோர் இயக்க ரோடும் சூரனைத் தொழுது
போற்றி
ஏயின ஆசி கூறி யான்றுமக் கடிய னென்ன
நீயினி திருத்தி யென்றே விடுத்தனன் நிருதர்
போற்ற.

வேறு

- 2606 அன்னது கண்டுழி அவுணர் மாப்படை
மின்னலிர் முகிலினம் வெருவ ஆர்த்தன
துன்னுறும் இனையவ ரோடும் சூரனாம்
மன்னவன் அவ்வழி மகிழ்ச்சி எய்தினான்.
- 2607 அதுபொழு தவுணர்கள் அளகை ஸூடுபோய்
நிதிகளும் மணிகளும் நீடு மானமும்
சிதைவறு படைகளுந் தேரும் மாக்களுங்
கதிகெழு களிறுடன் கவர்ந்து மேவினார்.
- 2608 மைம்மலி தானவர் வலிந்து வவ்வலால்
பொய்ம்மையின் பெருவளம் யாவும் போக்கிய
செம்மையில் அந்நகர் திருவும் நீங்கிய
கைம்மைதன் வடிவெனுங் காட்சித் தாயதே.

2604. ஒற்றர் உரைத்ததைக் கேட்டுக் குபேரன், துன்பம் அடைந்து நடுக்கத்தை எய்திக் “குற்றம் இல்லாத அசுரர்களை நாம் வெல்வது அரிதாகும். மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானின் வரத்தை அவர்கள் பெற்றுள்ளனர். ஆதலால் அவர்களைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துமாறு போவதே சிறந்ததாகும்” என்று சொல்லி விரைந்து எழுந்து சென்றான்.

2605. அளகாபுரியின் மன்னனான குபேரன் புட்பக விமானத்தில் ஏறித்தூய இயக்கருடன் சென்று, சூரபன்மனை வணங்கித் துதித்துத் தக்க வாழ்த்தினைச் சொல்லி, ‘நான் உமக்கு அடியவன்’ எனச் சொல்ல, ‘குபேரனே, நீ நலத்துடன் இருப்பாயாக’ எனச் சொல்லி அசுரர் தன்னை வணங்க, அவனைச் சூரபன்மன் அனுப்பி வைத்தான்.

(சூரபன்மனுக்கு குபேரன் அடங்கியதால் அசுரர் அவனை போற்றினர்).

2606. பெரிய அசுரரின் படை அந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்த போது, மின்னல் பொருந்திய மேகக் கூட்டங்களும் யாவரும் அஞ்ச ஆரவாரம் செய்தன. அப்போது மன்னன் சூரபன்மன் தன்னுடன் வரும் தம்பியருடன் மனம் மகிழ்ந்தான்.

2607. அச்சமயத்தில், அவுணர் அளகாபுரியின் உள்ளே போய், பொன்களையும், மணிகளையும் பெரிய விமானத்தையும் அழிவில்லாத ஆயுதங்களையும் தேர்களையும் குதிரைகளையும் வேகம் பொருந்திய யானைகளையும் கவர்ந்து வந்தனர்.

2608. குற்றம் பொருந்திய அசுரர்கள் வலியக் கவர்தலால் பொய் இல்லாத நிலைத்த பெருஞ்செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்ட செப்பம் இல்லாத அந்த அளகாபுரி, மாங்கலியத்தை இழந்த விதவையின் உருவம் போல் தோற்றம் அளித்தது.

370 □ கந்தபுராணம்

- 2609 ஆறலை கள்வரின் அவுணர் யாவரும்
குறைகொண் டந்நகர் தொலைத்துப் போதலும்
ஊறுகொள் நிதிபதி உள்ளம் நாணியே
வீறகல் அளகையின் மீண்டும் ஏகினான்.
- 2610 ஆண்டுறு தனதனை அடித்தொண் டாற்றுவான்
மாண்டனன் இவனென மனத்தி லுன்னியே
சுண்டிய தானையொ டிமைப்பில் பாகரைத்
தூண்டுதிர் தேரெனச் சூரன் போயினான்.
- 2611 அளகையை நீங்கியே ஆசைக்கு ஈறதாய்
உளநகர் எய்தினன் ஒளிரு நீலமார்
களனுரு வெய்திய கடவுள் வைகிய
வளநகர் ஈதென மன்னன் உன்னினான்.
- 2612 அந்தமா நகரைவிட் டவுணர் கோமகன்
முந்துதன் படையொடு முனிந்து கீழ்த்திசை
நந்திரன் நகர்புக இதனை நாடியே
வெந்துயர் அமரர்கோன் விண்ணில் போயினான்.
- 2613 போயதை நாடிஅப் புரத்தை முற்றவும்
காயெரி கைக்கொளக் கடிதின் நல்கியே
ஆயிடை அனிகமோ டகன்று வெய்யசெந்
தியுறு நகரிடைச் சேறல் மேயினான்.

2609. வழியில் மறித்துப் பொருள்களைப் பறிக்கின்ற கள்வரைப் போல அசுரர்கள் எல்லாரும் கொள்ளை செய்து அந்த நகரத்தை வறியதாக்கி விட்டுப் போக, அதனால் துன்பம் அடைந்த குபேரன், உள்ளத்தில் வெட்கம் அடைந்து செல்வத்தை இழந்துவிட்ட தன் அளகாபுரிக்குத் திரும்பவும் போனான்.

2610. அந்த இடத்தில் உள்ள குபேரனைப் பார்த்துச் சூரபன்மன், 'இவன் எவ்வாறு எங்கள் அடித் தொண்டு செய்யுமாறு பொருந்தினான்?' என்று உள்ளத்தில் எண்ணி, தேரோட்டியரைப் பார்த்து, 'விரைவில் தேரைச் செலுத்துக' எனக் கூறி, நெருங்கிய படையுடன் சென்றான்.

2611. அளகாபுரி நகரத்தை விட்டு நீங்கிச் சூரபன்மன், திசைகளின் எல்லையாக உள்ள வடகிழக்குத் திக்கில் உள்ள நகரத்தை அடைந்து, 'விளங்கும் கரிய நிறம்கொண்ட சிவபெருமான் வடிவைப் பெற்றுள்ள ஈசானர் இருக்கும் வளம் வாய்ந்த நகர் இது என்று நினைத்தான்.

(சிவனின் வடிவம் கொண்ட ஈசானரை எதிர்த்தல் தக்க தன்று எனச் சூரபன்மன் எண்ணினான் என்பது கருத்து.)

2612. அந்தச் சிறந்த நகரத்தை விட்டுச் சூரபன்மன், விரைந்து செல்லும் தன் படையோடும் சினம் கொண்டவனாய்க் கிழக்குத் திசையில் உள்ள இந்திரனின் அமராவதி நகரத்துக்குப் போக, மிக்க துன்பத்தை உடைய தேவரின் தலைவனான இந்திரன் இதையறிந்து சுவர்க்க லோகத்துக்குச் சென்றான்.

2613. இந்திரன் சொர்க்கவுலகத்துக்குச் சென்றதைச் சூரபன்மன் அறிந்து, அந்த நகர் முழுவதையும் சுடும் தீ கவருமாறு விரைவில் அழித்து, அந்த இடத்திலிருந்து படைகளுடன் நீங்கி, கொடிய சிவந்த அக்கினி தேவன் உள்ள நகரத்துக்குச் சென்றான்.

372 □ கந்தபுராணம்

- 2614 சேறலும் நாடியத் தீயின் பேரினான்
 ஈறகல் வெஞ்சினம் எய்தி ஆயிர
 நூறெனும் கோடியர் நொய்திற் சூழ்தர
 மாறிகல் புந்திட வந்து நேர்ந்தனன்.
- 2615 நேர்தலும் அங்கிதன் நீடு தானையும்
 சார்தரும் அவுணர்தம் படையுந் தாழுறாப்
 போர்தலை மயக்குறப் பொருத எல்லையிற்
 சூர்தரு கனல்படை தொலைந்து போயதே.
- 2616 தன்படை உடைதலும் தழலின் பண்ணவன்
 துன்படை மனத்தனாய்த் தொல்லை ஊழிநா
 ளின்படை உலகெலாம் ஈறு செய்திடு
 வல்படை பேருரு வல்லை தாங்கினான்.
- 2617 சிறந்திடும் அவுணர்கோன் சேனை மாக்கடல்
 வறந்திட இப்பகல் மாய்ப்பன் யானெனா
 நிறைந்திடும் அவுணமா நீத்தம் எங்கனும்
 செறிந்தனன் வளைந்தனன் சிதைத்தல் மேயினான்
2618. கடல்கெழு சேனையைக் கலந்து பாவகன்
 சடசட முதிரொலி தழங்கப் புக்குலாய்
 அடலுறு மெல்லையில் அதுகண் டாழிவாய்
 விடமென உருத்தனன் வீரன் தாரகன்.

2614. அங்ஙனம் அவன் செல்லவும், அக்கினி தேவன் அதை அறிந்து எல்லையில்லாத கொடிய சினத்தை அடைந்து, இலட்சம் கோடி படைகள் சூழ்ந்து வர, எதிராகப் போர் செய்யுமாறு வந்து எதிர்த்தான்.

2615. எதிர்க்கவும், அக்கினி தேவனின் பெரும் படையும், வந்து எதிர்க்கின்ற அவுணர் படையும் நெருங்கி ஒருவருடன் ஒருவர் எதிர்த்துப் போர் செய்த போது, அச்சம் பொருந்திய அக்கினி தேவனின் படையானது அழிந்து தோற்றது.

2616. தன் படையானது தோற்கவும், துக்கம் பொருந்திய உள்ளத்தை உடையவனாய், பழைய யுக முடிவு காலத்தில் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடமான எல்லா உலகங்களையும் அழிக்கும் வன்மையுடைய பெரும் வடிவத்தினை விரைந்து கொண்டான்.

2617. “சிறந்த இந்த அசுரரின் மன்னனான குரபன் மனின் படையான பெரிய கடல் வற்றுமாறு நான் இன்று அழிப்பேன்” என்று எண்ணிக் கொண்டு, நிறைந்த அசுரப் படையான பெரிய வெள்ளத்தின் எல்லா இடங்களையும் வளைந்து அழிக்கலானான்.

2618. அக்கினி தேவன் கடல் போன்ற படையை நெருங்கி ‘சடசட’ என்ற பெரிய ஒலி அதிகமாகத் தோன்றப் புகுந்து உலவி அழித்தான்; அப்போது, வீரனான தாரகன் அதைப் பார்த்துக் கடலில் தோன்றிய நஞ்சைப் போலச் சினம் கொண்டான்.

- 2619 உருத்திடு தாரகன் ஒருதன் தேரொடு
மருத்தினும் விசையுற வந்து தானையை
எரித்திடும் அங்கியை எதிர்ந்து செங்கையில்
தரித்திடு கார்முகம் தன்னை வாங்கினான்.
- 2620 வானவர் தமையும்இவ் வன்னி தன்னையும்
ஏனையர் தம்மையும் முடிப்பன் இன்றெனாத்
தேனிவர் இதழியம் தேவன் மாப்படை
ஆனதை எடுத்தனன் அருச்சித் தேத்தியே.
- 2621 எடுத்திடு மெல்லையில் எரிகண் டிங்கிது
தொடுத்திடின் உலகெலாம் தொலைக்கும்
என்னையும்
முடித்திடும் நான்முகன் முதலி னோரையும்
படுத்திடும் இன்றெனப் பையுள் எய்தினான்.
- 2622 சுடுங்கனற் கடவுளும் சுருக்கித் தன்னுரு
ஒடுங்கினன் ஆகுலம் உற்றுச் சிந்தையும்
நடுங்கினன் தாரகன் முன்னர் நண்ணினான்
கடுங்கதி அதனொடுங் கரங்கள் கூப்பியே.
- 2623 தோற்றுவித் துலகெலாந் தொலைக்கும் எம்பிரான்
மாற்றரும் படைக்கலம் மற்றென் மேல்விடப்
போற்றினை எடுத்திஎப் புவனத் துள்ளவர்
ஆற்றலும் உயிர்களும் அதன்முன் நிற்குமோ.

2619. அவ்வாறு சினம் கொண்ட தாரகன் ஒப்பில் லாத தன்-தேருடன் வாயுவின் பக்கமாகவே வந்து, தம் படைகளை அழிக்கின்ற அக்கினித் தேவனை எதிர்த்துச் சிவந்த கையில் இருந்த வில்லை வளைத்தான்.

2620. 'தேவர்களையும் இந்த அக்கினியையும் மற்ற வரையும் இன்று அழித்து விடுவேன்' எனச் சொல்லிக் கொண்டு, தேன் பொருந்திய கொன்றை மாலையைச் சூடிய சிவபெருமானின் படைக்கலத்தை—சிவக்கணையை வணங்கி வழிபாடு செய்து கையில் எடுத்தான்.

(சிவக்கணை—பாசுபதாத்திரம்)

2621. அவ்வாறு அவன் சிவக்கணையை எடுத்த சமயத்தில், அக்கினிதேவன் பார்த்து "இந்தச் சிவக்கணை செலுத்தப்பட்டால் இன்று உலகம் எல்லாவற்றையும் அழிக்கும்; என்னையும் அழிக்கும்; நான்முகன் முதலான தேவர்களையும் அழிக்கும்" என்று மனத்தில் துன்பம் அடைந்தான்.

2622. எரிக்கின்ற அக்கினி தேவனும் தான் மேற் கொண்ட பெரு வடிவத்தைச் சுருக்கி, உள்ளத் துயரமும் கொண்டு, நடுங்கி, கைகளைக் குவித்துக் கடுமையான வேகத்துடன் தாரகனின் முன்னே சென்றான்.

2623. எல்லா வுலகங்களையும், தோன்றும் காலத்தில் தோற்றுவித்து அழிக்கும் காலத்தில் அழிக்கின்ற எம் இறைவனான சிவபெருமானின் தடுப்பதற்கரிய படைக்கலத்தை என் மீது விடுமாறு வழிபாடு செய்து எடுத்தாய். எல்லா வுலகங்களிலும் உள்ள அனைவரின் உயிர்களுள் அந்தச் சிவக்கணைக்கு முன் நிற்குமோ?

376 □ கந்தபுராணம்

2624 கழிதரு சினம்கொளல் கடவுள் மாப்படை
விழுமிய தன்னதை விடுத்து ளாயெனின்
அழிதரும் உலகெலாம் அதுவும் அன்றியே
பழிபெறும் அன்னதோர் படையின் வேந்துமே.

2625 பொறுத்தியென் பிழையெனப் போற்றி நின்றலும்
கறுத்திடு மிடறுடைக் கடவுள் மாப்படை
செறுதவன் மீயிசைச் செல்ல விட்டிலன்
மறுத்தனன் சினத்தினை மகிழ்ச்சி எய்தினான்.

2626 எற்றிடும் எற்றிடும் இவனை வல்லையின்
செற்றிடுஞ் செற்றிடுந் தீயன் சாலவுந்
குற்றிடுங் குற்றிடு மென்று கூறிய
சுற்றினர் அவுணர்கள் தீயைச் சூழவே.

2627 தானவர் யாரையும் விலக்கித் தாரகன்
நீநம தேவலின் நின்றி நின்னுயிர்
போனதை உதவினம் போதி போதிநின்
மாநக ரிடையென வல்லை கூறினான்.

2624. “என் மீது மிக்க சினம் கொள்ளாதே. பெரிய சிவக்கணை சிறந்தது. அந்த ஏவினால் எல்லா வலகங்களும் அழிந்து விடும். அதுமட்டுமின்றி அந்தப் படையும் பழி பெறும். (தகுதி இல்லாதாரை எதிர்த்தலால் எய்தும் பழி நேரும்.)

2625. “ஆதலால், என் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக” எனத் துதிக்கக் கரிய கழுத்தையுடைய சிவ பெருமானின் சிறந்த படைக்கலத்தைப் பகைவனான அந்த அக்கினி மீது செல்லுமாறு தாரகன் விடுக்காது, சினத்தைக் கைவிட்டு, மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

2626. “இவன் மிகவும் கொடியவன். ஆதலால், இந்த அக்கினியை விரைந்து அடியுங்கள், அடியுங்கள்’ கொல்லுங்கள், கொல்லுங்கள்! குற்றுங்கள், குற்றுங்கள்! என்று கூறிக்கொண்டு அசுர வீரர்கள் அக்கினியை வளைந்து சுற்றிக் கொண்டனர்.

2627. அப்போது தாரகன் அத்தகைய அசுரர்கள் அனைவரையும் விலக்கி, அக்கினியைப் பார்த்து, “நீ என் ஏவலின் படி நடப்பாய்! போன உன் அம்மாவை மீட்டுத் தந்தோம். உன் பெரிய நகரத்திற்குப் போவாயாக!”, என்று விரைவாகச் சொன்னான்.

- 2628 விடுத்தனன் அங்கியை விடுக்கு முன்னரே
 அடுத்திடு தானவர் அவன்தன் ஊர்புகா
 மடுத்திடு வளனெலாம் வாரி வாரியின்
 படுத்திடு கொலைஞர்தம் பரிசின் மீண்டனர்.

வேறு

- 2629 மீண்டனர் அவுணர் அங்கி வெள்கியே தன்னூர்
 புக்கான்
 ஆண்டவண் அகன்று போனான் தாரகன் அவ்வா
 றெல்லாம்
 காண்டலுஞ் சூர னென்போன் கலினமான்
 தேரைப் பாக
 தூண்டுதி நடுவன் மேவுந் தொல்லைமா நகரத்
 தென்றான்.

- 2630 கடவுதி தேரை என்னக் கைதொழு தைய
 நொய்தின்
 அடுதொழில் அவன்பால் உய்ப்பன் அன்னது
 காண்டி என்னாய்
 படர்தரும் வலவ ரோடும் பலிங்கன் என் றுரைக்கு
 மேலோன்
 சுடர்மலி கதிரும் நாணத் துண்ணெனத் தூண்டி
 ஆர்த்தான்.

- 2631 ஆர்த்தன படரும் சேனை அதிர்ந்தன முரசு
 மெங்கும்
 போர்த்தன கரிதேர் வாசி புகுந்தன பூழி வேலை
 துர்த்தன துவசம் விண்ணைத் தொடர்ந்தன
 தூசி யென்னுந்
 தார்த்தொகை முன்ன மேகித் தண்டனூர்
 உடைந்த வன்றே.

2628. தாரகன் அக்கினியை அவ்வாறு அனுப்பி வைத்தான். அவ்வாறு அனுப்புவதற்கு முன், நெருங்கி நின்ற அசுரர்கள் அவனுடைய நகரத்துக்குள் புகுந்து, அங்கு நிறைந்த செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் மீன்களைப் பிடிக்கின்றவர் போல வாரிவாரி எடுத்துக் கொண்டு திரும்பினர்.

2629. அசுரர்கள் திரும்பி வந்தனர். அக்கினிதேவன் அதைப் பார்த்து நாணம் கொண்டு தன் நகரத்துக்குப் போனான். அப்போது தாரகன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கினான். சூரபன்மன் அவற்றையெல்லாம் கண்டு தன் தேரோட்டியைப் பார்த்து எமன் இருக்கின்ற பழைய நகரத்திற்குக் கடிவாளத்தையுடைய குதிரை பூட்டிய தேரைச் செலுத்துவாயாக! என்று சொன்னான்.

2630. தேரைச் செலுத்துவாயாக என்று சூரபன்மன் சொல்ல, பலிங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற முதல் தேரோட்டி, தன்னுடன் உள்ள தேரோட்டிகளுடன் கை குவித்து, “ஐயனே! விரைந்து கொலைத் தொழிலைச் செய்கின்ற எமன் இருக்குமிடத்துக்குச் செலுத்துவேன்”. அதனைக் காண்பாயாக! என்று ஒளிமிக்க கதிரவனும் காணுமாறு விரைவாகச் செலுத்தி ஆரவாரம் செய்தான்.

2631. செல்கின்ற படைகள் ஆரவாரம் செய்தன. எங்கும் முரசுகள் ஒலித்தன. யானைகளும் தேர்களும் குதிரைகளும் சூழ்ந்தன. எழுந்த புழுதியானது கடலைத் தூர்த்தது. கொடிகள் வானத்தை மூடின. தூசி என்ற முன் அணிப் படை முன் சென்று எமனது நகரத்தைச் சேர்ந்தது.

2632 அடைதலும் நடுவன் தன்பால் ஆங்கொர்தூ
 தெய்தி நந்தம்
 கடிநகர் கலந்த அந்தக் காசிப முனிவன் மைந்தர்
 கொடியவெஞ் சேனை யென்னக் கூற்றெனுங்
 கடவுள் கேளா
 இடியுறும் அரவம் என்ன ஏங்கினன் இரங்கு
 கின்றான்.

வேறு

- 2633 முன்னுறு தனதனும் முளரித் தேவனும்
 மன்னனை யெதிர்கொளா வழுத்திப் போயினார்
 அன்னது புரிவதே அழகி தாமென
 உன்னினன் நடுவனும் உணர்வி னும்பரான்.
- 2634 தேற்றமொ டெழுந்துதன் மகிடம் சேர்ந்தனன்
 ஏற்றமில் படைஞரும் ஈண்ட ஏகியே
 கூற்றுவன் இமைப்பினிற் குறுகிச் சூரனைப்
 போற்றினன் தொழுதனன் புகலும் ஆகியான்.
- 2635 திருத்தகு மறலிதன் செய்கை நோக்கியே
 அருத்தியின் மகிழ்வுறும் அவுணர் நம்பணி
 பரித்தனை ஈண்டுநின் பரிசு னத்தொடும்
 இருத்தியென் றனையனை ஏவிப் போயினான்.
- 2636 இறுதியை இயற்றுவான் இருக்கை யென்பதோர்
 மறிகடல் அதனிடை வளங்கொள் வாரியைத்
 திறலுறும் அவுணர்தம் சேனை சென்றரோ
 முறைமுறை கவர்ந்தன முகிலின் தன்மைபோல்.

2632. அவ்வாறு சேர்ந்ததும் ஒரு தூதன். எமனிடத்தில் சென்று “அந்தக் காசிப முனிவரின் மைந்தர்களான அசுரர்களின் மிகக் கொடிய படைகள் நம் சிறந்த நகரத்தை அடைந்தன”, என்று உரைத்தான். அதனை எமன் கேட்டு இடியொலியைக் கேட்ட பாம்பைப் போல் ஏங்கி வருத்தம் அடைந்தான்.

2633. “எனக்கு முன்னால் குபேரனும் அக்கினி தேவனும் சூரபன்மனை எதிர்கொண்டு துதித்துச் சென்றனர். ஆதலால் அச்செயலைச் செய்வதே சிறந்ததாம்” என எமனும் அறிவின் மேன்மையால் நினைத்தான்.

2634. கூற்றுவன் மனத் தெளிவுடன் எழுந்து தன் எருமைக் கடாவில் ஏறிப் பெருமையில்லாத படை வீரர்கள் நெருங்கி வரச் சென்று, இமைப் பொழுதில் சூரபன்மனை அடைந்து, சொல்லுகின்ற வாழ்த்துகளையுடைய வணாய், வணங்கித் துதித்தான்.

2635. சிறந்த எமனது செயலைப் பார்த்து விருப்புடன் மனம் மகிழும் சூரபன்மன், அந்த எமனைப் பார்த்து “எம் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு இங்கு உம் பரிவாரங்களுடனே இருப்பாயாக” என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பி அப்பாற் போனான்.

2636. வன்மையுடைய அசுரப்படைகள் சென்று கொலைத் தொழிலைச் செய்கின்ற எமனின் இருப்பிடம் என்ற அனல் வீசும் கடலில் உள்ள செல்வங்கள் என்ற நீரை, மேகங்களின் செயலைப் போலப் பலமுறையாகக் கவர்ந்தன.

382 □ கந்தபுராணம்

- 2637 கூற்றுவன் பெருவலி குறைந்த வண்ணமும்
போற்றினன் போயதும் புந்தி உன்னியே
ஆற்றவும் மகிழ்வுறீஇ அனிக மோடுதென்
மேற்றிசை நிருதிமேல் விரைவின் ஏகினான்.
- 2638 நிருதியும் இஃதெலாம் நேடி யாமிவர்ப்
பொருவதும் அரியதால் போரி யற்றினும்
வருதிறல் இல்லையாம் வசைய தேயெனாக்
கருதினன் அவரொடு கலத்தற் குன்னினான்.
- 2639 உன்னினன் தானையோ டொருங்கு மேவியே
மன்னவன் எதிர்புகா வழுத்தி மற்றவன்
தன்னடி வணங்கிஉன் தமிழ் யானெனாப்
பன்னினன் தாரசன் பாங்கர் ஏகினான்.
- 2640 அருகுற வருதலும் அவுரை கோமகன்
நிருதியின் நகரினை நீங்கி ஏகலும்
வருணனும் மருத்தவும் வாரி தன்னினும்
இருள்செறி உலகினும் இமைப்பிற் போயினார்.
- 2641 போதலும் அவரவர் புரத்தைச் குறைகொண்டு
ஏதம தியற்றுவித் தெழுவ கைத்தெனும்
பாதல வுலகினிற் படர்ந்து தானவ
ராநியர் போற்றிட அருள்செய் தேகினான்.
- 2642 உற்றனன் நாகர்கோன் உலகில் அன்னவன்
செற்றமொ டேசெருச் செய்யத் தானையால்
வெற்றிகொண் டே அவன் வியந்து போற்றிட
மற்றவன் இருக்கையோர் வைகல் வைகினான்.

2637. சூரபன்மன், கூற்றுவனின் பெரிய வன்மையானது குறைந்து விட்ட தன்மையையும் அவன் தன்னை வணங்கி விட்டுச் சென்றதையும் மனத்தில் நினைத்தான். நினைத்து, மிகவும் மகிழ்ந்து படைகளுடன் தென் மேற்குத் திசையில் உள்ள நிருதியை எண்ணி விரைவாக அங்குப் போனான்.

2638 தென் மேற்குத் திசைக்குரிய நிருதியும் நிகழ்ந்த இவையெல்லாவற்றையும் அறிந்து, நாம் இவர்களுடன் போர் செய்வது அரிது. அவ்வாறு போர் செய்தாலும் வெற்றி கிட்டுவது என்பது இல்லை. பழியே!" என்று நினைத்து அந்த அசுரர்களுடன் இணங்குவதற்கு நினைத்தான்.

2639. நிருதி இவ்வாறு எண்ணிப் படையுடன் ஒன்று சேர்ந்து சூரபன்மனுக்கு எதிரில் சென்று போற்றி அவனது அடிகளை வணங்கி "நான் உன் இனத்தவனே!" என்று மொழிந்து தாரகன் பக்கத்திலே போனான். (நிருதி அரக்கன் ஆதலால் இவ்வாறு கூறினான்.)

2640. தன் பக்கத்தில் நிருதி வந்தவுடன், அசுரர்க்கு மன்னான சூரபன்மன், அந்நிருதியின் நகரைவிட்டு நீங்கினான். நீங்கவும், வருணனும், வாயுதேவனும் அஞ்சிக் கடலிலும் இருள் உலகத்திலுமாக விரைந்து சென்றனர்.

(வருணன் கடலுள் சென்றான் வாயு இருள் உலகத்துள் சென்றான்.)

2641. அங்ஙனம் அந்த இருவரும் மறைந்துவிட, அந்த இருவரின் நகரங்களைக் கொள்ளையிட்டு அழிவைச் செய்து, ஏழு வகையான பாதலங்களுக்கும் சென்று, அங்குள்ள அசுரர் முதலியவர் சூதிக்க சூரபன்மன் அவர்களுக்கு அருள் செய்து சென்றான்.

2642. பின்பு சூரபன்மன் ஆதிசேடன் இருக்கும் உலகத்தை அடைந்தான். அவன் சினத்துடன் போர் செய்ய, படைகளால் வெற்றி பெற்று, பின்பு அந்தப் பாம்பரசன் சூதிக்க அவனது இருப்பிடத்தே ஒரு நாள் தங்கியிருந்தான்.

384 □ கந்தபுராணம்

2643 அத்தலை உரகர்கோன் அமரர் தந்திட
வைத்திடும் அமுதினை வலிதின் வாங்கியே
மெய்த்தகு தம்பிய ரோடு மேன்மையால்
துய்த்தனன் அகன்றனன் சூர பன்மனே.

2644 ஏனைய பிலந்தொறும் ஏகி அவ்வயின்
மேனதோர் விருந்தினை வியப்பின் நாடியே
மானவர் படையொடும் வல்லை மீண்டனன்
போனதோர் நிலைதொறும் புகழை நாட்டினான்.

வேறு

2645 பூவுல கிடையே போந்து புணர்யொன் றகன்று
மற்றைத்
திவினை யொருவிச் சூரன் சேனைமா நீத்தம் சூழ
மாவோடு புலனி போற்ற வரியரா அணையின்
நேமிக்
காலன் துயில்கூர் பாலின் கடலிடைக் கடிது
புக்கான்.

2646 புக்கதோர் வேலை அன்னான் போர்ப்படை
அவுணர் யாரும்
மைக்கடன் மேனி மாயோன் மன்னினன் ஈண்டை
யென்னா
அக்சடல் அதனைத் தொன்னாள் அமரர்கள்
கடைந்த தேபோல்
மிக்கதோர் ஆர்ப்பி னோடும் விரைவுடன் கலக்க
லுற்றார்.

2643. அங்குத் தேவர்கள் தர, ஆதிசேடன் பெற்று வைத்திருந்த அமிர்தத்தைச் சூரபன்மன் வலிந்து கவர்ந்து, மெய்ம்மையுடைய தம்பியருடன் மேன்மையுடன் உட்கொண்டு அப்பால் போனான்.

2644. சூரபன்மன் மற்றப் பாதலந்தோறும் போய், அங்குள்ள புதுமைகளை வியப்புடனே கண்டு, சென்ற இடங்களில் எல்லாம் புகழைப் பரப்பி வீரம் உடைய படையுடன் விரைந்து திரும்பினான்.

2645. பின் சூரபன்மன் பூவுலகத்தில் வந்து ஒரு கடலைக் கடந்து அப்பால் உள்ள சாகத் தீவையும் கடந்து, பெரிய படை வெள்ளம் தன்னைச் சூழ்ந்து வரச் சக்கரப் படையையுடைய திருமால் இலக்குமியும் பூமிதேவியும் துதிக்க பாம்பணையில் அறிதுயில் கொள்கின்ற பாற்கடலில் விரைந்துசென்றான்.

2646. சென்ற சமயத்தில் அவனது போர்க்குரிய அசுரப்படை வீரர் எல்லாரும் கரிய கடல் போன்ற கருநிறம் கொண்ட திருமால் இந்த இடத்தில் இருப்பார் என்று சொல்லி, முன் காலத்தில் தேவர்கள் கடைந்தது போல், மிக்க ஆரவாரத்துடன் அந்தப் பாற்கடலை விரைந்து கலக்கத் தொடங்கினான்.

386 □ கந்தபுராணம்

2647 ஆர்த்திடு முழக்கம் கேனா அம்புயத் திருவும்
 பாரும்
 வேர்த்துடல் பதைப்ப அஞ்சி வெருக்கொடு கரிய
 மேனித்
 தீர்த்தன தகலத் தூடு சேர்ந்தனர் தழுவ
 அன்னோன்
 பார்த்தனன் அஞ்சல் என்று பகர்ந்தனன் துயிலை
 நீங்கி.

2648 இம்மெனப் பணியின் மீதும் எழுந்தனன் இறுதி
 செய்யும்
 வெம்மைகொள் கடவுள் தீயும் வெருவர உருத்துச்
 சீறி
 நம்மையும் பொரவுந் தீயோர் நண்ணினர் போலும்
 அன்னார்
 தம்வலி காண்டும் என்னாத் தடக்கைகள் புடைத்து
 நக்கான்.

2649 சிந்தையில் உன்னும் முன்னம் திறல்மிகும் உவணர்
 கோமான்
 வந்தனன் அவன்பொற் றோள்மேல் மடங்கலே
 றென்னப் புக்குச்
 சந்திரன் அனைய சங்கஞ் சக்கரங் கதைவாள்
 சாபம்
 ஐந்தெனும் பன -யும ஏந்தி அவுணர்தம் படை
 முற் சென்றான்.

2647. செந்தாமரை மலரில் இருக்கும் இலக்குமியும் பூமிதேவியும் அசுரர்கள் ஆரவாரம் செய்யும் ஒலியைக் கேட்டனர். உடல் வியர்த்து நடுக்கம் கொண்டனர். அஞ்சி நடுங்கிக் கரிய மேனியையுடைய திருமாலின் மார்பைத் தழுவிக்கொள்ள, அப்போது திருமால் துயில் விட்டு எழுந்து அஞ்சாதீர் என்று கூறினர்.

2648. திருமால், பாம்பணையினின்று எழுந்து உலகங்களை அழிக்கின்ற வெம்மையுடைய வடவைத் தீயும் அஞ்சுமாறு சினந்து, “கொடிய அவுணர் என்னுடன் போரிடவும் வந்து விட்டனர். அவர்களின் வன்மையைக் காண்பேன்!” என்று சொல்லித் தன் பெரிய கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்றைத் தாக்கி நகைத்தார்.

2649. மிக்க ஆற்றலையுடைய கருடன் வரவேண்டும் என்று திருமால் நினைப்பதற்கு முன்னம் அத்திருமாலுக்கு முன் வந்தான். அந்தக் கருடனின் அழகான தோள் மீது ஆண் சிங்கம் போல் அமர்ந்து, சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான சங்கும் சக்கரமும் தண்டும் வானும் வில்லும் என்ற ஐப்படைகளைக் கைகளில் கொண்டு அசுரப் படையின் முன் சென்றார்.

388 □ சுத்தபுராணம்

2650 கோட்டினன் சார்ங்க மென்னும் குனிசிலை யினை
நாண் ஒதை
காட்டினன் அவுணர் உள்ளங் கலக்கினன் கொண்ட
செற்றம்
வீட்டினன் தானை யாவும் விலக்கினன் பகழி
மேன்மேற்
பூட்டினன் சோனைக் கொண்மு வாமெனப்
பொழித லுற்றான்.

2651 பொழிந்திடு கின்ற காலைப் போர்கெழும் அவுணர்
தானை
அழிந்தன தேரும் மாவும் ஆடலும் கரிகள் தாமும்
ஒழிந்தன விறலும் போரின் ஊக்கமும் படையு
மெல்லாங்
கழிந்தன குறை யுற்ற காரெனல்ஆய வன்றே.

2652 சூழ்ந்திடும் அவுணர் சென்னி துணிந்தன தோளும்
தாளும்
வீழ்ந்தன கரங்கள் சிந்தி விரவின குருதி நீத்தம்
ஆழ்ந்திடு புணரி யெல்லாம் ஆயின அவனி
தானுந்
தாழ்ந்தன பிணத்தின் குன்றந் தகைந்தன தபனன்
தேரை.

2653 ஒடிந்தன இரதம் ஆழி உருண்டன கவனப் பாய்மா
மடிந்தன களிற்று நொந்து மாண்டன வயவர்
பல்லோர்
முடிந்தனர் குருதி நீத்தம் முடின அதனுள் மூழ்கிப்
படிந்தன அலகை ஈட்டம் பாரிடம் பரந்த வன்றே.

2650. திருமால் தம் சார்ங்கம் என்ற வில்லை வளைத்து நாண் ஓசையை எழுப்பினார். எழுப்பி அவுணரின் உள்ளத்தைக் கலக்கி மேலும் மேலும் அம்புகளைத் தொடுத்து விடா மழையைப் பெய்கின்ற மேகம் போல் அம்புகளை எய்து படைகள் எல்லாவற்றையும் தடுத்துத் தாம் கொண்ட சினத்தைத் தணித்துக் கொண்டார்.

2651. அங்ஙனம் அவர் அம்பு மழையைப் பெய்த போது, போர் செய்த அசுரப் படைகள் அழிந்தன. தேர் களும் குதிரைகளும் வெற்றியுடைய யானைகளும் மடிந்தன. வன்மையும் போர் முயற்சியும் படைக்கலம் செலுத்தும் ஆற்றலும் ஆகிய எல்லாம் ஒழிந்து, சுழல் காற்றில் எதிர்ப் பட்ட மேகங்களைப் போல ஆயின.

2652. சுற்றி வளைந்துக் கொண்டிருந்த அவுணரின் தலைகள் வெட்டுப்பட்டன. தோள்களும் கால்களும் வெட்டுப்பட்டு விழுந்தன. கைகள் வெட்டுப்பட்டு விழுந்து பரவின. இரத்த வெள்ளம் ஆழமான கடல் முழுவதும் பரவியது. பூவுலகம் தாழ்ந்தது. பிண மலைகள் சூரியனின் தேர் ஓடாத வண்ணம் தடுத்தன.

2653. தேர்கள் அழிந்தன. சக்கரங்கள் உருண்டன. வேகத்தையுடைய குதிரைகள் இறந்தன. யானைகள் இறந்தன. வீரர் பலர் இறந்தார்கள். இரத்த வெள்ளம் பரந்தன. பேய்க் கூட்டங்கள் அந்த இரத்த வெள்ளத்தில் முழுகின. (தசைகளைத் தின்னும் பொருட்டு) பூதங்கள் பரவின.

2654 சுடர்கெழு நேமி அண்ணல் துயிலுறு பாலின்
வேலை
இடையொரு சிறிதும் இன்றி எங்கணும் எருவை
யாகி
அடைவது கடவு ளாடும் ஆரழல் அதனை
உண்ணக்
கடையுகம் விரவு கின்ற காட்சியைப் போன்ற
தம்மா.

2655 விண்ணுலாம் படிவ மாயோன் மேதகும் உவணத்
தோடு
மண்ணுலாம் கடலா மென்ன அவுணரை வளைந்து
சுற்றி
எண்ணிலா உருவம் காட்டி யாவரும் போகா
வண்ணம்
அண்ணல்வாம் பகழி சிந்தி அமர்செய்தான்
அமரர் ஆர்ப்ப.

2656 அடுசமர் புரியும் எல்லை ஆங்கவை உருத்து
நோக்கி
உடைவதோர் அனிகம் தன்னை யொன்றுநீர்
அஞ்ச லென்னா
வடவரை யனைய ஆற்றல் மாபெருந் தனுவொன்
றேந்தி
இடியுறழ் கலிமான் தேர்மேல் தாரகன் இமைப்பின்
வந்தான்.

2654. ஒளியுடைய சக்கரத்தை உடைய திருமால் அறிதுயில் கொள்கின்ற பாற்கடல் சிறிதும் வெளி இல்லாது எல்லா விடங்களிலும் இரத்த மயமாக ஆதல், ஊழி முடிவில் சிவபெருமான் நடிக்கின்ற வடவைத்தி அந்தக் கடலை உண்ணும் இயல்புடையதாக விளங்கியது,

(ஊழிக்காலத்தில் சிவபெருமான் ஊழித்தீயினிடை, நின்று நடனம் செய்வார் என்ப.)

2655. மேகம் போன்ற கரிய நிறம் உடைய திருமால் சிறந்த கருட வாகனத்துடன், பூமியைச் சூழ்ந்து நிற்கும் கடல் போல், அகரரை வளைந்து சூழ்ந்து, எண் இல்லாத உருவங்களைக் காட்டி எவரும் தப்பிப் பிழைத்துப் போகாத வாறு பெருமையிற் சிறந்த தாவிச் செல்கின்ற அம்புகளை எய்து, தேவர் ஆரவாரம் செய்யப் போர் செய்தார்.

2656. அவ்வாறு கொல்லும் போர் நிகழும் போது, தாரகன் சினந்து அச்செயலைப் பார்த்து, நிலைகுலைந்தப் படையைப் பார்த்து, “நீவிர் சற்றும் அஞ்ச வேண்டிய தில்லை”, என்று சொல்லி மேரு மலை போன்ற வன்மை கொண்ட மிகப் பெரிய வில்லை எடுத்து, இடி போல் பேரொலி உண்டாக்குகின்ற குதிரை பூட்டிய தேரில் விரைந்து வந்தான்.

392 □ கந்தபுராணம்

2657 வானில மளவு செய்த மலர்ப்பதத் தண்ணல்
 முன்னம்
 தானெதிர் புகுந்து வெய்யோன் தன்பெருந்
 தனுவை வாங்கி
 மேனகு சரங்கள் கண்ணன் மிசையுற வேலை
 மீதில்
 சோனைவிண் பொழிவ தென்னத் துண்ணெனத்
 தூவி ஆர்த்தான்.

2658 ஆர்த்திடும் அளவை தன்னில் அச்சுதன் அபில்வேல்
 என்னக்
 கூர்த்திடும் உலப்பில் வாளி கொடியதா ரகன்றன்
 மேனி
 தூர்த்தனன் தேரும் பாகுந் தொலைத்தலுஞ்
 சோர்வி லாதான்
 பேர்த்தொரு தடந்தோர் உற்றுப் பெருஞ்சிலை
 வாங்கி னானால்.

2659 உற்றிடும் அவுணன் மால்மேல் ஓராயிரம் பகழி ஓச்சி
 அற்றமில் கருடன் மீதும் ஆயிரம் விசிகம் உய்ப்ப
 மற்றவை அவன்பால் தீய மாசுணம் பலவுந்
 தங்கள்
 பற்றலன் தன்னை வவ்வும் பரிசெனச் செறிந்த
 வன்றே.

2657. கொடிய தாரகன் விண் உலகத்தை அளந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளையுடைய திருமாலுக்கு முன்னால், எதிரே சென்று, தன் பெரிய வில்லை வளைத்துக் கடலில் மேகம் விடா மழை பெய்வதைப் போல் சிறந்த அம்புகளைத் திருமாவின் மீது தாக்குமாறு விரைவாக எய்து ஆரவாரம் செய்தான்.

2658. தாரகன் ஆரவாரம் செய்த போது, திருமால் கூரிய வேல் போன்ற அளவல்லாத அம்புகளைக் கொடிய அத்தாரகன் மீது சொரிந்து அவன் ஏறிக் கொண்டு வந்த தேரையும் அதன் பாகனையும் அழிக்கவும், அதனால் தளர்ச்சியடையாத தாரகன், மற்றொரு தேர்மீது ஏறிப் பெரிய வில்லை வளைத்தான்.

2659. அங்ஙனம் தேரில் ஏறிய தாரகன் திருமாவின் பேரில் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திக் குற்றம் இல்லாத கருடன் மீது ஆயிரம் அம்புகள் செலுத்த, அவை, அந்தக் கருடனிடத்துக் கொடிய பல பாம்புகள் கூடித் தம் பகைவனான அவனைக் கவ்வியதைப் போலப் பாய்ந்தன.

- 2660 ஆயிடை உவணர் கோமான் அலக்கணுற் றதனை
நோக்கி
மாயவன் உலப்பி லாத வடிவினை எய்தி அந்தத்
தீயவற் சூழ்ந்து வெம்போர் செய்துழி அவனும்
தங்கள்
தாயருள் மனுவை உன்னித் தானுமந் நிலைய
னானான்.
- 2661 தாரத வசுரன் தானுந் தணப்பில்பல் லுருவம்
கொள்ளா
ஈரிரு வைகல் காறும் இந்திரை கேள்வ னோடு
பேரமர் புரிந்த வெல்லைப் பிதாமகன் இதனை
நோக்கி
யாரிவன் எதிர்நிற் பாரென் றதிசய நீர னானான்.
- 2662 எல்லையங் கதனின் மாயோன் எறுழ்வலி அவுணன்
ஏறும்
சில்லியந் தேரும் மாவுந் திறன்மிகு வலவன்
தானும்
வில்லொடு துணிந்துவீழ விசிகமோர் கோடி
உய்த்தான்
ஒல்லையின் அதனை நாடி உம்பர்கோன் உவகை
பூத்தான்.
- 2663 திண்டிற் பரியுந் தேருஞ் சிலையொடு வலவன்
தானும்
துண்டம தடைத லோடுஞ் சூரனுக் கிளைய
தோன்றல்
தண்டமொன் றெடுத்துக் கீழ்போய்த் தலைபனித்
தமரர் அஞ்ச
அண்டமுங் குலுங்க ஆர்த்தங் கரிதனை யெதிர்ந்து
சென்றான்.

2660. அப்போது கருடன் துன்பம் அடைந்தமையைத் திருமால் பார்த்து, அளவில்லாத மாயை வடிவங்களைக் கொண்டு, அந்தத் தாரகனை வளைத்துப் பெரிய போரைச் செய்தார். அப்போது, அந்தத் தாரகனும் தம் தாயான மாயை உபதேசித்த மந்திரத்தை உச்சரித்துத் தனும் அவரைப் போலப் பல வடிவங்களுடன் போர் செய்தான்.

2661. தாரகனும் எண்ணில்லாத மாய வடிவங்களைக் கொண்டு, நான்கு நாட்கள் வரை திருமகளின் கணவனான திருமாலுடன் பெரிய போர் செய்தான். அப்போது, நான்முகன் இதைப் பார்த்து 'இந்தத் தாரகனுக்கு எதிரில் நிற்பவர் யார்!' என்று வியப்புடையவர் ஆனார்.

2662. போர் செய்த அச்சமயத்தில், திருமால் வன்மையுடைய தாரகன் ஏறிய உருளையையுடைய தேரும் குதிரைகளும், வன்மைமிக்க பாகனும், வில்லும் வெட்டுப் பட்டு விழுமாறு அம்புகள் ஒரு கோடியைச் செலுத்தினார். இந்திரன் அதை விரைந்து பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சி எய்தினான்.

2663. மிகுந்த வலிமையுடைய குதிரையும், தேரும் வில்லும் தேரோட்டியும் வெட்டுப்படவும், சூரபன்மனின் தம்பியான தாரகன், ஒரு தண்டினை எடுத்துத் தரையில் நடந்து சென்று, தேவர்கள் தலை நடுக்கம் கொண்டு அஞ்சவும், அண்டங்கள் எல்லாம் குலுங்கவும், ஆரவாரம் செய்து திருமாலை எதிர்த்துப் போனான்.

396 □ கந்தபுராணம்

- 2664 எதிர்வரும் அவுணன் தன்மேல் எண்ணிலாப் பகழி
மாரி
விதியினை அளித்த மாயன் வீசலும் அவற்றை
யெல்லாம்
கதைகொடு விலக்கிச் சிந்திக் கனன்றுமுற் கடிதிற்
செல்ல
அதுதனை நோக்கி மாலும் ஆழியம் படையை
உய்த்தான்.
- 2665 ஓரிமை யொடுங்கு முன்னர் உலகெலாந்
தொலைக்குந் தன்மைப்
போரயில் நேமி தானும் புராரிதன் வரத்தார்
சென்று
தாரக வசுரன் கண்டந் தன்னைவந் தணுகிச்
செம்பொன்
ஆரம தாயிற் றம்மா தவத்தினும் ஆக்க முண்டோ.
- 2666 பணியுறு கடவுள் நேமிப் படையுமாங் கவுணன்
கண்டத்
தணியதா யிருத்த லோடும் அரனருள் வரத்தை
உணனித்
தணிவிலற் புதத்த னாகித் தாரகன் வலிய
னென்னா
மணிகிளர் மேனி மாயோன் மற்றிது புகலல்
உற்றான்.
- 2667 அயனொடு ததிசி யென்னும் அருந்தவத் தோனும்
வெம்போர்
முயலுறும் அவுணர் யாரும் மொழிந்திடின் உனக்
கொப் பல்லார்
செயலுரை யின்றி உண்டாற் சிறுவிதி மதத்தைச்
செற்ற
வயமிகு கழற்கால் வீரன் மற்றுனக் கிணையா
மென்றான்.

2664. நான்முகனைப் பெற்ற திருமால் தம் எதிரில் வரும் தாரகன்மீது எண் இல்லாத அம்பு மழையைப் பெய்யவும், தாரகன் அவற்றையெல்லாம் தண்டினால் தடுத்து விலக்கிச் சிதறச் செய்து, சினம் கொண்டு, முன் லிரைந்து வரத் திருமாலும் அதைப் பார்த்துச் சக்கரத்தை விடுத்தார்.

2665. ஓர் கணப் பொழுதானது முடிவதற்கு முன்பு எல்லா வுலகங்களையும் அழிக்கும் தன்மை கொண்ட போர் செய்து முற்றிய கூர்மையான சக்கரமும் போய்த் தாரகனின் கழுத்தை நெருங்கிச் சேர்ந்து, சிவபெருமான் வரத்தால் செம் பொன் மயமான மாலை போல விளங்கியது! அந்தோ! தவத்தை விடச் சிறந்த செல்வமும் உண்டோ!

(திருமாலின் சக்கரம் தாரகனின் மார்பில் பொன் மாலை போல் விளங்கியது.)

2666. தன் ஏவலைத் தவறாமல் செய்கின்ற தெய்வத் தன்மையுடைய சக்கரப்படை அப்போது சூரபன்மனின் கழுத்தில் அணி போல் அமைந்திருக்க, நீல மணி போல் நீல நிறம் கொண்ட திருமால், சிவபெருமான் அவனுக்குத் தந்த வரத்தை எண்ணிக் குறையாத வியப்புக் கொண்டவராகித் தாரகன் தம்மைவிட வலியவனானான் என நினைத்துப் பின் வரும் சொல்லைச் சொல்லலானார்.

2667. “நான்முகனும், அரிய தவத்தையுடைய ததீசியும், கொடிய போரைச் செய்கின்ற அசுரர் யாரும் சொல்லுங்கால், உனக்கு நிகராக மாட்டார். செயலும் சொல்லும் தவிர ஏனைய குணங்கள் அமைந்துள்ளன. ஆதலால், தக்கனின் வேள்வியை அழித்த வீரபத்திரர் உனக்கு நிகராவார்”, என்று மொழிந்தார்.

398 □ கந்தபுராணம்

2668 வன்றிறற் கடவு ளாழி மணிப்பணி யாயிற்
 றென்றால்
 வென்றியும் உனதே யன்றோ வேறினிப் போரும்
 உண்டோ
 உன்றிறம் இதுவே என்னின் உனக்குமுன் னவராய்
 அங்கண்
 நின்றவர் பெருமை தன்னையாவர் கொல்
 நிகழ்த்தற் பாலார்.

2669 சங்கரன் மகிழும் ஆற்றால் தழல்மகம் பன்னாள்
 ஆற்றி
 உங்களின் வலிபெற் றுள்ளார் அவுணரில் ஒருவர்
 இல்லை
 இங்குமை வெல்வார் யாரே எமக்குநீர் தமரே
 யென்னா
 மங்கல மரபின் ஆசி வரம்பில புகன்று போனான்.

2670 பார்த்தனர் அனைய தெல்லாம் பாயிருள் கான்ற
 மேனி
 நீர்த்திரை அனைய செங்கை நிருந்தராம் புணரி
 யாயோர்
 ஆர்த்தனர் அமரர் யாரும் அகன்றனர் அஞ்சி
 அங்கம்
 வேர்த்தனர் விளிவோ ரென்ன மெலிந்தனர்
 விழுமத் துள்ளார்.

2671 மாதவன் அகன்ற காலை மற்றுமோர் வையத்
 தேறித்
 தாதவிழ் தொடையல் வாகைத் தாரகன் தம்முன்
 நேராய்ப்
 போதலும் அவனு மீண்டு புகுந்தவா றுணர்ந்து
 புல்லி
 ஆதர மகிழ்ச்சி எய்தி அனிகமோடு அகன்றான்
 அப்பால்.

2668. “வலிய ஆற்றலையுடைய தெய்வத்தன்மை கொண்ட சக்கரப் படை மணி போன்றது. ஆதலால் வெற்றியும் உன்னுடையதே அன்றோ! இனி வேறு போரும் உண்டோ? உன் வீரம் இத்தகையதாயின் உனக்கு முன் பிறந்த வராய் அங்குள்ளவர்கள் வீரத்திறனை எவர் சொல்ல வல்லவர்?

2669. “சிவபெருமான் மகிழ்ச்சி அடைய அக்கினியுடன் கூடிய வேள்வியைப் பலகாலம் செய்து உங்களைப் போல வலிமை பெற்றிருப்பவர் அசுரர்களுள் ஒருவரும் இல்லை. இந்த வுலகத்தில் உங்களை வெல்லும் வன்மையுடையவர் யார்? எவரும் இல்லை. எங்கட்கு நீங்கள் உறவினரே!” எனக் கூறி மங்கலமரபுடன் எல்லையில்லாத வாழ்த்துக்களைச் சொல்லித் திரும்பிச் சென்றார்.

2670. பரவிய இருள் போன்ற உடலையும் நீரில் தோன்றும் அலை போன்ற சிவந்த கைகளையுடைய அசுரக் கூட்டத்தவர், அவற்றையெல்லாம் பார்த்தனர்; ஆரவாரம் செய்தனர். தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓடி உடல் வியர்க்கப் பெற்றுத் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவராய், இறந்தவர்களைப் போல தளர்ந்தனர்.

2671. திருமாலானவர் சென்றபோது மகரந்தம் சிந்தும் வெற்றி மாலையை அணிந்த தாரகன் வேறு ஒரு தேரில் ஏறித் தம் தமையன் சூரபன்மனுக்கு முன்னம் போக அந்தச் சூரபன்மனும் இங்கு நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்டறிந்து, தழுவி, அன்பும் உவகையும் பெற்றுப் படைகளுடன் அப்புறம் அகன்று சென்றான்.

- 2672 ஆழியங் கிரியின் காறும் அகலிட வரைப்பு முற்றச்
சூமுற நாடிப் போந்து தொல்லிரு விசம்பின் ஏகித்
தாமுறு நிலையிற் செல்லும் தபனனே முதலோர்
யாரும்
வாழியென் றாசி கூற வானுயர் துறக்கம் புக்கான்.

வேறு

- 2673 இந்தவா றவுணர்கோன் துறக்கத் தேகலும்
முந்திய ஒற்றரில் சிலவ ரோடியே
வந்தனன் சூரனாம் வலியன் தானெனா
அந்தர நாயகன் அறியக் கூறவே.
- 2674 அஞ்சினன் உயிர்த்தனன் அலந்து தேம்பினன்
துஞ்சின னேயென உணர்வு சோர்ந்துளான்
எஞ்சலில் வன்மைய திகந்து தன்னுடை
நெஞ்சினில் இணையன நினைத்தல் மேயினான்.
- 2675 அவ்வயிற் போந்திடும் அவுணன் தன்னெதிர்
செவ்விதிற் சென்றியான் செருவில் நேர்வனெல்
இவ்வுயிர்க் கிறுதியாம் இருப்ப னேல்இடர்ப்
பவ்வமுற் றிறந்திடாப் பழியில் மூழ்குவேன்.
- 2676 புன்செய லாய்இவட் புகுந் திடுஞ்செயல்
என்செய லால்வரும் இயற்கை யல்லது
பின்செயல் ஒன்றிலை பிறர்செய் கின்றதும்
தன்செயல் என்பரால் சார்பின் மேலையோர்.
- 2677 திருவுறு கின்றுழி மகிழ்ந்துந் தீர்வுழிப்
பருவரல் எய்தியும் பாசந் தன்னிடை
அரிதுணர் கேள்வியர் அழுங்கு வார்கொலோ
வருவது வரும்அது மறுக்க லாகுமோ.

2672. அந்தச் சூரபன்மன் சக்கரவாள மலை வரை, பூவுலகத்தின் எல்லை எங்கும் சுற்றி அங்குள்ள அதிசயங்களைப் பார்த்துப் போய்ப் பழைய பெரிய வான் உலகத்தில் சென்று கீழ் உள்ள நிலைகளில் உலவும் கதிரவன் முதலான கோள்கள் எல்லாம் 'வாழ்ந்திருப்பாயாக' என்று வாழ்த்துச் சொல்ல, வானில் உயர்ந்துள்ள சுவர்க்க உலகத்தை அடைந்தான்.

2673. இவ்வாறு சூரபன்மன் சொர்க்கத்துக்குச் செல்லவும் சிறப்பான செய்திகளைத் தெரிவிக்குமாறு முன் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்களுள் சிலர் ஓடிப்போய், 'சூரபன்மன் வந்து விட்டான்' என்று சுவர்க்கத்துக்குத் தலைவனான இந்திரன் கேட்கும்படி சொன்னார்கள்.

2674. இந்திரன் ஒற்றர் உரைத்ததைக் கேட்டு அஞ்சிப் பெருமூச்சு விட்டு வாடி அழுது, கண்டவர் 'இவன் இறந்தான்; அதில் ஐயமில்லை' எனக் கூறுமாறு அறிவு மயங்கிக், குறையாத வன்மை இழந்து, தன் மனத்தில் பின்வரும் இவற்றை எண்ணலானான்.

2675. 'நான் அவ்விடத்தில் வந்த சூரபன்மனுக்கு எதிரே, நேரே போய்ப் போரில் எதிர்ப்பேன். ஆனால், எனது இந்த வுயிர்க்கு இறுதி உண்டாகும்; இங்கே இருப்பேனானால் துன்பக் கடலை அகப்பட்டுத் தீராத நிந்தையில் மூழ்குவேன்.

2676. 'இழிவாக இந்த இடத்தில் நேர்ந்த இச்செய்கையானது என் தீவினையால் வந்த பயனே அல்லாது பின் வேறு செயல் அன்று. குணத்தினால் மேம்பட்ட ஞானியர் மற்றையர் செயலையும் தஞ்செயல் என்றே நினைவர்.'

2677. அரிய நுண்ணுணர்வுடைய நூல் கேள்வியுடையவர் செல்வம் வந்தபோது மகிழ்ந்தும் அச்செல்வம் நீங்கும் போது வருந்தியும் அஞ்ஞானத்தில் உள்ளத்தை ஆழ்த்தி வருந்துவாரோ, வருந்தார். எனவே வருவது வந்தே தீரும். அதைத் தடுக்க இயலாது.

402 □ கந்தபுராணம்

- 2678 ஆதலின் அமர்இழைத் தாவி நீங்கலன்
பேதுறு கின்றிலன் பீழை யுற்றுளோர்
ஓதரு மகிழ்ச்சியும் உறுவர் ஆங்கது
தீதுசெய் அவுணர்தம் திறத்துக் காண்பனால்.
- 2679 நானொடும் ஒன்னலர் நகையுங் கொள்ளலன்
தூணம துறழ்புயச் சூர பன்மனைக்
காணுவன் என்னினுங் கறுவு சிந்தையான்
ஏனுறு தளையிடும் எனையென் றெண்ணினான்.
- 2680 இம்முறை வாசவன் எண்ணி யேயெழீஇக்
கொம்மென மனையுடன் குயிலு ருக்கொடே
விம்முறு பீழையன் விண்ணில் போயினான்
தெம்முனை அவுணர்கள் தேடிக் காண்கிலார்.
- 2681 ஒன்னலர் நாடுவ துணர்ந்து வானவர்
மன்னவன் ஆக்கமும் மாயும் போலுமால்
என்னினிச் செய்வதென் றிரக்க மெய்தியே
பொன்னகர் எங்கணும் பொலிவு மாய்ந்ததே.
- 2682 பிடித்தனர் அமரரை அவுணர் பேதுற
அடித்தனர் குற்றினர் அனையர் தானையால்
தடித்திடுந் தோள்களைத் தமது கைகளால்
ஓடித்தன ராமென ஒல்லை வீக்கினார்.
- 2683 தண்ணளி யாவுமின் றாய தானவர்
விண்ணவர் தங்களை விழுமம் செய்திடா
அண்ணலந் திருவுறும் அரசன் முன்னுறத்
நுண்ணென உய்த்தலுந் தொழுது போற்றுவார்.

2678. “ஆதலால், இங்கு வந்த இந்த அவுணருடன் போர் செய்து உயிரை விடமாட்டேன். வருந்தவும் மாட்டேன். துன்பமுற்றவர் சொல்வதற்கரிய மகிழ்ச்சியையும் பெறுவர். அதைத் தீமையைச் செய்கின்ற இந்த அசுரரிடத்துக் காண்பேன்.

2679. “நாணத்தையும் பகைவரின் நகைப்பையும் நான் பொருட்படுத்த மாட்டேன். தூண் போன்ற தோள்களையுடைய சூரபன்மனை யான் காணினும், சினம் உடைய உள்ளம் உடையவனாய் என்னை வலிய விலங்குக்குள் மாட்டுவான்” என்று இவ்வாறு அந்த இந்திரன் நினைத்தான்.

2680. “இவ்வாறாக இந்திரன் நினைத்து எழுந்து விரைவாகத் தன் மனைவி இந்திராணியுடன் ஒரு குயிலின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, மிகுகின்ற துன்பத்தைக் கொண்டவனாய் வானத்தில் சென்றான். அப்போது பகை முனையினையுடைய அவனைத் தேடிச் காணாதவர் ஆனார்.

2681. பகைவரான அசுரர் இந்திரனைத் தேடுவதை அறிந்து, ‘இந்திரனின் செல்வமும் அழியும் போலும்! உனிச் செய்யத்தக்கது யாது?’ என்று வருத்தம் அடைந்து சொர்க்க வுலகம் முழுதும் பொலிவு குன்றியது.

2682. அசுரர் அங்குள்ள தேவர்களைப் பிடித்தனர்; வருந்துமாறு அடித்தனர்; இடித்தனர்; அவர்களின் தோள்களில் அணிந்த ஆடைகளால் உரத்த தோள்களைத் தம் கைகளால் முறித்துபோல விரைவில் கட்டினர்.

2683. ஆரக்கம் என்பது சிறிதும் இல்லாத அசுரர்கள் தேவர்களைத் துன்புறுத்திப் பெரிய செல்வத்தைப் பெற்றுள்ள தம் மன்னன் சூரபன்மன் முன் விரைவில் கொண்டு சென்று விடவும், அத்தேவர் சூரபன்மனைக் கைகுவித்துப் பின்வருமாறு துதிக்கலானார்.

404 □ கந்தபுராணம்

2684 அவுணரில் உதித்தனை ஆற்று நோன்புறீஇச்
சிவனருள் பெற்றனை திசையி னோர்முதல்
எவரையும் வென்றனை என்னின் இங்கெமை
நவைபடச் செய்வதே நன்று போலுமால்.

2685 மறலியும் இருக்குமோ மற்றை மாதிரத்
திறைவரும் இமையவர் யாரும் உய்வீரா
இறுதியின் றாகுமே உலகம் ஈங்கொரு
சிறிதுநீ வெஞ்சினஞ் சிந்தை செய்யினே.

2686 இற்றையிப் பகல்முதல் என்றும் எங்களுக்
குற்றதோர் கடவுள்நீ ஒம்பும் வேந்துநீ
பற்றுள தமரும்நீ பலரும் யாம்பினி
மற்றுன தேவலை மரபிற் செய்குமால்.

வேறு

2687 என்றிவை புகன்று போற்றும் இமையவர் தம்மை
நோக்கி
நன்றுநும் செய்கை யென்னா நகைசெய்து யாப்பு
நீக்கி
மன்றதம் பணிமேல் கொண்டு வைகுதிர் இனிநீ
ரென்னா
அன்றவர் தம்மை விட்டான் அழல்மகத் தாவி
விட்டான்.

2688 வாசவன் வளத்தை யெல்லாம் அவுணர்கள் வவ்விச்
செல்லப்
பேசரு மகிழ்ச்சி கொண்டு பின்னவர் பாங்கர்
ஏகக்
காசிபன் அளித்த மேன்மைக் காதலன் அனிகஞ்
குழ
ஓசைகொள் மறைகள் ஆர்க்கும் உயர்மக லோகம்
புக்கான்.

2684. “அவுணர்குலத்திலே தோன்றினீர். தவத்தைச் செய்து சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்றீர். திக்குப் பாலகர் முதலான யாவரையும் வெற்றி பெற்றீர். இத்தகைய நீவிர் எங்களைத் துன்புறுத்துவது உங்கட்குத் தருமமா?

2685. “நீங்கள் இங்கு மிகவும் சிறிதாக மனத்தில் சினந்தாலும் எமன் இருப்பானா? மற்றத் திக்குப் பாலகர்களும் எல்லாத் தேவர்களும் உயிர் பிழைப்பார்களா? உலகம் அழியாதிருக்குமா?

2686. “இந்நாள் முதலாக எந்த நாளும் எங்களுக்கு வணங்குகின்ற கடவுள் நீங்களே! எங்களைக் காக்கும் மன்னனும் நீங்களே! அன்புடைய சுற்றத்தாரும் நீங்களே! நாங்கள் எல்லாரும் இன்று தொடங்கி உம் பணிகளை முறையாகச் செய்வோம்.”

2687. என இவ்வாறு சொல்லி வணங்குகின்ற தேவரைப் பார்த்து “உங்களது செயல் நன்று” என்று நகைத்துக் கட்டை அவிழ்த்து விடச் செய்து, “இனி நீங்கள் நம் பணிகளைச் செய்து கொண்டு இருங்கள்!” என்று சொல்லி வேள்வித் தீயில் உயிரை விட்ட குரபன்பன் அப்போது அந்தத் தேவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

2688. அசுரர்கள் இந்திரனின் செல்வத்தையெல்லாம் கவர்ந்து வந்த போது காசிப முனிவர் பெற்ற முதல் மகனான குரபன்மன், சொல்வதற்கரிய மகிழ்ச்சி அடைந்தான்; தம்பியர் பக்கத்தில் வரச் சிறந்த ஒலியையுடைய வேதங்கள் முழங்குகின்ற உயர்ந்த ‘மக உலகத்தை’ அடைந்தான்.

- 2689 கற்றுணர் கேள்வி யான்மார்க் கண்டேய னாதி
வானோர்
உற்றிடும் பதமாந் தொல்பேர் உலகமே முதல
மூன்றும்
மற்றவர் பரவ நீங்கி மல்ரயன் பதத்திற் போகத்
தெற்றென் அதனைத் தேர்ந்து திசைமுகன்
துணுக்க முற்றான்.

வேறு

- 2690 வசையில் நோன்புடை வாலறி வுள்ளோர்
இசைகொள் வேதம் இயம்பினர் சூழ
நசையி னீரொடு நான்முக வேதா
அசுரர் கோனைய டைந்தன னன்றே.
- 2691 ஆழி மால்கடல் அன்னதொர் சேனை
சூழ வேவரு சூரனை யெய்தி
வாழி வாழிய வைகலும் என்னாக்
கேழி லாசி கிளத்திய பின்னர்.
- 2692 மன்ன நீயிவண் வந்திட மேனாள்
என்ன நோன்பை இயற்றின னோயான்
அன்ன வாறுண ரேன்சிவன் அல்லால்
உன்னி நாடி யுணர்ந்துளர் யாரே.
- 2693 கற்றை வார்சடை யான்கழல் பேணி
அற்றம் நீங்கி அருந்தவம் ஆற்றி
மற்றிவ் வாறு வளத்தியல் யாவும்
பெற்று ளாய்பெரு வன்மை பிடித்தாய்.
- 2694 பொன்னை மேவு பொலன்கெழு மார்பன்
தன்னை வானவர் தங்களை எல்லாம்
இன்ன நாள்இளை யோற்கொடு வென்றாய்
உன்னை நேருள ரோவுல கத்தில்.

2689. கற்றறிந்த நூல் உணர்ச்சியையுடைய மரர்க்கண்டேயர் முதலான முனிவர் உள்ள பதமான பழைய பெரிய மக உலகம் முதலான மூன்று உலகங்களிலும் போய் அங்குள்ளவர் போற்ற, அப்பாற் போய்த், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனின் சத்திய வுலகத்துக்குச் சென்ற போது, நான்முகன் அதை அறிந்து நடுக்கம் கொண்டார்.

2690. குற்றம் இல்லாத தவத்தையுடைய மெஞ்ஞானியர் இசை பொருந்திய வேதத்தை இயம்பியவாறு சூழ்ந்து வர, விருப்பத்துடன் நான்முகங்களையுடைய நான்முகன் அசுரர்க்கு மன்னான சூரபன்மனை அணுகினார்.

2691. ஆழமான பெரிய கடலைப் போன்ற படைகள் கூட்டம் சூழ்ந்து வரச் சூரபன்மனை நான்முகன் அடைந்து, “நீ எக்காலமும் வாழ்க” என்று சொல்லி ஒப்பில்லாத வாழ்த்துக்களைச் சொன்னார். பின்னர்,

2692. “மன்னனே! நீ இங்கு வர நான் முன் நாளில் என்ன தவத்தைச் செய்தேனோ? அதை அறியேன்! சிவபெருமான் ஒருவரே அல்லாது சிந்தித்துப் பார்த்தவர் யார்? எவரும் இல்லையே!

2693. “தொகுதியான நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமானின் அடிகளை வணங்கித் தளர்ச்சியை விடுத்து அரிய தவத்தைச் செய்து இத்தகைய வளங்களை எல்லாம் பெற்றுள்ளாய். மிக்க வன்மையைப் பெற்றுள்ளாய்!

2694. “இலக்குமியைச் சேர்கின்ற அழகிய மார்பையுடைய திருமாலையும், தேவர்களையும் இன்று உன் தம்பி தாரகனைக் கொண்டு வெற்றி கண்டாய். ஆதலால், உலகத்தில் உன்னைப் போன்றவர் யார் இருக்கின்றார்? ஒருவரும் இல்லையே!

408 □ கந்தபுராணம்

- 2695 காத லான்மிகு காசிபன் மைந்த
ஆத லால்அவு ணர்க்கிறை நின்மு
தாதை யான்சர தம்மிது நின்சீர்
ஏதும் என்புகழ் யான்பிறன் அன்றே.
- 2696 என்று பன்முக மன்கள் இசைத்தே
நின்று தம்பியர் தங்களை நேர்ந்து
பொன்றி டாதபொ லஞ்சிலை திண்டேர்
ஒன்று தன்படை யும்முத வற்றான்.
- 2697 வெருவ ரச்சுரர் வீற்றுறு பான்மை
இருவ ருக்கும் அளித்தலும் யாரும்
பரவு கொற்றவன் அன்னது பாராப்
பெரும கிழ்ச்சிகொள் பெற்றியன் ஆனான்.
- 2698 அருத்தி யெய்தி அயன்றனை யங்கண்
இருத்தி மாயைமுன் ஈந்தருள் மைந்தன்
மருத்துழாய்முடி மன்னவன் வைகும்
திருத்த கும்முல கத்திடை சென்றான்.
- 2699 அந்த வேலையில் ஆண்டுறும் மாலோன்
வந்து குரபன் மாவினை யெய்தி
நந்தல் இல்லதொர் நாளொடு வாழ்கென்
றந்த மில்பல ஆசி புகன்றான்.
- 2700 ஆசி கூறினன் ஆற்றவும் இன்சொல்
பேச வேபெரு மாமகிழ் வெய்தி
மாசில் அவ்வுல கெங்கணும் வல்லே
பாச னத்தொடு பார்த்தனன் அன்றே.

2695. “அவுணரின் மன்னனே! நீ அன்புடைய காசிப முனிவனின் மைந்தன். ஆதலால் நான் உனக்குப் பாட்டன், இது உண்மை. நான் உனக்கு அயலவன் அல்லன். உன் புகழ் எல்லாம் என் புகழாகும்.”

2696. என்று பலவகையான சொற்களைச் சொல்லி நின்று, பின் அவனுடைய தம்பியரையும் பார்த்து, அழிவில்லாத அழகான வில்லையும் வலிய தேரையும் சிறந்த தன் படைக்கலத்தையும் அளித்தார். (தன் படை—பிரமாத்திரம்.

2697. தேவர்கள் அஞ்சும்படி வெவ்வேறாக அவற்றை அந்த இருவருக்கும் அளித்தார். யாவராலும் வணங்கப் படுகின்ற சூரபன்மன் அதைப் பார்த்துப் பெருங்களிப்புக் கொண்டவன் ஆனான்.

2698. மாயை என்பவள் முன்னம் பெற்ற மகனான சூரபன்மன் உள்ளம் மகிழ்ந்து நான்முகனை அந்த இடத்தில் இருக்குமாறு கட்டளை இட்டு, மணம் பொருந்திய துளசி மாலையைச் சூடிய திருமால் வீற்றிருக்கின்ற சிறந்த வைகுண்டத்திற்குப் போனான்.

2699. அச்சமயத்தில் அந்த இடத்தில் இருந்த திருமால் எதிர் கொண்டு வந்து சூரபன்மனை அடைந்து ‘குறைவற்ற வாழ்நாட்களுடன் வாழ்க!’ என்று வாழ்த்தி அளவில்லாத வாழ்த்துக்களைச் சொன்னார்.

2700. அவ்வாறு திருமால் வாழ்த்துக்களைக் கூறி இனிய சொற்கள் பலவற்றையும் சொல்லவும், சூரபன்மன் பெரிதும் மகிழ்ந்து, குற்றம் இல்லாத அந்த வுலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் விரைந்து உறவினருடன் சென்று, அங் குள்ள வியப்பானவற்றை யெல்லாம் கண்டான்.

410 □ கந்தபுராணம்

- 2701 பார்த்த பின்பணி யின்மிசை வைகும்
தீர்த்தன் ஆண்டு திகழ்ந்துற நல்கிக்
கார்த்தி லங்குறு கந்தர முக்கண்
மூர்த்தி வைகிய மூதுல் குற்றான்.

வேறு

- 2702 அரியயன் முதலா வுள்ள அமரர்கள் யார்க்கும்
தத்தம்
உரியதோ ராணை யெல்லாம் உலப்புறா துதவி
வைகும்
பரமன துலகம் நண்ணிப் பரிசனம் யாவும் நீங்கிச்
சுரர்புகழ்குர பன்மன் துணைவர்க ளோடு
போனான்.
- 2703 போந்தனன் அமலன் கோயிற் பிறங்கடை வாயில்
நின்றே
ஆய்ந்திடு நந்தி யெந்தை அருள்முறை உய்ப்பச்
சென்று
காந்தளை யனைய செங்கைக் கவுரியோடு உறையும்
முக்கண்
ஏந்தல்முன் அணுகி ஆர்வத் திறைஞ்சியே ஏத்தி
நின்றான்.
- 2704 கண்டநஞ் சுடைய அண்ணல் கருணைசெய்
தினிநீ யேனை
அண்டமும் சென்று நாடி ஆணையால் அகிலம்
யாவும்
எண்டிசை புகழும் ஆற்றால் இறைபுரிந் திருத்தி
யென்னப்
புண்டரீ கத்தாள் போற்றி விடைகொண்டு
புறத்து வந்தான்.

2701. அங்ஙனம் அவன் பார்த்த பின்பு, பாம்பின் மீது அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமால் அந்தப் பதவியில் வீற்றிருக்குமாறு அனுமதி தந்து, சூரபன்மன், கரிய நிறத்துடன் விளங்கும் திருக்கழுத்தினையும் மூன்று திருக் கண்களையும் உடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற பழைமை உடைய சிவவுலகை அடைந்தான்.

2702. திருமால், நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாருக்கும் அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களையெல்லாம் குறைவு இல்லாமல் தந்து வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானின் உலகத்தை அடைந்து, பரிவாரங்களையெல்லாம் பிரிந்து தேவர்களால் புகழப்படும் கம்பியருடன் சென்றான்.

2703. சென்று, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலின் முதற்கடை வாயிலில் நின்று, தன் வரவை உணர்ந்த திருநந்தி தேவர் சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி அனுப்ப, உள்ளே சென்று, கார்த்திகை மலரைப் போன்ற சிவந்த கையையுடைய உமையம்மையாரோடு வீற்றிருக்கின்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானின் திருமுன் சென்று பக்தியுடன் வணங்கி நின்றான்.

2704. திருக்கழுத்தில் நஞ்சை அணிந்திருக்கின்ற சிவபெருமான் அவனுக்குக் கருணை செய்து, “இனி நீ மற்ற அண்டங்களையும் போய்ப் பார்த்து, என் ஆணையினால், உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் எட்டுத் திக்கில் உள்ளவரும் துதிக்குமாறு அரசு செய்வாயாக” என்று வாழ்த்திக் கூறினார். சூரபன்மன் தாமரை மலர் போன்ற அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியில் வந்தான்.

- 2705 புறந்தனில் வந்து சூரன் பொம்மெனத் தானை
யெய்திச்
சிறந்திடு கின்ற அண்ட கோளகை சேர்த லோடு
மறந்தரு ஞுமலி மேலோர் உருத்தினர் வரம்பி
லோர்கள்
உறைந்தனர் அனைய ரெல்லாம் உமாபதி யருளுள்
கொண்டார்.
- 2706 பாங்குறும் அண்டம் செல்லும் பான்மையில் வாயில்
காட்டி
ஆங்கவர் விடுப்ப மற்றை அண்டத்துச் சூரபன்மன்
ஒங்கிய தானை யோடும் ஒல்லையிற் போகி
யாண்டும்
ஈங்கிது போல நாடி யாரையும் வென்று போனான்.
- 2707 ஏனையண் டங்களெல்லாம் எம்பிரான் கணமா
யுள்ளோ
ரானவர் அருளிற் போகி அகிலமும் நாடி அங்கண்
வானவர் தம்மை வென்று வளமெலாம் கவர்ந்து
தன்பால்
தானவர் பலரை அங்கண் தன்னர சளிப்ப
உய்த்தான்.
- 2708 இத்திறம் வீற்று வீற்றா எல்லையில் அண்டந்
தோறும்
மெய்த்தம ராகி யுள்ள அவுணரை வேந்த ராக
வைத்தனன் துணைவ ரோடு மீண்டனன் மற்றிவ்
வண்டப்
பித்திகை அதனுள் சென்று பெறலரும் துறக்க
முற்றான்.

2705. வெளியே வந்த சூரபன்மன் முதல் கடைவாயிலில் வந்து, விரைவாகத் தன் படையை அடைந்து, சிறந்த அண்டகோளையை அடைந்தான். வன்மைவாய்ந்த நாய் வாகனத்தின் மேல் உள்ள வைரவர்களும், அளவில்லாத உருத்திரர்களும் அங்கே இருந்தனர். அவர்கள் எல்லாரும் சிவபெருமானின் அருளைச் சிந்தித்தனர்.

2706. அந்தக் காவல் தேவர்கள் பக்கத்தில் இருந்த அண்டங்களுக்குச் செல்லும் வண்ணம் வாயிலைக் காட்டி அனுப்பினர். சூரபன்மன் சிறந்த படைகளோடும் மற்ற அண்டங்களிலே விரைவாகப் போய் அந்த அண்டத்திலும் இந்த அண்டத்தில் இருப்பதைப் போலவே எல்லாம் அமைந்துள்ளதைப் பார்த்து, அங்கே இருப்பவர் எல்லாரையும் வெற்றி கண்டு அப்பால் போனான்.

2707. மற்ற அண்டங்களில் எங்கும் எங்கள் தலைவரான சிவபெருமானின் கணங்களாக உள்ளவரின் கருணையினால் போய் அங்குள்ள எல்லாவற்றையும் பார்த்து, அத்தேவர்களை வெற்றிகண்டு, அவர்களின் செல்வங்கள் யாவற்றையும் கவர்ந்து, தன்னிடம் உள்ள பல அசுரர்களை அங்குத் தன் அரசை நடத்துப்படி நியமித்தான்.

2708. இவ்வாறு வெவ்வேறான எல்லையில்லாத அண்டங்கள் தோறும் மெய்ம்மையான அசுரர்களை அரசராக நியமித்தான். பின் தன் தம்பியரோடு திரும்பி, இந்த அண்டச் சுவரினுள் வந்து, பெறுவதற்கரிய சொர்க்க உலகத்தை அடைந்தான்.

13. எதிர் கொள் படலம்

- 2709 திண்டிற் றல் மாயையின் செம்மல் இத்திறம்
அண்டர்தந் துறக்கமேல் அடைந்த காலையிற்
பண்டிமை யோர்களாற் படருந் தானவர்
சண்டனர் மகிழ்ந்தனர் களிப்பின் மூழ்கினார்.
- 2710 ஆயவன் வருவதை அவுணர் தம்பெரு
நாயகற் கொற்றர்போய் நவில அன்னவன்
தூயநல் லமுதினைக் கிடைத்துத் துண்ணென
மேயின னாமெனக் களிப்பின் மேயினான்.
- 2711 தானையம் படையொடு தகுவர் கோமக
னானவெஞ் சூர்பெறும் அளப்பில் ஆக்கமும்
கூனலம் பிறைதவழ் குடுமிச் செஞ்சடை
வானவன் கருணையும் மனங்கொண் டேகினான்.
- 2712 அன்னவன் புகர்தனை யடைந்து நங்குல
மன்னனை உற்றிட வல்லை செல்லுவன்
முன்னுற ஏகியெம் முறையும் செய்கையும்
பன்னுதி யென்றுமுன் படர்வ தாக்கினான்.
- 2713 அன்னதோர் காலையில் அவுணர் தேசிகன்
முன்னுற மானமேல் முடுகி ஏகலுந்
தன்னுறு கிளைஞருந் தானும் ஆங்கவன்
பின்னுற மன்னன் பெயர்ந்து போயினான்.
- 2714 மாசறு பேரொளி மான மீமிசைத்
தேசிகன் விரைவொடு செல்லும் எல்லையில்
காசிபன் அருள்மகன் கண்டு சேணிடை
ஈசனை யெதிர்த்தென எதிர்கொண் டேகினான்.

13. எதிர் கொள் படலம்

2709. மிகுந்த வலிமையுடைய மாயை என்பவளின் மகனான சூரபன்மன், இவ்வாறு சுவர்க்க உலகத்தில் வந்த போது, முன்காலத்தில் தேவர்களால் வருந்திய அசுரர்கள் அதை அறிந்து மகிழ்ந்து மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தனர்.

2710. ஒற்றர் போய் அந்தச் சூரபன்மன் திக்குவிசயமாக வருவதை அசுரேந்திரனுக்குக் கூறினர். அந்த அசுரேந்திரன் தூய நல்ல அமிழ்தத்தை அடைந்து விரைவாக உண்டவனைப் போல் மகிழ்ச்சியில் முழுகினான்.

2711. அசுரேந்திரன் அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மன் பெற்றுக் கொண்ட அளவிறந்த வளங்களையும், வளைவான பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சிவந்த உடையை யுடைய சிவபெருமானின் அருளையும் உள்ளத்தில் எண்ணிப் படைகளுடன் சுக்கிராசாரியாரிடம் சென்றான்.

2712. “அவன் சுக்கிராசாரியரை அடைந்து, “எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவனான சூரபன்மனை அடையுமாறு விரைவில் செல்வேன். எனவே, தாங்கள் முன்னால் சென்று எங்கள் முறையையும் செயலையும் சொல்வீராக” என்று சொல்லி அவரை முன்னால் செல்லச் செய்தான்.

2713. அந்தச் சமயத்தில் அசுரரின் குருவான சுக்கிராசாரியார் முன்னால் விமானத்தில் ஏறிச் சென்றார். அசுரேந்திரன் தன் சுற்றத்தவரும் தானுமாக, அந்தச் சுக்கிராசாரியாருக்குப் பின்னால் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

2714. குற்றம் அற்ற பெரிய ஒளியுடன் கூடிய விமானத்தின் மீது சுக்கிராசாரியார் சூரபன்மனிடம் விரைவாகச் செல்லும் அளவில், காசிப முனிவன் பெற்றெடுத்த மைந்தனான சூரபன்மன் பார்த்து வானில் சிவபெருமானைச் சந்தித்தது போல எதிர் கொண்டு வந்தான்.

416 □ கந்தபுராணம்

- 2715 அஞ்சலி செய்தனன் அவுணன் அத்துணை
நெஞ்சக மகிழ்வொடு நின்று தேசிகன்
விஞ்சக திருவொடு விசயந் தானெனா
எஞ்சலில் ஆசிகள் எடுத்துக் கூறினான்.
- 2716 ஆயது காலையில் அனையன் பாங்கரின்
மேயின அரிமுகன் வேழ மாமுகத்
தீயவன் இருவருந் தேரோ டேகியே
தூயதோர் புகர்அடி தொழுது போற்றினார்.
- 2717 ஏத்திடும் அவர்தமக் கியலு ஆற்றினால்
மீத்தகும் ஆசிகள் விளம்பி வேந்தனைப்
பார்த்தனன் உனக்கியாம் படுத்து கின்றதோர்
வார்த்தையுண் டன்னது வகுத்துங் கேட்டிநீ.
- 2718 பங்கமில் காசிபன் பன்னி யாகிய
நுங்கையைப் பயந்துளான் நுனித்த கேள்வியான்
சங்கையற் றிருந்ததா னவரைத் தாங்கினான்
எங்களுக் கோர்துணை யென்னுந் தன்மையான்.
- 2719 ஈண்டையில் வாசவன் எதிர்ந்து பற்பகல்
மூண்டிடு வெஞ்சமர் முற்றி வீரத்தைப்
பூண்டனன் ஆதலிற் புழுங்கி மாரிநாள்
மாண்டிடு கதிரென மாழ்கி வைகினான்.
- 2720 அத்தகு மேலையோன் அவனி மீமிசை
வித்திடு நாறுசெய் விளைவு காணுறா
எய்த்திடு நிரப்பினன் என்ன நின்னையே
நித்தலும் நோக்கினான் சிறுமை நீங்கவே.

2715. அவ்வாறு சென்ற சூரபன்மன் கைகூப்பி வணங்கினான். அப்போது சுக்கிராசாரியார் மன மகிழ்வுடனே நின்று, 'செல்வத்திருவும் வெற்றித்திருவும் பெருகுக' என்று குறைவில்லாத வாழ்த்துக்களைக் கூறினார்.

2716. அப்போது, அவரது பக்கத்தில் நின்ற சிங்க முகனும் யானை முகமுடைய தாரகனும் என்ன இருவீரர்களும் தம் தேவருடன் சென்று தூய சுக்கிராசாரியாரின் அடிகளைக் கை கூப்பி வணங்கினர்.

2717. அவ்வாறு வணங்கிய அந்த இருவருக்கும் தக்க வாறு மேன்மை மிக்க வாழ்த்துக்களைச் சுக்கிராசாரியார் சொல்லி, பின்பு சூரபன்மனைப் பார்த்து, 'உனக்கு நாம் கூறவேண்டிய ஒரு சொல் உள்ளது; அதைக் கூறுகின்றோம்! கேள்!'

2718. 'குற்றம் இல்லாத காசிப முனிவனின் மனைவியான உம் தாயைப் பெற்றவன்; நுட்பமான கேள்வி அறிவையுடையவன்; அளவில்லாதவர்களாக இருந்த அசுரர்களைப் பாதுகாத்தவன்; எங்களுக்கு ஒரு துணை என்று சொல்லப் படுபவன்.

2719. இந்த வுலகத்தில் இருந்த இந்திரன் பல காலமாக எதிர்த்து மூளுகின்ற கொடிய போரைச் செய்து வெற்றியைப் பெற்றான் ஆதலால் உள்ளம் கலங்கி மழைக் காலத்தில் ஒளி குறைந்திருக்கும் சந்திரனைப் போன்று இருந்தான்.

2720. 'அத்தகைய இயல்புடைய தலைவன் வயலிலே விதைத்த நெல்முளைகள் உண்டாக்கிய விளைவை எதிர்பார்த்திருக்கும் வறியவன் போல் தனக்கு வந்த இழிவரவு தீர்த்தற்பொருட்டு உன்னை எப்போதும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன்.

- 2721 தவங்கொடு முத்துநீ தழலை வேட்டதுஞ்
சிவன்புரி வரங்களுஞ் செப்பக் கேட்டனன்
உவந்தனன் ஆகுலம் ஒழித்து வைகினான்
நிவந்தன ஆங்கவன் நெடிய தோள்களே.
- 2722 பற்றலர் புரமடு பரமன் ஈந்திடப்
பெற்றதோர் வரத்தொடு பெயர்ந்தி யாரையும்
வெற்றிகொண் டிவண்வரும் மேன்மை கேட்புறா
மற்றுனை அடைந்திட வருகின் றானெனா.
- 2723 வன்றிறல் அவுணர்தோன் வருதல் காட்டியே
புன்றொழில் படுத்திய புகரு ரைத்தலுந்
துன்றிய கனைகழற் குர னென்பவன்
நின்றனன் உவகையால் நிறைந்த நெஞ்சினான்.
- 2724 ஆர்ந்ததொல் கிளையொடும் அவுணர் காவலன்
சேர்ந்தனன் குரனைச் செங்கையால் தொழாப்
பேர்ந்திடும் ஆவியைப் பிரிந்த தோருடல்
சார்ந்திடு கின்றதோர் தன்மை என்னவே.
- 2725 ஆயிடை வெய்யசூர் அவுணர் கோவினை
நீயினி திருத்திகொல் என்ன நீயுனை
தீயன அடையுமோ சிறுமை எய்துமோ
மேயநுங் குலமுறை விளங்கத் தோன்றினாய்

2721. “முற்காலத்தில் நீ தவ நியமத்துடன் வேள்வி செய்த தன்மையையும் அதற்குச் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களையும் பார்த்தவர் உரைக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்து துன்பம் நீங்கியிருந்தான். அப்போது அவனது நெடிய தோள்கள் வளர்ந்தன.

2722. “பகைவரின் மூன்று புரங்களையும் அழித்த சிவபெருமான் அருளிப் பெற்றுக் கொண்ட வரங்களுடன் சென்று, எல்லாரையும் வெற்றி கண்டு இங்கு வரும் சிறப்பைக் கேட்டு உன்னை எதிர்கொள்ள வருகின்றான்.

2723. “மிக்க வன்மை கொண்ட அசுரேந்திரன் வரும் தன்மையைக் காட்டி, இழிந்த தொழிலில் அவனை உட்படுத்திய சுக்கிராசாரியார் உரைக்கவும், ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் மகிழ்ச்சி மிக்க உள்ளம் உடையவனாய் நின்றான்.

2724. நிறைந்த சுற்றத்துடன் அவுணரின் மன்னனான அசுரேந்திரன், சூரபன்மனைச் சிவந்த கைகளால் தொழுது கொண்டு, பிரிந்துபோன உடலானது தன்னிடமிருந்து பிரிந்த ஆன்மாவை வந்து பொருந்தும் தன்மை போல வந்து சேர்ந்தான்.

2725. அப்போது கொடிய அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மன், அசுரேந்திரனைப் பார்த்து “நீ நலமுடன் இருக்கின்றாயா?” என்று வினவ, “சிறந்த உங்கள் குலமுறை பிரகாசிக்கத் தோன்றிய வீரனே! நீ இருக்கின்றாய். ஆதலால் எங்களுக்குத் தீமைகள் வருமோ? தாழ்வு வருமோ?”

420 □ கந்தபுராணம்

- 2726 என்றிவை நயமொழி இயம்பி யேபுடை
சென்றன மாயையின் செய்ய காதலன்
துன்றிய தகுவர்தம் அனிகஞ் சூழ்தர
வென்றியொ டவனிமேல் விரைவின் மீளவே.

வேறு

- 2727 மண்ணுல கத்தில் வெஞ்சூர் வந்தனன் எனஞ்
சொற் கேளா
அண்ணலங் கமலத் தேவும் அமரர்கோ மாணும்
ஏனை
விண்ணவ ராயுள் ளோரும் வியத்தகு முனிவர்
யாருந்
துண்ணென வந்து மாயோன் துயில்கொளுங்
கடலிற் புக்கார்.
- 2728 கொய்துழாய் அலங்கல் மோலிக் குழகனைக் குறுகி
நின்று
கைதொழு திறைஞ்சித் தாங்கள் கனைகழற்
சூரன் தன்னால்
எய்திடு சிறுமை யெல்லாம் இயம்பினர் இனிமேல்
யாங்கள்
செய்திடு கின்ற தென்கொல் செப்புதி பெரும
வென்றார்.
- 2729 அன்றவர் உரைத்த மாற்றம் அச்சதக் கடவுள்
கேளாப்
புன்றொழில் தக்கன் வேள்வி புகுந்திடுந் தீமை
தன்னால்
இன்றிது பொருந்திற் றம்மா யாரிது விலக்கற்
பாலார்
ஒன்றினிச் செய்யுந் தன்மை கேண்மின்னன் றோத
லுற்றான்.

2726. என இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லி அசுரேந்திரன் சூரபன்மனின் அருகில் சென்றான். அப்போது மாயையின் சிறந்த மகனான சூரபன்மன், நெருங்கிய அவுணர் படைசூழ வெற்றியுடன் பூவுலகத்திற்கு விரைவாகத் திரும்பினான்.

2727. 'தியவனான சூரபன்மன் நிலவுலகத்தில் வந்தான்' என்ற சொல்லைக் கேட்டு, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நடன்முகனும், இந்திரனும், மற்றத் தேவர்களும் பெருமை மிக்க முனிவர்கள் அனைவரும், விரைந்து வந்து திருமால் அறிதுயில் கொள்கின்ற பாற்கடலில் சென்றனர்.

2728. கொய்யப்படுகின்ற துளசி மாலையைச் சூடிய முடியைக் கொண்ட அழகரான திருமாலை அடைந்து, தொழுது வணங்கித் தாங்கள், ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த சூரபன்மனால் அடைந்த துன்பம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி, "இனி நாங்கள் செய்யத்தக்கது யாது? எம் இறைவ, சொல்லுக!" என வேண்டினர்.

2729. அப்போது அவர்கள் உரைத்த சொற்களைத் திருமால் கேட்டு, "புன்மையான தொழிலையுடைய தக்கன் செய்த வேள்வியில் புகுந்து கலந்து கொண்ட தீமையால் இன்று இவையெல்லாம் உண்டாயின! எவர் இதை விலக்க வல்லவர்! என்றாலும் இனிச் செய்யத்தக்க ஒன்றைக் கூறுவேன்! கேளுங்கள்" என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.
(அச்சதன் — அழிவில்லாதவன்)

422 □ கந்தபுராணம்

2730 பண்டையின் மூன்றும் அட்ட பராபரன் வரம்
 பெற்றுள்ளான்
 அண்டமெங் கெவையும் வென்றான் ஆதலால்
 நம்மால் வென்றி
 கொண்டிடு திறத்தான் அல்லன் கொடியவச்
 சூரன் தன்னைக்
 கண்டுசென் றிடுதும் ஈதே காரியம் போலு
 மென்றான்.

2731 செங்கம லத்தோ னாதி தேவரும் முனிவர்
 யாரும்
 இங்கிது கரும மென்றே இசைந்தன ராகி நிற்ப
 அங்கவ ரோடு மாயோன் அரவணைப் பள்ளி
 நீங்கித்
 துங்கம துடைய தொல்சீர்ச் சூரனைக் காண
 வந்தான்.

2732 மருத்துழாய் மவுலி யாதி வானவர் முனிவர்
 யாருந்
 திருத்தகு சூரன் நேரே சென்றுநின் றாசி கூறி
 அருத்திய தாகப் போற்ற அவர்களுட் பதினோர்
 கோடி
 உருத்திரர் தொகுதி யானோர் ஒருங்குடன் நிற்பக்
 கண்டான்.

2733 கண்டிடும் அவுணர் தங்கள் காவலன் இமையா
 முக்கண்
 அண்டர்தம் பெருமான் என்ன அமைந்ததொல்
 வடிவ முள்ளார்
 எண்டரு தொகையின் மிக்கார் ஈங்கிவர் யாவ
 ரென்னத்
 தண்டுள வலங்கல் மோலிப் பண்ணவன் சாற்றல்
 உற்றான்.

2730. கொடிய அந்தச் சூரபன்மன், முன் காலத்தில் மூன்று புரங்களையும் எரித்த சிவபெருமான் தந்தருளிய வரங்களைப் பெற்றுள்ளான். அவன் எல்லா அண்டங்களையும் வெற்றி கொண்டான். எனவே நம்மால் வெற்றி கொள்ளத் தக்கவன் அல்லன். நாம் அவனைக் கண்டு வருவோம்! இதுவே செய்யத் தக்கது!" என்று கூறினார்.

2731. செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் முதலியவரும் மற்ற முனிவர்களும் 'இதுவே செய்யத்தக்க செயல்' என்று மனம் இசைந்து நிற்க, திருமால் உயர்வுடைய பழைய சிறப்புமிக்க சூரபன்மனைக் காணுமாறு, பாம்பணையினின்று நீங்கி அவர்களுடன் போனார்.

2732. மணம் கமழும் துளசி மாலையணிந்த முடியுடைய திருமால் முதலான தேவர்களும் முனிவர்களுமாகிய எல்லாரும், சிறப்புக்க சூரபன்மன் எதிரே சென்று வாழ்த்துச் சொல்லித் தன் மீது விருப்பு உண்டாகுமாறு துதிக்க, அவர்களுள் பதினொரு கோடி உருத்திரர் கூட்டத்தவர் சேர்ந்து நிற்பதைச் சூரபன்மன் பார்த்தான்.

2733. அங்ஙனம் கண்ட அசுரத் தலைவன், இமைக்காத மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானைப் போலப் பழைய வடிவத்தை உடையவர்களும், மதிக்கத் தக்க தொகையுடன் இருப்பவர்களுமாகிய இவர்கள் யார் என்று வினவ குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த திருமால் சொல்லத் தொடங்கினார்.

14. உருத்திரர் கேள்விப் படலம்

2734 மன்னவர் மன்ன கேண்மோ மற்றிது புகல்வன்
வேதா
முன்னொரு கற்பம் தன்னில் மூவகை யுலகும்
நல்கித்
துன்னுயிர் முழுதும் நல்கித் துண்ணென அகந்தை
கொண்டு
தன்னையும் பரமென் றுன்னித் தாணுவை அயர்த்
தான் அன்றே.

2735 எந்தையை மறந்து போதன் யாவையும் விதித்த
லோடும்
தந்திடும் அளவே யன்றிச் சராசரம் பெருகா வாக
நொந்தனன் குறையென் னென்றே நோக்கினன்
எமைமுன் ஈன்ற
ஐந்தொழில் முதல்வன் தன்னை அயர்த்தனன்
போலு மென்றான்.

2736 இனியவன் அருள்பெற் றன்றி இவ்விதி முடியா
தென்னாத்
தனயனும் அளவில் காலந் தவம்புரிந் திடவும்
முக்கட்
பனிமதி முடியோன் அன்னான் பாற்பட தொழில்
அந்தோ
வினையினை முன்னந் தாதை வெளிப்படும்
எவன்கொ லென்றான்.

14. உருத்திரர் கேள்விப் படலம்

2734. “மன்னவர்க்கெல்லாம் மன்னவனே! கேள்! நான்முகன் முன் ஒரு கற்பத்தில் மூன்று வகைப்பட்ட உலகங்களையும் படைத்து, அந்த உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து, விரைந்து கருவம் கொண்டு, ‘தம்மையும் பரம்பிரமம்’ என்று நினைத்துத் தமக்கு மேலான கடவுள் உண்டு என்பதை மறந்தார்.

2735. நான்முகன் எம் இறைவனான சிவபெருமானை மறந்து எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்தார். அவ்வாறு செய்யவும், இயங்கும் பொருள்களும் இயங்காத பொருள்களும் ஆகிய எல்லாம், முன் படைக்கப்பட்ட அளவே அல்லாமல் விருத்தியாகாது இருந்தன. அதனால் அவர் வருந்தினார். ‘அவ்வாறு ஆவதற்குக் காரணம் யாது?’ என்று ஆராய்ந்து, எம் எல்லாரையும் முன் காலத்தில் படைத்த ஐந்தொழில்களுக்குக் காரணரான கடவுளை மறந்ததால் தான் போலும்! என நினைத்தார்.

2736. “நான்முகன் இறைவனின் அருளைப் பெற்றாலன்றி இந்தப் படைப்புத் தொழில் சித்தி பெறாது என்று எண்ணினார். எண்ணில்லாத காலம் தவத்தைச் செய்தார். மூன்று கண்களையும் குளிர்ந்த சந்திரனையும் அணிந்த சிவபெருமான் அவருக்கு முற்படவில்லை! அதனால் ‘அவர் அந்தோ’ தீவினையேனான எனக்குச் சிவபெருமான் எவ்வாறு வெளிப்படுவார்?’ என்று எண்ணினார்.

426 □ கந்தபுராணம்

- 2737 கழியுடல் புயமேற் கொண்ட கண்ணுதல் உறாத
துன்னி
இழுதைய ரென்ன ஏங்கி இன்னலுற் றுயிர்த்து
வல்லே
அழுதனன் மகமெவன் செய்வான் அன்னத்தோர்
வேலை கண்ணீர்
விழவிழ அலகை யாகி மிகவெழுந் தீண்டிற்
றன்றே.
- 2738 காண்டலும் அலகை ஈட்டங் கருத்திடர் உழப்ப
வீழ்ந்து
மாண்டனன் போலச் சோர மன்னுயிர்க் குயிராய்
நின்ற
ஆண்டகை யுணர்வு நல்கி அனையவன் கனவில்
நண்ணி
ஈண்டினி வருந்தல் மைந்த எழுடுகனா அருளிச்
செய்வான்.
- 2739 மதித்தனை பரமென் றுன்னை மறந்தனை
யெம்மை யற்றால்
விதித்திறங் கூடிற் றில்லை விரைந்து முடிய
நத்தம்
பதத்துளார் தம்மை உன்றன் பாங்குற விடுத்தும்
என்றான்
உதித்திடல் இறத்த லின்றி உலகளித் துதவும்
ஐயன்.
- 2740 அந்நெறி கனவிற் காணும் அற்புதத் தெழுந்து
வேதன்
செந்நெறி பூண்டு வைகிச் சிந்தையில் தேற்ற
மெய்தி
உன்னலும் அறுவ ரைவர் உருத்திர கணத்தோர்
தாதை
தன்னரு ளதனால் நெற்றித் தலத்தினும் போந்து
நின்றார்.

2737. முழு எலும்பு உடலைத் தோளில் அணிந்துள்ள நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் தமக்கு முன் வெளிப்படாததை நினைத்துப் பிரமன் அறிவில்லாதவர்போல் வருந்தித் துன்பமடைந்து பெருமூச்சு விட்டு விரைவாக அழுதார். மைந்தனான அவர் என்ன செய்வார்? அப்போது கண்ணிலிருந்து துன்பநீர் சிந்துந்தோறும் அவை பேயாகி எங்கும் நிறைந்தன.

2738. நான்முகன் அந்தப் பேய்க் கூட்டங்களைப் பார்த்ததும், உள்ளம் துன்பப்படுமாறு கீழே விழுந்து இறந்தவர் போல அறிவு அழிய, நிலை பெற்ற உயிர்களுக்கு கெல்லாம் உயிராக உள்ள ஆண் தன்மையுடைய சிவபெருமான் அவருக்கு அறிவுதந்து, அவரது கணுவில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி “இனி வருந்தாதே எழுவாயாக!” என்று சொல்லிப் பின்பும் திருவாய் மலர்ந்தருளலானார்.

2739. “நீ உன்னையே முழுமுதற் பொருள் (பரம் பிரம்மம்) என்று எண்ணினாய். என்னை மறந்து விட்டாய். அதனால் படைப்புத் தொழில் கை கூடவில்லை. விரைந்து அது சித்தியாகுமாறு எம் பதவியில் உள்ள உருத்திரர்களை உன்னிடத்துக்கு அனுப்புவோம்!” எனப் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாது எல்லாவுலகங்களையும் படைத்துக் காக்கின்ற சிவபெருமான் எண்ணினார்.

2740. அவ்வாறு நான்முகன் கனவில் கண்ட அதிசயத் தால் விழித்தெழுந்து, நல்ல வழியைக் கடைப்பிடித்திருந்து, மனத்தில் தெளிவு கொண்டு, தியானம் செய்ய, பதினோர் உருத்திரர்கள் சிவபெருமானது அருளால் நான்முகனது நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றி நின்றனர்.

428 □ சுந்தபுராணம்

- 2741 நின்றலும் அவரை நோக்கி நெற்றியந் தலத்தில்
நீவிர்
உற்றதை எவன்கொ லென்ன உன்செயல் முடியு
மாற்றால்
மற்றெமை விடுத்தான் நம்பன் ஆதலின் வந்தே
மென்றார்
பற்றலர் புரமுன் றட்ட பண்ணவன் வடிவங்
கொண்டோர்.
- 2742 பரமன துருவாய் நின்றோர் பதினொரு வோரும்
இவ்வா
றருள்செய விரிஞ்சன் கேளா அன்பினால் என்பால்
வந்தீர்
விரைவுடன் உயிர்கள் தம்மை விதிக்குதிர் என்னத்
தத்தம்
உருவுபோற் பதினொர் கோடி உருத்திரர்
தொகையைத் தந்தார்.
- 2743 ஆங்கது தெரிந்து வேதா ஆவிகள் வினைக்கீ டன்றி
நீங்களில் வாறு செய்கை நெறியதன் நென்ன
லோடும்
ஒங்கிய உருத்தி ரேசர் ஒல்லையெம் பதத்திற்
போதும்
ஈங்கிவன் உயிரை முன்போல் ஈந்தனை இருத்தி
யென்றார்.
- 2744 என்றிவை உரைத்துப் போதன் யாவையும்
படைப்பான் நல்கி
ஒன்றிய உணர்வின் மிக்க உருத்திரர் யாரும்
வெள்ளிக்
குன்றுடை முதல்வன் தொன்னாட் கொடுத்திடும்
புலனம் புக்கார்
அன்றுதாம் அளித்து னோரை அமரரோ டிருந்தி
ரென்றார்.

2741. அவ்வாறு தோன்றி நிற்க, நான்முகன் அவர்களைப் பார்த்து, 'என் நெற்றியினின்றும் நீங்கள் தோன்றிய காரணம் யாது?' என்று வினவினார். பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானின் வடிவத்தைக் கொண்டுள்ள உருத்திரர்கள் 'உம் படைப்புத் தொழில் சித்தி பெறுமாறு எங்களைச் சிவபெருமான் அனுப்பினார். அதனால் நாங்கள் இங்குத் தோன்றினோம்!' என்று மொழிந்தனர்.

2742. சிவபெருமானின் வடிவாக நின்ற பதினோர் உருத்திரர் இவ்வாறு இயம்ப, நான்முகன் அதனைக் கேட்டு, 'என் மேல் வைத்த அருளால் என்னிடம் தோன்றினீர்கள். ஆதலால் விரைவில் உயிர்களைப் படையுங்கள்!' என்று சொன்னார். சொல்ல, தம் தம் வடிவமாக உள்ள பதினொரு கோடி உருத்திரரை அவர்கள் படைத்தனர்.

2743. நான்முகன் அத்தன்மையைப் பார்த்து, உயிர்கள் 'நல்வினை தீவினை என்ற இரண்டுக்கு உரிமை யாகாதவாறு நீங்கள் இவ்வாறு படைப்பது முறையாகாது!' எனச் சொல்ல, சிறந்த அந்த உருத்திரத் தலைவர்கள் விரைவில் யாங்கள் எங்கள் பதத்துக்குச் செல்வோம்!' இங்கு நீ முன்போலவே உயிர்களைப் படைத்துக் கொண்டிருப்பாய்!' என்று மொழிந்தனர்.

2744. சிறந்த அறிவு மேம்பட்ட அந்த உருத்திரர் எல்லாரும் மேற்கண்டவற்றைச் சொல்லி, நான்முகன் எல்லாவற்றையும் படைக்குமாறு அருள் செய்து, அன்று தங்களால் படைக்கப்பட்டவரைத் 'தேவர்களுடன் இருங்கள்' என்று சொல்லி, கயிலாய மலைக்குரிய சிவபெருமான் முன் காலத்தில் தங்கட்குத் தந்த புவனங்களுக்குச் சென்றனர்.

430 □ கந்தபுராணம்

2745 அவனியை அளித்தோன் தன்பால் அடைந்துளார்
 அண்டந் தன்னில்
 புவனமே லிருந்தார் அன்னார் புரிந்திடத்
 தொன்னாள் வந்த
 பவர்முதல் உருத்தி ரேசர் பதினொரு கோடி
 யுள்ளார்
 இவர்சிவ னருளால் வானோர் இனத்துடல் ஈண்டி
 யுற்றார்.

15. நகர் செய் படலம்

2746 எனஅரி புகலக் கேளா இன்னதோர் நிகழ்ச்சி
 யென்றான்
 அனையதற் பின்னர் ஆண்டை அமரர்கம் மியனை
 நேர்க்கி
 வனைகழற் குர பன்மன் மற்றியாம் உறைதற்
 கொத்த
 புனைதிரு நகரம் வல்லே புரிமதி புலவ வென்றான்.

2747 என்றலுங் கடவுள் தச்சன் இறைஞ்சியே நுமக்குச்
 செய்யும்
 வென்றிகொள் முதா ருக்கு வியலிடம் உரைத்தி
 யென்ன
 நன்றெனப் புகரோன் தானே நகர்களுக் கெல்லை
 கூற
 அன்றவை வினவித் தென்பால் அளக்கரை
 அடைந்தான் அன்றே.

2748 ஆசறு கடலி னூடே அயுதமோர் எட்டா யுள்ள
 யோசனை எல்லை முன்னோன் உறுநக ராகக்
 கோலிக்
 காசினி வரைகள் தம்மால் கதுமெனத் தூர்த்து
 மிக்க
 பாசறை கொண்டே ஒப்ப அணித்தலம் படுத்துப்
 பின்றை.

2745. உலகத்தைப் படைக்கும் நான்முகனிடத்துத் தோன்றிய பதினோர் உருத்திரர்களும் மேல் அண்டத்தில் உள்ள தம் புவனத்தில் இருந்தனர். அந்த உருத்திரர்கள் படைக்க, முன் காலத்தில் தோன்றிய பவர் முதலான உருத்திரர்களான இந்தப் பதினோரு கோடி உருத்திரரும், சிவனது கருணையால் தேவர் கூட்டத்துடன் கூடி இருந்து வருகின்றனர்.”

(பவர் — ஓர் உருத்திரரின் பெயர்)

15. நகர் செய் படலம்

2746. என்று மேற்கண்ட வண்ணம் திருமால் சொல்ல, ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் கேட்டு, “இவர்களின் வரலாறு இதுவோ”, என்று சொல்லி, அதன் பின்பு, அங்கு நின்ற தேவ தச்சனைப் பார்த்து, “தச்சனே! நாங்கள் இருப்பதற்கேற்ற அழகுடைய நகரத்தை விரைவாக நீ படைப்பாயாக!” என்று சொன்னான்.

2747. எனச் சூரபன்வன் ஆணையிடவும் கேட்ட தேவ தச்சன் வணங்கி, “உங்கட்குச் செய்ய வேண்டிய வெற்றியுடைய பழைய நகரத்துக்குத் தக்க அகன்ற இடத்தைச் சொல்லுங்கள்!” என்று வினவினான். ‘நல்லது, நானே அதைச் சொல்வேன்!’ என்று சொல்லிச் சுக்கிராச்சாரியார் அமைக்க வேண்டிய நகரத்துக்கு எல்லை வரையறை செய்ய, அப்போது அவற்றைக் கேட்டுத் தென்திசைக் கடலை அடைந்தான் தேவதச்சன்.

2748. அவன் குற்றம் இல்லாத கடலின் நடுவில் எண்பதினாயிரம் யோசனை பரப்புச் சூரபன்மன் இருக்கும் நகரமாக ஆகும்படி எல்லை செய்து பூமியில் உள்ள மலைகளால் கடலைத் தூர்த்து மிக்க பாசறையால் செப்பம் செய்தாற்போல் நிறைந்த நிலத்தைச் சமமாகச் செய்தான். அதன்பின்,

432 □ கந்தபுராணம்

- 2749 காயுறு கதிர்கள் காஞ்சிக் கம்பைமா நீழல் வைகும்
நாயகி நகர மென்ன நாடொறுஞ் சூழ மாற்றால்
சேயுயர் விசும்பிற் போகச் செம்பொனால்
மதிலைச் செய்து
வாயில்கள் நான்கு மைத்து ஞாயிலும் வகுத்து
நல்கி.
- 2750 நாற்பெரு வாயி லூடு மேருவே நண்ணிற் றென்ன
மாற்பெருங் கோபு ரங்கள் மணிவெயில் எறிப்ப
நல்கி
நூற்படும் ஒழுக்கம் நாடி நூறியோ சனையொன்
றாகப்
பாற்படு மாட வீதி பற்பல அமைத்து மன்னோ.
- 2751 முப்புரம் ஒருங்குந் றென்ன மும்மதில் அவற்றுள்
நல்கி
ஓப்பருந் திருவின் வீதி உலப்பில புரிந்து சோமன்
வைப்பெனச் செம்பொன் மாடம் வரம்பில வகுத்து
மாதர்
மெய்ப்படும் ஆடல் கூரும் வியலிடம் பலவுஞ்
செய்து.
- 2752 மாளிகை தோறுந் தெற்றி மண்டபம் அணிசேர்
முன்றில்
கோளரி தயங்கு பொற்பிற் கோபுரங் குன்றம்
அம்பொற்
குளிகை அரங்க மன்றஞ் சுடருமேற் றலங்கள் தூய
சாளரஞ் சோலை வாளி தனித்தனி யாகத் தந்து

2749. இருளைப் போக்கும் சூரிய சந்திரர்கள் காஞ்சி புரத்தில் கம்பை ஆற்றின் கரையிலே உள்ள மாமரத்தின் கீழ் வீற்றிருக்கும் காமாட்சியம்மையின் திருக்கோயிலைப் போல, நாள்தோறும் சூழ்ந்து செல்லும்படி செம்பொன்னால் மதிவை அமைத்தான்; நான்கு வாயில்களை உண்டாக்கி மதில் உறுப்புகளையும் வகுத்து அமைத்தான்.

2750. தேவதச்சன் நான்கு பெரிய வாயில்களிலும் மேருமலையே பொருந்தியது என்று பார்த்தவர் சொல்லும் படி மிகப் பெரிய கோபுரங்களை மணிகள் ஒலியைப் பரப்பு மாறு இயற்றினான். சிற்பநூல் விதிகளை ஆராய்ந்து அதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொன்று நூறு யோசனை அளவாகப் பக்கங்களில் பொருந்தப் பெற்ற மாளிகைகளையுடைய லப்பல தெருக்களை அமைத்தான்.

2751. தேவதச்சன், முன் காலத்தில் அசுரர் வாழ் வதற்கு இடமான மூன்று புரங்களும் ஒன்றாய்க் கூடியிருந்தது போல், மேற் சொன்ன தெருக்களில் மூன்று மதில்களை அமைத்தான்; அந்த மதில்களுக்கிடையே ஒப்பில்லாத சிறப்புடைய தெருக்களை அளவில்லாதவையாகச் செய்து, குபேரனின் அளகாபுரியைப் போல் செம்பொன் மயமான அளவில்லாத மாளிகைகளை அமைத்தான். கணிகையர் விதிக்கிசைந்த நடனத்தைச் செய்யத் தக்க பெரிய மண்டபங்கள் பலவற்றையும் அமைத்தான்.

2752. தேவதச்சன், அந்தத் தெருக்களில் அமைக்கப் பட்ட மாளிகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் திண்ணைகளையும், மண்டபங்களையும், அழகான முற்றங்களையும் அமைத்தான். சிங்கங்கள் விளங்கும் அழகான கோபுரங்களையும், செய்குன்றுகளையும், செம்பொன் மயமான சூளிகைகளையும், சபைகளையும், மன்றங்களையும், விளங்கும் மேல் வீடுகளையும், தூய சாளரங்களையும் சோலைகளையும் பொய்கைகளையும் தனித்தனியே இயற்றினான்.

(சூளிகை—ஸ்தூபி உடையதாக அமைக்கப்பட்ட மாளிகை.)

வேறு

- 2753 ஆயதன் நடுவுற அயுத வெல்லையில்
பாயதோர் நெடுமதில் பயில நல்கியே
மாயவன் திருமகன் வைக ஆங்கொரு
கோயிலை எழில்பெறக் குயிற்றி னானரோ.
- 2754 வாரணம் விரவுதோர் மக்கள் போந்திடுந்
தோரண வாயில்கள் தொடர்ந்த தெற்றிகள்
சீரணி தபனியச் சிகர கோபுரங்
காரணி மணிவரை கவின்கொள் குளிகை.
- 2755 ஆனைகள் பயிலிடம் அயங்கள் சேரிடம்
சேனைகள் உறைவிடம் தேர்கள் வைகிடம்
தானவர் தலைவர்கள் சாருந் தொல்லிடம்
ஏனைய அரக்கர்கள் இனிது சேரிடம்.
- 2756 நாடரும் விசும்புறை நாரி மாநெலாம்
ஆடலை இயற்றிடும் அரங்க மண்டபம்
பாடலின் முறைபயில் பைம்பொன் மண்டபம்
மாடக யாழ்முரல் வயிர மண்டபம்.
- 2757 மயில்புற வோதிமம் வன்ன மென்கிளி
குயில்முத லாகிய குலவு மண்டபம்
இயலுறு யுகமான் இரலை செச்சைகள்
பயிலுறு வாரணம் பரவும் மண்டபம்.
- 2758 சந்ததம் மறையொலி தழங்கு மண்டபம்
முந்திய வேள்விகள் முயலும் மண்டபம்
மந்திர வியல்பினோர் மருவு மண்டபம்
இந்திரன் முதலினோர் இருக்கும் மண்டபம்.

2753. அந்த இடத்தின் நடுவில், பத்தாயிரம் யோசனை தொலைப் பரப்பு உள்பட, பரந்த பெரிய ஒரு மதில் பொருந்த அமைத்து, மாயை என்பவளின் மூதல் மைந்தனான சூரபன்மன் இருக்குமாறு அந்த எல்லைக்குள் ஓர் அரண்மனையை அழகு பொருந்த அவன் அமைத்தான்.

2754. யானைகளும் செறிந்த தேர்களும் குதிரைகளும் போக்குவரவு செய்யத் தக்க தோரணம் தொங்கவிடப் பட்ட வாயில்களும், தொடர்ச்சியான திண்ணைகளும் சிறந்த பொன்மயமான உச்சியுடைய கோபுரங்களும் வான மண்டலத்தைப் பொருந்திய அழகான செய்குன்றுகளும், அழகான சூளிகைகளும்,

2755. யானைகள் கட்டுவதற்குரிய இடங்களும், குதிரை நிற்பதற்கான இடங்களும், காலாட்படைகள் இருத் தற்கான இடங்களும், தேர்கள் நிற்பதற்குரிய இடங்களும், அசுரர்களும் தலைவர்களும் தங்குவதற்கேற்ற இடங்களும், அவர்கள் அல்லாத அரக்கர்கள் இருத்தற்குரிய இடங்களும்,

2756. விரும்புவதற்குரிய சுவர்க்க உலகத்தில் உள்ள அரம்பையர் அனைவரும் நடனம் செய்வதற்குரிய நடன மண்டபங்களும், பாடலின் முறைமையானது பொருந்தப் பெற்ற பசும்பொன் மண்டபங்களும், முறுக்காணியுடைய யாழை வாசிப்பதற்கேற்ற வயிரமணி மண்டபங்களும்,

2757. மயில், புறா, அன்னம், அழகிய மென்கிளி. குயில் முதலிய பறவைகள் உலவும் மண்டபமும், சிறந்த குரங்குகளும், மான்களும், கலைமான்களும் ஆட்டுக் கடாக்களும், பழக்கத்தையுடைய கோழிகளும் நிறைந்துள்ள மண்டபங்களும்,

2758. எப்போதும் வேத ஒலி இசைக்கப் பெறுவதற்கான மண்டபமும், சிறந்த வேள்விகள் செய்வதற்குரிய மண்டபமும், அமைச்சுத் தொழில் நடத்துவோர் இருக்கத்தக்க மண்டபமும்,

436 □ கந்தபுராணம்

- 2759 திருமிகு நிருதர்கோன் தேவர் போற்றிட
அரசியல் புரியுமத் தாணி மண்டபம்
இருநிதி உளவெலாம் ஈண்டும் மண்டபம்
பரனருள் படைக்கலம் பயிலும் மண்டபம்.
- 2760 அருந்துறும் அமிர்துறழ் அடிசில் மண்டபம்
நரந்தையே பாளிதம் நறைகொள் சாந்தகில்
பெருந்துவர்க் காயடை பிறவுஞ் சாலவும்
இருந்திடு கின்றபேர் எழில்கொள் மண்டபம்.
- 2761 மாணனை யார்பலர் மருவு மண்டபம்
ஆனதோர் ஊசலாட் டயரும் மண்டபம்
பானிலா உமிழ்தரு பளிங்கின் மண்டபம்
வானுயர் சந்திர காந்த மண்டபம்.
- 2762 மாமணி யொளிர்தரு வசந்த மண்டபம்
காமரு பவளமார் கவின்கொள் மண்டபம்
ஏமரு மரகதத் தியன்ற மண்டபம்
தாமரை உய்த்திடு தரள மண்டபம்.
- 2763 கோவியல் மரபினோர் கொள்கைக் கேற்றன
யாவையும் நல்கியே இதனுக் குள்ளுற
மாவுறு குரபன் மாவுந் தன்குலத்
தேவியும் உறையவோர் உறையுள் செய்தரோ.

2759. செல்வம் மிக்க அவுணர் தலைவனான சூர பன்மன், தேவர்கள் துதிக்க அரசு செலுத்துவதற்கு ஏற்ற கொலு மண்டபமும், சிறந்த செல்வங்களாக உள்ளவையெல்லாம் நிறைந்துள்ள பண்டக சாலைகளும், சிவபெருமான் தந்தருளிய தெய்வப்படைக்கலம் வைத்தற்குரிய படைக்கலச் சாலையும்,

2760. வானவர் உண்ணும் அமிழ்தம் போன்ற உணவைச் சுவைக்கத்தக்க அட்டில் சாலையும், கத்தூரி, பச்சைக் கற்பூரம், மணம் கமழும் சந்தனம், அகில், பெரிய பாக்கு வெற்றிலை ஆகியவையும் இவை போன்ற பிற பொருள்களும் மிகுந்துள்ள பெரிய அழகுடைய மண்டபமும்,

2761. மாண் விழி போன்ற விழிகளையுடைய பெண்கள் தங்கியிருக்கும் மண்டபமும், ஊஞ்சல் ஆடுதலைச் செய்தற்கு ஏற்ற மண்டபமும், வெண்மையான ஒளியை வீசுகின்ற பளிங்கு மண்டபமும், வாணை அளாவி உயர்ந்த சந்திர காந்த மண்டபமும்,

2762. மாணிக்க மணிகள் ஒளிரும் வசந்த மண்டபமும் சிறந்த பவளங்களால் செய்யப்பட்ட அழகையுடைய மண்டபமும், சிறந்த மரகத மணியால் செய்யப்பட்ட மண்டபமும், தாமரையில் தோன்றிய முத்துக்களால் ஆன மண்டபமும்,

2763. அரசியல் முறையுடையவரின் தகுதிக்கு ஏற்ற மற்றப் பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் கொண்டு, இந்த எல்லைக்குள்ளே பெருமை பொருந்திய சூரபன்மனும் அவனுடைய பட்டத்துத் தேவியும் இருக்குமாறு ஓர் அந்தப் புரத்தைச் செய்து,

(கோவியல் மரபினோர் — அரசு மரபினர்.)

438 □ கந்தபுராணம்

2764 இங்கிது சூழ்தர எண்ணி லாதன
மங்கல நிறைதரு மாட வீதிகள்
அங்கவன் துணைவிய ராகி வந்திடும்
நங்கையர் மேவர நலத்தின் நல்கியே.

2765 காவியுங் குமுதமுங் கமல முஞ்செறி
வாவிக ளோடைகள் பொய்கை வான் றொடு
பூவியல் தண்டலை பொலன்செய் குன்றுடன்
யாவையும் முறைபட இயற்றி னானரோ.

2766 அள்ளலந் திரைக்கடல் அகழி யாகவே
யுள்ளுறு நகரிடை உறையுங் கோயிலில்
தள்ளரும் பொன்சுடர் தழைத்த பொற்பினால்
வெள்ளிய தானது மேலைப் பொன்னகர்.

வேறு

2767 இன்னவையும் ஏனவையும் எண்ணிமனத்
தால்அருளித்
தன்னிகரில் அவுணர்பிரான் சயனத்தோடு
பெருந்தலைமை
மன்னவரு தலின்வீர மகேந்திரமே யாமென்றே
அந்நகருக் கோர்நாமம் அணிபெறுத்தி
அளித்தனனே.

2768 ஏமபுரம் இமையபுரம் இலங்கைபுரம் நீலபுரம்
சோமபுர மெனப்புகலுஞ் சுவேதபுரம்
அவுணர்புரம்
வாமபுரம் பதுமபுரம் மகேந்திரமா புரமென்னுங்
காமர்புரத் தெண்டிசைக்குங் காட்சிபெற
உதவினனால்.

2764. இந்த மனையைச் சூழ அளவில்வாத மங்கலமான மாளிகைகளையுடைய தெருக்களை அந்தச் சூரபன்மனின் மனைவியராக வர இருக்கின்ற பெண்கள் இருக்குமாறு நன்கு அமைத்து,

2765. நீலமலர், செவ்வாம்பல், தாமரை செறியப் பெற்ற வாவிக்களையும், ஓடைகளையும், பொய்கைகளையும், வாளை அளாவிய பூக்கள் நிறைந்த பூஞ்சோலைகளையும், அழகான செய்குன்றுகளையும், வேண்டிய மற்றவற்றையும் விதிப்படி தேவதச்சன் இயற்றினான்.

2766. சேறு பொருந்திய அலை வீசுகின்ற கடலானது அகழியாக இருக்க, அதனுள் செய்யப்பட்டுள்ள நகரத்தினுள் பொருந்திய அரண்மனையில் விலக்குவதற்கு அரிய பொன் ஒளி பரவிய பொலிவால், மேல் உள்ள பொன் உலகம் வெண்ணீரம் ஆயிற்று.

2767. மேற்கூறப்பட்டவற்றையும் மற்றவற்றையும் தேவதச்சன் மனத்தில் எண்ணிப் படைத்துத், தன்னை ஒப்பில்லாத அசுரர்க்கு மன்னான சூரபன்மன் வெற்றியும் சிறந்த அதிகாரத்தையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்றவாறு செய்யப்படுவதால் 'வீர மகேந்திரம்' என்று சொல்வதே தகும் என்று அந்த நகரத்துக்கு ஒரு பெயரை அழகுடையதாகச் சூட்டினான்.

2768. ஏமபுரம், இமையபுரம், இலங்கைபுரம், நீலபுரம் குபேரனது அளகாபுரி என்று கூறத்தக்க சுவேதபுரம், அசுரபுரம், வாமபுரம், பதுமபுரம் என்ற இவற்றை வீரமகேந்திரம் என்ற அழகிய நகரத்தின் எட்டுத்திசைகளிலும் பொனியுடைதயாகப் படைத்தான்.

440 □ கந்தபுராணம்

2769 மாண்டகுசீர் கெழுவீர மகேந்திரமில் வாறுதவி
 ஆண்டதுபோல் அகன்பரப்பில் ஆசுரம்என்
 றொருநகரம்
 நீண்டவட கடல்நடுவண் நிருதர்புகழ்ந் திடு
 மாற்றால்
 காண்டகைய சீயமுகக் காவலற்கு நல்கினனே.

2770 மற்றுளவெம் புணரிதொறும் வயின்வயின்சேர்
 தீவுதொறுங்
 கொற்றமிகுஞ் சூரபன்மன் குலவுபெருந்
 தானையெலாஞ்
 சுற்றமுடன் மேவுதற்குத் தொன்னகரம் பல
 லமைத்துக்
 கற்றுணருஞ் சிறுவரொடுங் கம்மியன்மீண்
 டேகினனே.

வேறு

2771 நீடு மேரு நெடுவரைத் தென்புடை
 நாடு சீர்கெழு நாவலந் தீவினில்
 கூடு கின்றபொற் கூடந் தனக்கொரு
 மாடு போந்தனன் மாமயன் தாதையே.

2772 பரு கின்றஅப் பாற்படும் எல்லையில்
 தகுவர் போற்றிடுந் தாரகந் காகவே
 மகிழ்வின் நீரொடு மாயா புரமெனா
 நகர மொன்றை அணிபெற நல்கினான்.

2769. தேவதச்சன் பேரழகு விளங்குகின்ற வீரமகேந்திரத்தை இவ்வாறு படைத்துப்பின், அந்நகரம் போன்ற பரப்பு அமைய 'ஆசுரம்' என்ற ஒரு நகரத்தை, அவுணர் வியக்கும்படி, காணத் தகும் காட்சியுடைய சிங்கமுகனுக்கு நீண்ட வடக்குக் கடலின் நடுவே படைத்துத் தந்தான்.

2770. மற்றும் உள்ள கடல்கள் தோறும் பல இடங்களில் உள்ள தீவுகள் தோறும், வெற்றி மிக்க சூரபன்மனின் பெரிய படைகள் எல்லாம் உறவினருடன் இருப்பதற்கு ஏற்றவாறு பழைய நகரங்கள் போல் பல நகரங்களைப் படைத்துத் தேவதச்சன் தன்னிடம் சிற்பநூல் கற்றுணர்ந்த மைந்தருடன் திரும்பிச் சென்றான்.

2771. சிறந்த பெரிய மேருமலையின் தெற்குப் பக்கத்தில் எவராலும் விரும்பத்தக்க சிறப்பு மிக்க நாவலந்தீவில் பொருந்தியிருக்கின்ற, ஏமகூடகிரிக்கு ஒரு பக்கத்தில் சிறந்த மயனின் தந்தையான 'துவட்டா' என்ற தேவதச்சன் சென்றான்.

2772. முன் சொல்லப்பட்ட அத்தகைய இடத்தில் அசுரர்களால் துதிக்கப்படுகின்ற தாரகனுக்காக உள்ள மகிழ்ச்சியுடன் 'மாயாபுரம்' என்ற பெயருடன் ஒரு நகரத்தை அழகு பொருந்த அமைத்தான்.

442 □ கந்தபுராணம்

- 2773 வினையர் தம்மொடு விச்சுவ கன்மனும்
இனைய லூர்கள் இயற்றியம் மாயையின்
தனய னுக்கிவை சாற்றலும் நன்றெனா
அனிக மோடங் கடைந்தனன் என்பவே.

16. பட்டாபிடேகப் படலம்

- 2774 மற்றவ் வீர மகேந்திரம் நண்ணியே
உற்று நாடியவ் வும்பர்தங் கப்மியன்
கற்ற விஞ்சை வியந்து களிப்புறிக்
கொற்ற நீடுதன் கோயிலை நண்ணினான்.
- 2775 நண்ணு கின்றுழி நான்முக னாதியாம்
விண்ணு ளோர்கள் வியன்முடி சூட்டுதும்
அண்ண லுக்கென் றவற்றிற்கு வேண்டிய
எண்ணில் பல்பொருள் யாவுமுய்த் தாரரோ.
- 2776 கோவில் நண்ணிய கொற்றவன் மற்றொரு
தாவில் பீடிகை தன்மிசை வைகியே
மாவு லாவிய மால்கடல் தெண்புனல்
தேவர் ஆட்டச் சிறப்புடன் ஆடினான்.
- 2777 ஆடி யம்பொனின் ஆடையு டஇமலர்
சூடி ஒண்கலன் தூயன பூண்டுபின்
பீடு சேர்தரு பின்னவர் பால்வர
நீடு காதல் நிருதர் புகழவே.
- 2778 நிகரி லாத நிருதர்க் கிறைதொழப்
புகரு மாமுனி வோரும் புகழ்ந்திட
மிகந டங்கிய விண்ணவர் போற்றிட
மகப திக்கு மனந்தளர் வெய்தவே.

2773. தன்னிடம் கற்ற பல தொழிலருடன் தேவதச்சனும் மேற் கூறப்பட்ட நகரங்கள் எல்லாவற்றையும் அமைத்து அந்தச் சூரபன்மனுக்கு இந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட சூரபன்மன் 'நல்லது' என்று சொல்லிப் படைகளுடன் அந்த வீரமகேந்திர நகரத்தினுள் சென்றான்.

16. பட்டாபிடேகப் படலம்

2774. சூரபன்மன், முன் சொல்லப்பட்ட இயல்பு கொண்ட வீரமகேந்திர நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள வற்றைப் பார்த்து, அதைப் படைத்த தேவதச்சனின் கலையைப் புகழ்ந்து, மகிழ்ந்து வெற்றி மிக்க தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

2775. அவ்வாறு அரண்மனைக்குள் சூரபன்மன் புகும் போது நான்முகன் முதலான தேவர்கள் இவனுக்குச் சிறந்த முடியைச் சூட்டுவோம் என்று, அதற்கு வேண்டிய அளவில்லாத பல பொருள்களையெல்லாம் கொண்டு வந்தனர்.

2776. தன் அரண்மனைக்குள் புகுந்த சூரபன்மன், குற்றம் இல்லாத வேறு ஓர் இருக்கையில் இருந்து, திருமகள் பொருந்திய பெரிய பாற்கடலின் தெளிந்த நீரைத் தேவர்கள் முழுக்காட்டச் சிறப்புடன் நீராடினான்.

2777. அவ்வாறு அம்மன்னன் நீராடி, செம்பொன்னால் ஆன ஆடையை உடுத்திப் பூக்களைச் சூடி, ஒளியுடைய சிறந்த அணிகளைப் பூண்டு பின்பு பெருமை பொருந்திய தம்பியர் பக்கங்களில் நிற்கவும், அவனிடம் மிக்க விருப்பத்தையுடைய அசுரர்கள் அவனுடைய புகழை எடுத்துச் சொல்லவும்,

2778. ஒப்பற்ற அசுரேந்திரன் கைகுவிக்கவும், சுக்கிராசாரியரும் சிறந்த முனிவர்களும் முகமன் கூறவும், மிகவும் உடல் நடுக்கம் கொண்ட தேவர்கள் துதிக்கவும், இந்திரனுக்கு உள்ளத்தில் தளர்ச்சி உண்டாகவும்,

444 □ கந்தபுராணம்

2779 வந்து சீய மணித்தவி சேறினன்
அந்த வெல்லையில் அச்சுதற் காமெனும்
இந்தி ரத்திரு மாமுடி ஏந்தியே
சுந்த ரத்தொடு நான்முகன் சூட்டினான்.

2780 கண்டு தானவர் காசிபன் காதலன்
புண்ட ரீகப் பொலன்கழல் தாழ்ந்தெழா
அண்டொ ணாமகிழ் வால்அடுந் தேறலை
உண்டு ளாரின் உளங்களிப் பெய்தினார்.

2781 அன்ன வேலை அமரர் முனிவர்கள்
பொன்ன வாநறும் போது கரங்கொடே
மன்னர் மன்னன் மணிமுடி யின்மிசை
முன்னி வாழ்த்தி முறைமுறை வீசினார்.

வேறு

2782 பாங்குறு தவிசின் பாலில் துணைவர்பங் கயன்மால்
தம்மை
ஈங்கினி திருத்திர் என்ன இருந்தனர் ஏவ லாலே
ஓங்கிய மகவான் கொண்டான் களாசிஒண்
ணிதியின் கோமன்
தாங்கினன் அடைப்பை மற்றச் சமீரணர் கவரி
கொண்டார்.

2783 நிருதர்தங் குரிசி லான நெடுந்தகை யுடைவாள்
கொண்டான்
பரிதியும் மதியும் அங்கட் பனிக்குடை நிழற்றி
நின்றார்
வருணனும் மகாரும் ஆல வட்டம்வீ சினர்யாழ்
வல்ல
கருடர்கந் தருவர் சித்தர் கானமங் கிசையா
நின்றார்

2779. சூரபன்மன் வந்து மணி அழுத்திச் செய்யப் பட்ட அரியணையில் ஏறினான். அப்போது, 'நான்முகன் திருமாலுக்கும் தக்கது' என்று சொல்லத்தக்க தலைமையான சிறப்புடைய பெரிய முடியை எடுத்து, அழகு பொருந்த அந்தச் சூரபன்மனுக்குச் சூட்டினார்.

2780. அவுணர்கள் இச்செயலைப் பார்த்துக் காசிப முனிவரின் மைந்தனான சூரபன்மனின் தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கி எழுந்து, அடங்காத மகிழ்ச்சியினால் காய்ச்சப்பட்ட கள்ளை உண்டவரைப்போல் உள்ளக் கனிப்பை அடைந்தனர்.

2781. அச்சமயத்தில், தேவரும் முனிவர்களும், பொன் மயமான மணம் கமழும் கற்பக மலர்களைக் கையில் எடுத்து, தாம் வாழ்த்திக் கூறவேண்டியவற்றைக் கூறி வாழ்த்தி, மன்னரின் மன்னனான சூரபன்மனின் மணி முடியின் மீது முறையாகச் சொரிந்தனர்.

2782. பக்கத்தில் உள்ள இருக்கைகளில், தம்பியரையும் நான்முகனையும் திருமாலையும் 'இங்கு அமருங்கள்' என்று சூரபன்மன் கூறினான். அவனது கட்டளைப்படி அவர்கள் அமர்ந்தனர். அச்சமயத்தில் சிறந்த இந்திரன் களாஞ்சியை ஏந்தினான். ஒளியுடைய செல்வங்களுக்குத் தலைவனான குபேரன் அடைப்பையைத் தாங்கினான். வாயுக்கள் சாமரைகளை வீசினர்.

(சமீரணன் — வாயுதேவன்)

2783. அசுரர்களின் தலைவனான அசுரேந்திரன் உடைவாள் ஏந்தினான். சூரியனும் சந்திரனும் அப்போது நிழலை அளிக்கும் குடையைப் பிடித்து நின்றனர். வருணனும் அவனது மைந்தரும் ஆலவட்டம் வீசினர், யாழில் வல்ல கருடரும், கந்தருவரும், சித்தர்களும் இசை இசைத்தனர்.

446 □ கந்தபுராணம்

- 2784 முத்தலை அயில்வே லேந்தி முறைநெறி ஆற்றுங்
கூற்று
மெய்த்தழற் கடவுள் தானும் வேத்திர மேந்தி
யாண்டும்
எத்திறத் தவரும் நீங்க எரிவிழித் திடயினார்த்துப்
பத்தியின் நிறுவிச் சூரன் பல்புகழ் பரவி நின்றார்.
- 2785 குரைகழல் நிருதி என்போன் கோடிக மதுகைக்
கொண்டான்
இருமைசேர் குரவர் தாமும் எல்லைதீர் முனிவர்
யாரும்
திரைகெழு கங்கைத் தூநீர் செம்பொனங் கலசஞ்
சேர்த்துத்
துருவையின் மறையால் வாங்கித் துவலைத்தூர்த்
தாசி சொற்றார்.
- 2786 அரம்பைமே னகையே மிக்க உருப்பசி யாதி யாகி
வரம்பறும் அமரர் மாதர் வரன்முறை விதியின்
நாடி
நரம்பியல் சுருதி பாடல் இயத்தொடு படிந்து
நண்ணித்
திரம்பயில் நடனம் மூன்றும் செவ்விதிற் புரிய
லுற்றார்.
- 2787 இத்திறம் அமரர் யாரும் ஏனையர் தாமும் ஈண்டித்
தத்தம் துரிமை தன்னைத் தவாநெறி தலைக்
கொண் டாற்ற
மைத்தகு சூர பன்மன் மடங்கலந் தவிசின் மீதே
மெய்த்திரு நிகழ மன்னிப் பின்னிலை விளம்ப
லுற்றான்.

அசுரகாண்டம் முதற்பகுதி முற்றிற்று.
கந்தபுராணம் மூன்றாம் தொகுதி முற்றும்

2784. மூன்று தலைகளையுடைய குலப்படையைத் தாங்கி உயிருக்கு நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு சுக துக்கங்களை அடையச் செய்கின்ற எமனும், மெய்ம்மையான அக்கினி தேவனும் பிரம்பைத் தாங்கியபடி எல்லா இடங்களிலும் எத்தகையவரும் விலகுமாறு சினந்து பார்த்து இடியைப் போல் முழங்கி, வரிசையாக நிறுத்திச் சூரபன் மனின் புகழை எடுத்து இயம்பினர்.

2785. ஒலிக்கும் கழலை அணிந்த நிருதி என்பவன் பூந்தட்டைக் கையில் எடுத்தான். தேவகுருவும் அசுர குருவும் எண்ணில்லாத முனிவர்களும் அலையுடைய கங்கையாற்றின் தூய்மையான நீரைச் செம்பொன்னால் ஆன குடங்களில் நிரப்பி, கூர்ச்சத்தினால் வேத மந்திரங்களைக் கூறித் தோய்த்து, அந்த நீர்த் தீவலைகளைத் தெளித்து வாழ்த்தினர்.

(தேவகுரு — வியாழன்; அசுரகுரு — சுக்கிரன்)

2786. அரம்பை, மேனகை, சிறந்த ஊர்வசி, முதலாக அளவில்லாத தெய்வ மங்கையர் நடன முறையை விதிப்படி தேர்ந்த நரம்புக் கருவிகளிலிருந்து எழும் இசையுடனும் வாய்ப் பாடலுடனும் தாளத்துடனும் பொருந்திச் சேர்ந்து நிலைப்பட்டுள்ள நடனம் மூன்றையும் நன்றாக ஆடினர்.

(மூன்று நடனமாவன: தேசீகம், வடுகம், சிங்களம்.)

2787. இவ்வாறாக, தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றவரும் கூடி, தம் தம் பணிகளைத் தவறாத வண்ணம் உடன் பட்டுச் செய்ய, குற்றம் நிறைந்த சூரபன்மன் அரியணையின் மீது, சிறந்த வரிசைகள் நடைபெற வீற்றிருந்தான். பின்பு பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

அசுரகாண்டம் முதற்பகுதி முற்றிற்று.

கந்தபுராணம் மூன்றாம் தொகுதி முற்றும்.

